

A NÉVTELEN SZELLEM BÖLCSÉSZETE

EVANGÉLIUMI SPIRITIZMUS

**A „NÉVTELEN SZELLEM” KINYILATKOZTATÁSAI
ESZTER MÉDIUM ÚTJÁN**

III. KÖTET

KIADJA:

**A SZELLEMI BÚVÁROK PESTI EGYLETE
BUDAPEST, 1936.**

Tartalom

A „Névtelen szellem” tanítványaihoz	4
A gyülekezeteknek	28
Mi a helyes magatartás a betegekkel és a szenvedőkkel szemben?	45
Maradiság és túlzott törekvés	59
Védekezés a tévelygés szellemének hatalmával szemben	68
Az erények és hatásaik	76
Emberi és szellemi igazságok	81
A szellemi és az emberi én.	93
A felemelkedés útja.....	96
Isten ígéretei.....	104
Az igazi hit hatalma.....	117
Karácsony ünnepén	132
Egyszerűség, őszinteség, becsületesség	145
A cselekedetek értéke.....	166
Az alázatosság értéke	183
Intő szó az utolsó órában.....	204
A szellemvilággal való összekapcsolódás jelentősége..	212
A hűtlen sáfár példázata.....	220
Munkálkodjatok a mulandóban az örökkévalóért!.....	246
Nagycsütörtökön	255
A Szentlélek ünnepén	274
Életprogram.....	294
Szolgáljatok önzetlenül!.....	305

A „NÉVTELEN SZELLEM" TANÍTVÁNYAIHOZ.

I.

Minden fájdalom egykor Istentől nyújtott öröm volt. — Az okos hit és az okos szeretet. — Az alázatosság szükségessége. — A Névtelen szellem szeretete tanítványaihoz. — A nagy ígéret. — A mennyei javak eltékozlása a dicsekvés által. — A tanítvány szükséges erényei. — Munkálkodás a passzív erők terén. — A legfőbb igazság a szeretet.

Testvéreim, a ti lelketeknek, a ti emberi érzéseiteknek, gondolataitoknak arra az útra kell irányulniuk, amelyen haladni kívántok, amely út az örökkévalóság felé vezet titeket, hova mint célba beérkezni akartok. Mert a ti sokat hányatott és szenvedő lelketek megnyugodni kíván, otthont akar találni, ahol kipihenhesse magát, meggyógyulhasson, hogy munkálkodhasson azokért a javakért, azért a boldogságért, amelyet az ő részére a Teremtő Atya megteremtése pillanatában félretett.

Minden teremtett szellem számára készen áll ez a boldogság, ez az isteni dicsőség, csak ki kell érte nyújtania a kezét. Csak éreznie kell a szívében a vágyat és lelkében azt a magasabb rendű törekvést, amely őt sarkalja, biztatja, amely őt nem hagyja nyugodni, hogy elérhesse azt. Hiszen a boldogság után való vágy minden ember lelkében megvan; minden ember egyformán keresi, kutatja a módokat, a lehetőségeket, hogy azt elérhesse.

Azonban ha minden ajtón próbálkozik is, ha minden követ megmozgat is a bukott földi ember szelleme, ameddig meg nem ismeri, és meg nem tanulja azt az utat, amelyen keresztül valóban elérheti, addig semmiképpen meg nem találja. Egyetlen út vezet vissza ide: ismét összeköttetést kell szerezni a Teremtővel, az Atyával, Vele ismét egybekapcsolódni, és az ő akaratát cselekedni; tehát Istennek engedelmeskedni, Isten munkáját végezni, Isten eszméjét a magáévá téve kell továbbfolytatni azt, amit Isten megkezdett. Fejlődni, emelkedni, tanulni kell; letisztítani a homályt a lélekről,

hogy Isten világossága mindjobban és jobban beragyoghassa az értelmet s Isten szeretete mind jobban és jobban áthathassa az érzelmi világot; tehát mindjobban és jobban meg kell ismerni az Istent.

Ez általában minden teremtett léleknek a célja. Amikor ez a cél el van érve, akkor a lélek észrevétlenül beérkezett a boldogság hazájába, a pihenésnek, az összhangnak, a megnyugvásnak a világába, s akkor ismeri fel valójában, hogy mit hagyott el akkor, amikor az ő Teremtő Atyjával szemben engedetlenséget tanúsítva a rosszhoz, a hamishoz pártolt. És amikor az emberi lélek ezt megismerte, még csak akkor látja, hogy mennyi a tanulnivalója, mennyi munka várja őt a cselekvés világában, és akkor minden erejét összeszedve igyekszik eltakarítani azokat a romokat, amelyek az ő lelke boldogságának összedőlt épületéből hullottak alá.

Igen, testvéreim, minden boldogtalanság, minden szenvedés, minden fájdalom, ami az embert éri, a boldogság épületének romjaiból hull alá. Mert minden szenvedés, amit éreztek, a maga eredeti mivoltában boldogságként adatott tinéktek. *Minden fájdalom egykor Isten kezéből felétek nyújtott öröm, és felemelkedés volt; és minden megaláztatás, minden gyötrelem az egykori dicsőségből züllött alá;* eredetileg mint dicsőséget adta azt tinéktek a teremtő mennyei Atya. Ti mindezeket a királyi ajándékokat eltékoztátok és becseréltétek magatoknak boldogtalanságra, szenvedésre, gyötrelemre, csalódásra. De amikor a romok már-már annyira eltakarják a felfelé vezető utat, hogy a hulladékok és törmelékek egész hegygé nőnek előttek, akkor kétségbeesve kiáltotok fel: „Hiszen így lehetetlen az élet, hiszen így el kell vesznünk, meg kell semmisülnünk! Hiszen nem cselekedhetünk semmit, és mégis be vagyunk zárva, körülzárt bennünket a törmelék és nem tudunk mozogni, nem tudunk a magunk részére semmit elérni, mert kicsinyek, erőtlenek és nyomorékok vagyunk; a külvilág, az élet minden reményünket elvagos-

sa! Hiszen még csak elméletben sem lehet megépítenünk magunknak a nyugalom helyét, a megelégedés házát!"

Bizony, testvéreim, ti magatoktól nem vagytok képesek semmire sem; a legjobb akarattal, a legnagyobb törekvéssel is semmi az, amit ti tehtek a ti reménységetek beváltására, mert *ti mindnyájan romok alá temetett szellemek vagytok, a saját boldogságotoknak a romjai alá temetett szellemek*. Ti néktek fel kell emelnetek a szemeiteket, fel kell emelnetek emberi, gondolataitokat, és kezeiteket imára kulcsolva kérnetek, könyörögnötök a ti Atyátokhoz, hogy szánja meg a ti, állapototokat és küldjön nektek segítséget, erőt és világosságot az ő Szentlelke által, hogy megismerjétek, mit kell cselekednetek, hogy legelsősorban a magatok lelkét tudjátok rendbe hozni, hogy felépíthessétek a magatok részére azt az épületet, ahol lehajthatjátok majd a fejeteket.

Meg kell tanulnotok, hogy minden, amivel birtok, Isten ajándéka, Isten kegyelme, aki titeket itt a romok között megkeresett, megvilágosított, és aki elvezet titeket a kétségbeesésnek ezekből az állapotaitból, hogy megtanuljátok, hogyan, miképpen szedjétek fel a törmelékeket magatok körül. És miképpen állítsátok azokat össze, hogy belőlük ismét, — ha nem is az, ami kezdetben volt — de legalább egy ahhoz hasonló épület emelkedjék, ahol a lelketek megnyugodhat, erőt gyűjthet és az Isten ígétébe betakaródzva új reménységgel új munkát kezdhet.

Ti ebben fáradotok, ezt az épületet, a saját lelketek épületét kezditek évről-évre építeni.

Én hosszú évek óta beszélek nektek a szeretetről. De talán még többször, és mint szükségesebbet még jobban figyelmeztetekbe ajánlom az alázatosságot. Mert hiába rendelkeztek a legnagyobb igazsággal, a legfényesebb tudással, hiába van a lelketekben szeretet, hiába van reménység. Sőt hiába van még maga a hit is, hogyha a lelketekben nincsen elég alázatosság, hogy mindezeket a gyönyörű mennyei erényeket he-

lyesen gyakorolhassátok, hogy abból a magatok lelkét mindig helyesen tápláljátok, és célszerűen és észszerűen osszátok be munkátokat és helyezéteket el a ti drága, mennyei értékeiteket, hogy azokat el ne lopja tőletek a sátán. Mert, mint mondom, hiába lenne nektek minden égi erényből még feleslegetek is, hogyha ti azokat nem tudjátok úgy elhelyezni, úgy felhasználni, hogy minden oldalról meg hozzák a részetekre a kamatokat, amelyekből a saját lelketek számára új építéseket kezdhettek.

Igen, az alázatosság az a szerény és igénytelen külső ruházat, amelyen nem látszik a fénylő mennyei ékszer. Ebben feltűnés nélkül meggazdagodhattok.

De nem is szükséges, hogy a ti mennyei vagyonotokkal kérkedjete. Nem szükséges, hogy az ember hivalkodjék a hitével és megismerésével, mert nem tudhatja, hol, mikor szől valamit olyan helyen, olyan alkalommal és állapotban, amikor a lelkének éppen valamelyik hibás része van nyitva, és a sátán, az ellentét felismeri azt a részt. És az ember egyszer csak azt veszi észre, hogy nem is olyan erős, nem is olyan rendíthetetlen a hite, mint ahogy gondolta, mert íme, a kételkedés kezd mindinkább gyökeret verni, s mihamar naggyá növekedve más igazságba burkolja azt a bizonyosságot, amit önmagában hitnek vélt.

De felesleges az embernek a szeretetét is pazarolnia, felesleges a szeretetével is hivalkodnia. Ezzel nem azt mondom, hogy ne adakozzék, hanem, hogy ne legyen bizalommal akárkivel szemben. Adjon, ahol azt jönnek és üdvösnek találja, de *pazarolni, szórni mindenfelé, és azzal még hivalkodni is, fennen hangoztatni, hogy én ezt, meg ezt cselekszem, ezt meg ezt akarom cselekedni: balga és dőre dolog.* Az ilyen lélek egyszerre csak azt veszi észre a csalódások és fájdalmak közepette, hogy elfáradt a cselekvésben, *a szíve kimerült a szeretetben* és már nem tud lelkesedni, nem tud szeretni. Mert fél, fáj a szíve a csalódásoktól, és már inkább nem is

megy közel a felebarátjához, inkább nem közli vele titkait, nem tárja ki a szívét, nem adja oda a lelkét, hanem megtartja magának a lelki javait, mert hiszen nem értik meg, hanem kigúnyolják, kinevetik, és ő már ebbe belefáradt.

Sokan a hitükben hiszik erőseknek magukat. De csak *hiszik!* Előretekintve és erősségükben bizakodva úgy érzik, hogy nem sújtaná le őket semmi csapás, nem fájna nekik semmi csalódás.

Erősségében úgy érzi az ilyen lélek, hogy mindenben keresztül hú tudna maradni az eszméhez, mert hiszen az Isten ígérete az ő lelkében hatalmas és nagy reménységet keltett. És azt hiszi, hogy ő ebben az ő hitében, ebben az ő reménységében, Istenhez való vonzódásában, imádkozásában meg tudja találni lelki egyensúlyát, és új erőt tud gyűjteni az imádkozás által.

Ez a reménység azonban olyan, mint egy sivatagban megépített mesterséges liget. Mert alig fordul egyet az élet kereke, a lemondások, a fájdalmak máris megrendítik a hitét s vele együtt a reménysége is elhervad. Kiszárad az a forrás, amely őt üdítő vizével táplálta idáig, és eltikkadva s önmagával meghasonulva kétségbeesik, mert sötét éjszakában találja magát. És éppen olyankor, amikor azt hitte, hogy ő erős, hogy keményen meg tudna állni a csapások alatt és a csapások után is, mert hite és reménysége eleven étellel van telítve.

Az alázatos lélek ellenben féltve takargatja megszerzett lelki kincseit és hitében mindig bizonyosságra törekszik ; reménységét szintén féltve takargatva igyekszik folyton erősíteni s azt a mennyei forrást imáival sűrűn felkeresve igyekszik a saját lelkében csörgedező forrásokat is tisztán megőrizni és rendben tartani, hogy ki ne száradjanak, el ne apadjanak, mert azokból életerőt és reménységet merít. Az alázatos lélek kicsinységének tudatában mindenkor igyekszik fenntartani Istennel, mint erőforrással azt az összekötte-

tést, amelyre folyton szüksége van, mert fél és retteg azoktól a lehetőségektől, amelyek az ő lelkében törmelékeket szórhatnának haladási, útjába. És ebben a rettegésben, ebben a félelmében folyton azon munkálkodik, hogy eleven étellel tölthesse meg önmagát.

Ezt az eleven életet az imával szerezheti meg a saját élete részére. Hiszen jól tudja, hogy önmagában nem képes semmire sem, jól tudja, mert ismeri a saját lelkének gyarlóságát és azt, hogy mindezek az erények Isten ajándékai, az ő lelkének mennyei ékszerei, olyan mennyei értékek, amelyeket az életben be kell váltania. Ezeket neki értékesítenie kell, hogy rajtuk keresztül elvégezhesse a reá rótt feladatot, és a munka elvégeztével megtalálja a lelkének pihenését, mint eredményt, hogy amikor megérkezik a szellemvilágba, mindent úgy találjon, ahogyan azt elképzelte, ahogyan magában kialakította, ahogyan azt kérte, és ahogyan az Isten ígéletén keresztül remélte.

Az alázatosságnak, mint az erények legszükségesebbikének, a ti lelketekben eddig már ki kellett alakulnia. Bele kell öltözködnötök az egyszerűségnek ebbe a ruhájába, mert hiszen munkálkodásra vagytok küldve, s amit idáig megszereztek mint hitet, szeretetet, bizodalmat, bizonyosságot és reménységet, azzal kell megkezdenetek az építkezést. Mert építenetek kell magatok körül a tudásotok szerint; építenetek kell a ti megszerzett szeretetekkel, építenetek kell a ti megbizonyosodásokkal, hitetekkel és reménységetekkel. Mindezekkel fel kell építenetek a magatok és az utánatok következő világát.

Mert ti most itt vagytok ugyan, de amint egyenként jöttetek e világra, azon módon egyenként szólít majd el titeket a végzetetek, és amit a lelketek erényeivel itt építtetetek, az itt marad.

Ezért szükséges, hogy az úton összeszedjétek a törmelékeket, hogy ezekből kiépíthessétek, és simává tegyétek az utánatok

következők útját. Az a lelki világ, az az igazság, amit magatoknak megszereztek, mint a munkálkodásotok eredménye elkísér titeket messze, s felemel abba a világba, ahova törekszetek. De az utánatok következőknek is szükségük van erre a ti önmagátokat megtagadó munkátokra, mert ők még kezdők, ők még csak most kezdik majd megismerni az igazságot, még csak most kezdenek belépni a világosság országába, hogy ennél a világosságnál tájékozódjanak, hogy ők is megkezdhessék az önmaguk részére való építkezést.

Mivel pedig a ti világosságotok elég nagy, szükségképpen a ti hiteteknek is elég erősnek kell lennie, és ebből kifolyólag a reménységeteknek is elég erővel kell elárasztania a lelketeket. Ebből pedig annak kell következnie, hogy a szeretetetek az áldozatkészségig felemelkedjék. Szükséges, hogy önmagátokat megtagadva, önmagatokról megfélemedkezve odaadjátok a ti eddig megszerzett javaitokat az oltárra, mint áldozatot, amelyet az Úr kíván tőletek. Akik már elég erősek vagytok a hitben, elég erősek a reménységben és elég bizonyosak a tudásban, szükséges, hogy a szeretet oltárán is tudjatok áldozatot hozni, szükséges, hogy felvéve az alázatosság köntösét, öntudatosan munkálkodjatok.

Amikor a ti munkálkodásotokban szemlélek titeket és látom a lelketek odaadó szeretetét, a ti hiteteket, amellyel munkába álltok és engedelmesen túritek a felettetek elvonuló zivatart, a szélvész, amely titeket meg-megremegtet, olyankor én egytől-egyig mindegyikötöket felkereslek, mindegyitekhez szólok, mindegyikötöknek adok valami ajándékot a lelkének megerősítésére és haladásának gyorsabbá tételére. Azt kívánom csak tőletek mindezért, hogy tudjatok alázatosak lenni, tudjatok önmagátokat megtagadni; ne legyetek rakoncátlan gyermekek, hanem öntudatos szellemek, akik tudják, hogy őket az Úr munkára szólította elő.

Mert vizsgáznatok kell majd a hosszú évek tanulásából, tudásából; vizsgáznatok kell a szeretetből, a reménységből az

Igazság Szelleme előtt, amikor számon kérik tőletek mindazt, amivel bírtatok, s akkor híven és pontosan be kell számolnotok arról, hogy ti az én tanítványaim voltatok. Akkor fog eldőlni, hogy valóban érdemes volt-e a sok fáradtság, érdemes volt-e a sok beszéd és az a sok elnézés, amivel én titeket oly hosszú időn keresztül türelmesen vezettelek, világosítottalak, szerettelek, támogattalak és minden nagyobb rázkódtatásokban mint óvó, segítő testvéretek ott voltam mellettetek?!

Falat épített az én szeretetem körétek, amelyet a ti lelketek szenvedélyes természete sokszor mint valami csákánnyal kiki vágott; csak amikor láttátok, hogy azon a csákányvágáson keresztül az ellentétnek megsemmisítésre törekvő maró folyadéka ömlik be a ti közös világotokba, akkor siettetek azt a rést a lelketek megszerzett hitével és alázatosságával ismét betapasztani, hogy kizárjátok az együttesből a meg nem értés, a széthúzás szellemét. Majd elkövetkezik még az idő, hogy ennek a kezdő építkezésnek a napjai is lejárnak, s akkor már hatalmas, erős falat épít a ti hitetek, a ti szeretetetek és a ti reménységetek az alázatosság ruhájában, amely ruhát én nem szűnöm meg a ti lelketeknek ajánlani, hogy kellő időben szerezzétek meg magatoknak. Mert ezen a ruhán nem tud keresztülhatolni az ellentétnek támadó nyila, nem tud keresztülhatolni a jégeső — *mert az alázatos lelket nem lehet meg-alázni*, — nem tud rést ütni a félreértés, a meg nem értés. Bármilyen hatalmas ütések mérjen is rátok a gőg, nem érzi azt meg a ti lelketek az alázatosság ruhájában, mert az alázatosság ruhája nem kemény, nem zörren az ütésekre, nem repedez, mert az alázatosság ruhája sima, ruganyos és alkalmas anyagból készült az idő minden viszontagságához.

Amikor pedig elvonul felettetek a felhő és kisüt a nap, dicsőség vonja be a ruhátokat, és a daróc, amellyel az időjárás viszontagságait felfogtátok, csillogó díszbe öltöztet titeket,

úgyhogy a királyi ruha fénye elhalványodik a ti ruhátok fényének csillogása mellett.

Jegyezték meg jól; *ez az én ígéretem számotokra*

És ha ti teljesítitek, amit mondtam, akkor szükségképpen megerősödtek. De ne hangoztassátok ezt fennen, hanem rejtétek magatokba mint egy ígéretet, mert én nem szoktam nektek valótlanúságot ígérni; amit én néktek a jövőre nézve ígértem, az még idáig mindig beváltottam. Ezt is meg fogja valósítani részetekre a jövő.

De titeket mindez el ne kápráztasson. Csak a szívétekben, a lelketekben kell átéreznetek, hogy ti megismertétek Krisztust.

Ennek az igazságnak a megismerése nem a külső életet, nem a külső formát alakítja át, hanem a lélek mélységeit, a lélek legbensőbb természetét. Ezzel az átalakulással pedig lassan-lassan el kell hervadnia a külső, tévedező, mulandó ember formájának és ki kell emelkednie az örökkévaló lélek isteni formájának.

Erre vagytok elhíva, nem arra, hogy az emberek előtt kérkedjete, vagy hogy valamiféle dicsőséget tápláljatok a szívétekben és büszkélkedve, fennen hirdessétek, hogy ti valakik volnátok. Nem. *Ti mint emberek nem vagytok semmik és senkik; a ti Telketekbe belesugárzott isteni Ige, amely azt átította, ad tinéktek értéket.* Mert amikor elkezdtetek keresni, hogy kicsodák és micsodák vagytok, abban a pillanatban megszégyenítettétek és élettelenné teszitek magatokban az isteni ígét, mert az isteni ígével a ti külső embereteknek akartok dicsőséget szerezni.

Őrizkedjetez ettől, testvéreim, mert amikor ezt cselekszitek, máris elvesztettétek azt az értéket, amelyet néktek az örökkévalóság beválthatna. Mert *amikor az ajkaitokra a dicsekvés szava kerül, abban a pillanatban elhalványodik a láthatatlan világban a ti érdemetek, s olyanná válik, mint hogyha az aranypérez vassá válnék, s olyan értéktelenné lesz az örök-*

kévalóság világában, hogy nem tudtok a magatok részére még csak egy pillanatnyi pihenést sem találni, mert már itt ezen a földön eltékoztátok a ti javaitokat. Vigyáznotok kell azért, mert az Isten igazságával való dicsekvéssel — amellyel a magatok személyét ki akarjátok emelni — a magatok ítéletét hirdetitek ki önmagatok felett!

Azért mondom, legyetek alázatosak, legyen a ti munkátok, a ti életek *bensőleg* értékes, mert a ti cselekedeteiteknek ez adja meg azt a mennyei értéket, amellyel ti itt a földön ténykedve az örökkévalóság számára munkálkodtatok.

Amikor az örökkévalóság számára munkálkodtok, akkor önmagatokért és másokért is munkálkodtok; és tudjátok meg azt is, hogy amikor másokért munkálkodtok, olyanokért, akik még nem értik azt, amit ti már értetek, akik még nem tudnak úgy tájékozódni, mint ti, akkor is a magatok lelkének előrehaladásán munkálkodtok. Mert valakik tirajtatok keresztül ismerik és szeretik meg az igazságot, azokban ti az Isten akarata szerint valóságra váltottátok azt, ami még csak szó volt, ami még csak ige volt; így ti az igének világot teremtettetek, és tirajtatok keresztül az ige abban a világban hatóerőt nyert.

De ezt, mondom, csak alázatossággal, csak az önmagatok megtagadásával, alkalmazkodással, türelemmel, engedelmességgel és szerénységgel tudjátok véghezvinni. Mert *hogya ti nem vagytok engedelmesek, hogya ti magatokat meg nem tagadjátok, hogya a magatok értékét feljebb becsülitek, mint azokét, akiken nektek munkálkodnotok kell, akikkel a ti világosságotokat megkedveltetni akarjátok*, máris elvesztettétek a játszmát és a ti munkátok eredményét a sátán teszi el, mint nyereséget. *Azért ismétlem: vigyázzatok!*

A békességes tűrés és a szerénység olyan hatalmas fegyvere a léleknek, amelynek senki és semmi nem tud ellenállni. A kevéssel való megelégedés és a mindenért való hálaadás pedig a lelketeknek olyan békét nyújt és olyan összhangban

tartja azt az Istennel és a teremtett mindenséggel, hogy ebből a békéből, ebből a lelki megelégedettségéből nem is kívántok kiemelkedni, mert ez táplálja és erővel látja el a lelketeket. És amikor ti ebben az önmagatok által megteremtett kicsiny világban szétnéztek, akkor látjátok, hogy az Isten mennyire megáldotta a ti türelmeteket, mert körülöttetek a szeretetnek, az örömnök és a hálának eddig nem ismert szép virágai, eredményei nyíltak ki.

Ne legyetek szenvedélyesek, ne keressétek a magatok igazságának az érvényesülését, hanem azt a ti cselekedeteitekben érvényesítsétek. A ti igazságotokat ne az ajkaitokkal hirdesétek, hanem a szívetekbe zárjátok el, mint az Isten kegyelmének zálogát, amellyel titeket elpecsételt, magáéivá tett. Nektek erre az elpecsételésre, hogy úgy mondjam, rá kell szolgálnotok, nektek ezt meg kell valósítanotok.

Legyetek tehát csendesek, keveset beszélők, sokat tűrők és szerényigényűek. Még egyszer aláhúzom: *legyetek csendesek, kevésbeszédűek, sokat tűrők és szerényigényűek*. És legyetek engedelmesek, mert a ti Istenhez való engedelmisségeteket az emberek iránt való engedelmisség próbálja meg.

Nem tart ez így mindvégig; mint ahogyan a meggyújtott gyertyát sem rejtik véka alá, úgy a ti igazságotok sem marad mindvégig lefedve. Eljön az idő, amikor ennek a lefedett gyertyának lángja hatalmas, mennyei fényvé növekedve nemcsak a ti lelketeket világítja be, hanem a körülöttetek lévő lelkeket is, és ebben a fényben fogtok egymásra ismeri, ebben a fényben szemlélitek majd egymást, és akkor meglátjátok mindegyikötöknek a lelkében kiábrázolódni a Krisztust. És amikor felismeritek egymást, és a ti arcotokat megsokszorozódva látjátok, mintegy tükörben, magatok körül, akkor boldogan, igaz hálával eltelve ölelitek a kebletekre mindazokat, akiknek lelki arcán a ti világosságotokat, a ti hiteteket, a ti hiteteken keresztül kiábrázolódott Krisztust

látjátok felétek inteni, mert akkor megismeritek egymásban Azt, Aki titeket hívott és erre a munkára elküldött. Ez lesz a ti hitetek megpecsételése és a ti munkátok jutalma; ez lesz az a mennyei elismerés, amelynél dicsőségesebbet királyok és fejedelmek sem láttak és nem ismertek.

Mi ehhez a dicsőséghez képest az, amellyel népeket és nemzeteket igáznak le az uralkodók, akik fölött uralkodnak, törvényt tartanak, és igazságot hirdetnek, olyan igazságot, amelyet azok kívülről félve és rettegve szolgálnak, de a lelkükben gyűlölnék! A ti igazságotokat, amelyet szeretettel, alázatossággal és türelemmel szereztek meg, dicsőségesen látjátok feltámadni azokban a lelkekben, akik akkor már majd szeretettel tárják ki a szívüket előttetek és akkor majd a megváltó szeretetben egymáshoz tapadva, megsokasodva haladtok az úton előre, dicsőségben és szeretetben.

Kedves gyermekeim, ez reményt keltő, fényes, gyönyörű és boldogító kilátás. *Ez a cél.* De a kezdet kezdetén a munka nehéz. *Mindezt a ti lelketeknek mondtam.*

A ti emberi, testi énetek ne számítsen erre. A ti testi embereitek, mint már máskor is mondtam, vegye fel a szőrcsuhát, tartson böjtöt, keresse fel sűrűn az imádkozás zugát és kérjen erőt Istentől, hogy azt a lelki, munkát, amelyre elhívatatok, véghez tudjátok vinni, *még pedig először magatokon.* Először magatoknak kell megtanulnotok, hogy a lelki énetek irányítsa az életeteket, ne pedig a külső, testi én, amelynek kielégíthetetlen igényei vannak, amely harcban áll a lelki emberrel és sokszor le is győzi a lelki embert, és akkor a testi ember önző igazsága érvényesül.

Nektek ebből meg kell gyógyulnotok. Mert ha a magatok életében nem gyakoroljátok a lemondást, az alázatosságot, akkor sohasem tudjátok azt a ruhát felöltözni, mert az tinéktek mindenütt kényelmetlen és szúrós lesz.

Azért, testvéreim, tartsatok szemlét magatokban, hogy a ti beszédetek ne legyen felesleges, külsőséges fecsegés, hanem

legyen a magatok és mások lelki épülésére alkalmas beszéd. Beszélgetsetek magatok között lelki dolgokat, amikor rákerül a sor. Tegyetek bizonyosságot Krisztusról, Krisztusnak a ti életetekbe való belenyúlásáról, segítségéről és Általa a ti lelketek átváltozásáról.

Különösképpen pedig *ne beszéljetek hamisságot, vagy valótlanságot, hanem legyen a ti beszédeitek egyszerű és igaz.* Legyen a ti érintkezéseitek lágy, szeretetteljes, türelemmel áthatott. Mert a lelki életet élők egymással való érintkezésének olyannak kell lennie, mint akik várományosai az Isten országának, hogy csakugyan Isten országának polgáraivá is lehessetek. Isten országának polgárainál pedig mindent, ami sértő és bántó, mindent, ami nem igaz, ki kell küszöbölni! Tehát mindent, ami a szeretetet kizárja, ami a szeretet előtt eltorlaszolja az ajtókat és a réseket, vessetek ki magatokból. Legyetek egyszerűek, szeretetteljesek, szolgálatkészek, barátságosak egymáshoz; ne mondjatek véleményt még akkor se, ha kérdeznek titeket. Legyetek megelégedettek, és ez a megelégedés legyen a lelketekben valóságos, ne csak ráerőszakolt érzés, mint akiknek szeretniük kell azt a családot, ahová őket az Úr a testöltés alkalmával helyezte, azokat a testvéreiket, akik ő előtte jöttek, és akik ő utána jönnek. Szerzzetek magatoknak jó barátokat emberileg, keressetek magatoknak talajt, amelyet a ti szeretetetekkel beültethettek. És amikor majd az a szeretet kikel, a termést majd learathatjátok, és a ti igazságotokkal, a ti szeretetetekkel azokat a lelkeket észrevétlenül megnyeritek magatoknak, a ti igazságotoknak.

Legyetek kovász, akiken keresztül a Krisztusban való hit másokban is kialakulhat, az a cselekvő hit, amely munkára képesítheti őket és titeket is. Legyetek a só, amely ízt, zamatot ad az együttesnek. és egyúttal keresztülviszi azt, hogy az igazság tartóssá, megmásíthatatlanná, romolhatatlanná legyen, és együttesen annak tartályává váljatok. Mert

az Úr nem hiába adja a munkát, nem hiába szólítja munkába azokat a lelkeket, akiknek világosságuk, erejük és képességük van, hanem azért, mert elvárja tőlük, hogy az ő eddigi ajándékait kamatoztassák.

Én csak arról beszélek most nektek, hogy hogyan tudjátok ezeket az ajándékokat jobban kamatoztatni, hogyan tudjátok a biztos talajba belevetni azt a magocskát, amivel rendelkeztek. Ne legyetek hát restek, ne legyetek kétszínűek, ne legyetek ellenszegülők, hanem legyetek méltó munkásai az igazságnak, méltó terjesztői a szeretetnek. Hadakozzatok, küzdjétek; de *ne a szó fegyverével, ne a hatásokkal*, amelyeket elérni akartok, *hanem a passzivitással, a tűréssel*, a ti igazságotokban, a ti hitetekben rejlő erővel, amely titeket *a passzív erők területén szólít munkába*.

Mert ha ti a ti hatóerőtökkel akarnátok valamiféle eredményt elérni, érnétek el eredményt, de nem azt, amit óhajtotok, mert a ti igazságotok gyűlölt igazsággá, a ti szeretetetek gyűlöletté válnék.

Emlékezzetek arra is, hogy nem lehet a szőlőt éretlenül leszedni, és abból bort sajtolni, mert azzal nem vidámítja meg senki az ő szívét. Ne akarjatok idő előtt eredményeket elérni,; Istennél, Isten kezében van az eredmény, aki az érzéseket összeegyíti, és ezekből az összeegyített érzésekből jön ki a ti eredményetek.

Addig mindent biztatok a titeket munkába szólító Istenre, aki titeket elhívott, hogy úgy és abban a formában munkálkodjatok, ahogyan Ő a munkát elétek adta. Ezzel mutassátok meg az engedelmisségeteket, ezzel mutassátok meg, hogy csakugyan méltó tanítványai vagytok annak az igazságnak, amelyet én már a ti szívetekbe lassan beleszívárogtattam. Ne legyetek türelmetlenek, ne essetek kétségbe, ne ijedjétek meg, és ne féljétek, mert mindegyikre szükség nincs. Legyetek bátrak, mert hiszen a jóban munkálkodtok, a jóban vagytok elhíva, hogy munkálkodjatok. Csupán a magatok hiányos

emberi természetét kell megtagadnotok; és amikor megtagadtátok a magatok hiányos természetét, látni fogjátok, hogy ez volt a legjobb, amit cselekedhettétek, hogy eredményt érjete el. És én tinétek a legjobbat akarom.

A szenvedélyesség rossz tanácsadó és rossz indítóerő. Mindig helyes, hogy mielőtt beszéltek, gondoljátok meg, hogy mit beszéltek. Azért mondom, inkább kevesebbet beszéljete, s ha már beszéltek, úgy beszéljete, hogy azzal ellenszenvet ne keltsetek, mert az igazság nem arra való, hogy azzal ellenszenvet ébresszete.

Az igazság nem szavakból áll, nem lepecsételt törvények külső formájából; nektek már az én tanításaim folytán tudnotok kell, hogy az igazság a szeretetben áll. A lepecsételt igazság dogmává válik, a dogma pedig az emberi lelkek számára korlátokat képez. Az igazság lélekről lélekre hat. Az igazságnak nem gúzsba kötő alkalmatlanságnak kell lennie, hanem felemelő erőnek. Ameddig az igazság a lelket gúzsba köti, addig nem tölti be hivatását. Én pedig azért beszéltem annyit, azért tanítottalak titeket, hogy ti ezt megismerjete, hogy ti ezt tudjátok, és hogyha tudjátok, akkor aszerint cselekedjete is!

II.

Csak vándorok vagyunk a földön. — A törvény Istennek féltő gondoskodása. — Isten célja az emberen keresztül. — Ennek eszköze az alázatoság. — A lelki haszon. — A darócruha és a lelki böjt. — A tudás kötelez. — A külső embernek szóló tanácsok.

Az emberi lélek itt a földi életben átmeneti állapotban él, csak részben mutatja meg magát, hogy tulajdonképpen ki ő. Azért van, hogy tévedésből elkövettek olyan hibákat, amelyekre későbben fájdalommal és nagy megbánással emlékezete vissza, amelyeket szívesen jóvátennéte és jóvá is teszete, amikor a lelketekben teljesen úrrá lesz az az elfogadott irány, amely a legfelsőbb énetekben régen ki is alakult, de

mindeddig hiába próbáltátok meg a gyakorlatban, hogy hozzá alkalmazkodjatok.

Ne higgyétek, hogy ti csak születésiek óta keresitek és kutatjátok ezt, amit most megtaláltatok! Óh, sokszor próbálkoztok már a ti szellemetek, hogy a törvényes útra rálépve azon haladjon előre és minden cselekedetét, minden próbálkozását teljes erővel ebben az irányban fejtse ki. De mindannyiszor elégedetlenséggel zártátok le az életeteket, mert amikor az eredményeitek szemléltétek, akkor láttátok, hogy nagyon gyengék voltatok a próbákkal szemben és az első akadálnál megtorpantatok, az első árnytól összerendeztetek s az önmagatokban felgyülemlett rossz és téves gondolatok, érzések, vágyak és törekvések mindannyiszor megghiúsították azt az eredményt, amit szerettetek volna elérni, amivel meg szerettetek volna ide érkezni.

Sokszor az ismeret hiánya, sokszor pedig az eszközök hiánya folytán nagy megerőltetésébe kerül a lelketeknek, a szellemeteknek, hogy valami jó eredményt érjete el. Pedig ezekért az eszközökért, ezekért az eshetőségekért imádkoztatok testbe öltözésetek előtt, hogy az Úr adjon a ti lelketeknek a ti életetekben olyan erős meggyőződést s a ti hiteteknek olyan hatalmas támasztékot, hogy a lelketek ne remegjen, ne féljen, ne ingadozzék, hogy valamiképpen le ne térjete arról az útról, amelyet magatok elé tűztetek.

És Isten, aki az ő kegyelméből olyan bőségesen elárasztja az emberré lett szellemek életét, aki olyan hatalmas és erős kézzel vezérli, támogatja az Óhózzá fohászoló gyenge gyermekeit, mindent nagyon bőven elétek adott. Mindent olyan tiszta mennyei világossággal megvilágított, hogy ti a magatok értelmével, a magatok érzéseivel könnyen megtalálhassátok a jót, a helyeset, és különbséget tudjatok tenni a jó és rossz, az igaz és hamis között.

De ti elfelejtétek, gyermekeim, azt, hogy csak vándorok vagytok e földön, hogy hosszabb-rövidebb zarándokutat jár-

tok csak, amelynek egyszer a végére értek, ki előbb, ki később. Elfelejtitek, hiába mondom én is, hogy mindazok a körülmények, mindazok a megpróbáltatások, mindazok az örömök és szenvedések, amelyek titeket ezen az úton várnak, csak életkeretek, amelyekbe a ti kicsiny, parányi léteitek bizonyos ideig bele van foglalva. Hogy itt ezek között a keretek között a magatok lelkével, a magatok megszerzett hitével munkálkodjatok, mozogjatok, ténykedjétek és hozzátok ki a lelketek mélyéből mindazokat az eredményeket, amelyeket ki kell hoznotok, amelyeket fel kell mutatnotok az előtt a törvény előtt, amely titeket ezek közé a keretek közé szorított.

Ez a törvény, amely titeket vezet, a ti lényegtörvényetek. Ennek kinyúló és tapogatózó sugara az, amely keres, kutat mindazokban a lehetőségekben, amelyek számára a haladás szempontjából kedvezők. Ezzel keres, kutat a lelketek, hogy amiket az ő fejlettségének, az ő előnyeinek kidomborítására önmagához közelesőknek tart, mint az ő lényegéből kialakult eredményt mérlegre tehesse, hogy megismerje, hogy tulajdonképpen ki ő, mi ő, merre mehet, hova mehet, mely úton szerezheti meg magának azt a hiányzó boldogságot, amelyet iránytű nélkül nem tud megtalálni.

Az emberi lélek az életeknek ebben a nagy forgatagában, ebben a határtalan óceánjában csak annyi, mint egy csepp a tengerben. Vajon ez a cseppecske hogyan találhatná meg e nélkül a törvény nélkül az őhöz tartozó cseppecskéket, amelyekkel összetapadva, egyet alkotva, bizonyos medret vájhat magának, hogy érvényesülhessen, hogy felszaporodva ténykedhessen a nagy egészben. Hiszen egy csepp önmagában semmi, felszívja a nap sugara, hogyha partot ér. De hasonló a hasonlóval összetapadva egy egésztest képes alkotni, egy világot képes teremteni, és amilyen az ő lényegtörvénye, olyan világot tud alkotni, olyan boldogságot tud a maga részére megteremteni.

Tehát, testvéreim, mivelhogy ti ezt tudjátok, mert megmondtam néktek, tudnotok kell azt is, hogy a ti lelketekből is ez a tapogatózó, tájékozódó törvény nyúlik ki és ennek köszönhetitek, hogy mindegyik a maga érzésével, az ő kutató, kereső lelki szerveivel megtalálta a hozzá legközelebb eső állomást. A kegyelem állomását, amelyet Isten lenyújtott az összes emberek részére, akik a földön élnek; amellyel Isten minden lelket, minden szellemet a boldogságra, az üdvösségre hív, amellyel mindazokat keresi, akik elvesztek, akik eltévedtek és eltévesztették az utat a fejlődés végnélküli hosszú folyamatán; akik elhullottak ezen a nagy úton. Mindezeket össze akarja gyűjteni, és be akarja vinni az ő országába, hogy ne tévelyegjenek hosszú, végnélküli időközön keresztül, hanem megpihenjenek, s otthon legyenek Őnála.

Hiszen a cél az, hogy a lelkek megtalálják azt a helyet, ahonnan elszakadtak s mindazokat az igazságokat, mindazokat a szépségeket, amiket régen elfelejtettek. Mert a léleknek mindezeket újra meg kell tanulnia, újra meg kell ismernie, hogy bennük magát újra kiképezze, azoknak a törvényét magába felvegye, hogy az a törvény boldogíthassa őt.

Tehát hogyha az Isten az ő kegyelmével megkeresett titeket és ti úgy érzitek, hogy meg is talált, s ti az érzéseitekkel alázatosan hozzátapadva a kegyelemhez várjátok a ti mennyei Atyátok rendelkezéseit, az ő vezetését, az ő áldásait. Akkor meg kell tanulnotok engedelmeseknek lenni Ő iránta, az Ő akarata, az Ő törvénye iránt, amelyet Ő *nem parancsol tinéktek*, hanem amellyel Ő titeket *féltő gonddal körülvesz* és átölel. Ezzel a törvénnyel úgyszólván összegyűjt titeket és rajtatok keresztül mindazokat össze akarja gyűjteni, akik a ti lelki törvényetekkel valamiképpen is hasonulnak, egyeznek, akiknek a gondolkozása, érzésvilága a tiétekhez hasonló, akik tirajtatok keresztül meg tudják ismerni a jót és igazat. Akiknek ti a ti életetekkel, a ti lelki mozdulataitokkal meg tudjátok magyarázni, és akikkel meg tudjátok kedveltetni az

isteni jót, az isteni igazat; szóval, akiket ti meg tudtok hódítani az igazságnak. Ezek mind hozzátok tapadnak, hogy veletek egyet képezve áldhassák és dicsőíthessék az őket megkereső isteni szeretetet.

Arra kérlek tehát titeket, hogy ennek az isteni akaratnak engedelmessédjétek és keressétek, kutassátok: mi is hát az Isten akarat, az Isten törvénye, mit akar az Isten tiveletek, tirajtatok keresztül elvégezni? És ha ti ezt keresitek, kutajtatok, okvetlenül szükséges, hogy a ti lelki szemetek meglássa az Ő nagy szeretetét, amelyet az Ő egyszülött Fiában: a mi Urunkban, a Jézus Krisztusban tinétek, földi embereknek megmutatott; és szükséges, hogy az Ő életét, az Ő tanítását, az Ő általa lehozott ígét ismerjétek. Szükséges, hogy ebbe belemerülve a ti lelketek ezek szerint az ígék szerint képeztessek ki, ezek szerint alakuljon át. *Ahogy a szobrász vésője alatt a nyers márványtömb gyönyörű formává alakul, úgy a ti lelketek nyers természetének is át kell alakulnia mennyei természeté, Isten akaratára szerint való természeté.*

És hogy így átalakulhasson, újra meg újra felhívom a figyelmeteket az erények legkisebbikére, amelyet a nagyra törekvő és sokat akaró emberi szellem alig-alig hogy lát, annál kevésbé gyakorol: az alázatosságra.

Legyetek alázatosak, tanuljatok meg igazán hinni, igazán bízni és tanuljatok meg várni! Ne akarjátok eléje vágni az isteni akaratnak; ne akarjátok ti azt kitalálni, ne akarjátok ti azt „megérezni”, hanem várjátok meg, amíg Ő akar tiveletek. Várjátok meg, hogy Ő mit akar veletek és ezzel a megszerzett alázatossággal, ezzel a megszerzett hittel együttesen gyakoroljátok magatokat a szeretetben; abban a szeretetben, amely nem a maga hasznát nézi és keresi, hanem a másiknak a hasznát is szemmel tartja és a másik hasznának is örül.

Nem éppen csak a külső, emberi életben közismert hasznot nevezem én haszonnak, mert hiszen azt nektek is látnotok kell, hogy az a külső haszon micsoda gyűlölséget, micsoda

harcot szül, mivel azt egyenesen a durva önzés diktálja. Én nem erről a haszonnól akarok nektek beszélni, hanem arról a haszonnól, amelyet az örökéletben is haszonnak nevezünk: a lelki haszonnól.

De amikor lelki haszonnól beszélünk, meg kell mondanom, hogy ameddig a ti, lelketek nem tiszta, ameddig a ti, fogalmaitok teljesen ki nem alakultak, ameddig még nemhogy szellemi formában nem fogjátok fel az igazságot, hanem még a lelkiekben is csak alig-alig járni tanuló gyermekek vagytok, addig vannak előttek lelki szempontból is olyan értékek, amelyeket a magatok részére nagy értékeknek tartotok és sokszor nem szívesen áldozátok fel azt mások lelki hasznáért, nem szívesen adjátok oda mások előmeneteléért.

Tehát próbáljátok meg *magatokból* adni valamit, próbáljátok felvenni a türésnek a ruháját, azt a darócot, amely minden egyes mozdulatra szúr, és kellemetlen érzésekkel árasztja el az idegeken keresztül az egész testet. Próbáljátok meg szerzetesnek lenni, akik lemondanak mindenről, akik odaadják mindenüket azért a darócruháért, *feladják az üdvösségüket azért*, hogy engedelmeskedjenek talán egy alacsonyabb rendű léleknek. Próbáljátok meg a böjtöt, — amely nem jelenti az emberi gyomor számára a táplálkozás megvonását, hanem a lelketek böjtjét — amikor nektek azokon a napokon, amikor dús terítékű asztal mellett látjátok ülni a lakmározókat, böjtölnötök kell.

Próbáljátok meg engedelmeskedni, s a némi táplálkozás által megszerzett lelkieket a magatok fenntartására, a magatok lelki előmenetelének hasznára fordítani. Mert elkövetkeznek rátok a böjtölésnek napjai, elkövetkezik az az idő, amikor mások kint a világban tobzódhatnak mindenben, amit a világ nyújt, tinéktek pedig az imázsámolyra omolva azokból a lelki sugarakból kell táplálkoznotok, amelyek az Isten nagy bőkezűségéből hullottak tirátok. *És mindezt szó nélkül, mindezt kritika nélkül kell elviselnetek.*

Mert ti tulajdonképpen beléptetek egy szerzetesrendbe, a lelki szerzetesek közé, akik engedelmességetekkel, alázatosságotokkal és türelmetekkel fogjátok előrevinni annak a sok léleknek a sorsát, akik tiutánatok következnek.

Most még nem értitek, hogy miért mondom ezeket nektek, de majd eljön az idő, amikor meg fogjátok érteni. Azért mondom, hogy ha érezni fogjátok a vihar szelét, amely körülöttetek és bennetek forr és himbálja a lelketeket, emlékezzetek az én beszédeimre. Ezek lesznek azok a böjtnapok, amelyek reátok következnek.

De amikor ezeket a ti lelketek erejével, hitével és Istenbe vetett bizakodásával keresztülszenveditek, akkor napsugaras, fénylő napok következnek rátok és többek, nagyobbak, értékesebbek, hatalmasabbak és erősebbek lesztek, mint akik ma vagytok.

És ha ezt figyelembe veszitek, akkor ügyeljetek, hogy azoknak, akik utánatok következnek, nem szabad látniuk, hogy ti böjtöltetek, nem szabad látniuk, hogy ti könnyhullatásokkal táplálkoztatok a ti benső lelki kamrátokban, nem szabad látniuk, hogy ti darócba öltöztetek, hogy ti szeges ostorral verettetek; mindezt nem szabad látniuk. A ti arcotoknak fénylenie kell az örömtől, a ti szemetekben a szeretetnek kell sugározni azokra, akik utánatok jönnek, akikkel együtt lesztek, akik egyszer-egyszer azon a darócon keresztül éreztetni fogják a lelketekkel, hogy még sok hegyes és éles tüskét kell ledolgoznotok azon az úton, amelyen haladtok. Ellenben segítenetek kell nekik, nektek ki kell magaslanotok a ti engedelmességetekkel, a ti türelmetekkel és szeretetetekkel és mindazzal a tudással, amellyel ti már rendelkeztek.

Mert ti sokat tudtok, tinéktek az Úr sokat adott, tehát le kell vizsgáznotok belőle. Legfőképpen pedig le kell vizsgáznotok a legnehezebb tantárgyból: *az alázatosságból.*

Akik végig megállnak, akik végig kitananak, azokat észrevétlenül bevonja az a fénylő köd, amely az Isten kegyelmé-

nek megértésével mint egy aura képződik körülöttük. Én pedig ezt akarnám, én ezt szeretném mindegyikötök körül látni. Mert azt akarom látni, hogy mindegyikötök megértette azt a nagy, nemes és szent elhivatást, amelyre őt az Isten kegyelme — nem most, és nem akkor, amikor majd ez képződik körülötte — hanem már akkor elhívta, amelyet a ti lelketekbe már akkor belevésett, amikor titeket kiválasztott arra, hogy együtt legyetek és körülöttem sorban, mint tanítványok üljetek, és *rajtam keresztül az Úr beszédét* hallgassátok. Mert az Úr hív, az Úr vár, az Úr szólít benneteket fel arra a munkára, amely előttetek van.

Ne türelmetlenkedjétek, ne lázongjatok, ne kritizáljatok, és ne kergessen meghasonlásba benneteket az, ami következik; mert aki meghasonlásba esik, aki kritizál, az nem volt méltó arra, hogy az Úr szólítsa őt, és az Úr munkájában szolgáljon. Ti emberek vagytok és választhatok: egyik korábban, a másik későbben lép rá a tövises útra, hogy a tövises út után virágszőnyeggel borított úton haladjon tovább. De rá kell lépnetek, akár előbb, akár utóbb; csakhogy aki később lép rá, az később is ér a végére. Aki még a testi akarat javait, az élet kellemes részét keresi, és azt igyekszik megszerezni, megteheti, hogy hátra marad, megteheti, hogy visszaesik az ő emberi természetébe, fogyatékoságaiba, hibáiba. De akik komolyan és igazán a lelkükbe zárták azokat a szavakat, azokat a mondatokat, azokat a törvényeket, azokat az ígéreteket, amelyeket kaptak, akiknek a lelki szemei nyitva vannak és látnak, azok látják a célt, amelyet eléjük tártam. Azok nem maradnak hátra, azok belépnek a szerzetesrendbe, és megtanulnak maguk felett uralkodni, megtanulnak hinni, bízni és várni; azok megtanulják, hogyan kell az Isten akaratának engedelmeskedni. Ez a ti lelketeknek szól.

A külső, földi embereteknek pedig azt mondom: ne esetek kétségbe semmi miatt se, bármit hozzon is a jövő. Ti csak legyetek szorgalmasak, becsületesek és munkálkodók. Ne

legyetek önzők, hanem legyen a szívetekben szeretet és igyekezzetek a ti lelki testvéreitekkel mindenképpen harmóniában és összhangban lenni, mert eljön az idő, amikor szükség lesz rá, hogy egymást segítsétek, szükség lesz rá, hogy egymás érdekeit az összetartozás által mindenképpen előmozdítsátok.

Hiszen a földi emberek is, akik egymást ismerik, akik egy törvénybe tartoznak, akik egy célért harcolnak, tulajdonképpen egyet képeznek. Így szükséges, hogy ti is egyet képezzetek és a ti hiteteknek, a ti meggyőződéseteknek mindegyik tagjával a lehető legjobbat cselekedjétek. Tartsatok össze, szeressétek egymást és munkálkodjatok egymásért. Ne legyen semmi se terhes és nehéz, amikor egymás segítségére lehettek. És hogyha a ti külső embereteknek törvénytelen érzéseit lenyirbáljátok, s kiszolgáltatjátok a ti külső embereketek a lelki embereteknek, mert ennek a céljait tartjátok elsőbbsen szem előtt, akkor sokkal nagyobb áldást fogtok tapasztalni, mint ahogy azt el tudjátok képzelni.

Legyetek közel egymáshoz lélekben, és szeretetben támogassátok és irányítsátok egymást. Ne vessétek meg egymást bizonyos hibákért, gyengeségekért, és gyarlóságokért, hanem akiben vannak ilyen gyarlóságok és hibák, — mint ahogyan vannak is mindegyikötökben — az ne bosszankodjék fel azokkal szemben, akik őt jóakaratból és szeretetből erre figyelmeztetik. Ne utasítsátok vissza gögösen a jóra való figyelmeztetést, az igazságra való utalást.

Legyen mindegyikötökben elég szeretet és alázatosság, hogy egymást a hibákon, félreértéseken és gyarlóságokon keresztül is szeressétek és támogassátok, hogy együvé lehessen benneteket vezérelni, hogy egynek mondhassunk benneteket, bárha emberi életetek, természetetek és fokozatotok szerint mások és mások vagytok is, és nagy különbségek vannak is köztetek. Mert mindezek dacára hitetekből kifolyólag mégis egyet képezték, és így kiegészíthetitek egymást; ami az

egyikből hiányzik, az legyen meg a másikban, és ne várjátok, hogy sok szóval keresse egyik a másikat, hanem önmagatoktól érezzétek az indíttatást ott, ahol segítségről, gyámolításról, felemelésről van szó.

Önfegyelmzés; ez legyen a jelszó!

*

Én, amennyire tőlem tellett, igyekeztem a szívetekbe felírni az én Uramnak a nevét, hogy az a Név fénylő betűkkel ragyogjon a szívetekben és a legsötétebb viharok között is tündököljön. Ne is hagyjátok azt onnan letörölni, ne hagyjátok elhalványodni, ne hagyjátok megsemmisülni. Mert mindazok az emlékek, amelyek felsorakoznak, amelyeket végigéltetek, amikor az a név a szíveitekbe íródott, eltűnnek, de igyekeztek, hogy azok a vonások, amelyeket éveken keresztül nagy fáradtsággal és nehéz munkával véstem a ti szívetekbe, el ne mosódjanak.

Az Úr kegyelme terelt össze benneteket, én pedig addig véstem a ti szíveteken, míg csak ez a két szó tisztán és olvashatóan ki nem alakult benne: „*Uram Jézusom!*”. Hogy ez a ti szívetekben minden körülmények között újra meg újra megszólaljon, és az ajkatokra toluljon, hogy örömben és bánatban, szomorúságban és megpróbáltatásban, hálaimáitokban és könyörgéseitekben a feltoluló érzések a legkülönbözőbb variációkban is újra meg újra ezt a szót adják az ajkaitokra. Magános, szenvedő éjszakákon, a kétségektől gyötörtetve, vagy amikor egymáshoz közeledtek és egymás iránt szeretetet éreztek, vagy amikor egymástól megpróbáltatásokat szenvedtek: mindannyiszor újra meg újra vissza kell térnetek ehhez a Névhez.

És amikor visszatértek, bármennyi idő múlva, bármilyen körülmények között következik is az be, úgy látjátok, mintha réges-régen bevéssett emlék volna az, ami a szívetekben felébred: az együvé tartozás érzése. Majd csak akkor fogjátok megérezni, mennyire testvérei vagytok egymásnak a Krisz-

tusban. Nem a földi forma szerint, nem a megszokott szó-
lásmód szerint, ahogyan azt mondjátok egymásnak: „testvé-
rem”; hanem majd a szívetekben érzitek meg, hogy mennyire
egyek vagytok.

Ne engedjétek a ti mulandó, földi énetek igazságát az örök-
kévaló igazság fölé kerekedni; legyetek erősek a hitben, a
szeretben és abban a reménységben, amelyet az ígélet által
megerősítettem bennetek. Legyetek az alázatosságban mind-
nyájan egyek, hogy az Úr szent Lelke mindenkor és minde-
nütt megtalálja titeket, amikor hozzátok akar szólani!

A GYÜLEKEZETEKNEK.

I.

A gyülekezet tagjai egyenlők. — Miért könnyebb a haladás együttesen,
mint külön-külön? — Az ellentét tévelygésének tartalma. — Isten segít-
ségének előfeltétele az engedelmesség. — Amit a szellem megteremtett,
az addig él, míg a szellem ki nem vonja belőle az erőt. — A jó csak nö-
vekedhetik, a rossz csak fogyhat. — Valódi hit és tekintélyhit.

Egy gyülekezetben nem lehet első és utolsó, nem lehet nagy és kicsiny. Mert jóllehet a különbségek fennállnak, mert hiszen nem mindegyik egyén egy helyről indult ki és így nem egyforma az a színvonal sem, amelyen egyenként állnak, de abban a törekvésben, abban a munkakészségben, abban az áldozatkészségben, amelyet a lelkük átérez, el kell tűnnie minden különbségnek. **A kicsinnyel nem szabad éreztetni, hogy ő kicsiny és elmaradott, hanem a gyengét segíteni kell a növekedésben. Isten is így cselekszik: a nagyobbat, az erősebbet, a munkaképesebbet nagyobb munka vállalására, több szeretet osztogatására, nagyobb önmegtartózkodásra és nagyobb szolgálatra hívja elő.**

Hiszen tulajdonképpen ezek azok az értékek, amelyekre törekedtek. Mert hogyha földi, emberi dicsőségért, elsőségért törekedtek, akkor a ti szolgálatotok értéktelen és nem kedves az Isten előtt, mert akkor a ti szolgálatotok nem szolgálat

többé, hanem hivalkodás. Már pedig *a ti szellemi értékeitek nem lehet és nem szabad hivalkodnotok a földön, hanem csak szolgálnotok lehet velük.* Amikor tehát Istennek akartok szolgálni, akkor önmagatok megtagadásával kell szolgálnotok a gyengébbet, a homályosabb látásút, a gyengébb felfogásút. Tulajdonképpen ugyanaz ez a szolgálat, mint amikor a gyermekeket nevelitek, az öregeket, a tehetetleneket segítitek, az életüket az ő tehetetlenségükben elviselhetőbbé teszitek, sőt még bizonyos örömeket, még bizonyos boldogsággal és megelégedéssel fűszerezett enyhületet is képesek vagytok nekik nyújtani. Ilyen cselekedettel tulajdonképpen az Isten igazságát viszitek előre, és így szolgáltok Istennek.

Az igazi szolgálat nem abban áll, hogy szép szavakkal, művészielen elgondolt beszédben és művészi énekléssel akartok az Istennek szolgálni, hanem, hogy a lelkekben építitek az Ő országát, erősítitek a gyengébb hitűeket, vigasztaljátok a kétségbeesetteket, támogatjátok a gyengét, bátorítjátok a félénket. És mindezt a ti egyszerű hitetekkel, Istentől várva hozzá a támogatást. És ha igaz és őszinte az ebbeli, törekvésetek, akkor betöltöttétek tulajdonképpeni, hivatásotokat.

Ez a gyülekezet célja.

Mert hiszen emberek, hibázó, gyenge és esendő emberek vagytok együtt, akiknek lelkében azonban már felgyúlt az örök láng, az Isten felé való vágyódás lángja. Ezt a vágyódást egyiknél-másiknál eloltja az ő emberi énjének, a gyarlóságnak az a köde, amely körülzárja, körülhatárolja az emberi lelket. Ez azután hatásaiban mindig kellemetlen, szenvedéseket és fájdalmakat okozó, s következményül megpróbáltatásokat hoz létre, amelyeket az erősebbeknek, a jobb, a tisztább meggyőződéssel és igazsággal bíró lelkeknek kell megemészteniük. Eltűrniük, megsemmisíteniük a szeretet erejével, hogy az ilyen elmaradott, homályosabb lélek is eljuthasson arra a világosságra, amelyben ők már bővelkednek. Ez-

zel a ti alázatosságotok mintegy próbára van téve; megnövekedik a türelmetek, megacélosodik az erőtök, és az eredmény a ti számotokra az, hogy a ti szellemi öntudatotok mindinkább megszilárdul az Istenben, és nem keresitek többé az Istent künn, idegenben, mindenhol, hanem *amikor az Ő akaratát ebben az elmondott formában gyakoroljátok, akkor mindjobban és jobban megtaláljátok Őt önmagatokban*, azaz mindig bizonyosabbakká lesztek afelől, hogy Isten akaratát cselekszitek. **És anélkül, hogy valami különös eljárást követnétek, a lelketekben mindig jobban-jobban kialakul a Krisztus.**

Ez csak egy emberi szólásforma ugyan, de ennek tartalma az, hogy *napról-napra érzitek magatokban kibontakozni azokat a láthatatlan erőket, amelyekről nem tudjátok, mikor tettetek rájuk szert*; észrevétlenül vontátok azokat magatokhoz, mivel az tudtotokon kívül is rátok árad az Isten akaratának megértésével és gyakorlásával, amit így mint emberek lépésről-lépésre cselekedtek. Így haladtok előre azon az úton, amelyen Isten vezet benneteket.

Néha azt mondják az emberek magukban: Miért kell nekem a gyülekezetben más emberek gyarlóságát, ferde hitének és rosszindulatának a nyilait eltűrnöm, rosszhiszemű támadásainak céltáblául odaadnom magamat? Hiszen tudok én javulni magam is!

Úgy van, testvéreim; minden lélek tud javulni *elméletileg* önmagában is. Azonban ez az elméleti javulás még nem az övé; *ez csak akkor az övé, amikor ezt az elméletet a gyakorlatba is átvitte és gyakorlatban második természetévé vált.* Mert ameddig az embernek nehéz tűrnie, ameddig még nehezére esik engedelmeskednie, addig az a tűrés még nem természete, addig még csak küzd a természetében levő gőg ellen, azaz az ellen a másik akarat ellen, az ellen a másik meggyőződés ellen, amelyet ő most már, újabb megismerésének világosságánál nem tart helyesnek.

Nem látjátok-e, hogy az *ellentét tévelygése éppen abban áll, hogy az Isten igazságának, a megváltoztathatatlan valóságának nem tud engedelmeskedni, arra nem is képes, mivel az ő természete a tévelygés által megváltozott, ennél fogva azt, amit az Isten jónak lát, ő nem látja jónak?*

Értitek-e, hogy mi van ebben? *Egy súlyos világ épült Isten és a bukott szellem közé, egy sűrűség, amely él és uralkodik felette. És még hogyha akarna is — mert hiszen a boldogságra előhívott lélek akar boldog lenni, akarja mindazt elérni, amit elvesztett, mert minden lélek, még a leggonoszabb is vágyódik vissza abba a boldogságba, abba a békességbe, abba a dicsőségbe, abba az uralkodásba, amelyet el kellett hagynia — de nem képes azt az önmaga által megteremtett ellenkezést legyőzni. Erre senki sem képes önmagától.*

Csak amikor az ember belátja, hogy helytelen volt az út, az irány, amelyet követett, amelyen haladt, és szeretne Isten igazságának engedelmeskedni, de az általa megteremtett valóság, ami őt körül fogja, olyan akadályokat állít eléje, amely akadályokkal megküzdeni a maga erejéből képtelen, és könyörög az Isten kegyelméért: csak akkor tud az Isten kegyelme ezen az engedelmességből szőtt szálon keresztül hozzákapcsolódni. És attól fogva segítheti őt ezeknek az akadályoknak a feldolgozásában azokkal az erővel, azokkal a lehetőségekkel és képességekkel, amelyeket áldásként hullat a lélekre.

Csak így képes az emberi lélek a megteremtett akadályokon keresztül feljebb emelkedni; így képes azokat legyőzni. *De akkor sem ő győzte le azokat, hanem legyőzte az Isten kegyelme, amelyet magához vonzott.* Tehát ha valaki azt mondja, hogy ő ismeri a jót, az igazat és szeretné is követni, ezzel még nem lett jobba, nem lett tisztábbá, mint amilyen volt. Ezt a vágyát csak akkor sikerült megvalósítania, amikor azokkal a fegyverekkel, amelyeket az Isten ígéje a megismerés által a kezébe ad, kiharcolta magának azokat a lelki

eredményeket, amelyek aztán mint képességek, mint erők, az ő lényéhez tartoznak.

Mert amit az ember, illetőleg a szellem megteremtett a maga számára, az egészen addig él, ameddig az ő megteremtője meg nem vonja tőle az életet. Ha a lelki természetekben megvonjátok a rosszra való hajlandóságotoktól az életerőt, és a ti erőiteket, vágyaitokat, cselekvéseiteket a jóba helyezitek át: akkor a rossz, mint megteremtett hatóerő, megszűnik tovább erősödni és sűrűsödni. Így, hogyha a jóban munkálkodtok, fokról fokra elveszitek a rossznak hatóképességét.

De azért ne higgyétek, hogy a rossz, amelyet megteremtettek, abban a pillanatban elveszti hatóerejét rátok nézve! Óh nem! A fényt követi az árnyék! De amint nagyobb és nagyobb fénybe dolgozzátok bele magatokat, az árnyék mindig kisebbedik, és legvégül a fény áthatja az árnyékot is és ezzel megszűnik a rossz hatalma rátok nézve.

Ebben a munkában a gyülekezeti életben gyakorolhatjátok magatokat; gyakoroljátok magatokat abban, hogy egyik a másiknak a terhét hordozza, egyik a másiknak a gyengeségét megbocsátja, egyik a másiknak a hibáját elnézi, nem veszi észre azokat a tökéletlenségeket, azokat a fejletlenségeket, amelyeket a nála gyengébb és tökéletlenebb testvérén észlel. És így mindnyájatoknak éreznetek kell, hogy együvé tartoztok. Ha elnézitek és kiigazítjátok a hibákat, ha nem tüntetitek fel azokat, hogy egymást megszégyenítsétek, vagy megrójjátok — mert hiszen ezek mind olyan apró, kicsiny tévelygések, amelyek tűszúrásokhoz hasonló fájdalokat okoznak annak, akit érnek, aki még nem érti jobban az igazságot, és nem tudja azt gyakorolni — akkor az egységben meglesz az egyöntetűség, amire szükség van. És a szeretetnek az a melegsége fogja átjárni a lelkeket, amelyben mindenki egyformán jól érzi magát.

Aki gazdagabb a szeretetben, az adjon a szegényebbnek; aki nagyobb, annak le kell hajolnia, hogy a kicsinyt fel-

emelhesse; kicsinnyé kell magát tennie, hogy az, aki kicsiny, ne lássa benne a nagyobbat, mert akkor a kicsiny fél és bizalmatlan.

Ezt cselekedte Krisztus, a mi Urunk, velünk és az egész világgal. És aki az ő segítségére vágyik ebben a cselekedetben, ebben a munkában, az hívja Őt és könyörögjön Hozzá, hogy továbbfolytassa vele megváltó munkáját. Hogyha így cselekedtek a magatok életében és a szellemvilággal való állandó összeköttetésekben is, akkor óriási eredményt fogtok elérni. Nem a beszédekkel, a szép mondatokkal, a művészi kidolgozással, hanem a lelketekben érzett szeretettel, a lelketekben érzett szent törekvéssel. És akkor a ti kezeteknek minden mozdulata, a szemeteknek minden sugárzása, a hangoknak minden rezgése, ahogyan az a szellemvilágban elhelyezkedik, mindenütt hódít, mindenütt vonz, mindenütt teremt, anélkül, hogy különösebb erőlködést fejtenétek ki a munkában. És a ti munkátokkal hatalmasat és nagyot műveltek: új világot teremtetek, kiegyenlítetek a régi, rossz, elhibázott életek következményeit, eltoljátok magatoktól és másoktól azokat az eshetőségeket, amelyek mint következmények a hibák, a tökéletlenségek kísérő eredményei lettek volna; helyrehozzátok a természetben azokat az elhajlásokat, amelyeket a lelkek helytelen mozdulataikkal itt a földi világban, meg a szellemvilágban is megteremtettek.

Így mindent rendbe hoztok, mindent a maga helyére állíthatok a lelketekbe felvett krisztusi törvény által; amerre mentek, akár a szellemvilágban ténykedtek az álom alatt, akár a földi életben: mindenütt békét, vigaszt, enyhülést, sőt gyógyulást is hoztok a magatok fluidvilágával.

Ez a ti munkátok, amelyben egyszerűséggel és szeretettel sokat és nagyot cselekedhettek úgy a gyülekezetben, mint künn a világban, de legfőképpen önmagatokban. És hogyha ezt a színvonalat eléritek, akkor a gyülekezetetekben — bárha az még a földön van és embereknek forma szerint való

összeköttetését jelenti, azonban a láthatatlan világban mégsem olyan kicsiny, nem olyan egyszerű, hanem nagy kiterjedésű és hatásaiban nagy eredményeket felmutató tényező — olyan mozdulatokat teremtetek magatok körül, hogy a szellemeknek nagy sokaságát vonzzátok oda a ti világosságotok által, amely a gyülekezetből árad ki. És azok a szellemek, akik még talán nem régen hagyták el a földet, — vagy ha rég elhagyták is, de a testesülés törvénye őket nem sok idő múlva új testhez köti, ahol őket egy új kegyelmi élet várja — a ti nyomdokaitokon haladva a lelküket abban az igazságban képezik ki, amelyet ti a magatokénak vallotok, és ez a tőke fog nekik eredményeket hozni. *Ennek a kamatai pedig mind a ti lelketek gazdagságát fogják szaporítani.* Íme, milyen óriási lehetőségek nyílnak meg egyetlen földi étellel is a számotokra!

Nem múlik el semmi anélkül, hogy következményeket ne vonna maga után; a rossznak is megvannak a következményei, de a jónak sokkal több és messzebbható következményei vannak. Figyeljétek meg, ahogyan én mondom: a rossznak nincs létjoga a teremtettségben, és mégis van rossz, amely hatásaiban soká ott reszket az őt megteremtő szellem körül; *a rosszat azonban nem táplálhatja semmi, mert nincs olyan forrása, amelyből erőt gyűjthetne, mert ez csak tévedés szülte, korcs teremtmény. A jónak azonban van egy örök, kimeríthetetlen forrása; Isten.*

Istenben mindenki meggazdagodik, aki jót cselekszik, mert a jónak nemcsak egy oldalról való erősödése, nagyobbodása és hatóképessége van, hanem felfelé, kifelé és lefelé való nagyobbodási tere van. Ezzel szemben a rossznak csak kifelé és lefelé való tere van, felfelé ható azonban nincsen, mert a rossz nem hathat a jóra, vagyis a nála jobbra csak közvetve hathat, amikor t.i. elfogadóra talál. Ellenben a jónak van hatóképessége a rosszra és irányíthatja azt, sőt irányítja is, mert

hiszen törvényt alkot és törvényt tart felette az igazság. A rossz azonban nem tarthat törvényt a jó felett.

Vegyétek ezt figyelembe, és mindjárt tisztábban látjátok, hogy a rossz felemészthető, mert a jó megsokszorozódva hat a rosszra, a rossz azonban nem emésztheti fel a jót és nem semmisítheti azt meg.

Így, mivel *a jó otthon van a teremtettségben*, — mert a jó Istenből származik, Istenből táplálkozik, Istenből erősödik — ennél fogva a munkája is kiszámíthatatlan nagy eredményekkel gazdagszik. Ezért van az, hogy a megtéréssel, az Isten igazságához való tapadással kiszámíthatatlan nagy eredményeket érhet el az ember.

A szellem szintén nagy eredményeket érhet el megtéréseivel, de ameddig megtérését a természetes világba való leszállással meg nem pecsételi, azaz a gyakorlatban meg nem valósítja az általa elfogadott jót, addig az még nem az övé.

Azért ne búsuljatok, ne szomorkodjatok, ha előttetek bármilyen nagynak látszik is az ellentét hatalma; ha Istenben vagytok, minden hatalomnál hatalmasabbak vagytok, mert felettek nem tud diadalt aratni sem a bűn, sem a halál, sem a tévelygés szelleme, mert Istenben hatalmasok, nagyok és erősek vagytok.

Azért én azt mondom, testvéreim: ameddig itt a földi létben éltek, bármilyen megpróbáltatással kell is küzdenetek, bármilyen szenvedések legyenek is kilátásban — amit sokszor csak az árnyék mutat olyan nagynak, olyan borzalmasnak, ne higgyetek ezekben a sötéteknek látszó lehetőségekben. Hanem higgyetek Istenben, higgyetek a jónak mindenek felett való erejében és diadalában és legyőzitek vele a leghatalmasabbat, a legfélelmetesebbet, a legborzasztóbbat is, mert Krisztus előttetek van, Aki meggyőzte a földet, e világ hatalmas fejedelmét és diadalra vitte vele szemben az igazság és szeretet erejét. Ő meggyőzte a világot, de a világ nem győzte meg Őt.

Tehát ti, akik az övéi vagytok, ne féljétek; felettetek sem győzedelmeskedhetik a világ; de szükséges, hogy ti ne keressétek a világ szerint való dicsőséget, ne keressétek a világ szerint való előnyöket, ne keressétek a testi éneteknek tetsző jót. Hanem keressétek az Isten országát és annak igazságát, és akkor mindenenek megadatnak nektek, mert Isten igazsága és Isten országa mindennel ellát benneteket, amire csak szükségetek van.

Legyetek egyszerűek, kicsinyigényűek az étellel szemben. Szolgáljatok ti ahelyett, hogy titeket szolgálják, s meglátjátok, hogy a lelketekben gazdag eredménnyel tértek meg ide az örökkévalóságba mihozzánk.

Én mondom, bízzatok!

Én a névtelenség burkában akarom mindazokat az igazságokat átadni, amelyek a ti lelketek megtérését, megtisztulását, előhaladását és felemelkedését, és majd az üdvösségét és boldogságát szolgálják. Ezt azért kívánom, hogy így maradjon, hogy azok a lelkek, akik munkálkodnak, kényszerüljenek átfúrni a szellemi homályt maguk körül, hogy megerőtlessék a lelki szemeiket és kényszerüljenek kikeresni az igazságot, s ne álljanak meg a tekintélyeknél, hogy közben elfeledkezzenek mozdulatokat végezni, azt hívén, hogy minden fáradság és munka nélkül lehet előrejutni.

Mert hiszen nagyon sok lélek van, aki nem akar dolgozni, és nem akarja az igazságot megkeresni. Hanem csak a tekintélyekre támaszkodva mintegy ki akarja erőszakolni a maga számára a mennyek országát, és annak a békének és boldogságnak az előérzetével akar már itt a földön mintegy ingyen lelki hivalkodással élni, és a lelkét táplálni, amelyet hiú reménykedésében kiszínez, kifest magának.

Ez a gyermekkor elmúlt; a lelkeknek mozogniuk, munkálkodniuk kell önmaguknak és önmagukon, és fel kell ismeriük és fel kell szedniük a porból, a sárból az igazságokat, hogy értük fáradozva magukévá tegyék azokat és beleolvasz-

szák a lelkükbe. Szükséges, hogy a lelkek mindig tisztán tartsák az ő benső világukat, hogy mintegy tükörben szemlélhessék azokat az igazságrészecskéket, amelyeket egy-egy alkalommal elhullattak.

Aki pedig nem akarja felszedni, aki rest lehajolni, az rátapos és elhalad mellette és az lesz a sorsa, hogy lemarad a csoportból. Le kell maradnia, mert csak fehésképpen nehezedik az egységre, csak a létszámot szaporítja; ilyenekre pedig nincs szükség az együttesben.

Aki pedig az igazságot elfogadja, és magáévá teszi, nem azért, mert az valamely hangzatos névhez fűződik, hanem mert az ő lelke felismeri, hogy az az igazság: az, miután magáévá tette, benne él és az az ő természetévé válik. Hiszen amikor a szellemvilágban él, akkor úgyis megismeri, sőt még előbb is megismeri, hogy a bojtorjánról nem szedhet fűgét, és az útszéli tüskéről nem szedhet szőlőt.

Én nem akarok olyan tömeget nevelni, amelynek tagjai az ajkukkal készek az Isten dicsőítésére, de a lelkükben nem érzik azt át.

II.

Hogyan kell az üléseken résztvenni? A szenvedő szellemek példái. — A kegyelem egyetlen életben is többet adhat, mint emberöltők tapasztalatai. — A testvérszellemek segítsége. — A nevelés célja.

Az igazság mindenkor igazság marad, akárhogy el van is burkolva, éppúgy, mint ahogyan a gyémánt a porban, a sárban is gyémánt marad. De hiába van az a nagy érték ott az ember előtt, hogyha meg nem keresi, és ha már előtte van is, nem ismeri fel, és nem hajol le érte, hogy a sarat, a port letisztítsa róla!

Így van a lélekkel is: hiába vannak a legszebb igazságok, az egyéni lélek számára értéktelenek maradnak, míg a magáévá nem teszi azokat. Hiába mondja valaki: vettem magamnak egy bányát; megtehetette, ha volt hozzá anyagi lehetősége, hogy egy gyémánt- vagy aranybányát megvásárolhasson; de

hiába mondja azt magáénak, ha nem bányássza ki belőle azokat az értékeket, amelyek benne vannak.

Így hiába van jelen az üléseken egyik-másik spiritista, hogyha nem a lelkével van jelen, hanem csak a testével. És hogyha az ő testi fűleivel és szemeivel mégannyit lát és hall is, de a lelke nem nyílik meg azoknak az igazságoknak befogadására, amelyeket tapasztal, akkor hiába játszódnak le előtte a szellemvilágnak eseményei, amelyek sok szenvedésről, csalódásról, fájdalomról, tévedésről és bűnről vonják le a leplet. Amelyeket az egykori ember itt a földön felszedett, amelyeket mint emléket magával hurcol a szellemvilágba is, hogy ott lassan-lassan az idő és az állapot kényszerítse az önmagába tekintésre, és az okok kutatására. Hogy amikor az önvizsgálódásban már valamennyire eljutott, s az ő benső énje már felfigyelt azokra a rétegekre, amelyeket odáig magával hurcolt: felismerje az igazságot, és már csak egy utolsó hályognak kell a szeméről lehullania, hogy felismerje az okot is, amelynek okozatát hosszú időn keresztül szenvedte.

Ezeket azért adja elétek a Gondviselés, hogy azokat az állapotokat szemlélve ne csak az tanuljon belőle, aki azokat át-szenvedte, hanem tanuljon a többi szellem és a földi ember is. Hogyha azoknak a tanulságoknak csak egy-egy kicsiny szilánkját ragadja is meg ki-ki a maga állapotára nézve útmutatásul, hogyha csak egy olyan gondolatfoszlány kelt is visszhangot a lelkében, amelyet ő is fel tud használni a maga életében, hogy azokat az akadályokat, amelyek sok szenvedést és megpróbáltatást okoztak a másiknak, felismerve, kikerülhesse, máris nagy lelki haszonnal vett részt az ülésen. Mert az ülés nem színház. Nagy és komoly, megtörtént eseményeknek a szemléltetése az, amelyek a földi ember előtt talán nyomtalanul tűnnek ismét a feledés homályába, de annak a számára semmi esetre sem múlnak el nyomtalanul, aki azokat végigélte.

De a földi ember is rászorul, hogy ne csak tapasztalatból, hanem szemlélésből is tanuljon, és ezáltal a hite átdolgozza azt a homályt, azt az ismeretlent, amelyet neki is, és minden egyes embernek, fel kell bontania. Ezért van a földi ember ide küldve a testbe, hogy ezt a homályt, ezt a sűrűséget, amely az ő lelki vágyai elé, mint igen-igen kemény és áthatolhatatlan fal odaáll, és nem engedi őt sem felemelkedni, sem előrehaladni, sem boldognak lenni, felismerje, és az Isten kegyelmének felhasználásával lebontani képes legyen. Ezt az összeköttetést, amely a szellemek és a jóra törekvő, igazságot kereső emberlelkek számára adatott, úgy kell felhasználni, úgy kell feldolgozni — különösen nektek, földi embereknek — hogy abból mind a két részre áldás és megelégedés fakadjon.

Csak azt ne gondoljátok, ti földi emberek, hogy ti ebben a fölvilágosító munkában valami nagy dolgot végeztek, és valamiféle érdemeket szereztek! Nem, nem. Ez a ti számotokra inkább segítőeszköz még akkor is, ha csupán szenvedő szellemkörnyezettel vagytok körülvéve. Mert következtetéseket vonhattok le, és beláthattok a közvetlen közeli világba, ahol az érzéseknek, gondolatoknak és cselekedeteknek a következményei ott állnak megvilágítva előttetek, amelyeknek szemlélése és megismerése által a magatok életfeladatát is könnyebben oldhatjátok meg, mint azok, akik minderről semmit sem tudnak.

Tulajdonképpen az a nagyobb munka, hogy ti a lelketek lámpását táplálhatjátok a hitnek olajával, az igazság világosságával, a reménység üde, friss levegőjével, amely biztosítja az ismeretlenben az előrehaladásotokat. Nem fáradtok el, nem estek össze, nem tör össze benneteket a sors, nem talál váratlan és készületlen lélekkel a halál, nem léptek át egy ismeretlen homályba. Hanem ismert világban ébredtek fel, ahol törekvéseiteknek, jóra való igyekezeteteknek eredményeként új otthonotokban nagyobb megelégedés, a pihenés-

nek nagyobb lehetőségei várnak benneteket. És még valami, ami mindennél nagyobb érték: hogy az Isten igazságát mindjobban és jobban megismerve, a lelketeket mintegy megtölthetitek ezzel az élő forrással, táplálhatjátok vele, és felemelkedhettek a föld porából az Isten kegyelme által olyan létállapotba, amely a közönséges, anyagi életet élő földi emberek elől el van zárva.

Ez azonban nemcsak a halál után vár reátok, hanem már itt a ti földi életetekben megismerhetitek, megtapasztalhatjátok ezt. Mert mindnyájan, akik szívvel-lélekkel kerestek az igazságot, mindnyájan, akik odaadtátok a lelketeket az Isten kezébe, a Szentléleknek olyan ajándékait veszitek, amelyek a lelketek épülésére, gyógyulására, erősödésére a legközelebbit, a legszükségesebbet nyújtják.

*

Itt a földi világban élve, szenvedve, küzdve és harcolva a bűnnel és annak következményeivel, érzitek, hogy mennyire segíségekre van a szellemiségnek ez az érzete és tudata; érzitek, hogy mennyi erőt meríthet a lelketek ebből, milyen biztonságban jár az égő üszkők és a mélységek felett, amelyekbe leszédülnétek, hogyha ez a szellemiség tudata nem vezetne benneteket.

Mert egyiknek-másiknak bizony nagy és sok tartozása van a természettörvénnyel szemben, amit a maga erejéből, a maga megszerzett tudásával és világosságával sohasem tudna betölteni, helyrehozni, kiegyenlíteni, kiegészíteni. Ezért vannak azok a nagy szakadékok; ezért vannak azok a nagy-nagy mélységek, amelyek egy-egy élet körül támadnak.

De Isten a lélek megtéréséért, igyekezetéért felemeli őt a kegyelem által, hogy el ne szédüljön, meg ne semmisüljön, és alá ne hulljon a kárhozat világába, hanem az a kicsiny vágy, az a kicsiny reszkető, keresgélő érzés a lélekben, amely az örökkévalót keresi, mert abban akar biztonságot találni, csakugyan hozzá is tapadhasson az Isten kegyelmé-

hez, az Isten igazságához. És akik hozzátapadnak, azoknak a sorsát az Isten valóban a kezébe is veszi és vezeti őket ezek felett a mélységek és szakadékok felett, emberöltők és testöltések lehetőségein keresztül *egyetlen életben* is és megajándékozta a lelküket sok olyan drágasággal, sok olyan felbecsülhetetlen nagy értékkel, amellyel megváltják maguknak a békét, a boldogságot az igazság világában.

Sokszor láthatjátok, hogy éppen a spiritisták között sok a sorsüldözött, sok a nagy fájdalmak és csapások alatt görnyedő lélek. Sok az olyan, aki az ő egyházával meghasonlott; sok, aki az Isten igazságát mint ember semminek tekintette és elfordult tőle, mert eltompult a látása a nagy fény iránt és nem látta meg a nagy fényben az apró fényszikrákat. Mert megbotlott egy-egy kiálló szögletben, és elbukott az emberek által becsempészett egy-egy tévedésben, úgyhogy elveszítette a hitét és a lelke a tévelygés szellemének martalékává lett.

Azonban a felébredt szellem imbolyogva, keresgélve és sokszor kétségbeesve virraszt, ameddig az „ember” a maga vágyvilágával pihen, alszik. Ameddig a lélek az asztrálvilágban szenved, vagy emberi eredményeinek örül, addig a szellem az álom ideje alatt imbolyogva, tétovázva keresi azt a pontot, azt a bizonyosságot, amelyhez hozzátapadva megörögzíthesse az életét, a lelkét, hogy olyan talajra találjon, amelyből táplálkozva növekedhessek felfelé.

Ebben a bizonytalanságban, ebben a keresgélésben sokszor segítségére siet egy-egy régen ismert valaki, akit talán egy érzés, talán egy gondolat vonz és a bizonytalanságban imbolygó szellemet elvezeti az események forgatagából olyan helyzetbe, ahol a szellemek világával kapcsolatot találhat a külső ember, a külső lélek. És feleszmélve beleolvad a szellem kívánságába a lélek érzése is, és mint a mag a nedves földben megtapad, csírázásnak indul, hogy a hitnek kicsiny száracskáját és levelét a földi életben is kibontsa.

Legtöbbnyire ilyenek vagytok ti spiritisták; elszóródott magok, elhullott kalászosok, akik nem tudtatok meggyökeresedni, nem tudtatok megmaradni az egyházban, akik nem tudtatok megtalálni az egyház igazságában azt az éltető talajt, amelyben a lelketek érzése kicsírázhatott és növekedésnek indulva virágot, majd gyümölcsöt teremhetett volna.

Íme, a szellemvilággal való összeköttetésnek ez a célja az utolsó időkben, hogy ezek a meghasonlott lelkek, ezek az elhullott kalászosok, ezek az idő előtt kicsépeelt magvak szellemi talajra találjanak, hogy abban a szellemi talajban megeredve, megnövekedve, gyümölcsöt teremhessenek, hogy azokért a gyümölcsökért bevihesse a mennyei szériúkre a Megváltó azokat, akik immár veszendőbe indultak.

Vannak közöttetek sokan, akik munkát vállalnak ebben a világban. Akik ilyen munkára vannak hívatva, azoknak az volt a vezető princípiumuk, hogy az ilyen gyengéket biztosabb talajra vezessék, hogy a gyenge palántákat öntözzék, azaz nekik bizonyosságot mutassanak. Ezeknek a munkásoknak sok a dolguk, sok a munkájuk, sok a túrni- és küzdenivalójuk, de Isten nem hagyja el őket. Akik igaz szívvel és odaadó lélekkel munkálkodnak az Úr szellőjében, azoknak az Úr sokat elnéz, sokat megbocsát, és sokszorosan kitölti rájuk az ő Szentlelkének ajándékát.

Azért azok, akiket az Úr elhívott és munkába szólított, végezzék a munkát jó kedvvel, nagy odaadással, mint akik tudják, hogy Istennek szolgálnak.

Ha a bizonyosságnak csak egy pillérét tudjátok is megrögzíteni a mélységek és szakadékok világában, hacsak egyetlen átjárót tudtok is építeni, hacsak egyetlen jót tudtok is cselekedni, hacsak egyetlen igazságot tudtok is megrögzíteni a hazugság világában: akkor is cselekedjétek meg. Mert ehhez az egyetlen igazsághoz a lelkeknek milliói és milliói támaszkodnak; ebben az egy igazságban annyi erő van, hogy az élet

piszkos, zajló hullámainól hányatott lelkek hacsak egy pillanatra pihenhetnek is meg, hacsak egy pillanatra tudnak is erőhöz jutni, akkor is érdemes volt munkálkodnotok. Akkor is érdemes volt eltűrnötök a szennyes hullámok felől jövő minden gúnyt, rágalmat, minden gyanúsítást, minden félreértést és minden kárt, amit ezek okoztak.

Mert eljő az idő azokra is, akik ma még a vizeket zavarják, akik tévelygéseikkel ma még a háborúskodást szítják, a gonoszt cselekszik; eljő az idő, amikor a keserű gyümölcsöket fel kell szedniük, el kell fogyasztaniuk. Amikor majd az ő lelküket korbácsolja az a vihar, amelyet ők szítottak; amikor majd őket hányja-veti az élet sötét hulláma; akkor majd elfelejtene az örülni azoknak az eredményeknek, amelyeket a gonoszban elértek. És akkor majd nekik is jó lesz ahhoz az igazsághoz tapadniuk, nekik is jó lesz megpihenniük annak az igazságnak a bizonyosságában, amelyben ti munkálkodtatok.

Így lesznek ellenségekből hálás, jó barátok; így lesznek a gőgös, hányaveti emberlekekből görnyedő rabszolgák, akik majd az ő idejükben — amely a ti időtök is lesz, amikor mindenre rákerül a sor — alázatosan meghajolva várják, hogy csak valamit is cselekedhessenek, hogy valamit kiegészíthessenek, hogy valamit jóvátehessenek abban a világban, ahol már tévedésmentesen látják az igazságot.

Azért, testvéreim, azt mondom nektek, akik az igazság szellemét bírjátok, és magatokhoz vonjátok a lelkek érzéseivel, kutató szellemetek igyekezetével, el nem restülő és el nem lankadó akaratával: tartsátok magasan a fáklyát, világítsatok, vezessetek, hogy megáldjon titeket az Úr és kitöltse rátok kegyelmének mind szélesebben elterülő nagyságát, jóságát, hogy segíthessetek az ő munkájában.

Akik spiritisták akarnak lenni — nemcsak névleg, hanem lélekben és igazságban keresve az utat és a munkát — mindazoknak megvan a maguk feladata. Mindegyiknek munkát

kell vállalnia az Úr szőlőjében. Mindegyiknek el kell felejtetnie az ő emberi személyét, azokat az emberi kicsinyességeket, amelyek a lélek tevékenykedései elé akadályokul állnak. Azonban nem szabad az emberlelkeket a fegyellemmel megnyomorítani, mert minden léleknek ki kell fornia önmagából az életben a szépet és a jót éppúgy, mint mindazt a rosszat, mindazt a hiábalóságot, ami benne van.

Isten sem akar bábokat nevelni; Isten azt akarja, hogy az ember a lelkének minden jó, igaz és szép törekvésével Őfeléje hajoljon. Ő ezekre az érzésekre vár; Ő ezeket akarja az emberi lélekből kihozni, és nem akar mindig mindenre egykedvű megnyugvással felelő lelkeket; mert a mindenben egykedvűen engedelmeskedő, belenyugvó lélek magában hurcolja a jót és rosszat egyaránt, holott a rossznak el kell válnia a jótól. Azért adja Isten az emberi sorsokba az ütközéseket, hogy az ütközések által a jó a rossztól elváljék. Sokszor nagy fájdalmak és nagy szenvedések csak azért adatnak, hogy a jó, mint a tiszta színarany, elkülönüljön a salaktól és a szellem számot vessen a lelkében levő igaz és jó érzésekkel és mindazzal a salakkal, ami ezt a jót és igazat, mint tévedés, mint árnyék kíséri.

Mert a legjobb ember, a legigazabbra törekvő lélek sem tiszta szellem. Amikor testet ölt, megzavarja őt az adott helyzet, az adott állapot, a környezet stb.

Láthatok nagyon sok ú.n. jó gyermeket, aki feltétlenül engedelmes és nem keresi, hogy amit parancsolnak, jó-e, vagy sem. Így az ő nagy hajlékonyságával nem tűnik ki belőle a rossz. Vannak azonban olyan gyermekek, akik engedetlenség, büntetésre teszik méltókká magukat; a büntetés elszívása alatt azonban gondolkodnak, hogy miért is kellett ennek így lennie? Ha az ilyen gyermeket gondolkodó értelemmel és helyesen alkalmazott büntetéssel kezelik, belőlük értelmes, okos, hasznavehető emberek válnak. Míg ellenben a min-

denben engedelmeskedő gyermekek az életben hasznavehetetlen, lágy emberekké lesznek.

Tulajdonképpen *a nevelésnek egyetlen célja van: kihámozni, megszabadítani a jót, a nemeset, a tisztát az emberi lélekben a salaktól, és megmutatni, megszerettetni az emberi lélekkel a jót, a nemeset, a tisztát, hogy azután egész erejével és lelkesedésével a jónak és igaznak szentelje magát meggyőződésből.*

Aki *meggyőződésből* követi a jót, meggyőződésből tanul és cselekszik, az áldozatot is tud hozni; azonban akinél még nem vált el a jó és rossz a tudatban az ismeret által, aki még nem tudja egyiket a másiktól elkülöníteni, az elfogadja a jót és rosszat egyaránt, engedelmeskedik a jónak úgy, mint a rossznak.

Láthatjátok a hívők csoportjait: mindent elhisznek és így könnyen áldozatául esnek a tévedés szellemének. De aki érdeklődik, és mindent tudni kíván, hogy miért van így, miért kell így lennie, az mihamarabb megismeri az okozatok okait, és a rossz okokat felismerve elkerüli azokat, és rossz okozatokkal nem terheli meg a világot.

MI A HELYES MAGATARTÁS A BETEGEKKEL ÉS SZENVEDŐKKEL SZEMBEN?

Miért nem történhetnek csodák hit nélkül? — Az asztrálréteg tartalma. — Miért nem lehet a betegségeket és szenvedéseket csodaszerűen elmulasztani? — Az igazságnak meg kell adni a szabadságát. — Miért kell az embernek mindent megtapasztalnia? — A hit szükségessége. — A földi szenvedések mögött asztrális okok rejlenek. — Az áldozatos életek indítói. — Az Igazság tükre előtt. — A vállalt és kért szenvedések. — Felelősség a beavatkozás esetén.

Az emberrélevés a szellemnek olyan állapota, amely mindazokkal a kellékekkel körül van véve, amelyek ezt az állapotot is tökéletessé és hiánynélkülivé tudják tenni; de az emberek hitetlensége folytán ez a hiánynélküliség még nem következett el a földi világban. Mert ha akkora hitetek volna,

mint egy mustármag, és azt mondanátok a hegynek: omolj a tengerbe, a hegy engedne ennek a hitnek, leomlana, és a tenger vize összecsapódnék fölötte. De mivel az ember mai állapotában még mindig a hitetlenség fokozatán van, azért az ilyenféle csodák csak igen magas fokozatú szellemi beavatkozásra történhetnének meg. Az ilyen beavatkozás megkíván és feltételez egy hatalmas erejű vonzást, amely a földi életből, az itt élő szellemek lelkéből kiindulva hatalmas erővel vonná le a hit által a hatóerőket. Ez a kettős erőhatás lenne csak képes áttörni azokat a közbenső rétegeket, amelyek az emberi állapot és a magasabb, szabadabb szellemi állapot között mintegy közbenső fluid állnak, és kemény akadályt képeznek a két réteg között.

Ti ugyan ezt a magyarázatot sokkal kevésbé értitek meg, mint ahogyan ezt én a ti tudatotokba belevinni szeretném, de legalább mégis van valami fogalmatok arról, hogy nem minden lehetséges, amit mi és a magasabb szellemvilág szeretnénk. A mi világunkat az emberi állapottal az a réteg köti össze, amelyből az emberi élet táplálkozik, amelyből a látható világ a maga formáit, lehetőségeit, törvényeit és ezek összefüggéseit meríti. **Ez a láthatatlan világ telve van mindazzal a jóval és rosszal, amely együttvéve alkotja az emberek világát. Pedig ez még nem a szellemvilág, hanem az, amit földi kifejezéssel asztrálvilágnak mondanak, amelyből az emberek világa merít, és ahova az emberi világból minden megtér.** Tehát a szenvedésnek, az örömeinek, a boldogságnak, a fájdalomnak ebben a rétegben van a gyökere, eredete.

Mindazok a szenvedések és fájdalmak, amelyek az emberi életben a testen keresztül a lélekre bizonyos hatást gyakorolnak, tapasztalatokkal gyarapítják a testen keresztül az emberi szellemet és ezekkel a tapasztalatokkal meggazdagodva bölcsébbé, tudósabbá teszik az egyént. Ezek a tapasztalatok, mint eredmények, mint az életnek gyümölcsöző eredményei,

ezen a közbülső rétegen keresztül a magasabb régiókba emelkednek fel s ott rakódnak le.

Hogyha ezeket az elraktározott eredményeket a földi ember a hitével magához tudja vonzani, ezeken az eredményeken keresztül a magasabb szellemvilág hatásait is megérezheti és hozzájuthat — nem törvényszerűen, hanem csak különös kegyelemképpen, mintegy az ő igazságszeretetének megpecsételéseként — azokhoz a csodászerű gyógyulásokhoz, eseményekhez, meggyőződésekhez, amelyeket a természettörvény mozgásából, rendszeréből kibontani és megmagyarázni nem tudtok.

De ebből rendszert csinálni nem lehet és nem szabad, mert
nem lehet felfüggeszteni a szenvedéseknek azt a mennyiségét, azt a formáját, amely törvény szerint bizonyos rétegekhez hozzá van kapcsolva.

A kegyelem azonban lenyúlhat, és megváltoztathatja a törvényszerű következményeket, de nem abban a formában, ahogyan azt az ember elképzelné, hanem akképpen, amint azt a Gondviselés akaratának végrehajtásával megbízott szellemcsoport jónak látja, mert az tudja, mikor és hogyan tehet valami jót, mikor emelheti fel az egyént és azt a természetet, amely a testetöltött szellemet magában hordozza.

Mert ha az olyan könnyen menne, mint ahogyan elgondoljátok és szeretnétek, testvéreim, akkor megszűnének az igazságnak az a hatóereje, amely tulajdonképpen a törvényt fenntartja. Az igazságnak meg kell adni a maga szabadságát, hogy hathasson. Lehet a szenvedések, a nyomorúságok ellen küzdeni, sőt kötelessége a földi embernek ezek ellen a jelenségek ellen minden erejével dolgozni, de **nem lehet a közbülső rétegeket hatályon kívül helyezni, hanem azokat fel kell dolgozni!**

Hiszen tulajdonképpen ezért van a testöltés törvénye szentesítve; ezért adatott az emberrélevés a szellemeknek próbatételül, a javulásuk megpecsételésére.

Elméletben ugyan nagyon megfogadják a szellemek, hogy megjavulnak, hogy a helytelent, az igaztalant nem fogják követni, és semmi körülmények között sem nyúlnak hozzá azokhoz a javakhoz, amelyek őket igazság szerint nem illetik meg. És mégis, amikor testbe öltöznek, a test elhalványítja ezt a nagy és szent lelkesedést a lelkükben, ezt a nagy és nemes törekvést, és a testen keresztül alkudoznak, szóba állnak a csábítóval, a kísértővel és nagyon sokszor elbuknak. Tulajdonképpen ebben van az emberi élet igazsága és célja, hogy az egyén mindazokat a homályos rétegeket, amelyeket ő hozott létre, feldolgozza, a szellemével áthassa, isteni sugárral átvilágítsa, és önmagának és az utána következőknek mindent apróra megmagyarázzon. Ezért szállhat apáról fiúra a tudomány, nemzedékről nemzedékre az az elért siker, amelyet az ember magának megteremtett és kialakított, mikor a sötétséget a szellemének világosságával áthatotta, hogy végül mindenből mindig arra a következtetésre jusson, hogy önmagától semmi, jóra nem képes, hanem csakis Istent keresve, Istentől várhatja az ő munkálkodására az áldást, amellyel az önmaga felemelkedését, megtisztulását — a saját kitartó munkálkodása által véghezviheti.

Hiszen hogyha a magasabb szellemvilág előtt nem állana mint gát ez a homályos réteg, akkor sok mindenre nem volna szükség, ami a földön van. Nem lenne szükség a sok fáradozásra, a sok tanulásra, mivel egy pillanat alatt megvilágosíthatná a kegyelem az ember értelmét és minden fáradozás és tanulás nélkül meg tudná az emberi szellem különböztetni a jót a rossztól, hozzápártolhatna a jóhoz és elhagyhatná a rosszat.

Azonban ez nem így van, mert az ember önálló lélek, és csak a saját erejéből megszerzett tapasztalatokon keresztül tudja a saját világosságában megítélni, hogy mi a jó és mi a rossz. Hogyha nem volnának szenvedései, csalódásai, és minden, amit csak elgondol, és amire csak vágyik, sikerülne neki,

akkor ismét ott állana az emberi szellem, ahol állott a Paradicsomban az eltévelyedés alkalmával.

Hiszen láthatjátok, hogy a szenvedés, amely gátat von a lejjebb esés elé, ott áll, mint félelmetes, borzalmas következmény. És ennek dacára az az emberi lélek, aki a fejét még nem zúzta szét ezen a borzalmas igazságon, és még nem szerzett belőle tapasztalatokat, nem fogadja el a jót minden fenntartás nélkül, nem tudja kiölni magából a rosszra való hajlandóságot, ameddig csak meg nem győződött róla, hogy az, amit jónak hitt, nem jó, hanem rossz. Meg kell tehát mindent tapasztalnia az embernek.

Azért **aki hinni tud**, akinek a lelkében kialakult a sok szenvedés által szerzett tapasztalatokon keresztül a hit, az előlegezett bizalom azok iránt a tudományok iránt, amelyeket sok-sokezer évvel előtte más szellemek szereztek meg maguknak, és mint igazságokat leszögezve itt hagytak a földi világban: **az tömérdek szenvedést és csalódást takarít meg magának. Csak higgye ezt és a jó tanácsokra hallgatva kezdje meg életének továbbfolytatását.**

Azért van szükségetek nektek is a hitre, mert nemcsak itt a ti földi életetekben veszitek hasznát a hitnek, hanem messze, az örökkévalóság útján is szükségetek lesz arra. Hiszen a halállal nem költöztök át azonnal a teljes világosság, a teljes bizonyosság honába. Előttetek áll majd sok kérdés, amelyekre *csak a hiteteken át megszerzett világossággal* lesztek képesek felbontó hatást gyakorolni. Akkor is csak úgy tudjátok az ütközéseket, a fájdalmas csalódásokat elkerülni, ha a hitek világosságával meg tudjátok ítélni, hogy tulajdonképpen hogyan jobb, hogyha a dolognak a jobb, vagy baloldalát választjátok? Mert a szellemvilágban is egy-egy lépést előre téve olyan bizonytalanságokba ütköztök, amelyekben még nem szereztetek tapasztalatokat. De hogyha hisztek és a hitek helyes, mert a hitekkel a teljes igazsághoz, az Úr Jézus által nyújtott igazsághoz tapadtok, ez a világosság felbontja

előttetek azokat a kérdéseket, amelyekbe okvetlenül bele kell ütköznötök.

Nemcsak itt a földi világban van tehát szükségetek a hitre, hanem odaát is, ahol a ti lelketek természetével lesztok kénytelenek hatásokat felfogni. Amikor a test leválik rólatok, úgy fogjátok érezni magatokat, mint hogyha a kezetek nagyon megszokta a hozzásimuló keztyűt, és mikor azt lehúzzátok róla, a kezetek sokkal érzékenyebb lesz a hatásokkal: a hideggel és meleggel szemben. Ugyanezt tapasztaljátok majd a lelketekkel is, amikor a test leválik róla. És ha a hitetek nem rendelkezik elég világossággal, hogy könnyen tájékozódhassatok a szellemvilágban, nincs kizárva, hogy fájdalmas tapasztalatokra fogtok ébredni.

Ezért szükséges, hogy a lelketekben a hit erősen kifejlődjék, és világossággá válva, mint irányító hatalom világítsa meg előttetek az utat. Hogy amikor érzékennyé vált lelketekkel keresztülvonultok utatokon, mindezeket a fájdalmat okozó eseményeket, elétek meredő kérdéseket — amelyeket felbontani nem tudtok, mivelhogy azokat a maguk valóságában még nem ismeritek — elkerülhessétek. És előre tudjatok haladni, hogy legalább otthont találjatok a lelketeknek.

Higgyétek el, a földi szenvedések nem is annyira borzasztók és nem is mindig annyira fontosak. Meri a földi szenvedések mögött tulajdonképpen azok a megoldatlan kérdések állnak az asztrálvilágban, amelyeket a szenvedésekkel eltöltött földi élet befejezése után sokszor könnyen meg tudtok oldani, mert felismertétek azokat az okokat, amelyek mint okozatok sötét árnyként vetődtek földi életekben a testetek állapotára.

Mert nem úgy áll az igazság, mint ahogyan azt földi életekben elképzelitek magatoknak, testvéreim. **Nem mindig egy régebben elkövetett bűn, vagy tévedés az oka későbbi szenvedéseiteknek.** Nem. Amikor majd hosszú magyarázatomon keresztül egy kissé mozogni tudtok ebben a láthatat-

lan világban, és egy kicsit kiismeritek magatokat azokban az életek meredező kérdésekben, amelyek titeket a szellemvilágban várnak, látni fogjátok, hogy *nem minden esemény, mélyet itt a földön a testeteken keresztül éreztek, és nem, minden állapot, mélyet itt végigélték, van bűnhődés és büntetés céljából az élethez kapcsolva. Hanem* sokszor valamely szenvedés, valamely fájdalom azért adatik a földön, hogy azon keresztül a léleknek bizonyos szervei kialakuljanak, kifejlődjenek, vagy pedig valamely reá alakult tévedéstől megtisztuljon.

És mikor ezek a lelki szervek ismét felfogó képesek lesznek, minden okozat elmúlik. Hisz amivel fel kell fognotok, amivel ebben a világban éreznetek kell, az csak azért szenvedett ütközéseket, hogy nagyobb öröme, nagyobb boldogságra készítsen elő benneteket.

Mindenesetre a testi én igyekszik kiszabadulni a szenvedések fojtó karmaiból és szeretné elhagyni maga mögött azokat. A lelki én ellenben sokszor teljes megértéssel és türelemmel fogadja a szenvedéseket, mert érzi, hogy azok hasznára fognak válni. **Nem mintha a szenvedés az emberi lelket jobbá és igazabbá tenné, hanem, mint ahogy a földi testben is a fájdalom csak hírnöke a testi szervek megbetegedésének, hogy az értelem gondoskodik róla, hogy a harmónia ismét helyreállhasson:** akképpen a lélekben is a szenvedés ezt a célt szolgálja.

Azonban vannak még eshetőségek, melyek közé a szenvedések, a megpróbáltatások úgy beékelődnek, hogy azok nélkül lehetetlen a léleknek előrejutnia. Példákat hozok fel. Vannak szellemek, akik fáradságos küzdésükkel, megszerzett hitükkel egy bizonyos fokozatra eljutottak, s ezen keresztül azzal az igazsággal rendelkeznek is, mely messze bevilágítja az utat előre. Azonban, amikor körülnéznek az ő állapotukban, nem lépnek előre a haladás útján. Hanem látván a sok befejezetlen munkát, a félbemaradt fejlődést azoknak a lelkében,

akiket szerettek, akikhez vonzódtak, akikkel együtt sok szép és boldog emlékezést tartogatnak a lelkükben — s lévén a szeretet mindennél nagyobb és erősebb hatalom, ettől a szeretettől indítatva nem néznek előre a megvilágított útra, hogy azon haladjanak tovább. Hanem visszatekintenek a homályos útra, melyet elhagytak (de amelyet életükben megszerzett világosságuk által teljesen simára dolgoztak fel) — s megfordítják a lelkük világító reflektorát, és nem előre világítanak, hanem visszafelé, a törmelékek világába, a félben maradt, kialakítatlan életek világába, és itt a törmelékek között megtalálják azokat, akiket valaha szerettek. Az egyik szeretett gyermekét, a másik az édesanyját, aki valaha az ő szívét-lelkét megerősítette, és akihez, a félbe maradt lélekhez, boldog emlékek fűzik a már felfejlődött lelket.

Hiszen nem mindig csak a nagy és magas szellemek tudnak boldogító érzéseket kiváltani a fejlődő emberszemlemben, hanem ezek egymásnak is a boldogság forrását nyithatják meg, ha megértik egymást.

Az egyik lélek tehát meglátja talán az ő szeretett hitvestársát, aki egy régebbi életben szeretettel hordozta vele együtt az élet terhét, a másik olyan hozzátartozóját, aki sok tévedését, félrelépését, elesését bocsátotta meg, és ezzel őt felemelte annak dacára, hogy amannak a szelleme előtt talán homályosabb és több törmelékkel fedett út áll, melyen az nem tud előrejutni. És akkor a felfejlődött testvérszemlelem, aki a maga életútját már feldolgozta és keresztüljutott a törmelékeken, megszerzett igazságával felfegyverkezve hajlandó visszamenni a törmelékek hazájába, hogy felemelje, megsegítse azt a félbe maradt lelket is, aki elerőtlenedve ugyanazon a ponton maradt vissza.

Az ember az ő homályos lelki látásával nem képes megítélni, kicsoda milyen fokozaton lehet, mert sokszor fényesen sikerült életek mögött nagy, homályos foltok maradnak, és az ember nem tudja megérteni, hogyan lehet az, hogy az eré-

nyekben gazdag élet mögött ilyen súlyos, sötét árnyék húzódik meg.

**Ilyenkor sietnek egymás segítségére a szellemek. A fejlet-
tebb belekerül az alsó világokba, a test világába és felve-
szi a munkásruhát. Ebben nem látszik meg, ki honnét
jött, kiben mennyi világosság és mennyi szeretet van.** Csak a munkálkodásban, az élet további folytatásában látszik meg, ki hogyan bírja a munkát, hogyan fogja fel az életet, tesz-e felesleges mozdulatokat, kerülőket, hogy céljához vigye azt, akit oda kell vinnie?

Tehát nem fénnel és kísérettel, hanem munkásruhában száll alá, s eközben mindenesetre őt is belepi a törmelék pora, amely folyton omlik, hullik alá a félben hagyott épületről. Az ő munkásruhájára is éppúgy felfreccsen a bűnnek, a szennynek a hulláma, mint akárki más munkásruhájára. Őt is éppúgy elfogják a szenvedések, a rossz következmények, hogyha a szennyes áradatba, az iszapba beléáll, hogy segítsen, s éppúgy el kell szenvednie küzdéseiben és verejtékezésében az élet apróbb-nagyobb nehézségeit, mint aki még nem tudott a fogságból szabadulni.

Vagy el tudjátok képzelni, hogy valaki egy élethossziglan elítélt rabnak világosságról, erényről, tisztaságról, becsületességről valami nagy távolságból beszélhet úgy, hogy azt meggyőzze? Nem! Éppúgy le kell mennie a börtönbe, éppúgy fel kell vennie a rabruhát, hogy bizalommal forduljon hozzá az az elítélt, hogy az ő igazságát igazságnak fogadja el. Mert ha a rab őt önmagához hasonlóknak látja, akkor elfogadja a tapasztalatait. Azonban aki csak vasárnapi ruhában, tisztán, a külvilág minden előnyébe felöltözötten megy be néhanapján a rabhoz: vajon van-e annak a rab előtt olyan hitele, mint egy vele együtt szenvedőnek ?

Tehát aki meg akar valakit menteni, annak ugyanígy bele kell nyúlnia a szennybe, a vérbe, a piszokba, éppígy bele kell állania azokba a sötét és homályos rétegekbe s bele-

vegyülnie olyan lelkek társaságába, akik őt nem kímélik, mert velük egyenszerű. És bár csak egy bizonyos időre vette fel a munkásruhát, mégis éppúgy rátapad az életnek kellemtelensége és hátránya, mint amazokra.

Tehát aki a földön testet ölt — bárha megtisztult is azoktól a tévedésektől és bűnöktől, amelyek a törmelékek alatt még nagy mennyiségben hullámszanak — annak éppúgy végig kell szenvednie az élet eshetőségeit, gyötrődéseit és betegségeit, mint annak, aki még ebbe az életbe, hogy úgy mondjam, törvényszerűen beletartozik.

Csak amikor a munkásruha leválik, akkor látszik meg, hogy belőle gyógyult, tiszta, eleven lélek száll-e el, vagy pedig a test levetésével megsebesültén, agyongyötörtén és piszkosan marad-e a szellem azon a helyen, ahol a halál emberruhájából kivetkőztette. Nem tehet kivételt a sors egyikkel sem, mert törvények vannak és ez a világ csak egyféle életelvet tud elhordozni — két életelv itt még nem alakult ki — a munkásruha itt az emberi test, amelyre földi megjelenéséhez minden szellemnek szüksége van.

*

Azért kell tehát, testvéreim, hogy az emberi lélek az igazi testvéri érzést magában kifejlessze, és valósággá tegye, hogy ne csak tettetésből, ne csak álerényességből értékelje magát alá, hanem hogy a lelkében valóban kifejlődjenek ezek az érzések, és hogy földi testében is megérezze, hogy mindnyájan egy Atyának gyermekei vagyunk s mindnyájunknak egy a célunk, és csak egy úton haladva közelíthetjük azt meg.

Ezért szükséges, hogy minden lélek ettől a testvéri érzéstől áthatva olyan igazán, olyan becsületesen végezze el azt a munkát, melyet végzete eléje adott, olyan becsületesen töltsse be a rendeltetését, melyet be kell töltenie, hogy nem a külvilág, hanem az ő maga belső lelkiismeretének teljes megelégedésével találkozzék.

Mert nincs egy külön hatóság, nincs egy külön hatalom, mely titeket, embereket, elítél, vagy felment; a legszigorúbb, az egyetlen hatalom tart felettetek ítéletet: *a saját lelkiismereteket*. Mert amikor megérkeztek a szellemvilágba, a lelketek sokkal érzékenyebbé válik az itteni behatásokkal szemben, mint amilyen érzékeny a test a meleggel, hideggel és a különféle szenvedésekkel szemben. Mikor ugyanis megérkeztek és az igazságnak nagy világossága átvilágít titeket, úgy érzitek magatokat, és úgy látjátok, *mintha egy óriási tükör előtt állnátok, mely ezerszeres alakban tükrözi vissza a lelketek homályát*. Hiába próbáljátok takargatni, azokat a tévedéseket és bűnöket, amelyeket ezen a földön nagy szorgalommal dédelgettetek, amikor nem engedtetek, hogy az igazság szelleme azokat áthathassa, mert az fájt nektek. Óh, itt orkánszerűleg vesz titeket munkába az igazság!

Sőt ez a világosság azokra a dolgokra is rávilágít, melyeket itt ezen a földön már-már elfeledtetek, amelyeknek viharai már-már elültek a lelketekben, de amelyeket nem dolgoztatok fel magatokban, még nem vittetek a lelkiismeretek ítélszéke elé. Amelyeket még nem oldottatok fel az értelmetekkel, és amelyeknél nem kerestétek meg az okokat arra nézve, hogyan, miből származnak ezek az érzések, gondolatok és cselekedetek, mi a céljuk, hová visznek?!

Mikor megérkeztek a szellemvilágba, *a világosság mint átható fénysugár a lélek legelrejtettebb zugát is átvilágítja és akkor kénytelenek lesztek elszámolni az elfelejtett hibákkal, bűnökkel és tévelygésekkel is*. Óh, akkor el fogjátok takarni a szemeteket, és kéritek Istent, vajha megengedné, hogy ezek az eldugott és magatokban őrzött hibák valamiképpen érényekké dolgozódhassanak fel! És akkor szívesen vállaljátok mindazokat a fájdalmakat és háborgatásokat, amelyek ezeket a tévelygéseket és bűnöket a lelketekben felszínre hozták, hogy felbontás alá kerüljenek, hogy Isten segítségével letisztíthassátok azokat magatokról.

Mit cselekszik az igazán lelkiismeretes orvos a beteggel, ha meg akarja gyógyítani? Megkeresi a tünetek forrását, amelyekről a beteg panaszkodik; s ha megtalálta, igyekszik először is nem a tüneteket, hanem azoknak okát meggyógyítani, még akkor is, hogyha az a betegnek fájdalmat és szenvedést okoz. Mert jól tudja, hogy azok a tünetek, azok a szenvedések, melyekről a beteg panaszkodik, nem maga az ok, hanem csak annak folyománya. A lelkiismeretes orvos nem köti be a beteg, kelevényes testrészt, hanem igenis még sietteti a kelevény fejlődését, hogy amikor teljességgel megérett és egy helyre összpontosított, azt minél teljesebben és minél alaposabban kivethesse és eltávolíthassa a szervezetből, hogy azután a gyógyulás zavartalanul mehessen végbe; tehát felvágja és kitisztítja, még ha fájdalmat okoz is a betegnek.

Így van ez a lélek természetével is. Az emberi lélek, mielőtt testet ölt — és mialatt a testben időzik is — kérte és kéri az Istent — ha az emberi, tudatból ez ki is kapcsolódik — hogy szabadítsa meg őt azoktól a terhektől, azoktól a tévelygésektől, melyek őt mint szellemet fogva-tartják, s nem engedik előrejutni a szabadabb, világosabb állapotokba. Így nagyon sokszor előfordul, hogy maga a lélek kéri azokat az állapotokat, amelyekben szenved, hogy feldolgozhassa a szenvedés hatásai által azokat a lelki homályosságokat, melyek előtte és benne vannak.

Ilyenformán egyáltalán nem lehet a természet munkájába beleavatkozni anélkül a felelősségérzet nélkül, mely ilyenkor a segítő lelkében felébred. Csak abban az esetben, és ott lehet felfüggeszteni a természet munkáját, ahol az veszély nélkül megtehető. Ez azonban vajmi kevés esetben lehetséges. A földi embernek minden rétegben el kell végeznie a munkát, el kell végeznie a kutatást, amely előtte van. A földi tudománynak is meg kell tennie az utat a homályosságból a világosság felé, azaz fel kell dolgoznia a homályt. Így a lélekku-

tatóknak is meg kell tenniük a maguk kötelességeit, nekik is el kell végezniük azt a munkát, mely előttük áll.

Nektek, embereknek, szükséges dolgoznotok a lelketekért, a lelketek előrejutásáért, és szükséges dolgoznotok testi életek folytatásáért, a testetek gyógyításáért, ápolásáért. Keresétek és kutassátok az okokat, s hacsak lehetséges, az érzéseitektől indítatva tanuljatok és keressétek meg azokat az orvoságokat, melyeket a természetben adott a teremtő isten, hogy azokat felhasználva gyógyíthassátok testi betegségeiteket. Mert vannak betegségek, melyeket a lelken keresztül, de vannak, amelyeket *csak testi eszközökkel* lehet gyógyítani, mert ezek a természet világában vannak elhelyezve s ezeket ki kell kutatnotok, hogy az okozati összefüggéseket felismerhessétek.

Nektek szükségetek van arra, hogy a testvériség gondolatában otthont találjatok ebben a földi, világban is, mert ha a földi életben egymás testi életét nem tudjátok könyörülettel és szeretettel áthatni, szeretetet gyakorolni, akkor hogyan gondoljátok, hogy mint szellemek, mint lelkek valamely érdemes munkát tudtok majd végezni?

Nektek a földön olyanféle munkaalkalom adatott, mint amikor a gyermekek a nagyok dolgát játsszák. Tökéletlenül, hibásan játsszák meg, de mégis megjátsszák. Nektek is úgy kell a nagy feladatra előkészülnötök, mely rátok mint szellemekre vár. Hogy már itt e földön megszokjátok a munkátokat híven és pontosan elvégezni, gyakorolván az irgalmas-ságot és könyörületet. De nem azzal a reménységgel, azzal a gondolattal, hogy amikor a jótól indítatva valamit cselekedtek, annak okvetlenül meg kell hoznia az eredményt, melyet óhajtotok. Felettetek van a mindeneget rendező isteni Gondviselés. Ti cselekedjete meg mindent, ami tőletek telik, a többit pedig bízzátok Őreá, mert akinek a szenvedéseiből való felszabadítást meg akarja adni, annak megadja, akinek pedig nem akarja megadni, annak másképp rendezi el az élete

sorát. De semmi esetre sem szabad zúgolódni, kérdőre vonni a Gondviselést, hogy miért nem cselekszi ezt vagy azt, és - miért nem úgy, ahogyan kértük, miért nem teljesíti az imádságot, a kérést, amikor olyan borzalmasnak és igazságtalannak látszik a gyötrődés, a szenvedés, vagy fájdalom egyes esetekben?! Hiszen Ő mindent tud, mindenbe beleadhatja a kegyelmét és segítségét, amikor Ő jónak látja!

Ti emberek vagytok; cselekedjetek meg mindent, ami tőletek telik, végezzetek el mindent, amire erőtök és tudásotok képe-sít titeket; azon felül azonban ne akarjatek az Isten dolgaiba, végzéseibe irányító módon befolyni; az nem a ti dolgotok!

Mert ha Isten másképp látta volna jónak, vagy úgy akarta volna az ő törvényében lefektetni, hogy az embernek ne kelljen szenvednie, bizonyára úgy fektette volna le, úgy intézte volna a lehetőségeket és eshetőségeket, hogy azokon keresztül az ő legnagyobb és legmélyebb szeretete kerülő nélkül sugározhasson alá. Mivel azonban Ő szeretetében és igazságában olyannak teremtette meg a földi világot, amilyen, nektek, embereknek nincs más dolgotok, mint a legnagyobb szenvedések láttára is Istenhez fordulva, Istenben bízva, az ő segítségét és kegyelmét kérve, könnyes szemmel és nehéz szívvel bár, ezt mondanotok: „*Istenem, legyen meg a te akaratod!*”

A testvéri szeretet a legfontosabb, amely életutatokon mint törvény, mint boldogító érzés kíván hatni. A testvéri szeretet az a tudat, hogy mindnyájan egy Atyának a gyermekei vagytok, egy természetbe öltöztetve; azért egyféle érzéssel és vágygal eltelve, egy akarattal és együtt tűzzétek magatok elé a lelketek megmentését.

Ezer mód és alkalom van rá, hogy ezt a szeretetet gyakoroljátok, és ezer mód van arra, hogy az Isten iránti engedelmességgel és az ő akaratában való megnyugvással cselekedhessétek azokat a legnagyobb és legigazibb szeretettől áthatott cselekedeteket, amelyeket módotokban

van cselekedni. Ezer alkalom van arra, hogy magatokat megtagadhassátok, és ezzel a jót és igazat szolgáljátok. Lépten-nyomon van erre alkalom, és mégis oly keveset valószínűsítek meg, mégis oly nagyon keveset tudtok megpecsételni az életetekkel! És amikor rákerül a sor, hogy ilyen kérdés mered elétek, akkor nagy dolgokkal vívódtok, amelyek előttek megmérhetetlen messzeségbe esnek, melyeket sem megérteni, sem feldolgozni nem volnátok képesek.

MARADISÁG ÉS TÚLZOTT TÖREKVÉS.

A léleknek ki kell nőnie régi elveiből. — Isten engedi, hogy az emberi akarat kiélje magát. — Amikor a lelkek kezdenek megrögzítődni. — A meghalás idejére szellemekké kell lennünk.

Szükséges, hogy az ember mindig jobbat, mindig igazabbat ismerjen meg; ezért nagy hátránynak tartom az emberre nézve az igazságkeresésben, hogy még ha az élete folyamán valamit jobbnak ismert is meg, természeténél fogva mégis ragaszkodik a múlthoz, a régihez. És a jót a jobbért nem cseréli fel, hanem küzd, dolgozik ellene, mert azt hiszi, hogy a régi igazság, amit megszokott, amiben már kényelmesen mozgott, mindent pótol.

Ez nem helyes magatartás, mert az ember lelkének fejlődnie kell. A gyermek elnyüvi az ő kis cipőjét; így a lélek is kinő az ő régi, szűk elveiből. Mert ha az ő korához, az ő állapotához való természetet ki nem éli, ha nem tevékenykedik, vagy ha tevékenykedésében nem éri őt sem öröm, sem csalódás, hanem megmarad az ő gyermekcipőjében — bár ő észrevétlenül folyton növekedik — akkor, ha egyszer valami veszélyes, vagy tuskés út áll előtte, és használatba akarja venni, a régi cipőt, azt tapasztalja, hogy nem tudja használni, mert a lába megnőtt, a cipő pedig kicsiny maradt.

A Gondviselés különösen a haladó lelket mindig újabb meg újabb problémák elé állítja, amelyeket már nem tud a régi igazsággal megoldani. Ezt pedig azért teszi, hogy a

lélek keressen, kutasson, úgyszólván fúrja bele az értelmét és érzelmét a még tudatosná nem vált bizonytalanságba, és Istenben bizakodva keressen ott a maga számára táplálékot, hogy Ő vezesse, Ő mutassa meg neki mindazt, amire szüksége van.

Óh, az Isten vezérlete nem kímélhet meg benneteket a csalódástól, mert szükség van arra, hogy a lelketek érzékenyebbé legyen, és ne csak a nagy általánosságokra, de az aprólékoságokra is kiterjeszkedjék.

Mert az emberi lélek nemcsak nagy körvonalakból áll, hanem apró, kicsiny, láthatatlan részecskékből is, amelyeknek együttműködése szükséges arra a munkára, amit már nagy, komoly, csalódásmentes ténykedésnek lehet tekinteni.

*

Az ember sem lelkileg, sem szellemileg nem eléggé fejlett arra, hogy az Isten akaratát teljes mivoltában fel tudja fogni. Így aztán megtörténnek olyan dolgok, amelyeknek nem kellene megtörténniük, és nem történnek meg olyanok, amelyeknek meg kellene történniük.

Az ember megtérésével, azaz Istenhez, Krisztushoz való kapcsolódásával azután sok olyan dolog történik meg, amit Isten akar, ellenben kiszorulnak a teljesedésből, a megvalósulásból olyan dolgok, amelyeket nem az Isten, hanem az emberek akarnak. Pedig **sokan tévesen azt hiszik, hogy ami történik, az minden esetben az Isten akaratát volt, hogy az Isten akaratát az ember sorsába a legaprólékosabb részletekig belenyúlik.**

Azonban egy a szükséges dolog, hogy az ember ismerje meg a célt, amiért a földre küldetett. Legelsősorban a lelkének a célját szükséges megismernie. És mikor ezt lélekben és igazságban megismerte, oda törekedjék, hogy őt azok az erők fejlesszék, amelyeket még nem ismer, amelyek még homályban vannak előtte, hogy azoknak az erőknek, azoknak az alakulatoknak eszközévé válhasson. Ezért szükséges az em-

bernek elsősorban önmagán munkálkodnia, hogy ezt a Gondviselés véghezvihesse általa. Hiszen ha az emberi lélek annyira fejlettek volnának, és annyira át volnának hatva az Isten akarata iránt való engedelmességtől, hogy nem a megtörtént dolgoknak azokat az apró, csenevész hajtásait neveznék Isten akaratának, amelyek salakosan elfoglalják a helyet az életben az emberek között, hanem igyekeznének lélekben odaemelkedni, hogy az Isten csakugyan irányíthassa is a történéseket általuk. Akkor más képe volna a világnak, és más képe lenne ennek is, amit ti szellemi tudománynak neveztek.

Mert az események egymásból folyók és egymásba kapcsolódók. Minden értékes és minden értéktelen, mint mondtam, kiéli magát. **Az embereknek pedig vannak értékes, kevésbé értékes és abszolút elvetnivaló gondolataik, törekvéseik és vágyaik. És Isten megengedi, hogy mind az értékes, mind a kevésbé értékes, sőt az elvetnivaló is kiélje magát, hogy az ember az ő lelkének tulajdonképpeni értékét azokban szemlélhesse,** amiket ti történéseknek és eseményeknek neveztek.

Az Isten akarata nem engedi magát medrekbe szorítani. Az isteni akarat nem engedi, hogy emberi akaratok gátat vessenek neki. Isten nem akadályozza meg, hogy az emberi akarat kiélje magát, azonban ahol mód és alkalom kínálkozik, a maga jóját és igazát kiönti a világra, és ez a jó és igaz végeredményben mégis diadalmaskodik, mert előnti, mint az ár, a világot, és előnti mindazokat az akadályokat, amelyeket emberek állítottak fel esetleg tudtukon kívül, tévedésből.

Az ember, ameddig nem kapcsolódik tökéletesen Istenhez, nem tudja felismerni a jót és igazat, mert mint „ember” szemléli azt. Az ember énje pedig elhatárolt valami, az önzés és a tévelygések vastag réteget építenek a lélek köré. Ezen a vastag rétegen keresztül nem ismeri fel egyik ember a másikban az ő lelki testvérét, az ő Atyjának gyermekét. Nem azt

nézi, hogy vajon abban a másik embertestvérben mi szépet, jót, igazat adott kísérőképpen az ő Atyja, hogy ő azt szeretesse érte, **hanem azt nézi, hogyan tudna a másik felett valamiképpen előnyt nyerni, hogyan tudna érdemesebb, feljebbvaló, magasabb rendű, tekintélyesebb lenni, mint amaz.**

Ez az emberi elv, az önzés elve. Mivel pedig az ember ember marad még akkor is, ha a legtisztább igazságokkal foglalkozik, ha mennyei dolgokkal foglalkozik, ha az egek igazságát kutatja is, azért ameddig ember, ez a természet vele van, ez a természet irányítja őt. Azért meg van írva: „*Test és vér nem vehetik Isten országának örökségét*”. Testben élő ember a végigigazságot nem kaphatja, hogy ne dicsekedhessek az „ember” az Isten kegyelmével szemben, hanem legyen mindig hálás és érezze magát mindig függő helyzetben az Isten kegyelmével szemben.

Amennyit Isten akar adni, annyit ad, és amit az Isten nem akar adni, arról az ember értelmének, az ember egész mivoltának le kell mondania. Bele kell nyugodnia abba, hogy ha az Isten nem neki, hanem a másik embertestvéreinek adja. És ha alázatos akar lenni, abban éppúgy meg kell látnia az Isten ajándékát, azt a szépet, azt az igazat, mintha neki adta volna. De mivel az ember, mint mondom, tévelygő lélek, azért ami az ő körzetén kívül esik, azt előítélettel, gyanakodással vizsgálja, mert nem hisz és nem bízik abban hogy valami, ami őrajta kívül esik, lehet talán jó, lehet talán igaz is. **Mert a hite gyenge, és nehezen tudja elfogadni, hogy Isten előtt a teremtett szellemek mind egyformák, Ő az ő szeretetével az egyiknek a boldogságát éppúgy munkálja, mint a másikat, még a bűnbe süllyedt embergyermekének is a legjobbat akarja, mennyivel inkább annak, aki már felfigyel az ő szavára és lelkében már engedelmeskedik az ő Atyjának!**

II.

Idővel minden eszme veszít fényéből. — A lélek és a test törekvései. — A különböző típusú szellemek. — A spiritizmus célja.

Minden eszme, amikor jobban meggyökeresedik a földön, az emberi képzeletben mint mozdíthatatlan tény rögzítődik le, s akkor nagyon ritkán fordul elő, hogy emberek mindvégig megmaradjanak abban a szellemi függésben, amelyben az eszme iránti első szeretetük idejében voltak. Abban az első szeretetben, amikor még az ember lelke tiszta, szent rajongással emelkedik fel, és önmagából a legjobbat adja, a legnemesebbet, a legtisztábbat nyújtja a szellemvilágnak. Mert szükség is van arra, hogy ezzel legyen áthidalva a két világ. Tulajdonképpen úgy kellene lennie, hogy azok, akik ilyen szent munkában, lelkek csoportjainak vezetésében részt vesznek, és részt kapnak, az ő lelkük tiszta és szent érzésével összekapcsolódva mindvégig megmaradjanak ebben az igaz és tiszta rajongásban, amellyel a munkát megkezdték. De éppen ez a próba. Általában az ember számára próba rejlik abban, hogy az ő nagy és szent felhevülésében sokszor többet akar, mint amennyire képes, és azt hiszi, hogy majd mindvégig meg is tud annak felelni.

De az emberi lélek nem tud mindvégig megmaradni abban a szent és tiszta rajongásban, mert a test lehúzza, a testnek saját céljai, fáradozásai közben pedig a bekövetkező csalódások, és reménytelennek tetsző fáradozások elhalkítják a léleknek ezt a szent érzésben való imádságos hangulatát. Halakbá, fáradtabbá, sőt később majdnem közönyössé válik a lélek azokkal a dolgokkal szemben, amelyeket már megszokott, elért, tehát magáéinak mondhat, és összébb húzódik. És amikor a szellem összébb húzódik, akkor az emberi törekvések, az emberi gondolkozás és érzés, amely nem mentes a tévedésektől, elnyomja a fáradt léleknek még meglévő kicsiny lobogását is.

Azért szükséges, hogy azok, akik elfáradtak, akik már majdnem hogy közönyöseké váltak, időről-időre fel-frissítsék a vérkeringésüket azoknak bevonásával, akik még abban a szent lobogásban vannak. És azok, akik már majdnem elfáradtak és akik már tudják, hogy milyen nehéz a léleknek magát fenntartania az átlag élet színvonala fölött, szükséges, hogy vigyázzanak azoknak a lelkére, akik még lobogó lánggal égnek, hogy ezt a szent lobogást minél tovább megtarthassák.

Tehát amikor már fáradtak a lelkek, és nem tudnak olyan magasra emelkedni, az érzésvilágukkal, és amikor azt veszik észre, hogy már az „ember” kezd beleszólni a dologba, — mert hiszen minél tovább terjed valamely eszme, minél messzebb ható annak a kisugárzása, annál több lélekre hinti szét azokat az élethullámzásokat, amelyek új tevékenységre izgatják, az összességet is. — Akkor mindig jusson eszetekbe, hogy ne alulról, az „ember”-től kérjétek tanácsot a magatok lelkében, hanem gyújtsátok meg a lelketekben a szeretetnek, a vágyódásnak azt a tüzet, amely az első időkben olyan pazar fénnel ragyogta át az életeteket. **Mert az „emberi, intézkedések”, az embernek a „praktikus” látása — ahogyan ti azt nevezitek — sokszor önmagától eloltja a lélek szent tüzet.**

Azért valahogy azt ne higgyétek, hogy az Úr eldobja magától azokat, akik elfáradtak, akik talán már-már közönyösségbe estek! Nem dobja el, hogyha a lelkükben elég alázatosak, elég engedelmesek ahhoz, hogy a felülről jövő rendelkezést magukévá tegyék az életükben. Mert az isteni szeretet, az isteni kegyelem nem engedi magát emberek által kivájt medrekbe szoríttatni. Mert az éppúgy, mint a nap, széthinti sugarait és mindenfelé életet áraszt.

*

Mert hiszen talán mondanom sem kell, hogy a lelketek felfelé lobogásával vonjátok magatokhoz a magasabb, tisztább

régiókban lakó szellem-fluidokat. A ti Istenhez való tiszta vágyódásokat és soha meg nem szűnő lelkesedéseket az, ami a hibázó földi ember tévedéseit elhomályosítja és ezen keresztül a léleknek a magasabb, a jobb felé való törekvéseit érvényesülni engedi még a földi életben is. Mert ez esetben a földi, a testi én e mellett a lobogás mellett összezsugorodni kényszerül, vágyai és igényei mindig kisebbekké lesznek, és mindig nagyobb és erősebb a lélekből felcsapó elfogadó sugár. Ekkor mindenesetre több lesz az Istentől aláhulló áldás és szeretet is, amit magatokhoz vonzhattok.

Azért mondja az Úr: „Imádkozzatok, mert a test erős”. És bár a lélek kész a jóra, de ha a test megerősödik, akkor a lélek a maga kívánságait, vágyait nem képes megvalósítani, mert a test mulandó vágyai és a belőlük származó hibák és gyengeségek elhatalmasodnak az emberi természetben. **Ha pedig igazi szellemi életet akartok élni, akkor szükséges, hogy úgy éljete az emberi testben is, mintha szellemek volnátok.**

Nem úgy értem én azt, hogy a test összes kívánságait és a földi kötelességeknek minden részét elhanyagoljátok, hanem úgy, hogy mindent, ami mulandó, az örökkévalónak a szolgálatába állítsatok, mégpedig nem kötelességszerűen, nem úgy, mint terhet, amit a földi ember kénytelen-kelletlen hordoz magán, mert nem változtathatja meg, hanem örömmel és jókedvvel, mert csak akkor érzitek a munkának az áldását is. Nektek pedig éreznetek kell, hogy minden törekvésem oda-irányul, hogy titeket szellemekké neveljelek, akiknek nem lesz, és nem szabad nagy különbséget éreznetek akkor, amikor a test leválik rólatok, hogy otthont találjatok ebben a világban és itt jól éreznétek magatokat, boldogan adva hálát Istennek. Mert még csak itt vár rátok a munka. Különösen akik médiumok voltak, azoknak még csak itt kell a lelkük fluidját igazán átjárhatóvá, áthatolhatóvá tenniük, hogy az alacsonyabb fokú szellemvilágnak munkásai lehessenek.

Mert hiszen Isten igazságának terjeszkednie kell, a világosságnak be kell hatolnia a legelrejtettebb zugokba is. Mert nem az a fontos, hogy az emberek a szellemekről tudjanak, hanem az, hogy tudjanak Isten igazságáról és tudjanak a síron túli életről, hogy ez a tudás megállítsa őket lefelé való zuhanásukban, és megtérjenek a jóhoz. Hogy amikor elkövetkezik az az idő, hogy bezárul a menny kapuja, ne maradjon kívül egy se azok közül, akik beíratk az élet könyvébe. **Tudjátok, hogy tizenkétféle szellemtípus van felvéve az üdvözülésre előhívottak sorában, s ezek mindegyikének más és más a lelki természete.** Mert nem minden lélek ugyanaz a lélek. Nemcsak a hibák, nemcsak a tévelygések választják el egymástól a lelkeket. Ezt az elválasztást nem úgy értem, hogy ez elkülönítés, hanem megkülönböztetés a lelkek természete és hajlandóságai szerint.

Továbbá vannak a földön testbeöltözött szellemek, akik még nem képesek felvenni a Krisztus által küldött üdvösséget, nem tudják azt magukévá tenni, mert az az ő számukra még- idegen. Ez a tizenkétféle típus fel tudja venni, de azért ebben a tizenkét szellemtípusban is vannak sokan, akik mégsem veszik fel, de benne van a lelki természetükben az a szükséges kellék, amellyel felvehetnék, ha kihoznák magukból azokat az eredményeket, amelyek azokat a színeket vissza tudnák tükröztetni.

Végeredményben azonban mindegyik szellemtípus teljességgel meg fogja érteni Krisztust és egyformán tükrözi majd vissza az ő igazságát, az ő bölcsességét és az ő szeretetét, de még most van különbség köztük. Miért küldte az Úr egyiket a zsidókhoz, a másikat a pogányokhoz? Mert az egyiknek több hatása volt a zsidókra, a másiknak a pogányokra.

Nemcsak a gondolkodásmód, nemcsak az érzésvilág, hanem még a hangrezgés is, amely az ilyen egyfajta szellemeknek, illetőleg testet öltött embereknek az ajkát elhagyja, az egyik

hallgatóban nagy rokonszenvet ébreszt, a másikat közönyösen hagyja, a harmadikban talán éppen ellenszenvet kelt.

Minél fejlettebb egy-egy ilyen szellem a típusban, annál jobban tudja vonzani a hozzá hasonlókat, úgyannyira, hogy ez a vonzási erő terjed, vibrál és képes a másik, a neki talán nem teljesen rokonszenves típusban is legyőzni az ellenszenvet, és meghódítani annak a másiknak a természetét is. Ez a meghódítás abban áll, hogy legyőzi az elhatároltságot, és a maga rokonszenves rezgésével behatol annak a lelkébe és azokat a rétegeket, amelyek a különbözőség folytán egyiket a másiktól elválasztják, ledönti, megsemmisíti, felolvasztja. És így az igazságot, a szeretetet bele tudja plántálni abba a lélekbe és ott hasonló rezgéseket vált ki, mint amilyenek őbenne magában vannak.

Tulajdonképpen minden léleknek oda kellene törekednie, hogy önmagában a szeretetet olyan tökéletességre fejlessze, hogy az ellentéteket az ő pusztá érzésével, és még tudtán kívüli akaratóval is ledönthesse.

Vannak gyorsan haladó, és vannak egy helyben megragadt szellemek. **Gyorsan haladó szellemek kutatnak, fáradnak; nem zárkóznak el semmi elől, csalódnak, szenvednek, összeesnek, de az akaratauk, a vágyuk ismét talpra állítja őket, hogy továbbfolytassák kutató munkájukat. Lehetnek hibáik, lehetnek gyengeségeik, tévedéseik, de éppen az ő nagy haladási sebességüknél fogva ezek elmaradnak mögöttük.**

Tulajdonképpen a spiritizmust az Isten azért adta az embereknek, hogy benne a különféle szellemtípusok találkozhassanak, és azok a nagy elkülönülések, amelyek a Krisztust követő felekezetekben mind élesebben és élesebben kibontakoztak, megszűnjenek. Tehát a spiritizmusnak ezeket a válaszfalakat kell ledöntenie, hogy minden szellemnek a szemei előtt megjelenhessék az igazság és a külső formáktól teljesen megtisztítva — nem mint „ember” előtt, ha-

nem mint lélek előtt — teljesen kibontakozhassak. Mert hiába spiritista, vagy bármilyen vallású az ember, ha a lelkében nem fogja fel, és nem dolgozza fel az igazságokat, maga a név, a megjelölés nem jelent semmit. Mivel az emberi életet úgy felosztották részekre, **az emberi lelkek nem tudtak elég táplálékhoz jutni, nem tudtak elég hitet szerezni; s mivel hit nem volt, a szeretet elhűlt, a reménység még kevesebbé lett és így a materializmus felüthette a fejét és diadalt aratott a hiten.**

A spiritizmusban az emberi lelkek elég hitet találhatnak; és akinek az Isten adja, az meggyőződést is találhat benne és ennek folytán megnyugvást és reménységet is. De aki nem dolgozza fel ezeket az igazságokat, annak számára a spiritizmus sem jelent semmit.

A spiritizmusban mindenrendű és rangú lélek találkozhat és kiegyenlítheti egymást. Azért szükséges, hogy akik ebben a világosságban és ebben a meggyőződéses hitben megtalálták az ő igazságukat és az ő lelkük reménységét — akik tehát érzik és tudják, hogy ezen keresztül erőt kapnak — jobb és igazabb lelki életet éljenek.

VÉDEKEZÉS A TÉVELYGÉS SZELLEMÉNEK HATÁLMÁVAL SZEMBEN.

Nem a cselekedetek, hanem azoknak igaz érzésből eredő indokai vezetnek az üdvösségre. — A szenvedések célja. — A szellemvilág olyan visszhangot ad, amilyen hangon belekiáltunk. — A szellemvilágban nehezebb a haladás, mint a földön. — A törekvő szellem a halál után magasabb szférába jut, mint ahova tényleg tartozik. — Az igazságban munkálkodók jutalma. — A sátán hálója. — Ki ismeri fel Krisztust?

Megmondott Krisztus példázatában: *„Adatik annak, akinek van, és akinek nincs, még az is elvételik tőle, amivel bírni vél.”* Mert az emberek sokféleképpen gondolkoznak, és általában egy nagy hibája van az embernek: az önámítással kiszínezett képzelődés. Az ember a maga gyarlóságában és gyengeségében sohasem számol azzal, hogy ő milyen gyen-

ge, mennyire bűnös és tévelygésekkel megrakott lelkiállapotban van. Ez alól csak egy nagyon kicsiny hányad képez kivételt. Mindannyi messze tekint és a képzelődés ködön keresztül és mindabból, ami előtte egy kissé szépnek tűnik fel, káprázatos, csodálatos tündérországot, színez ki magának, nem számolva azzal, hogy ez a tündérország az ő egyetlen hibájából és tévedéséből, amelyet megcsontosodni enged, ennek az ő tévedésének egyetlen mozzanatára porrá és hamuvá omlik össze.

Azért vannak azok között, akik átjönnek a szellemvilágba, olyan sokan csalódott és szenvedő lelkek, mert mindig az önalkotta képzeletvilágban bizakodva, sohasem gondoltak az igazsággal, amely arra kötelezte volna őket, hogy tekintetüket önmagukba, befelé irányítsák, hogy számot vessenek önmagukkal. Óh, nem a cselekedeteikről beszélek, mert hiszen *nem a cselekedetekből fakad az üdvösség.* Mert hogyha a cselekedetekkel meg lehetne vásárolni az üdvösséget, akkor igen sok olyan cselekedet nagyértékű volna, amelyek csak itt ezen a földön, az emberek szemei előtt nagyok és káprázatosak.

Isten azonban nem úgy látja és értékeli a cselekedeteket, mint az emberek, mert egészen más az igazság, mint ahogy azt az emberek gondolják. *Sok cselekedet megtörténik, aminek nem lenne szabad megtörténnie, és sok nem történik meg, aminek okvetlenül meg kellett volna történnie.*

Azért én azt mondom nektek: nem a külső, nem a látszat szerint ítél az igazság törvénye. *Csak a szív mélyén kialakuló érzés és az ennek következtében létrejött cselekedet nyomja le a mérleget,* hogy felszökkenesse a mérleg másik serpenyőjét abba a világba, ahova a szellem jutni vágyik.

A szenvedések sem azért szükségesek és nem azért adatnak a földi ember életébe, hogy azok elviselésével a lélek valamiféle érdemeket szerezzen, sőt kiköveteljen magának! Nem. A szenvedések csak arra vannak hivatva, hogy a lélek kemény

redőit felmorzsolják, megőröljék és hogy az ezekben a redőkben meghúzódó alacsonyrendű érzések, amelyeket még az ellentét fűt, és amelyekhez még az ellentét érzései közvetlenül kapcsolódhatnak, a felszínre kerüljenek. Mert mikor ezek a szellem szemei elé jutnak, s az önmagát megfigyelve látja ezek rútságát, és látja, hogy mindezek benne vannak, akkor elkezdi a munkát önmagán. Így a bűnök az ő rejtekhelyükből a világosságra kerülve lassanként elvesztik hatóerejüket a lélekre nézve, s akkor a jó és igaz, amely felülről hull belé, abban elfogadó talajra talál.

Tehát nem maga a szenvedés, nem maga a gyötrődés az, ami előbbre viszi a lelket, és eredményeket plántál beléje, hanem a szenvedések nyomán kibontakozó érzések emelik fel, teszük áttekinthetővé és tisztítják meg az ember lelkét.

*Testvéreim, a szellemvilág titokzatos rengeteg, amelybe ki milyen hangon kiált bele, olyan hangot kap vissza¹** Ki milyen gondolatokkal és érzésekkel és ki, milyen fokozatról kiált bele, ugyanaz a fokozat ad neki választ; ki milyen törekvésektől fűtött lélekkel áll oda és kopogtat a szellemvilág kapuján: ugyanazok a törekvések válaszolnak vissza, ugyanazok csendülnek meg a földi ember lelki fülében. Mert hiszen hasonló hasonlót vonz.

A szellemek, bár tudják, mégsem értik meg ezt egészen addig, ameddig a hasonlóság nehéz és terhes viszonyai közt kénytelenek életüket folytatni. Csak érzik ennek a súlyát, de nem látják az utat a menekülésre. Mert tudjátok meg, hogy *a szellemvilágban sokkal nehezebb előrejutni, mint a földi, emberi életben.* A szellemvilágban a földi élet emlékeit fogyasztva, rakosgatva, osztályozva és ennek eredményeiből táplálkozva vagy boldog pihenéssel tölti az örökkévalóság idejét a szellem, vagy a törvénytelen élet következményeitől

¹ * Innen vannak a nagyon különböző, és sokszor egészen téves médiumi megnyilatkozások.

gyötörtetve él a hasonlók társaságában. Azért *a szellemvilágban a hasonlók között nincsen mód, nincsen alkalom arra, hogy a nagyobb világosság, a nagyobb megismerés, a tisztább látókör megnyílhasson a szellem előtt.* Mert hiszen mindent a hasonló fluidok, a hasonló gondolat- és érzésvilág határol, amelyen keresztül nem lát a szellem előre, csak akkor, amikor a hasonlók vonzásának ereje már kimerült, amikor már mindazt felemésztette, amit a szellemi élet nyújthatott neki. Csak amikor már a szükség, a hiány mutatkozik a lélek életében, amikor már a hasonlókból nem tudja táplálni az ő folyton fokozódó lelki igényeit, akkor kezd keresni, kutatni, akkor kezdi keresni az alkalmakat és módokat, hogyan, miként szabadulhasson azoktól a gondolatoktól és vágyaktól, amelyek őt ahhoz az állapothoz kötik, amelyben már mindent felemésztett.

Ezek a nagy szükségletek, ezek a kínzó hiányok azok, amelyek a földi szférákban keresésre indítják a szellemet; ebben a keresésben éri el őt a törvény forgó lapátkereke, amely egy magasabb ismeretvilágba hajtja fel, hogy ott elméletileg megismerje azokat az igazságokat, amelyekre a lelke vágyódott. Ezeket azután *elméletben* magáéivá teszi, mert kívánatosaknak, jóknak és igazaknak ismeri el. Hogy azonban ezeket az igazságokat *egészen* magáéivá tehesse, ismét alá kell merülnie a fizikai világba, hogy kiképezhesse bennük magát, hogy azok a lelkében valóságokká legyenek.

Azért itt a földi életben mindent megvalósíthatok, amit a lelketek mint feladatot maga elé tűzött. De még az az óriási előnye is van a földi, életnek, hogy benne a szellem nemcsak azt valósíthatja meg, amit maga elé tűzött, hanem amennyit megvalósított a magával hozott törekvésekből, kétszerannyi alakul ki körülötte. Mert míg itt a fizikai világban megvalósítja, addig a lélekben, amely sohasem nyugszik meg abban, amit elért — mert hiszen szomjas és éhes. És amikor a jót és igazat megízlelte, még nagyobb vágy, még nagyobb éhség

vesz rajta erőt — még sokkal erősebb, sarkalóbb törekvések újulnak meg, hogy előbbre juthasson, még több ismeretre és világosságra tehessen szert, és mindazt, amit eddig csak mint vázlatot alakított ki magában, tökéletesen ki is dolgozhassa. Tehát ameddig a lélek itt a földön megvalósítja azt, amit az elméleti szférában, a felemelkedésben magára szedett és amit magával hozott a földre, ugyanaz alatt az idő alatt ő már egy magasabb szférában, magasabb eszmevilágban él. És máris azzal a magasabb igazsággal táplálkozik, abban pihen, abban erősödik úgy, hogy ezzel még tökéletesebben és jobban ki tudja dolgozni a földön a maga elé tűzött munkáját, amit születése előtt mint megvalósítandót elhatározott magában.

Azért amikor a halállal megérkezik a saját világába, minden haladó szellem nem abban a szférában pihen meg, ahol elméletileg magára szedte az ő törekvéseinek célját, hanem egy sokkal magasabban, ahol magát kipihenve és megerősödve elkezd feldolgozni mindazokat az eredményeket, amelyeket magával hozott s ezekkel az eredményekkel váltja meg magának abban a magasabb szférában való tartózkodási jogát, és rögzíti az ő boldogabb pihenő állapotát, ahova vágyott, amelyet elérni óhajtott.

Igy minden egyes élet után, amelyet törvényesen töltött el az emberi lélek a testi életben a földön, egy boldog pihenőn, egy megnyugvásban, az ő ismeretének és világosságának megfelelő állapotban ébred fel, s ott munkálkodik, ott dolgozik azoknak az eredményeknek az értékével, amelyeket a földről magával vitt.

Tehát, testvéreim, *ki miben munkálkodik, ki miben foglalkozik, annak az emlékei maradnak a lelkén.* Hiszen láthatjátok itt ezen a földön is, hogy aki korommal dolgozott, az kormos lesz, aki liszttel, az lisztes lesz, aki, szénbányában dolgozott, annak a szénpor és a salak lepi be a ruházatát, aki pedig aranyszítáló helyen dolgozott, azt az arany pora lepi be. Így titeket is, akik a szellemi igazság műhelyében dol-

goztok, belep a szellemi igazságnak aranypora, ami a lelketekre reátapad, és a ti szellemi öltözeteteken ott csillog és ragyog. És gondolnivaló, hogy ha ti ennek megfelelő életet éltek és a ti egész életeteket beledolgozzátok ebbe az aranypor-szítálásba, akkor ha majd átérkeztek ide és a ti aranyportól csillogó asztráltestetek a maga helyére indul, nemcsak a földi emberek fognak feltekinteni rátok, hanem a szellemek is. Mert a földön sok küzdelmeket van az ellentéttel, a hamissággal, a rosszakarattal, és nem mindenki látja meg a lelketeken az aranyport, amely azt befogta.

De itt, a valóság világában körülvesznek benneteket a szellemek, mert remélik, hogy a rólatok lehulló aranyporral ők is megfényesíthetik a ruhájukat. Ti pedig minél több aranyport hullattok szét, annál értékesebb és valódibb arannyá válik a bensőtök, ha ezeket a szellemi értékeket ezen a világon valósággá tettétek.

És anélkül, hogy ti megszegényednétek, anélkül, hogy meggyengülnétek az adakozás és a szolgálat által, amit itt e földön magatokra vállaltatok, ideát is munkálkodhattok és betölthetitek a hiányokat, a hézagokat azzal az aranyporral, amely reátok hullott. Munkálkodhattok Isten országáért azzal az értékkel, amelyet ti a földön a munkátokért kaptatok, mert rátok hullott az aranypor, azaz keresztülszűrődik rajtatok az igazság, és teljességgel bevon titeket.

Ez a ti életetek jutalma, hogy ezen az aranyporon, ha ezt úgy értékesítitek, ahogy azt a ti Megváltótok tanította, a jövőben, az elkövetkezendő életre óriási gazdagságot vásárolhattok magatoknak. Vásárolhattok magatoknak szolgálkat és szolgálóleányokat, előkelőséget és elsőséget. Mert hiszen a mi Urunknak szolgálni annyi, mint a királyok Királyának szolgálni, akinek a gazdagsága mérhetetlen, és aki bőkezűen osztja ki a jutalmat a Hozzá hű szolgálói között. Megnyitja előttük a végtelenséget, hogy abban a végtelenségben országokat vehessenek maguknak és uralkodjanak azokon annál

az igazságnál fogva, annál a szeretetnél fogva, amit Tőle vettek, amit Tőle tanultak, hogy hirdessék az ő igazságát, az ő nagyságát és dicsőséget adjanak Annak, aki teremtette az egész világmindenséget.

Nem úgy uralkodnak ezek, mint a világ uralkodói és hatalmasai, hanem uralkodnak Hozzá hasonlóan szeretettel és igazsággal kormányozva a maguk világát. Nagy és hatalmas a mi Urunk, nagyok és hatalmasak az ő cselekedetei, és ki mondhatatlanul nagy és mélységes az ő irgalma az ő elesett gyermekeivel szemben. Nincs ember, aki ezt az értelmével megismerhetné és így nem is képes felfogni.

Ezért egész szívvel és lélekkel érdemes dolgozni; érdemes a mulandóból, a porból, a hamuból feláldozni azt, ami nem is a tiétek, hogy ezen magatoknak örökké tartó jót vegyetek az ő országában.

A földi ember balgatag az igazságok megítélésében: elfogadja azt, amit a sátán sugalmaz neki az ő tökéletlenségén keresztül. Elfogadja a hízalgő szót, amelyen keresztül az ő lelki kicsinységét, az ő lelki erőtlenségét nagysággá duzzasztja föl a káprázat világában. Ragaszkodik a töredék igazsághoz, és nem áldozza azt föl a nagyobbért, a teljes igazságért, mert balgatagságában azt hiszi, hogy az a kicsiny, amivel bír, az övé. *Nem gondolja el, hogy a tévelygések világában a tévelygés szelleme által vezetve még ami kicsinnyel rendelkezni vél is, azt is akkor veszi el tőle az ő hatalmas uralkodója, a tévelygés szelleme, amikor akarja. Nem gondolja el, hogy amikor a leghívebben védelmezi az ő uralkodóját, a tévelygés és a gőg szellemét, az akkor is adósa marad az eredménnyel, a dicsérettel és dicsőséggel, és megfosztja őt attól az örömtől, hogy a mulandóságban is örüljön, hogy a, mulandóságban is egy pillanatra legalább az övé legyen az, amire vágyott. És csak azért fosztja meg, hogy odaadja az eredményt olyannak, akit még csak ezután akar meghódítani, akit csak ezután akar az ő jármába hajtani.*

Azért vigyázzatok, embertestvéreim, mert minél magasabb rendű igazság van rátok bízva, minél nagyobb fényt sugározatok magatok körül, annál inkább magatok köré csoportosítják az éj lepkéit, a tévesztés szellemeit. Akik keresve kutatják a lelketek hibáit, gyengéit, hogy azokon keresztül hozzátok férve felerősítsék benneteket azokat a kicsiny hibákat és gyengeségeket, amelyekről talán ti sem tudjátok, hogy vannak, és meghomályosítsák emberi ítélőképességeteket, hogy egy pillanatra megtévesztve, titeket is megfogjon hálójában az ellentét.

Egy pillanatra se vegyétek le tehát a szemeteket a felülről jövő világosság fényéről, egy pillanatra se lankadjanak meg a kezeitek, amelyekkel beléfogódkodtok a lenyújtott kézbe, a Kegyelembe; egy pillanatra se tévesszétek el szem elől, hogy ti gyarlók vagytok és magatoktól nem vagytok képesek semmire. Mert minél kisebbek vagytok, önmagatok felől semmit sem képzelődve és minél simábbak, azaz minél jobban lerakjátok magatokról azokat a kiálló emberi hibákat és nagyotakarásokat, amelyek titeket a szellemi haladásban meggátolnak, annál biztosabban keresztülcsúszhattok a kifeeszített háló szemem, hogy ne tudjon benneteket megfogni az ellentét, bármilyen ügyesen halásszon reátok.

Ha az ember nem tud alázatos lenni, nem tud meg különböztetni, nem tud kicsiny lenni, akkor az Úr Szent Lelke, az Igazság Szelleme nem tudja meghódítani és bevilágítani az ő lelkét, így azután nem is tud a tiszta igazságról helyes fogalmat alkotni. Az ilyeneknek a lelke mély homállyal van körülvéve, szemeik még nem nyíltak meg hogy messzebb és feljebb pillanthassanak.

Minden emberlélek egy-egy köteléke a sátán hálójának, amely a földön élők világán végighúzódik, és hibáiknál és gyarlóságaiknál fogva megfogja őket. És ők ebben a hálóban vergődve szabadságról, boldogságról, világosságról álmodnak és képzelődnek, s mikor megérkeznek a szellemvilágba,

csalódással tapasztalják, hogy nem úgy van az, ahogyan maguknak elképzelték.

Aki nincsen a Szentlélek világosságával belülről átvilágítva, az hiába keres, kutat, az elmegy az igazság mellett és mégsem találja meg azt; az hiába fog kezét a testté lett Igével, hiába hallgatja az ő szavát, az a szó elszűnik a füle mellett, mert nincsen füle a hallásra. Az ilyenek emberileg gondolkoznak és mérlegelnek; az egyik azt mondja: Keresztelő János; a másik azt mondja Illés; a harmadik, hogy egy a próféták közül, de egyik sem érzi meg, hogy Isten Szava az, Aki hozzájuk szól.

Akinek a lelkében nincsen kialakulva az Isten Lelkétől, az Igazság Lelkétől megalapozott hit, annak minden hiába, azt nem ragadja meg az Ige, azt nem támaszthatja fel a Név, *mert nincs meg a hasonlónak a hasonlóhoz való tapadása. Akiben nincs az Isten Lelkéből semmi, azt nem ragadja meg az Igazság, azt nem emeli fel, azt nem alakítja át és annak számára hiába vannak a testöltéseknek számtalan fordulatai.* Nem tudja őt kiemelni semmiféle hatalom, az itt marad, az nem emeltetik át a halálból az életbe.

AZ ERÉNYEK ÉS HATÁSAIK.

Minden kis jóakarát vonzóerő a tisztább szellemek számára. — Az egyetlen erény. — A hit, remény és szeretet kapcsolata. — Az alázatosság, mint alapkő. — Isten válasza az alázatosságra. — A kísértő álnoksága. — Az ütközések szükségessége és eredménye.

Minden kis jóakarát, minden igaz törekvés olyan hatalmas vonzóerő, amellyel az Isten akarata szerint munkálkodó szellemcsoportot magtokhoz vonjátok úgy hogy minden hibátok, gyengeségetek, gyarlóságotok dacára, és mindent megtagadva, ami nekünk, a mi egyéniségünknek kedvező volna, sietünk azt kihasználni — nem ami javunkra, hanem azért, hogy az Isten akarata lépésről lépésre, érzésről érzésre továbbterjedhessen és tért hódíthasson az ellentét világában.

Ti még nem tudjátok, miben éltek, hogyan és mikén vagytok ide bekebelezve, és milyen értékek felett határoz tok, amikor Isten szerint, vagy a test szerint akartok élni. Nem tudjátok, mi felett határozatok a magatok részére, amikor az Isten kegyelme felé nyújtjátok ki a kezeteiket, vagy pedig a ti emberi igazságotok mellett akar tok mindvégig megmaradni.

Én azt mondom: *az egyetlen érték, amit az ember a maga számára örökkévaló erősségnek megtarthat, az hogy az Isten kegyelméért nyújtja ki a kezét.* Mert tulajdonképpen nektek nincs is szükségetek azokra a nagy igazságokra, amelyekkel most még nincs mit kezdenetek a földön, mert ezekbe az igazságokba, ezeknek az igazságoknak a megértésébe még előbb bele kell nőnötök, bel kell fejlődönötök. *Még egyszer hangsúlyozom, hogy egyetlen érték, amit a magatokévá tehettek, az, hogy az Isten kegyelmét magatokhoz vonjátok; egyetlen érdem, amit mint erényt magatokban kifejleszthettek, hogy engedelmeskedni akartok Istennek; az egyetlen érdemetek, amit itt ezen a földön magatokban, mint a ti egyéniségetek megszilárdítására alkalmas erőt, kifejleszthettek, hogy törhetetlenül az Isten kegyelméhez ragaszkodtok, önmagatokról megfeledkezve s az alázatosság érzését önmagatokban kifejlesztve.*

Három fő erény van: *a hit, a remény és a szeretet.* Ezekre az embernek feltétlenül szüksége van, mégpedig mind a háromra, ha haladni és fejlődni akar. Enélkül el sem kezdheti a haladást. Mert az az ember, aki nem tud hinni, megmarad a kárhozatban; akinek a hite nem tud reménységgé fejlődni, annak a hite hiábavalóvá vált, mert akkor a meglévő rossz, a meglévő igazságtalanság olyan hatalmas erőt fejt ki ellene, olyan vihart kelt körülötte, amelyben nem képes megállni, úgy, hogy elveszti még azt a hitét is, amivel rendelkezett. Ellenben, aki reménységet tud kifejleszteni, a lelkében, annak megerősödik a hite, és így teljesedik be rajta az Úr kijelentése: *„Adatik annak, akinek van.”* Mert akkor megerősö-

dik a hite, a reménység által ellenállóvá lesz, és munkára képesíti őt. Aki hisz azokban az igazságokban, amelyeket Isten adott a világ megváltására, az a legnemesebbet, a legmagasztosabbat fogadja el, amely felold és megtisztít mindent a szeretet által. Akiben pedig a szeretet munkálkodó erővé lesz, az elhagyja a föld küzdőterét és az üdvösség honába emelkedik.

Ez a három erény a keresztt hármas felső részét jelenti az emberi, lélekben, amelynek magasan fennálló és énjének uralkodó, messzire mutató erejévé kell válnia. De, hogy ez magasra emelkedhesek, meg kell alapozva lennie az alázatosság erényével, amely a keresztnak alsó, leghosszabb részét képezi. Ezen áll az egész, ebből indul ki az egész. Mert ha az alázatosság hiányzik a lélekből, akkor az a lélek hitre sem tud szert tenni.

Hiszen láthattok elég gögös, dölyfös lelket, aki el is hiszi az igazságokat. De mivelhogy csak *elhiszi*, de *nem hiszi rendületlenül*, ez a hite őt vakhitűvé teszi; mert ahogyan elhiszi a jót, úgy elhiszi a rosszat is; és mivelhogy a rosszat is elhiszi, így zavaros lesz a jóról és a rosszról való ismerete, összekeveri egyiket a másikkal és a lelkében a hit sem mennyei világoossággá, sem erővé nem tud kibontakozni.

Tehát *az alázatosság az, ami ezt a három erényt gyümölcsözővé tudja tenni a lélekben.* **Hogy pedig az emberi lélek az alázatosság fogalmával megbarátkozzék, szükséges, hogy annak legelső fokozatát: az engedelmességet elsajátítsa.** Kérdezték meg az emberek ezreit és millióit, mind azt fogják találni, hogy ennek az elsajátítása a legnehezebb. Igen, mert ebben van az emberiségnek a legnagyobb próbája.

Az emberek azt mondják: Igenis, engedelmeskedem Istennek, de nem engedelmeskedem az embereknek, mert az emberek tökéletlenek, hibásak, bűnösök; miért kellene hát az embereknek engedelmeskednem ?

Igen ám, de az Isten helyezett téged ezekben az állapotokba, mert ha a lelkednek nem lenne szüksége mindezekre a megpróbáltatásokra és szenvedésekre, amelyekben az emberektől részed van, akkor maradhattál volna fent a tiszta Paradicsomban. Mivel azonban a paradicsomi élethez való jogodat méltatlanul eljátszottad, tehát az engedelmisségben kell magadat gyakorolnod, hogy fel tudd ismerni, mi az Isten akarat, mit kíván tőled az Isten. Hogy pedig ezt megismerhessed, ott áll előtted az örök példa, a Megváltó, aki engedelmes volt a kereszthalál, aki a tökéletlen, gonosz, tévelygő emberek előtt megalázta Magát és *természetfeletti erők és hatalmak birtokában is mindvégig az engedelmisség volt az, ami Őt minden gondolatában, minden érzésében, minden cselekedetében vezette.*

Isten akarata az, hogy az ember megpróbáltatásokat szenvedjen, mert *a megpróbáltatásoknak békesseges tűréssel való elszenvedése oldja és bontja a bűn erejét, átváltoztatja a gonoszságnak uralmát és megszünteti feletted a tökéletlenség és gonoszság hatalmát, mert az engedelmisség által föléje kerekedsz a gonosznak. Ha ez másként volna, Krisztus nem ezt az utat választotta volna az emberiség megváltására.*

Mivel tehát csak ez az egyetlen út létezik, azért az ember ne vonakodjék ezen az úton követni az Isten Fiát, aki az ő megváltója lett az által az engedelmisség által, amely megnyitotta előtte a Mennyek kapuit, hogy aki hisz ebben az igazságban, t. i. az engedelmisség és alázatosság igazságában, az meggyőzhesse az engedetlen, gőgös, Istennel szembehelyezkedő világ hatalmát.

Azért, gyermekeim, higgyetek, bízzatok, legyetek alázatosak és kérjétek az Isten kegyelmét, hogy a ti életetekben megnyilatkozzék. És meglátjátok, hogy ez a ti várakozásotok nem lesz hiábavaló, mert életetek minden cselekedetében látni fogjátok Őt, hogyan vezet benneteket, s hogyan építi ki a jónak az útját, a jónak a sorsát; hogyan tűz feladatokat a

megtisztulni, megigazulni vágyó emberlélek elé, s hogyan teszi erőtlenné a gonosz hatalmát veletek szemben — hogyha már az engedelmesség által legyőztétek a saját lelketek engedetlen természetét. *Mert legelsősorban erre van szükség.*

Ne keressétek a saját igazságotokat; ne keressétek az emberi életben a legnagyobb precizitással azokat a megnyilatkozó tényeket, amelyek nektek feltétlen igazságot és bizonyosságot nyújthatnak. Keressétek az Isten igazságát! Isten igazsága pedig az, hogy Ő lehajol és minden tisztátalanságot megtisztít azzal az elnéző, áldozatos szeretettel, azzal a jóra törekvő, jót nyújtó, békességet kínáló érzéssel, amelyet a Hozzá siető emberlelekbe sugároz alá.

És hogyha az ember meglátja az Istennek hozzá lenyújtott kezét és végigtekint az életén, akkor látni fogja, hogy azokban az eseményekben, azokban a történetekben, amelyek sokszor gyötrő, kízó szenvedéseket adtak bele az életébe, mennyi áldást hintett az ő lelkére, az ő szellemére. Mennyi lehetetlent tett lehetővé az ő részéri még azokban a kízó vereségekben is, amelyekre azt mondja az ember, hogy „nem kívánom ezeket”. A léleknek meg kell érnie, hogy az igazságokat felismerje és meglássa ezekben a szenvedésekben; mert ameddig ezeket nem érti, meg, addig lázongó és zúgolódó szellemi marad, és igazságtalansággal vádolja az Istent.

Mert nem az ám az igazság, amit képzelődéseitekkel a karma igazságába beleszóttok, hogy: „mivel rossza cselekedtem, gonosznak kell velem is történnie”. A gonoszság nem abban van, hogy szenvedtek és gyötrődtek, mert lehetséges, hogy éppen a szenvedésekben nyújtja nektek az élet a legkívánatosabb jót, a legelérhetetlenebbnek vélt igazat. A gonoszság abban van, hogy elvon titeket ennek a megismerésétől, és arra csábít, hogy kijátsszátok, és semminek állítsátok az igazságot. Pedig ha így cselekedtek, akkor bármilyen örömteljesnek lássék is az élet, és bármily boldogítónak a

pillanat, mégis megcsalt titeket az ellentét, mert kitérített az élet útján álló akadálytól, hogy abban meg ne ütközzetek, amikor az ütközésnek be kellett volna következnie, amikor az ütközés még a lelketekre nézve gyógyító hatású le volna. És azt az ütközést későbbre toltta ki a kísértő olyankorra, amikor az lesz véletlek a szándéka, hogy a megszerzett hitetektől, a megszerzett igazság-érzetetektől teljesen megfosszon benneteket.

Mindent hagyni kell megérni a maga idejére, és mindent végig kell szenvedni, ami utatokba áll, mert az nem tartóztat fel titeket a haladás útján; az egyáltalán nem a ti megrontásotokra van adva, mert Isten megmondotta, hogy: „akik az Istent szeretik, azoknak minden javukra válik”. **Mindenben benne van az a mennyei érték, amellyel Isten titeket meg akar ajándékozni még a legnagyobb szenvedésekben, a legnagyobb megpróbáltatásokban is.**

Azért ne féljete a megpróbáltatásoktól, a szenvedésektől; mert hogyha Isten a ti lelketekben megerősödött, ha titeket minden körülmények között irányíthat, akkor jöhetnek bármiféle ütközések, mindig diadalmasan kerültök ki azokból.

Ez pedig azt jelenti, hogy egy-egy ilyen megpróbáltatás hatása alatt mindig elvész a ti földi énetekből valami, ami tévelygő, múlandó, hiábavaló és mindjobban megtisztul, megerősödik az örökkévaló szellemetek.

EMBERI ÉS SZELLEMI IGAZSÁGOK.

A dogmák és a szellemi igazságok. — Az emberi vezetők hivatása. — A dogmákhoz való ragaszkodás. — Az üdvösség betűi. — Isten végtelen jóságának felismerése. — Az üdvösség ígérete. — A korlátokat s védelmezőket ledönti a vihar. — A spiritizmus az Isten országát elhatárolja az ellentét világától. — A spiritisták az utolsó óra munkásai.

A félig emberi, félig lelki igazságok, a dogmák, bizonyos ideig jók a gyenge lelkeknek, azonban amikor a nap felkel, a hold és a csillagok fényének el kell tűnnie. Bizonyos ideig

kellenek az ilyen igazságok, bizonyos ideig kellenek az írott törvények, a szigorú, elhatároló korlátok, amelyek a csapongó emberi lelkeket mégis csak a törvényes mederben tartják össze.

Azonban amikor az emberi lélek már nem a körülötte lévő dolgokra figyel, nem azokba kapcsolódik bele, hanem a felülről valóat keresi és várja, akkor ezeknek a korlátoknak le kell dőlniük; és mint ahogyan a mágnes vonzza a vasszilánkokat, úgy a lelkeknek a felsőbbrendű erőknél kell magukat átengedniük, hogy azok vezessék őket, amerre a legfelsőbb Hatalom jónak látja őket irányítani.

Ilyenkor már a korlátoknak semmi hivatásuk sincsen tovább, s ezeknek önmaguktól kell megsemmisülniük, mert az emberi léleknek meg kell telnie azzal a felülről való igazsággal, amely igazság vezeti, hordozza és megbizonyosítja azok felől a dolgok felől, amelyeket eddig *csak hitt*. Ezekkel a magasabb rendű igazságokkal megtöltve az emberi lélek nem kereshet többé sem jobbra, sem balra, hanem egész határozottan a felülről jövő fénysugárhoz tapadva úgy kell azt követnie, mint ahogyan a vasreszelék követi a mágnes vonzását. Ekkor pedig már a korlát útban áll. Hiszen a korlátot felül kell emelkednie a léleknek, mert önmagában kell felismernie az irányt, önmagában kell bizonyosságot nyernie az igazságról.

*

Aki mint ember ennek az új eszmeáramlatnak, a spiritizmus eszméjének hordozójává válik, annak úgy kell megállania, mint a főpaprak; azokért a lelkekért jót kell állania, akik őt körülveszik, az igazsággal meg kell töltnie, mert az felelős az Isten előtt, valamint felelőssége van azokkal a szellemekkel szemben is, akikkel a csoport összekötötést tart fenn. Azért aki ilyenre vállalkozik, annak erősnek kell lennie a hitben és a szeretetben, és *nagyon erősnek kell lennie az alázatosságban*, hogy mindent, ami felülről jön, elfogadhasson

és kiárasztasson azokra, akik mellette és körülötte vannak. És mindent, ami alatta, mellette és körülötte van, felvegyen, és úgy álljon a helyén, mint a hullámtörő, amelyen szétmorzsolódnak és megsemmisülnek a hullámok, hogy oda ne emelkedhessek az alacsonyabból, az emberiből, a kicsinyesből semmi.

Az ilyen lelkek olyanok, mint a sötétlő vizek tömegeinek — ami alatt embertömegeket, szellem-rajokat értek — felvetett habjai, akiket az eszmék felfelé korbácsolnak, mint ahogyan a szelek a tengert hol egyik, hol másik oldalról hozzák háborgásba, és abban a háborgásban a felszínre jutott cseppek megtörnek, fehérekké válnak, és így hullanak vissza a tömeghez. Ezek a fehérré vált, habokká vált cseppek, ha a nappal érintkezésbe jutnak, veszítenek abból a súlyból, ami őket ismét visszavonzaná a víztömeghez; mert a nap ereje felszívja, felemeli, párává változtatja őket, hogy felhőkként hordozzák tovább a szelek, hogy elvezessék messze, ismeretlen tájakra, hogy ott áldásként hulljanak alá Isten akaratából a földre.

Ez csak egy képlet, amelyben azonban a lelketek nagyszerű hivatását szemlélhetitek. Isten kegyelmének napja rátok süt a háborgásban, és kiemel benneteket az átlagból, a homályosság óceánjából és felhőkként helyez az égre, amelyeket ismeretlen erők hordoznak. Az élet ereje, az élet hivatása ezek az ismeretlen erők. Az Isten akaratából sugárzó hatalom ez, a bennetek megvalósuló isteni akarat, a ti életeteknek emléke, a cselekedeteiteknek, hiteteknek, szereteteiteknek megvalósult, megtisztult alakja, amely áldásként viszi, hordozza a ti további életeteket. És ahol az Úr jónak látja, ott állít ismét munkába, oda küld benneteket; nem azért, hogy megpróbáltatásokat szenvedjete, nem azért, hogy büntessen benneteket, nem azért, hogy emlékezzék a ti gyarlóságaitokra, amelyeket mint emberek a földön a testetekhez tartozó láncokként hordoztatok. Hanem azért, hogy az ő bennetek megva-

lósult akarata és kegyelme áldássá változtassa a ti elmúlt életeteket és megáldja vele azokat a részeket is, amelyeknek arra szükségük lesz.

Ti tehettek, cselekedhettek a ti hatókörötökön belül az ő akarata szerint olyan dolgokat, amelyekről nektek most, mint földi, embereknek sejtelmek sincsen, véghezvihat veletek az Úr olyan nagy dolgokat, amelyekre még csak gondolni sem mertek. Nem azért, mert mint emberek valaminek képzelitek magatokat; nem az fog titeket felemelni, sem az, hogy talán az értelmekkel kiváltok az átlagból, hanem az, hogy megértettétek az Úr akarátát és engedelmeskedtek Neki. Ez emel ki titeket, ez válik áldássá úgy ebben a földi életetekben, mint az eljövendőben. Ez lesz, ami titeket égi ruhába öltöztet, és felhökként helyez az égboltozatra, amely felhőn keresztül a nap sugarai megtörve hullanak alá a sötét földre. Igen, akik engedelmeskednek az ő akarátának, azokon a lelkeken az ő isteni akarata, az ő gondolata, az ő áldása, az ő kegyelme keresztülhatolva keresi a módot és alkalmat, hogy a tőle elfordult ember-lelkekkel kapcsolódást hozhasson létre. És az ő kegyelmét tovább- és tovább áraszthassa a sötétbe, a legjobban elfordult emberszemlék közé is.

A spiritistáknak, a szellemekkel foglalkozóknak ez a hivatásuk, hogy az általuk megértett igazság mindig tovább- és továbbhatolhasson a sötétségbe.

Azért nektek nem szabad az egyszer hallott igazságokat lepecsételnetek és nem szabad azt mondanotok: nincs tovább. A ti elfordultságotokban — amelyet a lelketek már hosszú-hosszú ideje valósággá tett, annyira, hogy az a ti természetetekben törvényé vált — mikor a világosság első sugaraival találkoztok, nem mondhatjátok, hogy nincs tovább, nem mondhatjátok, hogy most már megtaláltátok a végcélt, a végigazságot.

Mikor ráléptek az Isten útjára és belátjátok, hogy csak ezen haladhattok tovább, akkor az Isten megmutatja nektek azt a

legszükségesebb, a hozzátok legközelebb eső igazságot, amelyet az értelmetekkel és természetetekkel fel tudtok fogni, magatokévá tudtok tenni, amely a lelketekbe felszívódhat. De az Isten kegyelme lépésről lépésre vezet azután is benneteket tovább, hogy minden lépésnél ismét új meg új igazságokkal, az ő kegyelmének és szeretetének ajándékaival találkozhatatok. Hogy mindezek az ajándékokon keresztül mindjobban és jobban megismerhessétek Őt, a nagy Ajándékozót, a szeretet Istenét, hogy a ti szívetekben igazán kiépülhessen az ő iránta való szeretet. Hogy amikor felkiáltotok a lelketekben: „Atyám, Istenem!": az ne csak szó legyen, hanem a szívetek belsejében egy titkos benső öröm rezdüljön meg, valahányszor Őhöz szólhattok. Ameddig az ember megtéretlen állapotban van, nem tudja, mi veszi őt körül, nem tudja, hová menjen, merre induljon, mert el van tévedve. Csak amikor a megtérés által az Isten útjára lépett, akkor kezd előlte derengeni a cél. De ameddig odaér a célhoz, addig sok lépést kell tennie, sokat el kell végeznie önmagán; minden lépésnél újra meg újra magába kell merülnie, újra meg újra el kell ismernie érdemtelen voltát és kicsinységét, és újra meg újra fel kell fedeznie az Isten nagyságát, amelyet a megtéretlen ember megismerni képtelen.

Azért mondom: akit Isten keze kiemelt a mélységből, annak többé nem kell korlát, az előtt ott áll a sima, egyenes út, az Isten törvénye. És ha az Isten törvényét a szívetekbe zárjátok, és ha elhatározzátok magatokat, hogy mindenben Neki engedelmessé válnak az írott betűk, mert akkor titeket az a messze távolban ragyogó cél hí, vonz és örömmel és boldogsággal áraszt el, és ti sietni kezdetek a felé a cél felé, hogy elérhessétek.

*

Ti iskoláknak nevezitek a ti gyülekezeteiteket; valóban iskolák is azok, mert az üdvösség elnyeréséhez szükséges tudományt azokon az apró, kicsiny betűkön keresztül fogjátok

megtanulni, amit ott tanultok olvasni. De maga a betű megismerése, maga a tudomány még mindig nem cél, csak eszköz a cél elérésére. A tudomány arravaló, hogy okosan, helyesen, minél kevesebb fáradtsággal és erőpazarlással érhesetek a célhoz.

Minden lélek ezt a célt tűzte maga elé. De mivel engedetlensége folytán a tudományt nem akarja megtanulni, mert renyhe és rossz tanuló, és engedetlen azokkal a kicsiny, apró életszabályokkal szemben, amelyeket neki a Törvény ír elő, azért sohasem találja meg az üdvösségét; egészen addig nem találja meg, ameddig valamiképpen a sors azokat az életigazságokat szeges ostorával bele nem hasítja, bele nem vájja az ő lelki testébe. Mennyi könny, mennyi fájdalom, mennyi szenvedés kíséri az ilyen haladást!

Az élet útja könnyekkel és vércseppekkel van telehintve; és mindez miért? Azért, mert az emberi lélekben az ellentétes természet az uralkodó.

Tehát engedelmeskedni kell annak a hatalomnak, amely hatalom szeretettel terelgeti, az üdvösség útjára a lelkeket. Csak az engedelmeseknek, csak a megtérőknek, csak az igazságra-törekvőknek van megadva, hogy belássák a maguk kicsinységét, erőtlenségét, tudatlanságát, sötétségét. Csak amikor belátta az emberi lélek, hogy milyen kicsiny, parányi, erőtlen, és hogy az ő ereje milyen elenyészően csekély ahhoz a nagy hatalomhoz képest, amely nem szűnik meg őt irányítani és a fejlődés útján előretelgetni, akkor törődik le a sötétség, a nem-tudás homálya a lelki szemeiről. S csak akkor kezdi meglátni az élet útján azokat az értékeket, amelyeket addig semmibe sem vett; akkor kezdi felszedeztetni azokat a régen elszórt kincseket, amelyeknek segítségével folyton-folyvást több erőt, hitet és bizalmat tud a maga számára vásárolni. Természetesen azonban mindezt csak engedelmességgel és belátással. S amikor az ember lelke már kezdi belátni, hogy az Isten mily végtelenül jó, hogy az Isten szerete-

te hogyan vezeti és hordozza őt az élet hullámzásain keresztül, akkor bizalommal simul Hozzá, és csak akkor tudja igazán a vezető Kezet könnyhullatásokkal megöntözni és megcsókolni és áldani mindazokért a szenvedésekért és megpróbáltatásokért, amelyeken ez a gondviselő, szerető Kéz keresztülvezette őt.

Ti mindannyian, akiket az Úr megvilágosított, akiknek a lelkébe besugározta azt a hitet, hogy van élet a síron túl, csak az első kicsiny csillagocskákat látjátok a beborult égen. És amikor ezt a ti lelketek felfedezi, szomjasan tekint fel, keresve a többi felvillanó fényt, és mindannyiszor örömmel állapítja meg, hogy íme itt is, ott is ragyog egy-egy csillag, és mindig tovább és tovább kéri az ő gondviselő Atyját, hogy fedezze fel előtte az égi utat, amelyen hamarabb Hozzá juthat. Mert hiszen ez a cél, hogy Isten minden egyes lelket Magához vonjon, mindegyiket üdvözítse, mindegyiket megtisztítsa az ellentétes természettől, hogy mindegyiket boldoggá tegye.

És hogyha a ti engedelmisségetekkel elvégzitek ezt a munkát önmagotokon Isten kezébe kapaszkodva és a másik kezeikkel mindazokat vezetve, akikhez benneteket a szeretet érzése csatol a földi életben, akkor egy-egy életen keresztül mindazt elvégzitek, ami, rátok van bízva. És ha őszintén és becsületesen elvégzitek a munkátokat, megadjátok a testi életnek is, meg a lelketeknek is mindazt, amire szükségük van: Isten a ti szellemeteket mindig jobban és jobban megvilágosítja. Mert minden egyes jól és becsületesen elvégzett munka után nagyobb és nagyobb az áttekintőképességetek, a tájékozódó képességetek, amellyel az élet óceánján önmagátokat felfedezitek.

Mert fel kell fedeznetek önmagátokat azokban a feladatokban, amelyeket mint elvégzendőket felismertek. S amikor felfedeztetek, akkor nem fogjátok az életeteket sem felértékelni, sem aláértékelni, hanem minden egyes

pontjában látni fogjátok Isten nagyságát, amely mindenben, mindenkor és mindenhol megnyilatkozik.

És akkor meggyógyul a lelketek a felettébb való bölcselkedésből és okoskodásból, meggyógyul az elfogultságból, az önmagatok felértékeléséből és embertársaitok aláértékeléséből, mert látni fogjátok, hogy Isten mindenben minden, és hogy Isten a ti lelketekben éppen olyan tökéletesen kiteljesítheti az ő akaratát, ha ti engedelmes gyermekei vagytok, mint a ti testvéreitekében. És amikor ezt megállapítjátok, akkor akarva nem akarva *szeretni fogjátok egymásban Istent*.

Ezek azok a nagy titkok, amelyek el vannak fedve a közönségesen néző, homályos szemű lelkek előtt. Ezek azok a boldogító érzések, amelyeket a közönségesen gondolkozó, anyagi felfogású ember nem érezhet, sőt még az sem érezhet, aki alig-alig gyógyult ki az elfogultságból, az ellentétes gondolatokból és érzésekből, aki még különbséget tesz ember és ember közt, szellem és szellem közt, aki még azzal a fénnel is, amellyel őt az Isten kegyelme átvilágította, a maga emberi, személyes énjének a dicsőségét keresi. Ilyenek előtt el vannak fedve ezek a titkok, mert „*test és vér nem veheti Isten Országának örökségét*”.

Isten Országának öröksége pedig a legnagyobb és legboldogítóbb öröm, mert Istent megismerni a boldogságnak kifogyhatatlan forrása. *Millió és millió alakban áll előttetek a szépség, felfoghatatlan és megmérhetetlen áradatban áll előttetek a jóság, csillogó gyönyörűséggel hullámszik előttetek az igazság végtelen tengere; ezer meg ezer alakban csillog és ragyog felétek Isten Arculata ezekben az igazságokban, ezekben a cselekedetekben, ezekben az áldásokban, amelyeket alig-alig képes a gyenge lélek elviselni anélkül, hogy össze ne roskadna alattuk.*

Erre a boldogságra elő kell készülni gyermekeim; erre a boldogságra a ti lelketek felvevő szerveinek ki kell képezettni-

ük. Ez pedig csak fokról-fokra, lépésről-lépésre történhetik meg.

Ti azt mondjátok, hogy én sok világosságot nyújtok nektek; pedig ez annyi, mint hogyha a gyermek az ő kicsiny kezével próbálgatná kimeríteni a tenger vizét. Mindezeket én azért mondom nektek, hogy lássátok, hogy az Istennek milyen végtelen gazdagsága van, melyet nem ismertek.

Tehát ne álljatok meg az első kicsiny csillogó kövecskénél, ne ragadja meg a lelketeket, hanem higgyetek, bízzatok, tekintsetek előre, Istenre, tárjátok ki a szíveteket és adjátok át Neki magatokat, és Isten ezek helyett a csillogó kövecskék helyett az ő kimeríthetetlen gazdagságából megszámlálhatatlan, gyönyörűséggel teljes, szépséges igazságokat szór felétek.

*

És most visszatérek arra, amivel kezdtem. A korlátok, ameddig szükségesek, addig és ott — mint mondtam — jó szolgálatot is tesznek, mert a korlátok megóvják a lelki területeket a kosok, a bikák és keménypatájú állatok ellen. De hogyha szorosán bezárják a kaput, és ha a korlátokat még sűrűbbé és keményebbé kovácsolják és még magasabbra építik, akkor kizárják vele a nap sugarát is. A napsugár ellen nem kell védekezni, mert hiszen annak az áradatnak, amit az Isten indít meg, nem állhatnak ellen a korlátok, mert akik a korlátokba nagyon erősen belefogózkodnak, azokat a korlátokkal együtt ledönti a vihar.

És én sajnálok minden egyes lelket, akik nem imádkoznak eléggé, akik nem tárják ki a szívüket a Szentléleknek, akik nem akarnak a világosság felé tekinteni, hanem azt mondják: „Jó nekünk az óvott helyen, a barlangban várni be a vihar elmúltát”. Mondom, sajnálok minden egyes lelket, mert hogyha elindul a szélvész, az ledönt hegyeket és halmokat, a hegyekből kitölti a völgyeket, és eltemeti, a korlátokat. És

nagyon könnyen lehet, hogy maga alá temeti a korlátok védelmezőit is. Természetesen én ezt lélekben értem.

Az igazság kiadásának útjába nem állhat senki büntetlenül, még ha a jóakarát köntösébe burkolja is az elfogultságát. Mindez csak azért van, mert az a lélek még nem kapcsolódott az Igazság Szelleméhez. Mert aki az Igazság Szelleméhez kapcsolódott, abban az Igazság Szelleme el is végzi a szükséges takarítást. Akiben még ezt nem végezte el, az még távol áll az Igazság Szellemétől.

Hiába mondja magát spiritistának, hiába mondja magát Krisztus követőjének, vagy az igazság ismerőjének a megtéretlen lélek, mert az ilyen engedetlen az Isten akaratával szemben. Sőt nem is keresi, nem is kutatja, mi az Isten akarat, mert csak hallja a szavakat, és látja a betűket, de a lelkében nem él az Igazság Szelleme, amely betűkben és szavakban materializálódik az anyagi világban. Annak számára az csak holt forma marad, nem megelevenítő lélek. És a halottak eltemetnek, az élők pedig felemeltetnek a magasabb rendű életre.

Tehát nem mondhatja senki, hogy: „nincs tovább, nincsen nagyobb igazság, én már elértem a legfelső fokot”. Hiszen az emberi lelkek telve vannak bűnnel és tévedéssel, és már a végső állomásról álmodoznak? Maradjon csak az ember mindvégig alázatos az Isten akaratával szemben! Tartsa mindvégig kitérve a lelkét, hajtsa meg mindvégig a fejét, mert csak az alázatosaké, a kicsinyeké az Isten Ország, nem pedig azoké, akik magukat felemelik, akik a maguk lelkét a kiválasztottság érzésében és tudatában fürdetik, ami a lelkükben a bűnöket, a hiábavalóságokat, a múlandó ember gondolatait és érzéseit nagyra növeli, mert hiszen a szellemvilágban úgyszólván hamuvá és porrá válik az ő tudása minden igazságával együtt.

A cél pedig az, hogy a tévelygések világából kivezessünk benneteket, hogy a lelketeket mennyei ruhába öltöztessük az Ige által.

Mert hinni azt, hogy van élet a síron túl, csak az első lépés; azután következik a tanulás, annak a tanulása, hogy az örökéletnek, a születés és halál nélkül való életnek a gyönyörűségeit milyen tudománnyal érheti el az ember, hogy megszabadulhasson a bűn és tévelygés rabláncaitól. Mert hiába születik ezerszer meg ezerszer a földre, vagy a földhöz hasonló égitestre a lélek, az ő tévelygése, az ő bűne vele marad mindaddig, ameddig az Úr át nem világítja, és le nem olvad, le nem válik róla az ő tévelygése. A lélekben való újjászületés, az Istenben való átszellemülés a cél, és ennek az útja az, amire rá kell lépni, amelyen haladni kell.

A spiritizmus az utolsó időkre szánt bizonyosság, amely az örökké fennmaradó élet igazságát mint valami sáncárok veszi körül s az Isten Országát elhatárolja az ellentét világtól.

Aki az ellentét világából ide, ebbe az Isten Országát körülvevő sáncárokba betévedt, az még nincsen Isten Országában, annak még meg kell harcolnia, ki kell verekednie, ki kell küzdenie azokat a lehetőségeket, amelyek őt Isten Országába csakugyan be is vezetik. A sáncárokból még mindig csak kívül van a lélek, még mindig csak legfeljebb a befelé törekvők közé, a küzdők közé számítódik; mert aki még csak megismerte az igazságot, de a lelkében még nem asszimilálta, és az életében még nem valósította meg azt, az még azok közé számíthat, akik kívül maradnak.

Mert aki a lelkében gőgös, szeretetlen, önző, hazug, becstelen életet élő, igazságtalanságot véghezvivő, kegyetlen, zsarnok és a titkos dolgoknak, az Istennel szembehelyezkedő dolgoknak a művelője, t.i. a visszaforgó törvényeket követi: azt maga az ismeret és a tudás még nem emeli felül ezeken a bűnökön, hanem mindezekkel az ismeretekkel is még mindig

elveszhet a lelke. Csak aki a lelkét átadja Krisztus eszméjének, hogy a Krisztus eszméje, az Ige őt megvilágosítsa, meggyógyítsa, megtisztítsa és felöltöztesse mennyei ruhába, a megváltottaknak, az üdvözülteknek a ruhájába: az nyeri el az élet koronáját.

Ezt kell megismernie a gyülekezeteknek, minden rendű és rangú embereknek, bármilyen elbizakodottak és bármilyen hiúk legyenek is a tudásukra, az ismeretükre, az elhívásukra, sőt még az általuk kijelentett igazságokra is mint médiomok, s bármily sokat képzeljenek is önmaguk felől, mert ez az igazság rájuk is szól.

A spiritisták sem előbbre valók a felekezetek tagjainál; csak ők azok, akiket — még mielőtt beesteledik — az utolsó gerblyevonásokkal összegyűjtet a mennyei Gazda, hogy a csűrbe takarja. Vannak köztük szép és értékes kalászok, olyan elesett lelkek, akik a fejlődésük befejezéséhez közel — majdnem egészen közel — hullottak ki a kévékből, de megéreztek, hogy őket az isteni Gondviselés összeszedeti, és tudják, érzik, hogy nagy bűnökből, nagy tévelygésekből és hiábavalóságokból emelte ki őket az Isten kegyelme. Az ilyenek minden erejükkel, minden képességükkel odaállnak a munkálkodók közé, hogy mentsék ők is, ami még menthető, ment az idő közel van, nincsen végtelenségig menő újjászületések lehetősége többé.

Ez a korszak lejáróban van, és már esteledik, már nem-sokára megnyúlnak az árnyak, és hiába igyekeznek haza az eltévelyedett munkás, nem találja meg az árnyékoktól az utat; hiába hallja a hazahívó szót, mire hazaérne, bezáródik az ajtó előtte.

Azért siessetek; az élet Isten ajándéka, a világosság Isten kegyelme, s ameddig éltek és felettetek a nap ragyog, az Isten kegyelmének napja, addig cselekedjete tudásotokhoz, megismeréseitekhez, érzéseitekhez méltó cselekedeteket, hogy Isten Országát elnyerhessétek. Én veletek vagyok és

veletek leszek, mert az Úr énrám bízott titeket, és én mindnyájatokat szeretnék Isten Országának kapujában összegyűjteni, mielőtt még nem késő, hogy az utolsó trombitaszóra mind együtt legyetek, hogy amikor már nem nyílik ki többé az ajtó, mind meg legyetek mentve.

A SZELLEMI ÉS AZ EMBERI ÉN.

A felsőbb én és az emberi én viszonya a halál előtt és halál után. — A szellem földi múltjának osztályozása.

Az emberi életben a magasabb *én* csak adhat az *ő* meglévőjéből, de még nem vehet át az emberi *én* igazságaiból. Az ember magasabb énje, a szellemi én, mindazokat az igazságokat összegyűjti magában, amelyeket a különböző életekben mint tapasztalatokat felszedett. Ezt az *ő* énjét úgy nevezhetném, hogy ez az *ő* ismeret-raktára, amely ismeret-raktár át van világítva felülről jövő világossággal. Ebben már külön van a jó, az örökértékű, és külön van az, amit még el kell hagynia. Az előbbi az *ő* tápláléka, az *ő* erőtartalya, az utóbbi pedig az *ő* leendő munkáját képezi. Az előbbi a felfelé emelő, az utóbbi a lefelé húzó része. Ez a lefelé húzó rész az emberi ében kialakul, és az ütközések által és a folytonfolyvást megújuló világosság által felporlik, feloldódik és részeire bomlik.^{2*} Mikor azután ez feloldódott, akkor a belőlük merített tanulságokat megint elraktározza a szellem önmagába. Ez az embernél van így.

De ameddig ember az ember, addig a felsőbb én csak adhat az emberi ében útmutatásokat, sejtéseket, megérzéseket, hogy az ember az *ő* benső énjével valamennyire megérezze, hogy mikor hogyan és miként cselekedjék helyesen — aki-ben természetesen már felébredt a szellem.

² * Ezekből erednek sokszor az emberi életekben a nagy tragédiák, fájdalmak, csalódások és szenvedések.

A szellemnél — a meghalt embernél — ez másként van. A meghalt ember lelke egy bezárt tömeg az emberi élet emlékezéseivel. Amikor ez körülveszi a szellemet, a szellem megkezdi az ebben való munkát: az emberi életből hozott tapasztalatokat, ismereteket újra felbontja, minden kis elemet, minden kis tapasztalatot átminősít, és azt, ami helyes és a szellem világosságának megfelelő, magában elraktározza, és a saját világosságát növeli vele, ami pedig nem jó, azt félreállítja. Amikor ezzel a minősítéssel készen van, az Isten kegyelmének segítségével vagy bezárja ezeket és élvezzi az életének jó eredményeit, és boldognak érzi magát bennük. Vagy pedig — ha t. i. több volt a rossz, mint a jó, ennél fogva azokat nem zárhatja be, mert nincsen felettük hatalma — akkor ez a rossz békétlenkedő, elégedetlen, szomorú, fájdalmas állapotot teremt számára. Annyira, hogy ez az állapot — főként ha nagyon anyagias volt földi életében — az ő lelki testében betegség és fogyatékoság alakjában üt ki. Ha pedig megismerésben volt, akkor az asztrálestében hat nyugtalanítólag, mégpedig mindaddig, ameddig a szellem azt fel nem dolgozza. Es éppen ennek a feldolgozásnak a folyamata alatt szenvedni át a szellem a legnagyobb fájdalmakat.

De az nem tart mindig, hogy a szellem állandóan fájdalmakat érez, mert hiszen az Isten kegyelme bezárhatja azokat az emlékeket úgy, hogy aki ma szenved bizonyos dolgoktól, amelyeket rosszul cselekedett, mert a lelkiismeretnek örökké dolgozó nyugtalanítása a legkisebb részleteket is felbontja, átdolgozza — hogyha kéri az Isten irgalmát és segédelmét — holnap már a nyugtalanságára vissza sem emlékező boldog szellemmé válhat.

Így van ez az elköltözött, jóra törekvő szellemmel. Egyik állapotában boldog, mert földi életének boldogító eredményeit örömmel rakja félre és hálát ad Istennek, miközben rakosgatja az ő nagy kincseit, amelyek az ő lelki gazdagságát, az ő lelki ajándékait képezik, és azok felett boldogan tart

szemlét. Ezeket az Isten ajándékait rendre át- meg átnézege-
ti, örül nekik, s míg ezekben a boldog emlékekben időzik,
megfürdik bennük a lelke, annál is inkább, mert azok többé
nem olyan egyhangú emlékek, mint amilyenek a földön vol-
tak, mert most már a szellem veti rájuk a fényét és világos-
ságát, amelynél mindenben megtalálja a csillogó értéket,
amit az ember még meg nem láthat. Ebben különbözik a
szellem az embertől.

Amikor aztán az élete emlékeinek egy részét így feldolgozza,
akkor megelégedéssel pihen bennük. Hogy egy hasonlattal
éljek, úgy pihen ezekben, mint ahogyan valaki egy tó csen-
des vizén egy csónakban ring, nem használja az evezőket,
hanem gyönyörködik a táj és az égbolt szépségében, s nin-
csen semmi gondja semmire. Ebben az állapotban erőt gyűjt
a lélek.

Azután, mikor már elegendő erőt gyűjtött, megint változik a
lélek állapota. Akkor ismét a lezárt múltat veszi elő, és to-
vább osztályozza a jót meg a rosszat. És hogyha olyan dol-
gokat lát, amelyek nem egyeznek meg azzal a fénnel és
világossággal, amelyben mint szellemnek része van, akkor
kénytelen az emlékezésnek — hogy úgy mondjam — az al-
sőbb rétegébe rakosgatni azokat a sötét és homályos dolgo-
kat, amelyeket tudja, hogy meg kell javítani, mert úgy,
ahogy voltak, nem maradhatnak. Ezeket fájó szívvel, köny-
nyező szemekkel rakja el az alsóbb rétegbe, az alsóbb tuda-
tának rejtett helyeire, tudván, hogy mindezeket fel kell bon-
tania, újra kell csinálnia, más formába kell öntenie.

A FELEMELKEDÉS ÚTJA.

A külső emberen keresztül senki jobbá lenni nem képes. — Az áldozatok hintik bele a jót a világba. — Krisztus megszentelő vére. — A karma dogmájának tarthatatlansága. — Krisztus lábnyomai a sötétben. — Miért nem ismerték föl a zsidók a Messiást? — Nemesak a bűnök szennyezik be a lelket.

Jónak lenni nem az emberi ész dolga, mert emberi ésszel nem képes jó lenni senki. Hogy jó lehessen valaki, szívvel-lélekkel át kell magát adnia Krisztusnak, annak a nagy Tanítónak, aki előttünk járt, és aki az ő példázataiban és tanításaiban most is veletek van, és velünk van. És aki az ő Lelkének szeretetével erősít, támogat, bátorít, világosít bennünket, hogy el ne essünk és le ne térjünk arról az egyenes útról, amit Ő mutatott meg nekünk. Folyton-folyvást az ő kezébe ajánlott lélekkel, az Ő általa megmutatott világossággal és a Tőle lesugárzott erővel és segedelemmel járhatjuk csak meg az utat, amely felfelé, a jó felé vezet bennünket.

Mert még ha van is az emberi léleknek valamije a jóból, amelyet már az életei folyamán a tapasztalatokon keresztül magának leszűrt, mégis itt van az ellentét világában, ahol minden de minden tévelygésen épült fel és a tévelygés útján halad előre. S hogyha egyszer a végzete, a sorsa egy kiszabott pályán előrelökte, akkor nem áll módjában az emberi léleknek a maga erejével megállania, csak ha abba az egyetlen szálba fogódzkodik, amely őt Istennel köti össze.

Ez az a szál, amely a lélek legmélyén, a lélek legbelsejében érezteti hatását, nem pedig a külsőben. *A külső emberen keresztül soha senki jobbá nem lett.* Büntethetitek az embert, megbosszulhatjátok, elvehetitek az életét bűnei és tévelygéseinek következményeként, összetörhetitek a felismerhetetlenségig: *de ha a jót a lelkébe bele nem ültetitek; mindezzel jobbá nem válik. Olyan igazság ez, amely meg nem másítható.* Mert ha ez a világ az ő bűneiben, tévelygéseiben, tévedéseiben,

gyötrelemben ki tudta volna magából termelni a jót, az igazat, nem lett volna szükség az áldozatokra.

Az áldozatok hintették bele a jót a világba. Mert kellett, hogy valaki elültesse a jót, hogy valaki jót és igazat hagyjon itt; kellett, hogy az ő jó és igaz lelki termékeivel a földön testesüljön, hogy itt megpecsételje azokat.

Ezért voltak szükségesek a mártírok, ezért voltak szükségesek azok a nagy önmegtagadó életek és azok a szomorú halálok, amelyekkel ezek a szellemek az ő ittlétüket megpecsételték. Minél több jót, minél több igazat hagytak itt, annál több szenvedés vette őket körül. Mert hiszen a jó ellensége a jobbnak. Mindezek közül pedig a legnagyobbat, a legtisztábbat, a legigazabbat, a legbensőségesebbet, a legfelemelőbbet és a legmegszentelőbbet Ő hagyta itt: a mi Urunk!

Valaki ehhez az itt maradt jóhoz és igazhoz appellál, valaki ezt az Életet úgy ismeri meg, mint Istentől küldött Szabadítót, az hatalmas és erős lesz. És valaki rálép arra az útra, amelyet Ő jelölt ki, amelyet Ő mutatott meg, amelyre az ő szenvedése, az ő önmegtagadása és az ő szeretete sugárzik reá, tehát felveszi az ő keresztjét, és azzal a türelemmel és engedelmességgel hordozza, azt, amely türelem és engedelenség feltétlenül szükséges ennek az életútnak a megjárásához: annak hirdeti, a Szabadító a bűnök bocsánatát. Annak hirdeti a lelke megtisztítását, hirdeti az ő kegyelmének hozzá való lesugárzását, ígéri az ő segítségét és biztosítja arról, hogy Ő kezébe veszi a sorsát. Ha pedig Ő valakinek a sorsát a kezébe veszi, az nincsen elveszve; s legyenek bár még olyan bonyolult múltú számlái az igazság törvényével szemben, Ő kiegyenlíti azokat, mert mindazokon a lehetőségeken és eshetőségeken végigvezeti, amelyeken a szegény gyötrődő, bűneinek súlya alatt roskadozó lélek egyedül, önmagában, minden segítség nélkül soha, örökké nem lenne képes végighaladni.

Ezt hirdetem én nektek; ezt akarom mindnyájatok lelkébe beleírni, hogy ragadjátok meg az alkalmat, ne térjeteK el Krisztustól, hanem tárjátok ki Neki, a szíveteket, hogy ő beleírhasssa az ő nevét, hogy a ti lelketek azt soha el ne felejtse. Beleírhasssa az ő törvényét és az ő ígétét, amelyre támaszkodva a ti szegény, gyenge, beteges és a jóban megállni képtelen lelketek érezze ezt az ígétet akkor is, amikor őt sorsa a legnagyobb fájdalmak mélyére dobja, hogy akkor is fel tudjon állni a lélek, akkor is tudjon hinni és remélni. És ha a kísértések mégolyan borzasztó sötét árnyékot festenek is eléje, akkor is megtalálja a kivezető utat. Aki már végigment ezen az úton, az meglátja azt a csodát, amelyet az ember lelke addig el sem képzelhetett; meglátja, hogy őt az Isten kegyelme felemelte, megsegítette, megtisztította, megmosta a legnagyobb áldozati Bárány vérében: a mi Urunk, a Jézus Krisztus áldozatában.

Ezt a csodát, ezt az újjászületést akarom én nektek, földi embereknek adni, **hogy ne álljatek meg a tévelygések világában és semmiféle emberi igazságban, így a karma igazságában se bizakodjatek, s felettébb ne bölcselkedjeteK.** Mert a karma igazságát felbontja az Úr kegyelme, és véghezviszi a megváltás művét a ti életetekben, ha hisztek abban, amit egyáltalában el sem gondolhattok, mert hiszen az igazság szerint lehetlent teszi Ő lehetővé.

Ezt az ember az ő okoskodó eszével be nem fogadhatja, de befogadja a lélek, amikor a külső, okoskodó ember összetörik. Amikor a külső ember sötétséggel, a halál sötétségével és a fájdalmak rettentésével van körülvéve, amikor az ő igazsága mint köd és pára szétfoszlik körülötte, amikor minden emberi reménye, tudása, bölcsessége megszűnik, semmivé válik. Ilyenkor a lélek az ő kicsinységének és gyengeségének tudatában bizony kéri és lekönörgi a kegyelmet! És csak akkor hajolhat le hozzá a Kegyelem, hogy felemelje a lelkét

a megismerésnek arra a fokozatára, amit az ember a maga emberi mivoltában sohasem lenne képes elérni.

Le kell tehát vetköznötök minden olyan igazságot, amelyet mint emberek alkottatok meg magatoknak, és úgy kell odaállanotok Isten elé, mint az a lélek, aki az élete utolsó pillanatában érzi, hogy mindentől megfosztja őt a kérlelhetetlen, hatalmas, nagy törvény: a halál törvénye, s mindent itt kell hagynia: bölcsességét, dicsőségét, tudását. **Hiszen látnia kell a léleknek, hogy az agynak egyetlen kicsiny betegségtől semmivé válik a bölcsessége, porrá és hamuvá omlik a tudása** és szertefoszló köddé a dicsősége, és eléje mered a nagy bizonytalanság sötétsége, amelybe őt a halál törvénye hívja.

Szükséges, hogy a lélek mindezeket már előbb levesse magáról, mielőtt még ez a pillanat bekövetkeznék; mert aki ezeket le nem veti, az nem látja meg a sötétségben felvillanó fényt, a Krisztus lábait, nyomát a halál csarnokában, és minden hite, minden igazsága dacára fél és remeg, mert a lelke minden hitével a mulandó igazsághoz tapadt.

Szükséges, hogy a lélek kétségbeesésében, erőtlenségében, gyengeségében gyöttrődve, belekapaszkodjék a Kegyelem lenyújtott segítő kezébe, hogy Krisztus őt minden mulandótól megtisztítva, felemelhesse.

Amikor ezt megértitek, testvéreim, amikor ezen átmentek, akkor látjátok csak meg, hogy mit akartam én nektek adni; akkor látjátok meg Isten kegyelmét, amelyet a ti emberi bölcselkedéseetekkel, okoskodásotokkal, igyekezetetekkel el akartatok magatoktól hárítani.

Boldogoknak mondom azokat, akiknek nincs szükségük a gyötrelmekre, akiknek nincs szükségük arra, hogy a halál sötét réme álljon eléjük; akiknek nincs szükségük arra, hogy az igazság törvénye mindattól megfossa őket, amit maguknak felépítettek és kiépítettek, mert a lelkük kész az elfogadásra, kész az Isten előtt önszántából mindent

levetni magáról. Boldogok azok, akik készek magukat teljeséggel megalázni, hogy az Isten kegyelme öltöztesse fel őket azzal a tudással, azzal a hittel és bizonyossággal, amire a lelküknek szüksége van, hogy megláthassák a fénylő lábnyomokat, amelyeket Isten Fiának léptei hagytak hátra e szomorú és sötét törvények világában.

Boldogoknak mondom azokat, akik ujjongva fogadják Isten kegyelmét, kitárják szívüket, és hajlandók minden emberi dicsőségről, bölcsességről és tudásról lemondani, hogy Isten az ő szívüket átalakítsa és kicsinnyé, egyszerűvé, alázatossá és gyermeteggé tegye. Ezek ezzel az egyszerűséggel, kicsinységgel és alázatossággal átmennek a halálból az életre. Ezek mindenben meglátják az Isten akaratát, mindenben fel tudják fedezni Isten kezének nyomát, s mindenért hálásak tudnak lenni. Ennélfogva az ő életük — ha szenvednek és gyötrődnek is — csupa boldogság, csupa megbizonyosodás, mert hisznek és tudják, hogy Isten velük van és ők lépésről-lépésre megbizonyosodnak arról, hogy Isten szereti és boldoggá akarja őket tenni.

*

A régi zsidók, akik magukat Isten kiválasztottainak tartották, akik a maguk törvényét minden más törvény fölé helyezték, ebben a hitükben lassanként gögösökké lettek és kiválasztottságuk érzetében a szívük megtelt azzal az érzéssel, hogy ők a jónak és igaznak birtokában vannak. **Így az Isten igazságát, amelyet nekik Mózes által nyújtott, kiépítették, kibővítették az ő emberi igazságukkal, és az ő emberi igazságuk kiépítésével helyet hagytak az igazság megkezdésének és annak, hogy ahhoz az ellentét is hozzáférközhessék.** Így addig formálták, addig igazgatták azokat az igazságokat, míg az ő emberi igazságukon keresztül az ellentét igazsága is hozzátapadt és megfertőzte az ő törvényüket. Ebben az ő elhibázott és elfordított igazságukban magukat annyira erőseknek érezték, hogy mikor lejött hozzájuk az

Isten Fia, Akit vártak, Akit óhajtottak, Akihez minden reményüket fűzték, mivelhogy Ő a törvény lényegét, az Isten direkt szavát hozta magával: az ő kifordított és megfertőzött törvényismeretük szerint nem voltak képesek felismerni Benne azt, Akit vártak, Akit óhajtottak, Akiben reménykedtek. Mert a szemüket elfátyolozta és meghomályosította a saját igazságuk, és a lelkük a saját igazságára támaszkodva képtelen volt felismerni az Isten Igazságát, Aki testbe öltözött és ott járt közöttük.

Jól vigyázzon azért minden emberi lélek, akár kereszténynek, akár zsidónak nevezi magát születés szerint, hogy az isteni igazságot ne engedje a lelkében eltorzítani, és ne igyekezzék azt kiépíteni az ő emberi bölcsességével!

Mert ha ez a lélekben megerősödik, és az ember arra támaszkodik, akkor a lelke elhanyagolt és gyenge marad, lelki szemei elhomályosulnak, lelki fülei megsüketülnek, és nem hallja meg a Lélek szavát, nem hallja meg az Isten szavát. S bárha előtte megy, vele beszél, egy levegőt szí vele, mégsem ismeri fél az Isten szavát, nem ismeri fel a testté lett Igét, sőt nemcsak nem ismeri fel, de emberi igazságával keresztfára juttatja az Isten Igazságát!

Azért azt mondom, vigyázzatok! Akinek füle van a hallásra, hallja, mit beszél a Lélek, hallja, mit beszél az Isten Lelke! Mert az Igazság Lelke nem mondja soha, hogy itt vagy ott a Krisztus; nem mondja soha, hogy a megszentelt falakon belül hallatszík az Isten beszéde, mert Istené az egész világ-mindenség, s Isten Szelleme nem hagyja Magát falak közé zárni, hanem az Isten Szelleme keresi az élő, kutató és aláztos lelkeket, hogy azokon keresztül munkálkodjék és hathasson tovább. Istennek nincsen szüksége megszentelt falakra; Istennek aláztos lelkekre, az ő szeretetét befogadó szívekre van szüksége, amelyeket Ő az ő beszédével megtisztít és megszentel.

Ne feledjétek el, hogy azokat, akiket ti ma tálán megvettetek, mint emberek — mert azok ma még nem ismerik az Isten szavát — Isten az ő kegyelmével megkeresheti, földre sújthatja, és lehánthatja a lelkükről a kőnél keményebb gondolatokat és érzéseket, megvilágosíthatja a szellemüket. És akik ma még be vannak a kőnél keményebb rétegekbe zárva, akik ma még nem hisznek, akik ma még semmi ismeretlél sem bírnák, akik ma tálán még gonosztevők: Isten az ő kegyelmével összetörheti. És a külső énjüket összetörve, a belső énjük felfigyelhet, és összetörtségükben a lelkükben visszhangra találhatnak az Isten igazságának szavai, és megtérhetnek és megelőzhetnek az Isten Országában az ő egyszerűségük és álatzatosságuk által mindnyájatokat, akik az igazságot már ismeritek.

Egy a fontos dolog: hogy az ember tanuljon meg Isten előtt megalázkodni és engedelmeskedni. Ismerje be, hogy ő kicsiny, gyenge és tudatlan minden tudományával, minden bölcsességével és minden jó cselekedetével együtt, és képtelen arra, hogy megépíthesse a maga üdvösségét. Isten tartja azt kezében.

Ez pedig azért van így, hogy egy test se dicsekedhessek, egy test se hívatkozhasson Istennel szemben semmiféle jogra, semmiféle igazságra, mert egyetlen igazság van, és ez az egyetlen Igazság Istennél van. Az ember pedig ismerje be, hogy ő — még hogyha valami jónak birtokában van is — Isten nélkül, kegyelem nélkül, Isten bűnbocsátó szeretete nélkül még akkor is elveszett, ha mindent tud, ha mindent megtesz is, ha mindennel bír is, mert még akkor is senki és semmi ő. Hanem támaszkodják Isten szeretetére, legyen kicsiny, hajoljon meg, hogy Isten felemelhesse őt Magához.

*

Láthatjátok ebből, hogy a karma igazsága, amelyben ti hisztek és bizakodtok, milyen kicsinyes, korhadttákolmánya az emberi okoskodásnak. Olyan ez, mint egy kor-

hadt híd a mélység felett. És én óva intellek titeket, hogy ne bízzátok a lelketek sorsát erre a korhadt hídra, hanem tekintetek felfelé, Arra, aki titeket tekintetének egyetlen biztató sugarával, amellyel az ő nevét a ti szívetekbe beírja, a ti hitek erejénél fogva átvezethet a mélység felett anélkül, hogy lábaitokkal ezt a korhadt hidat csak érintenétek is. *De hinne-tek kell!*

*

Minden emberlelken keresztül más- és másként hangzik az igazság, azért minden emberféléknek meg kell magát tisztítania, és át kell magát adnia, hogy az igazság világossága a maga valóságos formájában tudjon rajta keresztülhatolni. Azért az egyik ilyen színű, a másik olyan színű, amilyen a lélek egyéni természete; de mindegyiken keresztül fénynek és világosságnak kell beszűrődnie az emberi világba.

Azonban vannak homályos, bepiszkolt és pókhálós ablakok, amelyekben alig tud a világosság keresztülszűrődni, mert az egyéni nagyot akarás, az egyéni dicsőségvágy, az egyéni igazság belepte azokat. **Mert nem mindig a bűnök, a durva tévedések és durva hibák piszkítják be a lelkek világos ablakait, hanem az önértékelés, az önmagából való felette nagy-akarás, a hiúság, az önteltség, az önmaga nagyra-értékelése.** Ezek azok a nehezen letisztítható homályosságok, amelyek, ha szűrődik is rajtuk keresztül némi világosság a világba, a bensőre még nagyobb homályt borítanak. És ezek azok, amik az emberlelkeket — még az ige-hirdetők lelkét is — a sárba tapaszthatják annyira, hogy nem tudnak feljebb emelkedni, nem tudnak nagyobb világosságot gyűjtani, sőt ők maguk sem szemlélhetnek nagyobb világosságot.

ISTEN ÍGÉRETEI.

I.

Az alacsonyabb rendű elítéli a magasabb rendűt, de a magasabb rendű nem ítéli el az alacsonyabb rendűt. — Isten munkájában dolgozni boldogság. — Akik még nem hallották meg a haza hívó szót. — Egy a vezényszó, de különböző a törekvés. — Az ember a két világ között. — Munka a jövődjért.

Az emberiség legnagyobb tragédiái (így a Megváltó elítélése és keresztre feszítése is) ugyanazon az elven keresztül történnek meg: az alacsonyabb rendű elítéli, a magasabb rendűt. *A magasabb rendű azonban nem ítéli el az alacsonyabb rendűt, mert felülről szemlélve látja, hogy az képtelen másra a saját igazságából kifolyólag. Az igazság nem különböző, mert az igazság egy; de hogy az alsó lépcsőfokon álló nem látja azt, amit a magasabb fokon látni lehet, az még nem jelenti azt, hogy mást lát az, aki a felső lépcsőfokról nézi, mint aki az alacsonyabbról néz, mindössze más-más szemzőgből látják ugyanazt.*

Igazság Mózes igazsága is, sőt mi, több, igazság még a pogányok igazsága is; és mégis Isten igazsága más arculatot mutat, mert másként lát az, aki alulról felfelé tekint, és másként, aki felülről tekint lefelé.

Az igazság önmagát rétegekre bontja, hogy a sűrűségbe a fény behatolhasson; s ami a sötétséget átvilágítja, felbontja, az a fény a sötétséggel vegyülve csak félhomályt, szürkületet hoz létre; de a fénytől távolabb haladva mindig sűrűbbé válik a homály, egészen a teljes sötétségig. Ennek dacára, aki a fénynek legszélse rétegében áll, az még látja a fénynek azt a felvillanását, amely az ő észrehevő képességét izgalomba tudja hozni. Ez azonban azt a nagy fényt, azt a nagy világosságot, amelyet még nem tört meg a sötétség hatalma, fel sem bírna fogni, mert az a fény az ő látószerveit megsemmisítené. Az emberi értelemnek is egy pillanat alatt meg kellene semmisülnie, ha beletekinthetne Isten igazságának ragyogó vilá-

gosságába. És nektek, emberek, akik még a ti lelki szemeitokkal alig-alig tudtok csak körültekinteni is a világban, akik még alig-alig bontakoztatok ki az önzésből, a test igazságából, hogyan lenne lehetséges Isten ragyogó világosságába, a végigazságba beletekinteni?! Nem, gyermekeim, ilyet ne is kívánjatok, ne is akarjatok. Isten bölcsen gondoskodott arról, hogy mindig csak annyi táplálékot nyújtson az alig megszületett lelki csemeték számára, amennyivel a fejlődésükhöz szükséges erőt magukhoz vonhatják.

Azonban amint a lelkiségen keresztül a szellemi én valamennyire öntudatra kezd ébredni, és a világosság után kutat, mind jobban és jobban magához vonzza azokat az igazságokat, azokat az elméleteket, amelyeket neki meg kell valósítania. Így ti is minden egyes lépéssel, amit előre tesztek, mindig jobban és jobban magatokhoz vonjátok Isten kegyelmének mindinkább táguló és fényeskedő világosságát, és megtanultok abban mozogni, ténykedni, munkálkodni, hogy ennek a világnak igazán számottevő polgáraivá válhassatok. Mert minden világban munkálkodni, dolgozni kell, hogy abban a világban része legyen a léleknek.

Azért tehát nem haladhattok visszafelé, és nem állhattok meg, hogy az emberi kicsinyes kigondolásokkal és elrendelésekkel számot vessetek, amikor titeket az Isten szent Lelke hív és munkába szólít. Mert az idő nagyon közel van, és a szemeiteket ki kell nyitnotok, hogy meglássátok, mennyi munka vár reátok, amit még el kell végeznetek, mielőtt bees-teledik.

Az Isten munkájában való fáradozás maga a boldogság, maga az engesztelés, benne az üdvösségnek előreküldött békéje és boldogsága lengi körül a lelketeket, az erősíti, biztatja, bátorítja. Ebben a munkában nem fáradtok el, mert a ti Atyátok mindig újabb meg újabb örömmel jutalmazza meg a lelketeket, s ezekben az érzésekben vár titeket, elétek siet az úton, elétek küldi azokat, akik ismerik Őt, hogy hírt hozza-

nak nektek az ő jóságáról és előkészítsenek benneteket arra a boldogságra, amely Önála vár reátok.

Munkálkodjatok tehát, testvéreim, szívesen, önmagatokról, emberi; énetekről megfeledkezve, és a ti jutalmatok bőséges lesz. Mert amikor a lélek megtalálja az ő Atyját, amikor megtalálja az ő igazi otthonát, amikor megtalálja az őt megillető táplálékát s körültekintve megtalálja azt a régen keresett világot, az igazságnak, a szeretetnek boldog hazáját: akkor elfelejti mindazokat a fáradtságokat és szenvedéseket, amelyek őt a hazatérő úton körülvették.

Hiszen ti mindnyájan haza akartok térni, ti mindnyájan meg akartok pihenni a ti Atyátok kebelén. S akiket ez az érzés át-meg átjár, akik érzik a lelkükben Isten szeretetét és kegyelmét, azok nem törődnek azzal, hogy milyen véleménnyel vannak róluk a külvilág emberei, akik még nem értik meg őket, akiknek füleit betölti a világ zaja, akik nem érnek rá a bensőjükben Isten hangját hallgatni, akik még nem hallották meg a haza-hívó szót.

Ezek még tülekednek, kicsinyeskednek, személyeskednek a szentély küszöbén is; ezek Istent még mindig embernek hiszik, mert még nem tudják, hogy Isten gondolatai és akarata nem olyanok, mint az ember gondolatai és akarata, hogy Isten szándékai nem egyeznek meg az ember szándékaival. Isten másként gondoskodik az emberekről, mert ő látja az emberi nyomorúságot, gyengeséget és bűnöket, és az ő kegyelmével meg akarja ezektől az ő gyermekeit tisztítani.

Ti azonban, akik már fölfigyeltetek a szóra, ne zárjátok el a fületeket, és ne hunyjátok be a szemeiteket az onnan felülről jövő hívásra, és ne fáradjatok bele az odafentvalók szemlélésébe, mert csak akkor tudtok helyes és céltudatos munkát végezni, ha a felülről jövő irányítást elfogadjátok.

Ti ebben az igazságban mint emberek kerültetek össze, és mint emberek érintkeztek egymással; hiszen emberek vagytok, akik ugyanegy irány felé igyekeztek. De nem bizonyos,

hogy akik egy úton futnak, mindannyian be is érkeznek a célhoz. Nem mindnyájan érnek be a célhoz, mert Isten végzése minden lélek felől mások. Egy vezényszóra hallgattok, de az egyik siet, a másik késlekedik.

Azt a kiáltást is egyformán halljátok, amely alulról felfelé hangzik, azoktól a szellemektől, akik késlekedésükkel nem jutottak el a céljukhoz és kívül maradtak. Ezek csalódásukban és fájdalmukban döngetik a kapukat, szeretnék a lehetetlent lehetővé tenni, szeretnék részt venni a fizikai életben. De ez egészen addig nem adatik meg nekik, ameddig irányítást nem nyernek, ameddig a lelkük fel nem készül reá. Mert különben, amikor a fizikai erővel kapcsolódásba jutnak, ismét csak olyan emberekké lennének, amilyenek voltak, és amilyenek általában az emberek.

Ezeknek sürgős a dolguk, mert érzik, hogy elmulasztották a nagyszerű alkalmakat, elmulasztották azt, hogy az Isten kegyelmének napsugarában fürödhessenek *s félnek, hogy elmúlik a kegyelmi korszak. Tehát döngetik a kapukat, s örülnek, ha csak az ablak résén keresztül is beláthatnak ebbe a világba és láthatják, hallhatják e világ embereinek szellemi törekvéseit, láthatják az emberekben a szellemi célok iránt való lelkesültséget s láthatják az ilyen emberek példáját, hogyan, miként élnek, hogyan teszik valósággá a szellemi igazságokat a fizikai világban.* Ők szemlélik ezt, és óhajtva izgulnak afelett, hogy vajon mennyit raknak le a most élő emberek az ő vándorútjukon azokból a szellemi igazságokból, amelyeket ők még talán nem tudnak felfogni, de emberi szavakba öltöztetve a lelküket tudnák velük táplálni, ha arra az útra térhetnének, amelyen azok haladnak, akiket ők is megcsodálnak. *Ezek izgulnak, hogy minél több és szebb igazságot találhassanak a földön, ha majd megszületnek.*

Ti e két világ közt éltek, gyermekeim! A felső világ szellemei túlaradó bőséggel hintenek felétek azokból a mennyei drágaságokból, azokból az igazságokból, amelyekkel ők ren-

delkeznek, amelyek őket szabadokká teszik, amelyek kibővíti a látóhatárt.

Tehát ne álljatok meg ezen az úton behunyt szemekkel és bezárt fülekkel, hanem életeteknek minden napján, minden órájában nyitott szemmel és nyitott füllel járjatok, hogy azokból a drágaságokból, amelyek körülöttetek lehullanak, sokat gyűjtsetek magatoknak, és azokat az: igazságokat, amelyeket így megismertek, meg is valósítsátok itt a ti életekben. Mert amennyit ti itt megvalósítottok, az mind a tiétek, azt mind beváltja nektek az Igazság Törvénye abban a világban, ahova törekedtek.

*

Hogyha egy pillanatra beláthatnátok ebbe a világba, hogy egy-egy ilyen kijelentésre milyen öröm, milyen forrongás, milyen gyors életpezsdülés indul meg a szellemvilágban körülöttetek, mintha ezer meg ezer szív új lüktetésbe kezdene, várva a módot és alkalmat, hogy a fizikai világba visszajöhessenek. Hogy megküzdhessenek a maguk gyengeségeivel és hibáival, hogy ők is a valóság reggelére ébredhessenek majd fel, amikor a fizikai világ újból becsukódik mögöttük: akkor értenétek csak meg a ti hitben való munkálkodásotoknak óriási jelentőségét, s akkor láthatnátok, hogy mily nagy és szép munka az, amit ti végezhetek, testvéreim, azzal az ismerettel, amit nektek a Kegyelem juttatott.

Amikor majd azok a szellemek, akik körülöttetek vannak, akik nektek testvéreitek, szintén át lesznek hatva az életnek ezekkel a ragyogó ajándékaival, amikor megértik, hogy tulajdonképpen mi is az ő életük célja: akkor boldog megértésben, egymást segítve és támogatva olyan munkát végeztek, amely messze bevilágítja a sötétség országait mögöttetek. És mikor bevilágítja a sötétség országait, akkor még sokkal messzebb sugárzó fényt vet előre, és titeket gazdagokká, hatalmasokká tesz a szeretetnek az a munkája, amit itt a földön végeztetek.

Nem szabad tehát ellanyhulnotok, mint azt sokan teszik. Meg kell feszülnie a lélek akaratának, mint a lővésre kész új húrjának. Úgy kell tekintenetek az élet adta alkalmakat, mint amelyekben Isten igazságát hirdethetitek, és bizonyóságot tehettek a mi Urunkról, a Jézus Krisztusról, aki szintén bizonyóságot tett az ő kereszthalálával az ő Atyjának, a mi Atyánknak igazságáról. Ő is bizonyóságot tett és nektek is bizonyóságot kell tennetek, ha azt akarjátok, hogy csakugyan bizonyossággá váljanak előttetek mindazok a jók, amelyeket Ő adott az ígéretekben, de amely ígéretekben hinnenetek kell! Ne tartson vissza benneteket emberi kicsinyesség, emberi nagyot akarás. Ne tétovázzatok, és ne hagyjátok magatokat emberektől feltartóztatni a szeretetnek abban a munkájában, amelyet az Isten bízott rátok!

II.

Csak Krisztus vezethet ki a chaoszból. — Az igazság mellett rendíthetetlenül kell megállani. — A hittel kell vonzani az újabb szellemi táplálékot. — Mért szükséges a kegyelem? — A túlvilági jutalom.

Minden léleknek az emberi világban kell megszereznie a maga mennyei öltözetét, amelyben az ő Urát, Szabadítóját várja. De hol van csak egy is, aki elmondhatja magáról, hogy az ő cselekedetei az Isten igazsága szerint igazak, tiszták, feddhetetlenek?!

Tehát a törvény szerint nem szabadulhat meg senki; az igazság törvénye nem engedi egyetlen lépéssel sem előre a szellemet. Csak az haladhat előre, *csak az juthat ki a sűrű rengetegből, a bizonytalanságok világából nemcsak itt a földi életben, hanem a szellemvilágban is, aki elfogadja Krisztust szabadítanak.*

Hogyha az a közbülső világosság, amely az isteni és emberi között kialakult, mint Buddha, képes lett volna kivezetni az emberi lelket a bizonytalanságok világából, nem kellett volna Buddhának egy nehéz és terhes életet az igazi, mennyből

jövő Világosság mellett élnie, hogy a lelke megteljen fényvel, világossággal, erővel és szeretettel!

Mert hiába az ismeret és a bölcsesség; az igazság meg nem szabadíthatja az ember lelkét; azt fogva tartja a földiség, fogva tartja a benne lévő emberi, ellentét-természet. És ez a természet, amikor már semmi ereje és semmi hatalma nincsen többé — mert a tudás már bevilágította a szellemiségnek azokat a rétegeit, amelyekben időzve a szellem mindent mélyen allatta valónak talál, ami őt mint embert valaha érdekelte — az igazság törmelékeivel foglalkozva, hiába akarja azokat úgy összerakni, hogy egy egészet képezzenek. És hiba nélkül, maradék nélkül megmutathassák neki az Isten teljes igazságát és világosságát, hogy kirakhassák azzal az utat a földről a mennybe.

Nincs olyan bölcsesség, amely ne szorulna megvilágításra, amely ne szorulna a kegyelemre, hogy az ő igazságaiból teljes egészet alakíthasson ki magának a lélek, egyedül csak az Istentől jövő igazság. Az Istentől jövő igazságot pedig senki, aki a földön él, aki a földről igyekszik felfelé, nem tudja kialakítani, nem tudja magának az utat kiépíteni, egyedül csak Az, Aki mennyből szállt alá.

Amikor az emberi szellem hosszú vajúdasok után erre az igazságra rájön, akkor éri el azt a fokozatot, hogy teljes lelkével meg tud hajolni az Isten akarata előtt. És teljes szellemi odaadással ki tudja nyitni a lelkének legelrejtettebb részecskéit is, hogy az Istentől jövő szellemi éltető erő beléjük hatolva átjárja azokat és újjáteremtse, újjáépítse azt a leromlott paradicsomi igazságot. Újjáépítse, megtisztítsa az elhomályosult értelmet és a tétlenné lett érzelmet az a fény, az a világosság, az a teremtő hatalom, amely ezeket a részeket egymástól szétválasztja. Újból megolvasztja, és ismét összeállítja — nem a régi formára többé, amely tévedett, hanem a Krisztus formájára, a Megváltó formájára.

És amikor az Isten szent Lelke ezt elkezdí az emberben művelni, akkor az állapota hasonlít a szülő asszony állapotához, aki minden oldalról, minden pillanatban szorongattatást szenved és vajúdik. Szorongattatik testben, lélekben és szel­lemben, mert nem tudja, hogy mi történt vele. Nem tudja, hogy ezek a szorongattatások ezek a gyötrődések és kínlódá­ sok arra valók, hogy ami régihez, az igazság helytelen megítéléséhez fűzte őt mindaz feloldódjék az előtt az akarat előtt, amely belőle Isten gyermekét hozza a világra.

Nagy és szent titok ez, testvéreim, amelyet bármennyire igyekeztek is emberi ésszel megérteni, nem vagytok rá képe­sek, mert ehhez szükség volna, hogy Isten szeretetébe, Isten gondolatába, Isten akaratába emelkedhesetek föl. De mivel bukottak oda föl nem emelkedhetnek, nem lehet más válaszá­ sások, mint hogy a ti éneteket teljességgel átengedjétek Neki és átadjátok magatokat úgy, hogy általatok és rajtatok keresztül egészen Ő cselekedhesek.

És ha a ti tévedésre hajlamos lelketeket átadjátok Neki, Ő végrehajtja, amire ti önmagatoktól sohasem volnátok képe­sek. Mert ti önmagatokból nem volnátok képesek megszűlni Isten gyermekét, de hit által megtermékenyültök az Isten szent Lelkétől és az Isten szent Lelke — addig, ameddig a ti emberetek vajúdik, ameddig a bizonytalanságban szenvedve és gyötrődve jártok, és a lelketek keresi a megnyugvás pont­ját és helyét és önkénytelenül is kinyújtjátok a kezeteiket a hit által Krisztushoz — véghezviszi ezt a nagy és szent titkot.

Mert csak ő általa valósulhat meg az ember-szellemnek az a tiszta vágya, hogy visszatérhessen Istenhez, visszatérhessen a boldogsághoz, a paradicsomi állapothoz. Ez minden lélek­nek a vágya; és hiába akarja a gőgös lélek elnyomni ezt a nagy vágyat önmagában, hiába akarja ezt a tudománnyal kibeszélni, erre semmiképpen sem képes, semmiképpen sem tudja elnyomni, legfeljebb félre tudja vezetni. De csak azért, hogy a léleknek ez a természete megcsalatozva, újra meg

újra hatalmas ostromokkal kárhoztassa őt, mint szellemet, amiért ezt a szent és titkos vágyát az életében megvalósítani elmulasztotta. Az embernek ahhoz, hogy tökéletes szellemi életet éljen: alázatosságra, engedelmességre és az önmaga énjének háttérbe-szorítására van szüksége, amikor felfelé tekint. **Mert az emberi én megerősödve, felfelé mint gátló akadály szolgál,** míg lefelé volna hívva, hogy a lélek mindazokkal a gyengeségekkel és tévelygésekkel hatalmas erővel megküzdhessen, amelyekkel való harcba szállását maga elé tűzte a testöltés pillanatában.

Már beszéltem nektek arról, hogy az emberi léleknek nem minden része állítatik egy életben ütközés elé. Az emberi élet a szellemnek csak egy részét mutatja, de nem az egész szellemet. **A sors, amit ti így neveztek, egy-egy életben mindig éppen azokat az alkalmakat szolgáltatja, amelyekkel okvetlenül ütközésnek kell beállania, azaz kísértést és megpróbátatást kell szenvednie, csak azért, hogy a lélek bizonyos vágyai, amelyeket a szellem az igazság törvénye alapján helyteleneknek ítélt, az „ember” előtt is mint törvénytelenek váljanak ismertekké,** hogy amikor ezeket felismerte, tőlük, mint törvénytelen kifelé való hatásktól magát megtisztítsa. Az emberi *én* ezekben a kifejtett érzésekben, az akarat kifejtése által sokszor hatalmas fegyverként áll rendelkezésére a szellemnek.

Ezért szükséges, hogy az ember az igazságban rendíthetetlen legyen. De én nem azt a rendíthetetlenségét értem ez alatt, amely mindennel dacol. Az igazságban való megállásnál *az emberi léleknek mindig kell az énben egy bizonyos rést hagynia, hogy abba a tévedésbe ne essék, hogy a jobbat, az igazabbat, amelyet elérhetne, elvesse a már meglevő jóért, és el ne veszítse a jobbat, mielőtt még bírta volna.* Az emberi léleknek a megszerzett jót és igazat szorosán kell fognia, azonban nem szabad annál időznie, amit már megismert, hanem keresnie és kutatnia kell, mint ahogyan a földi életben

sem lehet az embernek ott kikötnie, amikor jóllakott, hogy most már nem fog több dolgozni. Mert hiszen újra meg újra meg fog éhezni, tehát újra meg újra táplálékot kell szereznie. Így a lélek is táplálkozni akar, mert hiszen fokról-fokra előre kell lépnie. Ezért mindig szükséges, hogy a lehetőségek világába nem mint adó, mint hatóerő, hanem mint elfogadó nyúljon bele, mint elfogadó keressen, kutasson, és nyújtsa ki a kezét azért, amit a hitével magához tud vonzani.

Igen, az embernek a hitével kell magához vonzania azokat a lehetőségeket, amelyekben újabb meg újabb lelki táplálékot fog találni. De akinek a hite megerősödött az ében és szerrinte tudássá sűrűsödött, de újabb, igazabb, tökéletesebb hit nem született a megerősödött, megcsontosodott, tudássá lett hitből, az megáll egy fokozaton. Azon túl pedig, amikor ez bekövetkezett, mindig sötétebb lesz a látóhatára, mindig több a kételkedése, mert a szellem kénytelen a maga igazságában megállni. Mivel pedig nem bizonyos felőle, hogy ez a végigazság, mint ahogy nem is lehet felőle bizonyos, tehát ingadozik, sőt el is esik. És hogyha ez az ember életében bizonyos koron túl következik be, nagyon sokszor megtörténik, hogy merevsége folytán a lélek nem bír az eséséből felemelkedni. A maga világában elért eredményeiben otthon van, az igazságokat, amelyeket megértett, a lelkében feldolgozza és gyümölcsözteti, és a maga életében le is szedi, mert kénytelen leszedni annak gyümölcseit, hogy táplálkozhasson belőlük.

Be kell látnotok, hogy az ember önmagában nem juthat ennél messzebb. Akik pedig emberlelkek irányítására vannak elküldve, akikre a látható világban is ezer meg ezer szem tekint, a láthatatlan világból pedig kiszámíthatatlan mennyiségű lelkek érzései tapadnak és csatlakoznak, azok nem állhatnak meg az emberi énjük által elismert ú.n. „józan” igazságoknál. Azoknak ki kell nyújtaniuk a kezüket, és teljes hittel, teljes bizalommal, teljes odaadással kell az utat meg-

tenniük. Nem úgy kell tehát gondolkozni, hogy: „amit az eszemmel elérek, amit az eszemmel be tudok fogadni, amit az értelmem fel tud dolgozni, csak az az igazság”. *Itt szükség van a kegyelemre.* És mivel a kegyelem gondolata és érzése, a kegyelemnek a tudata az ú.n. racionális gondolkozás világból számúzve van, így tehát a saját tudása képtelen táplálni a földi testében vergődő emberszellemet.

*

Minden ilyen részlet-megvilágosítással mindig csak oda kötök ki, hogy az ember önmagában — még ha a szellemvilággal kapcsolódik is — senki és semmi. Mert a szellemvilággal való kapcsolódás csak annyit mutat meg az embernek, hogy van egy láthatatlan világ és vannak láthatatlan erők, amelyek körülöttetek és bennetek mozognak célt keresve, és ha megtalálták azt a célt, akkor annak irányában haladnak tovább.

Jó az embernek felismernie, hogy van a síron túl élet. De hogyha ez csak annyit mutat meg az embernek, hogy a test halálával az élet nem szűnik meg, hanem csak egy forma, egy lehetőség szűnik meg, de egy másik formában egy másik lehetőség vár rá a testöltés törvényében: ezzel még az emberi lélek nem jutott szellemileg előbbre. Hanem az emberi léleknek, amikor mindezeket megismerte, meg kell kérdeznie: *hova, merre vezet bennünket ez a törvény; hol, merre van vége a szenvedéseknek, mit kell cselekednünk, hogy az örökéletet megnyerhessük?* Az emberi lélek első gondolatának oda kell irányulnia, ahova a samáriai asszony gondolata irányult: „Hol lehet Istent megtalálni, hol, és hogyan kell imádni, hogy közelebb juthasson Hozzá az emberi lélek?”

Aki ezzel a gondolattal, ezzel a vággyal veszi kezébe azt a könyvet, amely őt a halhatatlansággal megismerteti, aki ezzel a vággyal kopogtat a szellemvilág kapuján, azt az Isten kegyelme nem hagyja sötétben botorkálni, hanem küld melléje vezetőt, aki őt az úton a helyes irányba, a cél felé segíti. És

nincsen az a kevés tudású szellem, aki csak egy kicsit is megismerte az Isten törvényét és az abba belenyúló kegyelmet, hogy őt rosszul informálná. Mert amikor ez már őt a maga világosságával és tudásával nem tudja továbbvezetni, nem tud neki tovább tanácsokat adni, mert már felemelte a földön élő emberszellemet arra a magaslatra, amelyen ő maga áll, akkor engedelmesen átadja védencét magasabb vezetőnek, akik több és nagyobb világosságot tudnak neki nyújtani. Az előző vezető pedig meglegedetten és boldogan számol be munkájáról az Úrnak és hálát ad Neki, hogy emberlelket bízott reá. És ha ő a rábízott emberlelkeket nem valami kiapadt forráshoz — ahonnan szomjan térnének vissza — hanem bővizű forráshoz vezethette el, akkor ehhez a munkájához ő maga is az Isten kegyelmének nagyobb ajándékát kapja; mert aki a kicsinyben hű volt és becsületes munkát végzett, arra nagyobbat bíz az isteni szeretet.

És lett légyen bár az a leggyengébb lélek, hibákkal, bűnökkel és gyarlóságokkal telve, de a lelkében ott él az Isten iránt való engedmesség, munkakészség és a szeretet avégre, hogy ha ő már el is esett, hogyha neki már végig kellett is szenvednie azokat a keserű csalódásokat, amelyek a bűn útján kísérik az emberlelket, legalább másokat megvédjen ezektől: az Isten az ő munkáját is bőségesen megjutalmazza.

És ti, embertestvéreim — bár gyengék, kicsinyek, hibákkal és bűnökkel küszködő emberek voltatok is — de ha ti engedmességetekkel megértettétek az Isten kegyelmét, és a szíveteket, a lelketeket átadva munkát vállaltatok — mint ahogyan kell is, hogy munkát vállaljatok — odaát majd előttetek áll a végtelen tér, a beláthatatlan messzeség. Amely csak arra vár, hogy a szereteteteket és a ti tiszta és szent elhatározásokat odaadjátok, odahalmozzátok az Isten akaratának oltárára, hogy amivel birtok, azt adjátok át ember- és szellemtestvéreiteknek.

Nem szükséges ahhoz, hogy a ti erőteket és világosságotokat meghaladó bölcsességre tanítsátok a ti védenőteket. Csak ami a lelketeket betöltötte, az a hit, az a szeretet égjen és lobogjon az áldozatkészség oltárán, és szívesen munkálkodjatok, engedelmesen és alázatosan végezzétek azt, amit azok bíznak rátok, akik az isteni bölcsességgel jobban telítve vannak, és jobban tudják megítélni, mire vagytok képesek.

Ha csak egyetlen emberlelket tudtok is megóvni a véteknek, a bűnnek mocsarától, ha csak egyetlen bogárkát tudtok is megvédeni a korai haláltól — amellyel talán a ti Uratoknak, Isteneteknek céljai voltak, s azzal talán egy emberféléknek okozhattatok örömet. Mert talán egy üzenetet kell annak a kicsiny bogárkának az ő életével, az ő röptetésével tovább vinnie, talán egy gondolatot felébresztenie — de célja van az ő életének. Ha csak ezt bízza is rátok az isteni Gondviselés, és ezt odaadással, becsülettel végzitek el, nem tudjátok, hogy az áldásnak milyen zuhataga éri a lelketeket, hogy a kicsinyből felemeljen a magasságba, ahol a fény, a világosság oly pazarul önti el a szemeteket, hogy belekápáztok abba a szépségbe, amelyet ott találtok.

És mindezt nem azért, mert nagy dolgot cselekedtetek, vagy erőteket meghaladó módon nagyot akartatok, hanem csak azért, mert engedelmesek voltatok.

Én mondom nektek, gyermekeim: legyetek kicsinyel és alázatosak, szolgáljátok az Urat jó kedvvel, és *ne akarjátok* felettébb, hanem engedjétek a ti Isteneteket akarni általatok. Ne cselekedjétek mást, csak azt a kicsinyt végezzétek el engedelmes szívvel, amit Ő bízott rátok. Mert ha a kicsinyt hűséggel, Isten iránt való buzgó szeretettel és hálaadással végzitek el, annak a kicsinynek az eredménye fényes, nagy és a lelket betöltő boldogságot terem számotokra. Míg ha nagyot akartok végezni, és emberi éneteket talán megerőltetitek, hogy felemelkedjétek egy bizonyos polcra, talán csak azért, hogy egy ember megbecsülését megérdemeljétek: *óh,*

milyen kicsinyes gondolat ez! És ti akkor nem tudjátok, mit dobtatok el magatoktól, hogy ezzel éppen próbára voltatok téve!

De az alázatos lelket nem lehet megalázni. Hogyha az el-lentét az ő kísértéseivel bármilyen mélyen akar is lenyomni titeket, hogyha alázatosak vagytok, meg is hajoltok, de a ti meghajlásotokban a magatok akarata, a magatok lelkének a rugalmassága új erőhöz jut; és amikor titeket az Isten akarata szólít, teljes erővel álltok ismét talpra, hogy elvégezzétek, amit rátok bízott.

Ez az, amit az Írás mond: „hogy az emberek előtt való tisztesség és dicsőség semmit sem ér”: pornak és szemétnak minősíti azt az Istentől eredő megalégedettségnek egyetlen érzete. Amikor a ti lelketek érzi, hogy az Istennel szemben engedelmesek voltatok, Isten akaratát tőletek telhető legjobban végeztétek el, akkor az emberektől való minden dicséret és dicsőség semmivé válik az előtt az érzés előtt, mert por és hamu az azzal szemben, amit az Istentől vesztek, és aminek egyetlen atomja is elég ahhoz, hogy a lelketeket végtelen boldoggá tegye.

AZ IGAZI HIT HATALMA.

Az elköltözötték kapcsolata a földdel. — A hit a megvalósulás útja. — Minden megszületendő tud a keskeny útról. — Különbség a szellem és a lélek közt. — Kinek nem tanácsos a szellemvilág kapuján kopogtatnia? A mai kor bálványimádása. — A mammon fogalma. — Mi mentheti meg a lelkünket? — Az igazi hit értelmezése. — Igazi hit híján csak elveszni lehet.

Többször gondoljatok azokra, akik tőletek elmentek, akiket szerettetek, és akik titeket szerettek; úgyszintén azokra is, akikkel valami differenciátok volt. Hogy ők ne lássanak olyan érzéseket és gondolatokat a lelketekben, melyek őket talán kedvezőtlen érzésekre hangolnák, hanem lássanak fel-emelkedett, tiszta, megbékélt érzéseket és szeretettel való visszaemlékezést reájuk. S lássanak a ti lelketekben Isten

felé való törekvést, javulási, tisztulási vágyat, hogy ebbe az érzésbe belekapcsolódva nyerhessenek, amikor felkeresnek titeket. A földdel való kapcsolatuk, a földdel való összeköttetésük, amely az emlékezés folytán szorosabbá válik, ne legyen nekik fájdalmas, ne legyen marasztaló és ne legyen sötét ború, amely őket szomorúsággal tölthetné el. Hanem felemelő, tiszta hangulat, ami a lelküket eltölti, hogy közelebb érezzék magukat Istenhez és hozzátok az által a szeretet által, amely itt a földi életben kelt ki abból a kicsiny magból, amelyet Isten gondviselése vetett el a ti lelketekben. Hogy emelje és tisztítsa a földi élet mindenkori légkörét, hogy minden egyes találkozással, minden egyes megjelenéssel a jobb, a szebb, az igazabb terjeszkedhessék és kiszorítsa a rosszat. Hogy ezzel a szeretettel és ebben a szeretetben a magatok részére az Isten, a mi Atyánk megelégedését, kedves nézését kiérdemelhessétek. Mert a földi élet, testvéreim, sem nem büntetés, sem nem a boldogságnak, vagy az érdemeknek megvalósulása, elérése, jutalmazása, hanem kiengesztelésül van adva azokért a tévedésekért, amely tévedések a szellemvilágban meggátolták a ti boldogságotokat. Ezeket a gátakat kell lerombolnotok a földi életben; ezeket a tévedéseket, ezeket a hibákat kell kiküszöbölnötök, amelyek titeket a boldogságtól elzárnak.

És hogy ti a földi életet ne tekintsétek börtönné, bűnhődésnek, hanem az Isten kegyelmének, azért adott a ti mennyei Atyátok a földi embereknek vezetőket, hogy azokban a megpróbáltatásokban, amelyeket ti hívtatok ki magatok ellen, el ne csüggedjete. Hanem vigasztalást keresve meg is találhassátok azt az ő lábainál, hogy ott megpihenhessétek, és a reménységek beteljesedjenek, amelyeket Ő nyújtott nektek az ígéretek által, amelyeket nem szűnt meg a földi világban élőknek nyújtani és nem szűnik meg egészen az utolsó napokig, ameddig csak egy is van, aki az ő nevét segítségül hívja.

Higgyetek, bízzatok és reménykedjetez tehát, mert nem vagytok elhagyva. Ha el volnátok hagyva, nem küldene az Úr időről-időre hozzátok olyan vezetőket, olyan oktatókat, akik a ti lelketeket mintegy átvilágosítják mindazzal a világossággal, amellyel megbízattak, hogy nektek átadják. És mindazok a lelki értékek, amelyeket ők hoztak, itt maradtak a földön, itt vannak veletek, csak a kezeteket kell kinyújtano- tok, csak a szemeiteket kell kinyitnotok, csak egy kicsit keresnetek kell, és megtaláljátok a föld porában, még azokban a szenvedésekben is, amelyektől a legjobban féltek.

*

A hit Isten ajándéka, amely elvezet titeket a valósághoz. De nem szabad engedni, hogy azt a hitet, amelyet Isten ad a földi embernek, belepje a por és elhomályosodjék. Hanem folyton-folyvást keresnie, kutatnia kell az igazság után a földi embernek, hogy az a hit, amely először csak egy kicsiny világosság, amely még alig-alig nyújt valami tájékozódást a léleknek, növekedhessék. Hogy nagy, széles területeket bevilágítva ne csak egy embernek, hanem egész embercsoportoknak nemzedékről nemzedékre a vezetője, irányítója lehessen.

A földi ember azonban gyenge, gyarló, hibákkal, tévelygésekkel küzdő, aki engedi, hogy azt a kicsiny világosságot, amelyet neki az Isten kegyelme adott, belepje a por. Engedi, hogy minden kicsinység, minden földi gyarlóság eltorlaszolja azt. És amikor a lélek kétségbeesve, tájékozatlanul áll a megpróbáltatások és szenvedések közepette, akkor összeesik, és nem tudja, merre és hogyan keresse a kibontakozást, amely őt megnyugváshoz és ismét a haladáshoz vezérelhetné.

Ennek a hitnek ápolására, tisztítására, nagyítására adta nektek, földi embereknek, az Isten kegyelme a szellemekkel való érintkezésnek a lehetőségét. Ennek a hitnek alátámasztására adta az utolsó időkben ezt a formát, hogy az

óriási zürzavarban, az eszmék e vad harcában el ne tévedjete-
tek, hanem megtalálhassátok azt a keskeny utat, amelyet a mi
Urunk mutatott mindnyájatoknak.

*Erről az útról minden egyes földre született léleknek tudomá-
sa van. Hiszen minden léleknek az a vágya, hogy a zürza-
varból, a szenvedésből, a bizonytalanságból, a nyugtalanság-
ból a békés bizonyosság világába, az igazság világába tér-
hessen át. Ne higgyétek tehát, hogy a szellemvilág minden
lélek részére eszményi boldogságot nyújt; ha ez így lenne,
akkor nem törekednének olyan borzasztóan a szellemek a
fizikai világ felé, nem törekednének annyira a testöltés tör-
vényébe!*

De a bűnbe alámerült szellemeket kényszeríti a saját termé-
szetük, a megnyugvás, a boldogság utáni vágy, hogy keres-
senek, kutassanak, dolgozzanak, és ezzel az ő ténykedésük-
kel és munkájukkal mindazokat az eredményeket felmorzsol-
ják és feldolgozzák, amelyeket a rossz irányban haladva te-
remtettek, anyaggá sűrítettek, és amelyeket szenvedéssé,
megpróbáltatássá kovácsolt részükre a sors.

A szellemvilág az igazság világa, ahol minden megvalósul,
amit a szellem átgondol és átérez, minden vágy valósággá
válík és ez a valóság esetleg borzasztó és rémes annak a lé-
leknek, aki azt megalkotta.

**Ezt a szót, hogy lélek, szándékosan használom beszé-
deimben, mert mindaddig csak lélekről lehet beszélni,
ameddig a szellem, mint világosság, mint bölcsesség, ki
nem emelkedik a lélek tévelygő vágyaiból és ki nem ala-
kul önálló egyéniséggé.** Az a szellem, akinek még fájdalmas
tapasztalatokra van szüksége, hogy meg tudja ismerni, mi a
jó és mi a rossz, hogy azokból le tudja vonni magának a kö-
vetkeztetések során azt az igazságot, amely az ő örökkévaló
természetének jó és kedvező, még csak a fejlődés kezdetén
van. Ti azonban, testvéreim, akik kerestek, kutattok, akik a
lelketekkel már-már megközelítettétek az igazságot, hogy azt

megragadva a magatokévá tehessetek, ti már a szellemek világában, az igazság világában igyekeztek magatoknak helyet teremteni. És hogy ezt a helyet biztosíthassátok magatoknak, azért munkálkodtok önmagatokon, azért keresitek azt a biztos pontot, amelyhez megrögzíthessétek a magatok létét, amelyre építsetek, amelyre ráépíthessétek a magatok létét, amelyben pihenésre talál a lelketek, amelyben erőt gyűjthettek, hogy elindulhassatok a fejlődésnek elöttetek álló legközelebbi állomásához.

Akik már öntudatosan keresnek, kutatnak, és az igazságról fogalmaik vannak, azok belépnek abba a szellemi állapotba, amely nagyobb szabadságot biztosít részükre. Ezek nagyobb világosságot is tudnak a maguk világába széthinteni.

Aki azonban a szellemvilág ajtaja előtt áll és nem azzal a céllal zörget a szellemvilág kapuján, hogy az ő örökkévaló lényének létét az örökkévalóban megszilárdíthassa. És nem vállalja a munkát, amely ott kötelezővé válik a részére, az még mindig csak lelki vágyainak viharzásában él, és tájékozatlanul kapkod ebben a világban is ide-oda. *Az ilyennek sokkal jobb volna, ha semmit sem tudna az igazságról.* Mert minden igazság, amit itt tapasztal, amit itt megismer, ha ez ellen az igazság ellen cselekszik, vádolja őt, ez az igazság törvényt ül felette és a szenvedésnek, a bűnhődésnek világában kell majd számot adnia arról, amit önmaga ellen felidézett.

Amikor Mózes Izraelnek közvetítette az Úr törvényét, amelyet a földi embernek, mint első szövetséget adott, mindenről felvilágosította az embert, mint lelket. Mert a természettörvény az emberhez szól, a lelket fogja körül; a jóra jó, a rosszra rossz feleletet ad.

A földi ember ténykedése a földi világban mindig a maga belső lelki világának a vágyakozásából származik. Mert a lélek dolgozni, ténykedni akar; és a földi világ arra adatott, hogy a lélek kiélje ezt a vágyát, ezt a teremtési ösztönét; és

ha jót hoz létre, ha jót cselekszik, érezhesse a jó következményét, ha pedig rosszat cselekszik, érezhesse a rossznak következményét, mint szenvedést, mint megpróbáltatást.

Azért Mózes felvilágosította Izraelt: Ha megcselekszed az Úr törvényét, és a te lelkedet mindenben átadod az Úr által megmutatott igazságnak, az Isten áldása veled lesz, és a föld megadja neked a te életedhez szükségeseket, megadja a te gabonádat, olajodat és mustodat. Megtermi neked a föld, amire csak szükséged van, és ez az igazság megkímél téged az ellenségtől, mert hatalmassá tesz. Azonban ha ellenállasz az Úr által megmutatott és kijelentett törvényeknek, éhségek, döghalálok, nyomorúságok, fegyver, békétlenség és háborúság következik reád. **Tehát a természettörvény igazságát adta Mózes a világnak.**

A természettörvény igazsága éppen úgy megvan ma is, és megvolt kezdettől fogva, mint ahogyan meglesz az utolsó napig, ameddig ember él a földön. Ez az igazság nem változik, nem alakul át; hiába az embernek minden okoskodása, minden gondolkodása, hiába minden értelmi fejlettsége és ravaszsága, a természettörvény kéréseketlenül ott áll előtte, amelyen nem tud keresztülhatolni; sem meg nem hajlíthatja, sem el nem fordíthatja.

És az ember mégsem hisz ezekben az igazságokban, bárha Isten kijelentette az embernek kezdettől fogva, hogy „*Ábrahám hite tulajdoníttatok neki igazságul.*”

Vajon most, e késői korban tud-e hinni az ember ezekben az isteni kijelentésekben egész lelkével, egész értelmével, egész szívével? Vajon az ember, akinek azt mondta az Úr: „*Én vagyok a te Urad, Istened*”, elhiszi-e egész lelkével, hogy Ő az Úr, Ő az Isten? Vajon nem keres-e más isteneket, akik az ő bűnös hajlamainak más igazságot mutatnak? Nem akar-e az ember megalkudni, nem akar-e lépésről-lépésre szembehelyezkedni az Istennel?! Vajon változott-e az ember most, az utolsó időkben, vajon jobb, tisztább, igazabb lett-e azóta,

mióta Isten Mózes által a törvényt ismertté tette? Vajon nem áll-e ott az emberiség most is a Sion hegye alatt és nem önt-magának bálványokat, hogy azokat körültáncolja?

Nem azokról beszélek most, akik kint a világban élnek és a világnak megtévesztő szellemét, a teljes hitetlenséget, a materializmust követik. A hívő emberek lelkéről beszélek. Vajon itt, a szellemvilág kapuja előtt, ahonnan az örök-kévalóság igazságai hullanak alá, vajon itt is nem keresik-e az emberek azokkal a szellemekkel az összeköttetést, akik az ő hibáik felett szemet hunynak és egy kis szeretetért, egy kis elismerésért a lelküket bódító, félrevezető igazságokkal hintik tele?!

Íme, itt, a Sion hegye alatt is a bálványimádás, a bálvány körültáncolása folyik. Tegye mindenki a szívére a kezét, és önmagát vizsgálva kérdezze meg, vajon hiszi-e teljes szívéből és lelkéből, hogy az Úristen az igaz Isten, Aki Magát a természettörvények által kijelentette, és nincs más hatalom Kívüle? Hiszi-e, hogy meg kell Előtte jelennie, és számat kell adnia cselekedeteiről és a lelkét fel kell tárnia és teljesen meg kell mutatnia az igaz Isten előtt. — Mert Ő az, aki a szíveket és a veséket vizsgálja, — hogy vajon azok a cselekedetek és azok a gondolatok, amelyeket mint hívő ember, mint Istent ismerő ember cselekedett, mindenben megfelelnek-e annak az igazság törvényének, amelyet Isten a Sinai hegyen adott?! Nem keresi-e az ember a kibúvókat, nem keresi-e azokat a megalkuvásra alkalmasnak látszó pontokat és lehetőségeket, amelyeken keresztül valahogyan biztosíthatná magának és eltévelyedett lelki vágyainak azokat a kiélési lehetőségeket, amelyek révén boldogságát elérhetni hiszi?

Odamutatok tehát, hogy bár mindenki elhiszi ezeket, de nem hisz bennük teljes szívével és lelkével, mert ha hinne, egy pillanat alatt kiszórná a lelkéből mindazokat a hibákat, tévelygésre való hajlamokat és alkudozásra késztető

törekvéseket, amelyek emberi lényét nagymértékben kite-
szik. Ha az ember igaz lélekkel és tökéletes hittel hinne, ak-
kor ezt az igazságot meg kellene éreznie, és ez az igazság az
ő lelkiismeretét felerősítené, lelkiismeretének szemeket és
füleket adna, és ez a lelkiismeret meggátolná őt abban, hogy
hamisan cselekedjék akkor, amikor igazán is cselekedhetnék.

*

Azt mondja az Úr: *Senki sem szolgálhat két úrnak, mert az
egyiket szereti, és a másikat megveti.* Ezzel azt mondja az Úr,
hogy az embernek csak egy iránya lehet, az ember két irány-
ban nem haladhat, mert ez lehetetlenség. Nem szolgálhattok
Istennek és a mammonnak.

Mi az a mammon, amelyet az embernek szolgálnia lehet; hol
van az a hatalom, mely az embert el tudja téríteni az Isten
szolgálatától, és a maga szolgálatába hajthatja? Sehol, testvé-
reim; az egész világmindenséget bejárhatja a ti lelketek, a
képzeletetek, ezt a hatalmasságot meg nem találhatja, **mert
ez a hatalmasság a teremtett világban nem létezik, ez a
hatalmasság a ti szívetekben van. A tévelygésnek a szelle-
me az elbukásnak a következménye;** a sötétségnek, a bűn-
nek hatalma az, ami rabul ejti az ember lelkét és elvonja az
Isten törvényétől, elvonja, mert nem tud az igazsággal har-
móniában lenni. Ez a mammon nem mindig a gazdagságot,
nem mindig a pénzt, nem mindig az anyagot, hanem igenis
minden esetben a tévelygést jelenti. **Az anyag imádása, az
anyag szeretése, az anyag bálványozása a testiségen ke-
resztül: ez maga a mammon. Tehát az nem a külvilágban,
nem benne az anyagban van, a kísértés nem onnan ered,
hanem a szívnek a tisztátalanságából.**

Két úrnak szolgálni, két irányt követni nem lehet. Az ember
hajlamos a tévelygésekre, hajlamos a szélsőségekre, nem
találja meg a harmóniát, amely őt összekötné az Istennel és a
teremtett mindenséggel. Nem tudja megtalálni azt a közép-
utat, amelyen az anyagi világban haladnia kell, az Istent le-

vonja, az isteni igazságot megmásítja, és hazugsággá teszi az anyagban; elferdíti, elanyagiasítja azt; formát alkot és a formát mint külsőt imádja, nagyra tartja, túlértékeli és belőle az Istent, az igazságot kihagyja, és így az az ő részére nem is létezik.

Az emberiség zöme ilyen igazságokból táplálkozva az anyagi világban keresi, kutatja azokat az igazságokat, amelyeket Isten a kijelentések által adott az embernek. És amikor nem találja meg a maga életében a feleletet ezekre a kijelentésekre, meghasonlik az igazsággal, elveti az Istenben való hitet, és nem törődik tovább az örökkévalóval. Belesüpped az anyagba és a maga lelkének erejét, a maga szellemének az örökéletre előhívott tökéletességét (mert hiszen tökéletes, amit az Isten teremtett) megkeveri az anyaggal, és anyaggá teszi azt a lényezet, amelyet éppen az anyagból kellene kiemelnie és megszentelnie, amelynek vezetésével hazatalálna a békesség hónába és megtalálná ott a maga helyét, ahová ő Teremtője hívta és hívja.

Régen, emberi időszámítás szerint is nagyon régen adott az emberiségnek tudtára az igazság; és még most, e korszak utolsó órájában sem tudja megérteni, hogy tulajdonképpen mit is akart vele az Isten, amikor szóba állt vele, amikor szövetséget kínált fel neki.

Mivel az ember ilyen sűrű anyagi réteggel vette körül a lelkét, a tiszta isteni igazságot, a tiszta istenfogalmat megkeverte az anyaggal, azért elhomályosodott előtte az út, eltévesztette az irányt.

És eltéveszti most is mindenki, legyen bár értelmileg a legnagyobb igazság birtokában, ha a szívét át nem adja, ha az egész lelkét fel nem ajánlja Istennek, hogy Isten felemelje és megtisztítsa a lelkének vágyait. Hogy a mozgását, a ténykedését itt ebben a világban olyan irányban végezhesse, amely őt előrevezeti a lelki fejlődés útján, hogy ezen az úton a szelme kiemelkedhessek és urává lehessen alacsonyabb lelki

természetének, amely őt az anyaggal köti össze, amely őt a sötétség felé fordítja, amely őt Istentől eltávolítja.

Az ember cselekedetei gonoszak, értelme nem a világosság felé viszi. Nem használ semmit, bármilyen felekezethez tartozzék is, *nem használ semmit, ha a szellemvilággal tart is fenn összeköttetést, ha spiritistának hiszi és vallja is magát. Mindez mindegy, ha az ember örökkévalóságra előhívott lényét megfertőzi az anyaggal és a mammon, a tévelygések szolgálatába állítja. Mert az ilyen lélek még a szellemvilág kapuja előtt is megfertőzi a világot, mint ahogy a Sinai hegy aljában az Isten törvényére váró Izrael megfertőztette a lelkét. Az ilyenre éppen úgy rákövetkezik a veszedelem, mint ahogy akkor rákövetkezett a hűtlenné vált Izraelre.*

Az idő múlása, a lelki fejlődés magában nem használ semmit: az ember tudománya nem véd meg senkit azoktól a veszedelmektől, amelyek a bűn következményeképpen zúdulnak a világra.

Mit lehet hát cselekedni? Mit tegyen az ember, hogy megszabadíthassa a lelkét azoktól a veszedelmektől és a rabságból? Adja át a lelkét Istennek; ajánlja fel a szívét és kérje Istent, hogy hassa át a lelkét azzal a világossággal, amely világosság igaz hitet, azaz az igazságnak megmásíthatatlan valóságát tárja fel előtte. Ez a hit, ez az igazság tart azután törvényt a lelkében.

Mert aki igazán hisz, az nemcsak elhiszi azt, ami kijelentetett, hanem a lelkében törvénynek ismeri el azt az igazságot, amit az Isten mint Önmagáról való bizonyosságot állított az ember elé. Akkor azután megtorpan és nem engedi a lelkét a sötétség felé fordulva alkudozni az étellel, a mammonnal, a változandó élet hatalmasságával, amely szabadságot ad jóra és rosszra egyaránt. Hanem azzal a világossággal megkeresi az életben mindazokat az értékeket, mindazokat az igazságokat, amelyekkel a lelkét táplálhatja, amelyekkel hitét növelheti, hogy ez a hit előrevesse fényét, és ennél a

fénysugárnál megláthassa mindazokat az ajándékokat, amelyeket Isten az Őt követők, az Őhöz hű gyermekei részére fenntartott.

Ha nem így fogjátok fel a spiritizmust, ha nem így fogjátok fel a hitet, testvéreim, *akkor bizony mondom nektek, hiába valljátok magatokat bárminek, elvesztetek*. Nem használ nektek semmiféle forma, nem használ semmiféle igazság, ha az a ti lelketekben nincs benne, ha az nem a ti törvényetek, nem a ti életirányítók. Ha alkudozásba kezdetek a mulandó élet formáival és kerestek a ti testiségeteken keresztül azokat a kedvező alkalmakat, amelyek lehúznak, leragasztanak benneteket a mulandóba, hogy fel ne emelkedhesetek az igazság megismerésére, akkor a ti lelketek sohasem tud feljebb emelkedni az írástudók és a farizeusok igazságánál, akik ennek a kijelentett igazságnak csak a külső vázát, a külső formáját őrizték nagy buzgalommal.

Az írástudók és farizeusok igazsága itt marad a mulandóban és elvész a mulandóval. Minden idők farizeusainak, írástudóinak és hitmagyarázóinak igazsága elvész a ti részetekre. Csak ha a lelketekbe befogadtátok az Isten beszédét, az Isten törvényét, akkor juttok el arra a szabadulásra, amelyet Isten azoknak ígért, akik hittel kapcsolódnak Hozzá. Akik nem cselekedetekből, nem mulandó formáktól, nem mulandó eshetőségektől várják a lelkük törekvéseinek elismerését és megjutalmazását, hanem az Istennel való közvetlen kapcsolattól, amely a lelkiismeret irányítása alatt ténykedik a mulandó világban a testen keresztül és cselekszik örökkévaló értékű munkákat. Ezeknek az Isten lépésről-lépésre megmutatja azokat az igazságokat, amelyeket az Őt követő lelkek táplálására adott, amelyekkel ezek a lelkek nagyokká, erősekké, hatalmasokká lehetnek azokkal a kísértésekkel szemben, amelyekkel a mulandó világban mindaddig találkozniuk kell, míg csak le nem számoltak velük mindenkorra.

Nem visszafizetni, nem jóvátenni kell! A természet-törvénynek nincs semmi ilyenféle követelése az emberi lélekkel szemben. A kísértés nem a külső világban van, a bűnhődés nem a külső világ eseményeinek formájában közölte-tik a lélekkel. Mert ha Istennel gazdag a ti lelketek, akkor ez a gazdagság mindezekon felülemel titeket. Hiszen szenvedve is boldogan dicsérhetitek az Istent, ha a lelketekben megér-tettétek Őt; ellenben a külső világban körül lehetek véve a legnagyobb áldással, a legnagyobb bőséggel, de ha a lelke-tekben nem érzitek az Istennel való közvetlen kapcsolatot, akkor szegényebbek vagytok annál a koldusnál, aki hálát ad a mindennapi kenyérért és a mindennapi kegyelemért, ami-kor álomra hajtja a fejét.

Tehát a hit nem eihívése a dolgoknak, hanem az Isten igazságának a szívben való átélése. Ez az, ami felemeli az emberi lelkeket, és kibontakozáshoz segíti őket.

Mert ameddig ki nem bontakozik a lélek az anyaggal való kapcsolatból, ameddig az ember még azt hiszi, hogy ő bol-dog lenne, ha őt ilyen vagy amolyan kívánatos földi keret venné körül, addig csak tévelyeg.

Az egyik ember úgy gondolja, hogy boldog lenne, ha gaz-dagság venné körül, a másik, ha nem kellene engedel-meskednie, a harmadik, ha az emberek elismernék és dicsőí-tenék őt, a negyedik, ha elhinnék neki azt, amit ő igaznak tart. Sőt vannak emberlelkek, akik szolgálni vélnek Istennek, és ezt az ő szolgálatukat úgy vélik hasznossá tehetni, ha az ő igazságukat más emberekre rákényszeríthetnék, hogy min-den embernek az ő igazságuk szerint kellene hinnie és látnia az igazságot. **Mindezek azonban tévelygések, kísértések, mert tulajdonképpen az ember boldogsága nem a külső keretben, nem a külső állapotokban van elhelyezve, mert a külső állapotok csak mulandók és arra jók, hogy a lé-lekben kialakult hitet és igazságot megpróbálják, hogy örökértékű-e az, vagy az első viharból, az első kísértésnél**

semmivé válik, hogy az anyag, a sötétség szelleme diadalmaskodjék felette.

A lelkekben kell hordoznotok a boldogságnak magvát, abban a békességben, abban a megnyugvásban, amelyet az Istennel való élet nyújt a mulandó életben is. Mert ha ez nincs, ha erre még nem tettetek szert, hiába keresitek a mennyországot, az Isten országát a teremtett mindenségben akár mint emberek, akár mint szellemek! A tudományok legmélyére hatolhattok, mindent tudhattok, de ha ezzel nem birtok, távolestek Isten országától és kívül maradtok azon, mert csak az Istenben gazdag lélek érezheti az Isten országának békességet és boldogságot sugárzó közelségét, mint ahogy mondtam, még a szenvedések és megpróbáltatások közepette is.

Azért mondom nektek, spiritistáknak, de a más alakulatokhoz tartozó lelkeknek is: minden csak külsőség, minden csak forma; egyedül a valódi hit, az Istenben való hit, az örök jóba vetett hit az, ami titeket előresegít azon az úton, amelyen a boldogságokat megtalálhatjátok.

Akiknek a lelkében az Istennel való kapcsolat megszakadt, vagy elerőtlenedett, azokat a Megváltó igazsága nem vonzza; azokat a lelkeket a Megváltó igazsága nem tudja megigazítani. Azért mondja az Úr: „*Senki nem jöhet hozzám, csak ha az én Atyám vonzza őt*”.

Akiknek a lelkében ez a hit a megkísértetések, a megpróbáltatások folyamányaként valamennyire kialakult, azokat ez a hit Krisztushoz vezérli, azokat ez a hit megvilágosítja, és azok felismerik Krisztusban az Isten Fiát és valósággá lesz előttük mindaz, amit Ő adott az igében. Ezek megtérésükkel csakugyan megigazulást nyerhetnek. Mert ha a megtéréssel nem nyerik el az emberlekek a megigazulást, nem nyerhetnek bűnbocsánatot sem. **Mert ha valaki nem akar igazzá lenni, ha valaki nem akarja, vagy gyengeségében úgy érzi, hogy nem tudja elhagyni a bűneit, tévelygő szo-**

kásait, az életnek emberi, testies vonatkozásait, és nem tud más emberré lenni a Krisztussal való találkozás után, annak nincs hite. Akinek pedig hite nincs, az elveszett, arra nézve csak idő kérdése, hogy meddig tud a kegyelem állapotában mozogni, meddig tud ténykedni, meddig engedi meg neki a Gondviselés, hogy jót vagy rosszat cselekedhessék.

Mert akik az igazságot meg nem ismerték, akiknek a lelkében a hit nem igazság, azok ha jót cselekszenek is, csak a mulandó jóhoz kapcsolódik a cselekedetük és maradandót nem alkothatnak.

Az ilyen formai hit meg ne tévesszen titeket. Akik azonban a lelkükben megérik az igazságot, azok az Istenhez kapcsolódnak és ez az Istennel való kapcsolatuk rögzíti őket az örökkévalóhoz; ezek itt a mulandóban is igazságot cselekszenek fejlettségük és lelki erőik szerint.

*

Nem tudom, megértitek-e ezt az én beszédemet. Fontos ez, mert ezzel azt akarom nektek mondani, hogy vizsgálja meg mindegyikötök magát, vajon *az ő hite igaz hit-e, nem csak elhívése-e a dolgoknak?*

Mert akiben igaz és élő a hit, azt ez a hit szükségképpen serkenti mindennap, hogy elhagyja a régi tévelygő állomásokat, és minden felkelő nappal, amit neki az Isten ad, igyekszik jobbra, igazabbá, tökéletesebbé lenni vágyaiban, gondolkozásában, érzésében és ezek következményeképp cselekedeteiben is. De nem maguk a cselekedetek emelik fel, nem azok teszik értékesebbé az életét, hanem értékesebbé teszi az a hit, amely mindig tökéletesebb és maradandóbb értékű cselekedetekre teszi őt képessé Isten Lelkével áthatottan.

Ha a ti hitetek nem ilyen élő hit, akkor rabul ejt titeket a mammon, és nem tudtok szabadulni a tévelygések világából, akár igehirdetők voltatok, akár felnézett rátok a világ, akár

eltiport titeket; akár dicsőséges, akár gyalázatos életet éltek; ha spiritisták, vagy akár médiumok voltatok is.

Még az sem határoz a ti részetekre, hogy a ti beszédeiteken keresztül hány lélek nyerte meg a világoosságot, hány lelket vezettetek az Úrhoz. Hiszen nem látjátok és nem tudjátok, hogy az ember hányféle szállal van a mulandó világhoz kötözve, és a mulandó világon keresztül hányféle szállal az örökkévalóhoz. És ha százan és ezren nyernek is rajtatok keresztül világoosságot és megtérést, de ha ti magatokban kárt szenvedtek, *ha ti nem tudátok a lelketekben a tökéletes hitet, a tökéletes igazságot úrrá tenni, akkor a ti életeknek még az emléke is elvész, megsemmisül, feloszlik, és nem nyújt nektek az örökkévalóban pihenést, és nem nyújt lehetőséget a boldogság elnyerésére.*

Egy a szükséges dolog: hinni egész lelketekkel, szívetekkel, egész lényetekkel az Isten által kijelentett igazságban. *Mert ha ebben hisztek, akkor az Isten Lelke a ti lelketekben lakozást vesz, és vezet titeket a fejlődés útján megközelíthetetlen gyorsasággal nagy magasságokba és megmutatja nektek az élet minden értékét, amelyet magatoknak egyetlen testöltés ideje alatt megszerezhettek. De megmutatja azt a mélységet is, amelyben elveszhetek egyetlen testöltés alatt is, ha ezt az értéket magatoktól eltaszítottatok,* vagy alkudozásba bocsátkoztatok az ellentéttel, és ameddig felettetek az isteni kegyelem napja süt, és amíg az isteni törvény titeket magához akar ragadni, addig ti a bálványok, a mammon imadására készültök a Sinai hegy alatt is. Az események mindig egyformák maradnak, mert hiszen az emberi lélek mindig ugyanaz, a testöltések változatai nem segítenek rajta; sem fel nem emelik, sem lejjebb nem züllesztik. Hanem az emberieteknek Istenhez való kapcsolódása megteheti azt a csodát, amelyről a szentírás beszél, hogy kiemeli az embert a mulandó világból és az ő gyermekévé

teszi, megtisztítja a bűneitől és felöltöztetve mennyei ruhába, Magához fogadja őt.

Amikor az emberlélek ezen keresztülment, küldheti őt a Gondviselés testbeöltözésbe, küldheti a szférákon való munkába, ez a hatalom, az Örökkévalónak hatalma megvédi mindazoktól az árnyékoktól, amelyek az alacsony világokon uralkodnak és nem lesz szolgájává a mammonnak.

*

Ne féljeteK a testbeöltözéstől, ne féljeteK a haláltól, ne féljeteK semmitől, *csak önmagátoktól*. Azonban reménykedjeteK Isten irgalmában, higgyeteK és bízzateK, és Ő megcselekszi veleteK az ő ígéréte szerint, hogy elvezet titeket az üdvösségre.

KARÁCSONY ÜNNEPÉN.

Az embernek a földön kell érvényesítenie az igazságot, a szellemvilágban erre nem képes. — Mi célból öltött testet Krisztus? — Kinek hozta az Úr a világosságot? — Krisztus kora. — A bölcsek és a pásztorok. — Ki adhat választ a titkokra? — Mikor kell Krisztus jászolbölcsőjéhez vándorolni? — A békesség útja. — A „nagyok” eltévelyedése. — A betlehemi jászol ellenségei. — Mik teszik az összes törekvéseket sikertelenné? — „A lélek az, ami megelevenít, a test nem használ semmit”.

Úgy szerette Isten e világot, ennek a világnak száműzött, tévelygő és gyötrődő gyermekeit, hogy az ő egyszülött Fiát adta értük, hogy akik hisznek Benne, el ne vesszenek, hanem hitük által örökéletet nyerjenek. Mert ennek a hitnek világosságánál felismerik Isten egyszülött Fiát, felismerik az Átala adott kegyelmet, az Átala adott igazságot, a tévelygő emberi szellemeknek nyújtott segítséget, hogy ez az igazság a lelkeknek irányt szabjon, hogy ebben az irányban haladjanak vissza Hozzá az elveszett Paradicsomba.

Az elvesztett Paradicsom visszavárja, készen várja őket mindazzal az örömmel és boldogsággal, amelyet el kellett

hagyniuk, amiről le kellett mondaniuk, amelynek hiányát szenvedve érzik földi útjukon.

Ez a hiányérzet az, ami őket kétségbeesésbe kergeti, amiért szegényeknek, mezíteleneknek érzik magukat. Ennek a hiánynak érzetében váltak békétlenekké, nyugtalanokká és ezért nem találnak sem pihenést, sem békességet sehol, sem a földi életben, a változandóság világában, sem a halálban, abban az általuk olyan nehezen felismerhető állapotban, amelybe minden egyes alkalommal bele jutnak, ahol el kell számolniuk mindenről, amit mulandó földi életeikben gondoltak, éreztek, hittek és cselekedtek.

Bizony, ez az állapot a változandóság fordulatai, és fáradtságai után nem juttat nekik pihenőt, ha az Isten által nyújtott segítséget és kegyelmet földi életükben meg nem találták és el nem fogadták, **mert a halál nem a bizonyosság állapota, hanem maga a bizonytalanság.**

Azért hát ne higgye a földi ember, hogy amikor elhagyja a fáradtságok és szenvedések világát, a testi életet, okvetlen a boldogság világa várja őt nyitott kapukkal, ha a földi életben, ahová a kegyelem sugarai világítanak, nem keresi, nem kutatja a változhatatlan jót, a Változhatatlan igazat, amelyre támaszkodva kialakíthatja magának azt a világot, amelybe megtérni óhajt. Erről akarok nektek, testvéreim, ebben az órában beszélni.

Isten az ő egyszülött Fiát ide, erre a világra küldte. Isten egyszülött Fia *az emberekért jött*, hogy az emberek higgyenek, hogy az emberek lelkei megvilágosodjanak, és az igazság által győzedelmesekké váljanak az anyag felett, az ellentét csábításai felett, amely őket környezi. Amely őket tévutakra viszi, amely őket minden pillanatban úgy követi, mint a fényt az árnyék, egészen addig, ameddig az árnyékot is át nem járja és fel nem bontja a világos sugár, hogy az is fénynyé, világossággá változzék.

Ezt pedig egyedül az ember végezheti el; amikor az ember-ruha leválik a szellemről, akkor már tehetetlen ezzel a meg-rögzített árnyékkal szemben, amelynek hatalmába esett, amely őt a földön uralta, amelynek akarata szerint élte végig az életet, hogy az árnyék rajta megsűrűsödhetett, megerősödhetett és szembehelyezkedhetett az Isten törvényével, Isten akaratával.

Ezt az árnyékot jött a mi Urunk átvilágítani, megszüntetni; ennek az árnyéknak a hatalmát jött megsemmisíteni. Hogy ezt megtehesse, hogy az igazság betöltessék, emberré kellett lennie, fel kellett vennie azokat a nehéz és terhes rétegeket, a tévelygés sötét rétegeit, amelyeket az Isten törvényétől el-esett, Isten törvényét félredobott szellemek maguk köré sűrítették. A mi Urunk felvette ezeket a sűrű, nehéz rétegeket, felvette miérettünk az emberi testet, a tévelygéseknek ezt a nehéz, megsűrűsödött alakját, amely körülölelte és bezárta a ragyogó mennyei Szellemet, az Istenszellemet, bezárta azt az igazságot, amely hívatta volt az egész föld sötétségét átvilágítani, hazugságait megsemmisíteni, a rabság bilincseit összetörni, amelyekkel az ellentét az emberi lélek boldogságát, szabadságát bezárva tartja.

„Isten úgy szerette a világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta érte.” Miért szerette Isten e világot? Vajon e világ ellenszegülése, tévelygései, bűnei kiválthatnak-e szeretetet? Nem, az ellenszegülések, a bűnök, a tévelygések az igazság szelleme szerint mindenkor csak a következményeket válthatják ki a történesekben. Azért küldte Isten az ő egyszülött Fiát a földre, hogy megkeresse és megtartsa azokat, akik hisznek, akik keresik és kutatják az igazságot, akik a lelkükben érzik, hogy kell lennie egy változhatatlan igazságnak. Kell lennie egy mindenekfelett hatalmas és uralkodó jónak, amelyet semmiféle ellentéteszme le nem rombolhat, meg nem változtathat. Kell lennie valaminek, ami összetartja a világot, s időtlen

időkön keresztül vezet mindazokat a törvényeket, amelyek fenntartják az életet.

Amikor az emberi lelkek gondolkozásukban, érzésükben, feltevésükben eddig eljutnak, szükséges, hogy megismerjék ezt az igazságot, az Isten igazságát és szükséges, hogy láthassák kibontakozni mindazokat a homályba merült dolgokat, amelyeknek megismerése az emberi lelket előbbre viszi azon az úton, amely felfelé vezet. Amely megoldja a rejtélyeket, s megmagyarázza mindazokat a titkos dolgokat, amelyeket ha meg nem ismer és meg nem ért, egy lépéssel sem haladhat előre minden bölcsessége és minden tudománya dacára sem, *mert addig minden bölcsességét, minden tudományát, sőt még a szeretetének minden érzését is a tévedés szelleme, az ellentét szelleme irányítja.*

Tehát Isten igazsága, Isten szeretete az, amely lenyúl a sötétségbe alámerült emberi lelkek után, hogy azokat, akik keresik és kutatják az igazságot, visszavezesse ahhoz a forráshoz, amelyből merítve megtisztulhatnak, s visszajuthatnak szerető Atyjukhoz, Istenükhöz.

Megszületett a megígért Messiás, az idők beteljesedtek, egy korszak lejárt. Az ígéretnek, a várakozásnak korszaka letelt, és akik Ábrahám hitével, Ábrahám rendíthetetlen bizalmával hittek Isten ígéretében, azok elérkeztek a megvalósulás pillanataihoz, azok előtt Isten világossága megnyilatkozott. Akkor nyilatkozott meg, amikor a földi, anyagi életet élő emberek mélyen alusznak, a hatalmasok továbbszövik terveiket, hogy hogyan és miképp hajthatnák rabigába a világot. Az elnyomottak, akiknek a rabság és az elnyomatás alatt szenvedniük kellett, szintén terveztek, hogyan, miképp szabadulhatnának ki az alól a rabság alól, amely alá őket a kényszer, az erőszak hajtotta. A gazdagságra, a prédára éhes lelkek lestek a legalkalmasabb pillanatot, hogy kifosszák azokat, akiket a kérlelhetetlen sors törvénye a kezükbe hajt, akik a világ örömei után kapkodva, gondolataikban és érzéseikben

álmokat szönek, hogyan és miképp juthatnának hozzá mihamarabb az élet örömeinek tele poharához, hogy azt fenéig üríthessék, hogy egyetlen percet, egyetlen pillanatot el ne mulasszanak, hogy az élet örömeinek édes-keserű cseppjeit szürcsölhessék.

Senkisem gondol azzal, hogy mi történik ezen az éjszakán. De akiket az Úr Lelke megihletett, akik lélekben várják az Úr ígéretének beteljesedését, akik hisznek az Isten által adott ígéretekben, és várják az Úr földre jövetelét minden órában, minden percben, minden évben és mindennap, azoknak az Úr Lelke megjelenti. Megjelenti a bölcseknek, akik messze Keletről jönnek, mert látják azt a nagyjelentőségű csillagot feljönni az égen, és tudják, hogy érkezett az idő, amikor Isten ígérete beteljesedik. Megjelenti az egyszerű lelkeknek, akik hitték, várták a Messiás eljövetelét, akik hallottak róla, de érzik magukról, hogy ők annyira kicsinyek, annyira jelentőség nélkül valók, hogy semmiképp sem tudnak a világ folyásában semmiféle megrázkódtatást sem okozni. De a lelkükben érzik, hogy el kell jönnie az időnek, amikor Isten megkönyörül az ő népén és felemeli a sötétségből, a nyomorúságból. Az egyszerű pásztorokhoz, akik csak a lelkük legmélyén érezték meg ezt, leszáll a mennyei sereg Isten dicséretét, dicsőségét hirdetve és békességet a hívő, jóakarátú embereknek. Ezek az angyalok hírül adják az egyszerű pásztor-népnek, hogy megszületett az Üdvözítő, a Szabadító, a Messiás, s utasítják őket, hogy menjenek Betlehembe, ahol jászolban bepólyált gyermeket látnak. Ő a zsidók királya. A pásztorok, az egyszerű lelkek csodát látnak, látják megnyilatkozni az eget, látják a földre sugározni a mennyei fényt és a lelkük elámul, félelembe esik attól a szépségtől, attól a gyönyörűségtől, amely a mennyből ömlik alá a földre az ő szemük láttára.

Itt egy pillanatra megállunk és összehasonlítjuk e késő kor gyermekei előtt létesülő csodákat azzal a csodával, amikor a

menny dicsősége a földre ér, a menny fényessége áthatja a sötét föld pusztáit, amikor a mennyei seregek leszállnak, és a földi emberrel szóba állnak, s tanúbizonyságot tesznek arról, hogy a Krisztus megszületett.

Ha Isten *csak* csodát akart volna az emberrel cselekedni, ha Isten nem nagyobbat akart volna az ember lelkének ajándékozni, mint azt, hogy lásson és meggyőződjék, akkor elég lett volna a pásztoroknak az, hogy látták a mennyei seregek dicsőségét, látták a mennyei fényességet maguk előtt. De a mennyei seregek egy *még nagyobb csodáról*, az Isten kegyelméről tesznek tanúbizonyságot az egyszerű pásztorlelkek előtt, és biztatják őket: „menjetez Betlehembe, mert ma született meg az Úr, a Megtartó Dávid városában, Betlehemben”.

Testvéreim, akik spiritistáknak valljátok magatokat, akiknek a lelkében már csodák játszódtak le, akiknek a lelkében már meggyőződéssé alakult át a hit, mert meggyőződtek arról, hogy van szellemvilág, van sírontúli élet, hogy nem záródik be mindörökre a koporsó és nem tartja fogva azt, akit szeretetek és aki titeket szeretett, mert nem múlik el az élet a sírnál, hanem egy jobb, egy igazabb, egy dicsőségesebb hazában folytatódik, ha ti mindezekről meggyőződtek és teljes bizonyosságot szereztek, akkor *hasonlókká lettetek a pásztorokhoz*, akik *előtt a mennyek titkai megnyíltak*, és a menny leszállt a földre. **Hasonlókká lettetek, mert ez Istennek külön kegyelme, külön adománya, külön ajándéka; nem az egész néphez, nem az egész földnek, hanem csak azoknak, akik hinni akarnak, akik bízni akarnak, akik keresik az igazságot, keresik az Istent.**

A pásztoroknak azt mondja az angyali szó: „menjetez el Betlehembe Dávid városába, s ott találtok egy kisdedet jászolba fektetve; ez a jel, Ő az eljövendő, a megígért Messiás”. Bizonyára azok mellett a meggyőzések mellett, amelyeket az Úr nektek ajándékképpen adott, hogy a hitetek megerősöd-

hessék, ti is sokszor gondoltatok arra, miért nem tudtatok, vagy tudtok a felemelt függöny mögé tekinteni. Miért nem tudtok beljebb nézni azokba az igazságokba, amelyeket, a szellemek nyújthatnak nektek, miért nem lehet az embernek mindent megtudnia, amit akar, miért nem kaphat mindenre bizonyosságot, amire szeretne, miért nem lehet mindent tudnia, amire az embernek szüksége van?

Ezekre a kérdésekre, amelyek a lelketekben, az igazi kutató lélekben bizonyára sokszor felmerülnek, én is azt felelem, amit az angyal a pásztoroknak: menjetek el Betlehembe, a Dávid városába s ott találtok egy kisedet jászolba fektetve, Ő a Megígért, Ő az Üdvözítő, a Szabadító, Ő Az, aki, nektek mindenre világosságot adhat, aki titeket mindenhová elvezethet, aki titeket minden felülemelhet. Ha Őt megtaláltátok, ha Őt felismertétek, ha a lelketekben meggyőződtek Felőle, hogy Ő a ti Megváltótok, Ő a ti Szabadítótok, akkor senkiben másban sem reménységetek, sem bizalmatok nem lehet, mint csak Benne, aki e világ megszabadítására adatott a földön.

Én is azt mondom és mindenki, aki ezen az úton küldetik hozzátok, hogy az élő Isten igazságát hirdesse nektek. Ő az Úr, Ő a Messiás, Ő a Szabadító, Ő az Isten Fia, Ő Az, aki a földön való megszületésével Magára vette e világ bűneit, e világ bűneinek, tévelygéseinek következményeit, a nyavalyákat, a szenvedéseket, a gyalázatot, a szégyent, a megvettést, a lelki nyomorúságot, a lelki és testi gyötrelmeket.

Ha pedig Ő mindezeket Magára vette, akkor a tiéidet is Magára vette, embertestvérem. És ha Ő hordozza a te nyavalyáidat, a te tévelygéseid, a te bűneid következményeit, akkor Rajta kívül nincs senki és semmi, aki vagy ami téged megszabadíthat. Tehát Őt keresd, az ő jászolbölcsőjéhez rakd le kételkedéseidet, hitetlenkedéseidet, gyötrődéseidet, aggodalmaidat, mert azoktól egyedül csak Ő tud megszabadítani. Az ő világossága, az ő igéje, az ő áldozata, az ő szeretete, az

ő születése, az ő élete és halála az, ami rólad lebontja a tévelygések sűrű, sötét réteget.

Az ő igazsága, az ő bölcsessége világítja át azokat a szövevényes rétegeket, melyek minden egyes ember körül és az egész emberiség körül szövődtek. Ez a szövevény nem más, mint a tévelygés, a kétely, a gyötrődés, az aggodalom és ennek a következménye: a bűn, a hitetlenkedés és a kétségbeesés. Ha te, embertestvérem, lélekben mindezeket átéled, mindezeokről számot tudsz magadnak adni, feltéve, hogy a lelkedben keresel és kutatsz azok után az érzések után, amelyek téged a megtisztulás és megigazulás útjától, a teljes hit útjától elválasztanak, akkor ezekben a pillanatokban szedd össze ezeket a lelki terheket. És próbáld meg elzarándokolni a betlehemi mezőkön a látó pásztorokkal együtt ahhoz a kicsiny jászolbölcsőhöz, amelyben a világ Megváltója az ő földi életét megkezdte.

Próbáld meg, embertestvérem, megbarátkozni azzal a szegénységgel, azzal az elhagyatottsággal, amellyel Ő ebbe az emberi világba belépett, próbáld meg behelyezkedni azokba a küzdelmekbe és gyötrődésekbe, amelyekkel a Szeretetnek kellett megküzdenie e világba való belépésekor. Hiszen háborúság, meg nem értés, félreértés, üldöztetés és megvettetés volt a kísérője Isten egyszülött Fiának a világba lépésekor.

Próbáld a lelkedben magad elé képzelni ezt az életet, amikor a lelkedben azt érzed, mintha messze estél volna Isten igazságosságától. Nem te estél messze, hanem *a hited gyengült el*, mert nem tudod Istenre bízni az életedet, a te testi életed sorsát, és a bizonytalanság előtt állva elkezdesz okoskodni, alkudozni az ellentéttel; és amikor a legigazabb akarsz lenni, akkor válsz hazuggá, hogy a te testi, önző érdekeid csak hajszálnyira is meg ne csorbuljanak!

Isten egyszülött Fia nem alkudozott az ellentéttel, nem ragyogó trónuson, nem bíborba-bársonyba öltözötten, hanem egyszerűen, szegényen, üldözötten kezdte meg a földi életet

teérted, miértünk, az egész világ eltévelyedett embereiért. Mert Isten igazsága más, mint az emberek igazsága. Isten igazsága más kiinduló pontot jelölt meg a megtisztulás, a megigazulás elkezdésére, mint amit az emberek elképzelték. Isten igazsága az áldozatos szeretet igazsága. A mi Urunk az áldozatos szeretet jegyében kezdi meg a földi életet, és akik Őt követni akarják, azoknak az áldozatos szeretet útjára kell rálépniük.

Ha erre az útra ráléptek, a békesség útjára léptek rá, mert valakik hisznek Istenben, valakik hisznek abban az igazságban, amelyet az ő egyszülött Fia hozott e világra az ő megjelenésével, az ő tanításával, az ő életével, azok nem vesznek el. Mert az igazság megkeresi és megtartja őket minden veszedelmen keresztül, megtartja őket az életen és halálon keresztül, felemeli őket a változandóság világa fölé, az örökkévalóságba. És helyet tart fenn számukra abban a dicsőségben, amely az igazak részére van fenntartva, azok részére, akik Istentől nem tértek el, akik Isten igazságát soha meg nem csorbították, az ő törvényét soha át nem lépték. Akik soha szembe nem helyezkedtek Teremtőjükkel, akik soha nem mondtak nemet arra, amit Isten kimondott, hanem mindenre engedelmességgel feleltek és mindenben, mindenkor áment mondtak.

Ezt a dicsőséget tartja fenn a mi Istenünk azok részére, akik keresik és kutatják az igazságot, akiknek lelkében a hit már keresgélő fényszikrává vált, akiket Isten igazsága már felszedhet, magához vonzhat — mint ahogyan a mágnes magához vonzza a vasparányokat — hogy soha többé el ne engedje őket.

Akik érzik a lelkükben ezt a nyugtalanságot, és már felébredt bennük ez a keresgélő hit, ez a mennyei fényszikra, amely azt a pontot keresi, amelyhez hozzátapadva előrehaladhatnak az úton, melyet számukra az Isten a teremtés pillanatában kijelölt. Akik már elfáradtak a tévelygés országútján azokban

a hiábavaló erőfeszítésekben, amiket az emberi léleknek meg kell tennie, akik csalódtak, akik szenvedtek, akik felemelkedtek és újra visszasüllyedtek, akik örültek és akiknek a lelkét kétségbeesés környezte. Ezek az ő odavágyó lelkükkel mind mind sorakozzanak a betlehemi, pásztorok köré ugyanazzal az egyszerűséggel, ugyanazzal az alázatossággal, amellyel azok foglaltak helyet a világban.

Mert a hatalmasok, a nagyot akarók, akik terveket szőnek, akik hamis ideálok után futkosnak, akik világot megváltó eszméket dobnak bele a közvéleménybe, akik Isten nélkül akarják boldoggá tenni az emberiséget, akik az igazságot hajszálvékonyra hasogatják és ezekből a szálakból kiismerhetetlen labirintusokat alkotnak. S ezeken akarják végigvezetni az emberiség lelkét, hogy az üdvösséget megtalálhassák, ezek, akik a külső forma szerint akarják az embereket boldogokká tenni, akik mindent a testnek adnak, semmit a léleknek. Akik mindent a test szempontjából ítélnek, a lelket azonban megvetik, sőt sanyargatják és megölik az Isten által adott eszközt, amellyel az ember a földi, világban mozoghat és ténykedhetik, **óh, ezek mind tévelygők, akik messze esnek Istentől. És mivel messze esnek az Isten igazságától, így nem találnak rá az üdvösségre vezető útra, hanem elmennek mellette és nem ismerik fel, mert ők nagyok, tudósok, bölcsek, mert ők felettébb igazságoskodók.**

Isten pedig az egyszerű és alázatos lelkeket keresi, hogy tudtul adja nekik azt, hogy megszületett az Üdvözítő, leszállt a Menny hatalmas fénysugara, az Isten világosságából való világosság, hogy Isten közvetlenül szólhasson a Tőle eltevelyedett gyermekeihez, hogy Rajta keresztül visszahívhassa azokat, akik megelégtették a szenvedést, a csalódást, a hiábavaló erőfeszítést.

Isten ezekhez szól az angyalok üzenetében, Isten ezekhez szól a szellemek üzenetében. Menjetek el Betlehembe, mert ma született meg nektek a Megváltó; menjetek el Betlehem-

be és keressétek meg Őt; és ha a lelkekben annak a jászolnak visszfénye — ahol Ő szendereg az ő kicsinységében és alázatosságában — láthatóvá válik, akkor a ti nagyra törő lelkekben a gőg, az Istennel való szembehelyezkedő természet, amely mindannyitokat tévelygésbe visz, megszegyenülve húzódik vissza és megsemmisül. Mert míg ti nagyra tartjátok magatokat, addig Ő, a mennynek és földnek hatalmas Ura jászolban fekvő, ismeretlenül kezdi meg e világba való belépését; nem hirdeti jöttét semmiféle földi hatalmaság. Ő azon a titkos úton, a lélek titkos útján szólítja azokat a lelkeket, azokat az embereket, akik ki vannak választva, hogy felismerjék Őt és kövessék Őt ezen a titkos lelki ajtón keresztül.

Váratlanul, észrevétlenül szól az isteni hang hozzájuk: Menjetek, keressétek meg Azt, akit Én küldtem; Ő Az, akit követnetek kell, Ő Az, akin keresztül a mennyek ajtajai megnyílnak, Ő Az egyedül, aki titeket Hozzám vezérelhet.

A gőgös lelkek, a hatalmaságra vágyók, az önmagukat istenítők ezt a hangot meg nem hallgatják, mert lám, a Heródesek titkos, gonosz szándékkal az Igaznak a megsemmisítésére törekednek. Ezek hiába tudják meg, hogy megszületett a Szabadító, a Megváltó, gonosz indulattal a halálát kívánják, mert az uralmukat féltik Tőle. Attól félnek, hogy ha az Isten igazsága megvilágosodik az emberek lelkében, akkor az ő gonoszságuk nem maradhat titokban, s akkor ők nem uralkodhatnak az emberek lelkei felett.

Mindazok a lelkek, akikben istenellenes szándékok és törekvések vannak, elfordulnak a betlehemi jászoltól, elfordulnak az igazságtól, sőt elfordulnak még azoktól a formáktól is, amelyekben ezek az igazságok elrejtőzhetnek. Az ellentét nem tűri meg az igazságot, a hazugság nem fér meg az igazsággal, vele soha, egy pillanatig összhangban, jóbarátságban nem lehet. A hazugság üldözi az igazságot, nehogy megszülethessék, mert amikor az igazság fénye beragyogja az embe-

ri értelmet, beragyogja a szíveket, akkor a hazugság többé nem uralkodhat bennük.

Azért tehát, testvéreim, akik az Úr jászolát keresitek, nektek a szívetekből mindent ki kell vetnetek, ami e föld külső homályához hozzáköt benneteket. **Ki kell vetnetek a gőgöt, mert az egy pillanatig sem hagy titeket békén, nem is engedi meglátni az igazságot, nem engedi, hogy kutassátok, keressétek ezt a felszabadító igazságot.** Ki kell vetnetek a lelketekből az önzést, mert az önzésnek nincs közössége Isten szeretetével. Ki kell vetnetek a gyűlöletet, mert aki gyűlöli az ő atyjafiát, annak nincs maradandó élete, mert a gyűlölet halált nemz, a gyűlölet fegyvert kovácsol, és aki fegyvert fog, azon fegyver által megy végbe az igazság. **Ki kell vetnetek magatokból a testiséget, a testiséghez való ragaszkodást, mert aki a test kívánságainak él, az nem láthatja a szellem igazságát;** az előtt mindazok a titkok rejtve maradnak, amelyeknek a felfedezésével tudja csak felbontani azokat a rejtélyes dolgokat a földi életben, amelyek mindaddig rejtve maradnak az ember előtt, míg szellemileg meg nem világosodik.

Nem lehettek bölcsek, ha a testnek és a test kívánságainak éltek; nem ismerhetitek fel a vezérlő csillagot, nem ismerhetitek meg az idők járását, nem tudhatjátok, mikor jön el az az idő, amikor elhív titeket a végzet, hogy beszámoljatok az Igazság előtt. Nem tudtok semmit, nem tekinthettek bele azokba a dolgokba, amelyek nagy fontossággal bírnak az életetek megváltoztatására. Ha a test és annak kívánságai elfedik elöttetek a látóhatárt, a szellem dolgait semmiképpen meg nem érthetitek. Kívántok, és nem teljesedhetik be. Töritek zúzzátok magatokat, hogy csak valamit is elérjetek a szellemvilággal szemben, és nem érhetek el semmit; sóhajtoztok, vágyakoztok, de be nem teljesedhetik semmi, mert ott állnak elöttetek a test és annak kívánságai.

Le kell mondanotok továbbá az anyagelvű igazságok követéséről és mindarról, ami titeket az anyaghoz köt s az anyagot értéknek, nagyfontosságú tényezőnek láttatja veletek. Be kell látnotok, hogy az anyag a maga tehetetlenségével lomhává tesz; „a szellem az, ami megelevenít, a test nem használ semmit”; a test napjai lejáró percek és órák, amelyek eljutnak a véghez, és ti nem tudjátok, mely órában, mely pillanatban válik le rólatok a test, és melyik pillanatban szakadnak el azok a szálak, amelyek a mulandó világhoz kötnek benneteket.

Cselekedhettek bármit a külsőben, ha azt nem a lelketek érzéséből, nem a szellemetekben visszatükröződő isteni akaratból cselekszitek, ha nem tartotok fenn a hit által élő, eleven összeköttetést a ti Üdvözítő Jézusotokkal, a ti Szabadítótokkal, akkor nem cselekedtetek semmit a ti üdvösségetek elnyerésére. **Azért bármilyen külső formához tartoztok, bármilyen előírt dogmákat tartotok is be, az a ti lelketeket nem segíti előre, hanem csupán az Istennel való élő és eleven összeköttetés, amely mindig irányítja a lelketeket, hogy mindazt megláthassátok, amit meg kell látnotok, és mindazt elkerülhessétek, amit el kell kerülnötök, s mindazt felszedjétek, amire szükségetek van mind a mulandó életben, mind az örökkévalóságban.**

Hogy ezt megtehessétek, hogy az életet kellőképp kihasználhassátok, jöjjetek a pásztorok köré és hallgassátok meg a menny küldötteit, akik azt mondják: „Dicsőség a magasságban Istennek és békesség a földön a jóakarátú embereknek; ma született nektek a Megváltó Betlehem városában. Menjete, keressétek fel és megtaláljátok Őt az ő egyszerűségében, alázatosságában és szeretetében.” És ha a ti lelketeket is felöltöztetitek az alázatosság ruhájába, akkor megtaláljátok Őt, megismeritek Őt. És ha a ti lelketek legszentebb hitével, a legodaadóbb szeretetével hajoltok meg Előtte és felajánljátok Neki a lelketeket, a lelketek hitét, szeretetét és engedel-

mességét, amellyel Őt az ő útján követitek végig az életem keresztül, akkor Ő megnyitja előttetek a mennyek kapuit. Ahol feltárul előttetek a fény, a világosság és meglátjátok Istennek titkait, amelyek felőletek és az egész világ felől elvégeztettek.

Ennek a titoknak megismerése boldogokká tesz titeket, olyan boldogokká, amilyen boldogságot az ember el sem tud képzelni. **Mert boldogság az, hogy megismeritek Istennek végtelen nagy, gyengéd atyai, szeretetét, amellyel titeket a tévelygés útján lépésről-lépésre végigkísér és végigkísérve titeket, minden pillanatban keresi az alkalmat, hogy a szívetekhez hozzáférjen.** A szíveteket megragadhasssa, és Magához emelhesse, hogy a szenvedésektől megmentve és megváltva, szeretetével meggyógyítsa a ti Szenvadó, gyötrődő lelketeket. És a részetekre fenntartott örömöket, békességet, boldogságot nektek adhassa, hogy az életnek koronáját a fejetekre tegye, hogy tévelygő koldusokból királyfiakká koronázzon titeket.

És mindezt mivel érhetitek el? Egyszerűen a hittel. Azzal a hittel, amely kezdetben Ábrahám lelkében csillogott meg, meggyújtotta a lélek erőit, és világított vele az örökkévalóságon keresztül, hogy valakik hisznek Benne, el ne tévelyedjenek, hanem mindörökké az Atyához térjenek és ott maradjanak. Ámen.

EGYSZERŰSÉG, ŐSZINTESÉG, BECSÜLETESÉG.

Az első lecke. — Az őszinteség ellentéte. — A rosszul értelmezett őszinteség. — A becsületesség értelmezése. — A jellemzilárdság. — Az őszinteség átlát a káprázat kódén.

I.

A mi Urunk első tanítása már a földre jövetelével az egyszerűség volt. Folytatni akarom az ő megkezdett munkáját, és emberi szemeitek elé akarom állítani mindazokat az éretnyeket, amelyeket Ő a földi ember megjavítására, megtisztí-

tására, újjászületésére hozott, mert azok nélkül az erények nélkül nincs megindulás, nincs haladás, nincs javulás, nincs tisztulás, nincs megigazulás. Ha pedig nincs megigazulás, akkor nincs újjászületés, és ha nincs újjászületés, akkor nincs feltámadás sem.

Isten ígérete azok mellett a lelkek mellett, akik nem tudnak újjászületni, elhullik gyümölcstelenül, eredménytelenül. Isten ígérete azoknak szól, akiknek fülük van a hallásra. Hogy pedig az emberi léleknek legyen füle a hallásra, szükséges, hogy fel legyen készülve azoknak az igazságoknak megismerésére, amely igazságok újjáteremtik *az* emberi lelket.

Ebben az újjáteremtettségben Isten az ő kegyelmét kitölti az emberre, hogy felemelje őt alávett állapotából a dicsőségbe, hogy mindaz az ígéret beteljesedhessék rajta, amelyet Isten adott a bűnbeesett embernek, amikor a boldogság világából, a paradicsomból kiűzte őt.

A bűn, az Istentől való elfordulás, az engedetlenség bűne, mint sötét árnyék húzódik az ember életein keresztül, és ez a sötét árnyék beborítja azokat a mennyei szépségeket, azokat a megszerzett mennyei tulajdonságokat is a lélekben, amelyeknek birtokában az emberi lélek boldogan élt Isten közelében.

Az Istentől való elfordulás, az engedetlenség bűne nemzi, szüli a többi bűnöket; és ezek a többi bűnök megsokasodva veszik körül az embert, megsötétítik az életét és megkeserítik élete napjait, óráit, éveit annyira, hogy ezek közt a sötét árnyékok közt nem láthatja Istent, nem láthatja Isten igazságát, s akkor nincs mértéke, amelyhez hozzámérhetné a maga lélekének haladását, javulását, fejlődését. Így kusza vonalban kénytelen fejlődni, mert letér az egyenes útról, mivel nincs iránytűje. Az Isten képe, az Isten igazsága elhalványodott, kitörlődött az ember lelkéből és Isten igazságával ellentétesen cselekszik akkor is, amikor a legjobbat akarja. S amikor a legigazabban akar eljárni, akkor is megragadja őt erős mar-

kával a részletigazság, amely tűzön vízen keresztül érvényesülni akar; nem törődik vele, mit rombol le, mit zúz tönkre azokból az eredményekből, amelyeket addig épített, ameddig a próbához közel nem ért.

Hogy tehát gyengeségeikkel, tévelygésre való hajlandóságaikkal le ne térhessenek az útról, azért az isteni kegyelem megsajnálta, megszánta az emberi lelkeket, és minden időben és minden korban adott nekik vezetőket, világosítókat, akik a fejlődés útján a maguk szellemi világosságával elől jártak és megvilágították az utat, amelyen az embereknek haladniuk kell.

Tehát az embernek nincs szüksége arra, hogy a végtelenbe szegezze tekintetét, hiszen a hozzá közvetlen közel álló dolgokat sem ismeri; nincs szüksége arra, hogy előtte érthetetlen bölcsességeket tanulmányozzon, hiszen a közvetlen közelében lévő igazságokat sem ismeri, amelyek naponta körülötte vannak.

Ember, itt kell maradnod a földön, itt kell széttekintened, hogy mindazt, ami a te természetedhez szükséges, tökéletesebbé tedd, gondolkozzál rajtuk és azokat a hézagokat betölthesd, amelyek körülötte, mint szükségletek, pótlás után kiáltanak.

Én, testvéreim, az Úr megbízásából, az Úr akaratából nem a tőletek távol eső dolgokra akarom a figyelmeteket felhívni. Mert hiszen a ti emberi természetetek kíváncsiságánál fogva szívesen vennétek, ha azokról a titkokról hallanátok, ez azonban olyanná válnék a ti lelketekre nézve, mintha idegen nyelven szólnék hozzátok. Hanem a közvetlen közel lévőkre, az emberi lélek hiányaira, tévelygő hajlamaira, bűneire akarom a figyelmeteket felhívni.

Mert én azt mondom nektek, hogy ha helyesen és pontosan osztjátok be életetek megmozdulásait, és azokat végzitek el, amelyek a legszükségesebbek a részetekre, akkor egy lépéssel előrejutottatok. Nem emelkedtetek fel emberi állapototok

főlé a képzelődés világába, hanem azzal a lépéssel, amit előre tettetek, olyan haladást biztosítottatok magatoknak, hogy a legközelebb következő állomáson megvethetitek a lábatokat, s erősen állhattok, le nem sodor titeket az ellentét vihara, nem szédít meg a csábítás bódító eszköze, nem kápráztat el a hiábavaló hiú reménykedés, hanem rendíthetetlenül álltok a magatok helyén és végezhetitek a munkátokat.

Azok a kicsiny kötelességek, amelyekre a figyelmeteket fel akarom hívni, ott állnak betöltetlenül a lelketekben, az életekben, és ezeknek a hiánya zavarokat, fájdalokat és megpróbáltatásokat hoz létre. Mert nem tekintetek megértő lélekkel a ti Uratokra, nem szemlélitek az ő életét azzal a figyelemmel, amelyet Ő vár tőletek. Tehát mint dajkája a kicsiny gyermeket, úgy akarlak titeket figyelmeztetni azokra az elmulasztott kötelességekre, azokra az elmulasztott megtanulnivalókra, amelyek előttetek állnak.

Az első lecke könnyű, és mégis nehéz tinektek, mert az emberi, lélek olyan erősen bele van tapadva a hiúság, a testiség világába, hogy még a gondolatainak szálaít is nehéz elszakítani azoktól a csábító földi jelenségektől, amelyek az emberi lelket megkötik, s ellenállhatatlanul magukhoz vonzzák.

Íme az Úr első lépése a világba egyszerűen történt. A Leghatalmasabb, a Legnagyobb, a Legfényesebb, a Legtisztább, a Legigazabb a legkisebb rendű életformát választotta Magának, hogy használhasson azoknak, akik ezekben a kicsiny, alárendelt életformákban kénytelenek a lelküknek megszerezni azokat a kellékeket, amelyekkel majd egy jobb, egy igazabb, egy boldogabb létformába mehetnek át. **Tehát az első az egyszerűség, a második az őszinteség.**

Olyan sokat beszéltek ti, emberek, erről a kettőről, és mégis olyan kevesen hordozzák ezeket a szívükben. Mert hiszen olyan lehetetlennek látszik megvalósítani az őszinteséget; és ha megvalósítjátok, ti magatok riadtok meg azoktól a következményektől, amelyek ennek nyomán támadnak.

Őszinteség! Az égi erényeknek egy kicsiny, jelentéktelen hányada fejezhető csak ki ezzel a szóval. De annyira szükséges ez az emberi, lélek számára, hogy míg e nélkül a kicsinynek látszó erény nélkül döngeti a menny kapuját, addig semmi esetre sem nyílik az meg előtte.

Olvashatjátok, hogy semmi tisztátalan oda be nem mehet. És vajon nem a tisztátalanságok ősanja-e a hazugság, a megtévesztés szelleme? A hazugság szelleme befurakodik mindenhová, az élet minden részecskéjébe, minden mozzanatába; ott van a lélegzetvételekben, a legigazabbnak, a legtisztábbnak látszó érzéseitekben és siet semmivé tenni az igazság eredményeit, siet letakarni az igazságnak az egyszerűségben való megjelenését.

Mert hiszen a hazugság a lehetetlent akarja lehetővé tenni és ellopja az igazság ragyogó köntösét itt a földön, a látszat világában, és felöltözködve bele. Úgy mutatja meg magát az ember képzeletvilágának, vágyvilágának.

És az ember, aki a szépet, a jót óhajtja, ebben a köntösben beveszi a halálos mérget, és amikor bevette, kínlódik, gyötörődik magában és magával mindaddig, ameddig a hazugságnak csillogó leple le nem kopik. És az egyszerű igazság lelket tápláló erejével el nem végzi azt a munkát az ember lelkén, jellemén, amelyet el kell végeznie, hogy megmozdulhasson, ténykedhessék, és valami maradandót alkothasson ebben a földi világban.

Tulajdonképpen maradandót alkotni úgysem lehet itt a látszatvilágban. Nem is az alkotott mű, hanem az az érzés a fontos, amellyel az ember az ideiglenesben is a jóhoz, az igazhoz, a valódihoz hasonlatost tud teremteni. Mert hiszen amit a földi életben megnéztek, még a legigazabb is csak a valódi jónak, a valódi igaznak az utánzata. De ha a valódinak az utánzata is ennyi örömet, ennyi boldogságot, ennyi jót tud eredményezni, elgondolhatjátok, mennyivel több boldogság, mennyivel több öröm és valóságos jó lehet ott, ahol minden-

nek megrögzített formája van, és nem törlődik el, hanem az Isten kegyelme életben tartja a jónak következményeit mindaddig, míg az elvégezte a maga munkáját azokon a lelkeken, akiknek szükségük van rá.

Őszinteség! Vajon itt ezen a földön üthet-e tanyát az őszinteség, valósággá lehet-e itt, ahol minden inkább a rosszra, a tökéletlenre hasonlít, mint a jóra? Vajon az őszinteség, mint lelki tulajdonság előbbre viheti-e az ember lelkét? Vajon siker, szerencse, boldogulás követi-e nyomon ezt a törekvést?

Ha kimentek a világba, látni fogjátok, hogy az emberek lelkei, mivelhogy meg vannak bódítva az ellentét eszméjének és törekvésének mámorától, nem szívesen hallgatják meg az őszinte szót. De vajon kötelessége-e az embernek a más fogyatékoságát, hibáját, gyarlóságát, gyengeségét, eltorzult lelki arcát az igazság tükrében mutogatni? **Vajon kötelessége-e az embernek a más gyengeségeit és bűneit szorgalmasan szemlélni és a magáéről elfeledkezni?**

Nem, ezt az őszinteséget egy pillanatig sem akarom. Az őszinteség nemcsak beszédben van, hanem a cselekedetekben is, sőt elsősorban a cselekedetekben, a törekvésben, a megismerésben. Az ember, amikor megismeri a jót és igazat, és lelkének tükrében megszemléli azt, és a maga részére kívánatosnak tartja, próbálja meg a maga elesettségében azt a jót a maga életében zsinórmértékké tenni, és a maga cselekedeteit azok után formálni, alakítani.

Az emberek kívánják a jót, az igazat, mert az igaznak eredményei kívánatosak az ember lelke előtt, mert hiszen az ember nem szeret csalódní. Azonban hiányzik az emberből az a készség, hogy ő maga kezdje meg ezt a jót önmagában megvalósítani, ezt az igazságot valóvá tenni az életében, a cselekedetében. Amikor ezt valósággá tette, van egy közhasználatú neve ennek, azt mondják, ez a *becsületesség*.

Tudja az ember, mit kellene cselekednie, sőt mit kell minden körülmények közt cselekednie, mert hiszen az élet, a világ ezt kívánja, ezt óhajtja, ezt a szükségletet tárja eléje: *hogy becsületesen végezze el a maga munkáját.* És senki ne akarjon többet mutatni, ne akarjon a meglévőnél csillogóbb mezbe öltözködni, hanem igenis, ha meg akar jelenni embertársai előtt, úgy jelenjék meg, mintha Isten előtt jelennék meg. Úgy cselekedjék jót és igazat, mint aki tudja, hogy az Isten az ő tekintetével behatol a lélek mélységeibe, és ott szemléli azokat az érzéseket és törekvéseket, azoknak indító rugóit, amelyek őt valamely munka elvégzésére indítják.

Tehát az őszinteségnek abban kell állnia, hogy az ember ne akarjon szebbnek, jobbnak, igazabbnak, tökéletesebbnek látszani, mint amilyen. Ne akarjon jobbat, egyszerűbbet alkotni, mint amire képes.

De hogy majd egykor nagyobbat alkothasson, hogy mindig jobbat és tökéletesebbet adhasson ki magából: ezért kell megszoknia *az egyszerűséget, az őszinteséget.*

Amikor az ember ezekben a kicsiny erényekben valamennyire is járatossá vált, ezeket a maga részére mint szükséges kellékeket valamennyire kialakította, *akkor jellembeli szilárdságot nyer,* mert bátorság fejlődik, tetterő képződik benne. És észre sem veszi, hogy olyan erők felett rendelkezik, amelyekről nem is álmodott, amelyeket nem is törekedett megszerezni.

Ezek olyan következmények, amelyek után minden lélek szívesen nyúlna, amelyeket a magáévá szeretne tenni, de anélkül a munka és fáradság nélkül, amelyről az előbb beszéltem nektek. Mivel az emberi világ a tettetés és látszat világa, azért minden lélek arra törekszik, hogy a látszatot megőrizze, hogy ellopott, eltulajdonított emberi méltóságát minél nagyobbra hizlalja fel. És az Istennel szembehelyezkedő engedetlen természetét megnagyobbítva itt e mulandó világban magának olyan pozíciót biztosítson, amely legalább

azokra az évekre, amiket itt ezen a földön kell töltenie, jó, kellemes és kívánatos körülményeket teremtsen számára. Az engedetlenségből folyó hazugság, a lehetetlent lehetővé tenni akaró engedetlenség olyan kerékkötője az emberi lélek haladásának, amely ellen nem lehet emberi akarattal küzdeni, hanem csakis azokkal az Isten által nyújtott eszközökkel, amelyeket az Úr, a mi Mesterünk, a mi Megváltónk hozott és érvényre juttatott ebben a világban is, hogy az örökkévalót mindnyájunk számára megalapozza, akik hittel tekintünk fel Reá.

*Az őszinteség és az egyszerűség kicsiny erények, de hatalmas erőt képviselnek! **Hatalmas erőt, amely a mulandóban is képessé tesz a hazugság álarca mögé tekinteni,** a tettetés, az álszenteskedés világába belenézni s meglátni ott, hogy a kegyelem fényében mindazokból a csillogó látszatvilágokból, amelyek az előtérben ragyognak, mi az igaz, mi az örökkévaló s mi az, amit az emberi képzelet, a fantázia alkotott magának, hogy önmagát és másokat is félrevezessen.*

Ebben a világban és az ezt a világot körülvevő rétegekben a hazugságok, a tettetések egészen megalkotott különleges formáival, művésziesen kifaragott létesítményeivel találkoztok. És jaj annak az éhező és szomjúhozó léleknek, aki a hazugságnak ebben a világában csak úgy, minden előzetes próbálgatás nélkül elindul! Nem juthat előre, feltartóztatja őt a csalódásoknak egész halmaza. Mert ameddig a lélek nem őszinte és nem munkálkodik azon, hogy önmagából is az egyszerűt, az igazat hozza elő, és az egyszerűt, az igazat az életében vezető elvvé nem teszi: addig hiába akar, hiába próbálkozik, csalódnia kell, mert nem tud belátni a káprázat mögé.

Az őszinteség olyan terméke a léleknek, amely leleplezi a hazugságot, átlát a káprázat fátyolán. Olyan erő, olyan hatalom, amelynek birtokában az embernek nem kell félnie, hogy olyan leleplezések, az igazságnak olyan fordulatai állhatnak

be, amelyek őt a maga valójában mutatják meg a világnak és a szellemeknek, s ami az ő részére fájdalmas és lealázó lenne. Az őszinteség erő, amely támogatja a lelket a haladás útján.

*

Ezt az őszinteséget szeretném a ti lelketekbe is beleplántálni. Nem azt az őszinteséget, amely a rosszakaratnak, a kárörvendésnek, az önmagáról való megfeledkezésnek a jeleit árulja el és amellyel egymás hibáit keresitek, hogy vele egymásnak kellemetlenkedjete, hanem azt az őszinteséget, amellyel egymásnak tartoztok.

Mintegy előgyakorlatul ajánlom ezt nektek jövőendő életek számára. Mert ha nem gyakoroljátok az őszinteséget, akkor a ti lelketek előtt is minden és mindenki beburkolózik, és mindent beburkolva láttok. S akkor ti magatok is szükségesnek fogjátok találni, hogy a lelketek hiányait ezek mögé a burkok mögé rejtsetek el.

De ne feledjétek, hogy bármennyire be akarjátok is magatokat burkolni a tettetéssel, a hamissággal, a lopott fénnel, hogy egymás előtt tetszetős formában mutassátok magatokat, az, aki igazabb, aki őszintébb, aki becsületesebb törekvéssel indul az úton, aki becsületesebb munkával végzi el a kevesebbet, átlát a ti burkaitokon és őrizkedik veletek egyezsége lépni, őrizkedik veletek közösséget teremteni.

Így pedig elmaradtok a jobbak segítségétől, az erősebbek támogatásától, kimaradtok azoknak a társaságából, akik az igazságnak munkásai és az igazságnak eredményeiből nem osztozkodhattok majd azokkal.

*

Ezeken gondolkoztatok, testvéreim. Kicsi dolog ez, és mégis mélyreható következménye van, mert az ilyen kicsiny dolgok azok, melyek megnyitják előttetek a mennyek kapuját, melyek képessé tesznek titeket az Úr igazságainak teljes és tökéletes megértésére. Képessé tesznek arra az átöltözkö-

désre, amelyre szükségetek van, hogy a mennyei hajlékok kinyíljanak előttetek, hogy ott magatoknak békességet és megnyugvást találhassatok. Képesé tesznek arra, hogy a jobbak, az igazabbak barátaitokká szegődjenek és felemeljenek titeket magukhoz, hogy a jónak minden eredményében részesülhessetek.

Azért hát maradjatok kicsinyek és alázatosak, és tanuljátok meg nemcsak elméletileg, hanem gyakorlatilag is ezeket a kicsiny erényeket. És az Úr, aki a ti lelketeket szemléli, mindig többet és többet bíz reátok, mindig magasabbra és magasabbra emel titeket, míg végül teljesen osztatlanul az övéi lesztek, amikor már nem tud megtéveszteni titeket a tévelygés szelleme, mert az igazság teljes egészében a tiétek lesz minden eredményével, minden boldogságával együtt.

Segítsen titeket a mi Urunk; adjon a lelketekbe világosságot, hogy megismerhessétek mindazt, amire szükségetek van és kisdzdhessétek a porból is azokat a gyémántszilánkokat, amelyekkel a lelketek meggazdagodhat!

II.

A tiszta szellemnek nincsenek „erényei”. — Mi tette szükségessé az erényeket? — Miért nem lehetnek igényeink az étellel szemben? — Az ítélkezés jogtalan és veszélyes volta. — Az őszinteség és igénytelenség hatása a szellemvilágra. — A titkolt fájdalmak. — Az átok lényege.

Mivel az élet nem tökéletes egész, nem egybefolyó, azért nem áradhat át lélekről-lélekre a mindent eggyétevő szeretet és harmónia. De mivel az embernek el kell érnie azt a távoli célt, amelyet Teremtője eléje tűzött, azért minden kis hézagot, minden kis rést be kell töltenie és minden kiálló magasságot le kell hordania, hogy az összesség egységes egészzé épülhessen. Azért szükségesek azok a mennyei erények, amelyek nélkül az ember hiába akar elérni valamit, semmit sem érhet el; mert ha valaki nem jól veti meg az alapot, minden eredménye összeomlik.

Én már egyszer kifejtettem, hogy a szellemnek a maga tiszta állapotában nincsenek erényei, mivel rá nézve az abszolút jó és igaz: törvény. Az erények akkor válnak szükségessékké, amikor homály és hézag mutatkozik, és arra valók, hogy a homályt áthassák világossággal, a hézagot áthidalják, és járhatóvá tegyék, hogy a folytonosság meg ne szakadjon.

A szellemnek abszolút tiszta állapotában nincsenek szükségletei, amelyek kiemeljék az ú.n. erényeket. Mert a boldogság, a harmónia, a békesség, a megelégedettség természetes állapota, és a természetes állapotban nincs szükség azokra az áldozatokra, amelyek itt a sötét földön, a boldogtalanság világában annyira szükségesek, hogy ezek nélkül megszűnnek az élet, a folytonosság.

*Tehát azért kellene az erények, mert a bűn megsokasodott. A bűn halált nemz, a halál pedig minden szükséglet megszűnése. Az élet Istené. **Valami Istentől eltávolodik, az az életnek mind szegényesebb és alacsonyabb rendű fokát élvezheti csak. Mivel pedig a teremtett szellem természete folyton-folyvást az élet igénylésével van tele, tehát amit az Istennel való összeköttetés eredményéből eltékozol, azt tévelygésével akarja pótolni, olyan dolgokat akar létrehozni, amelyekkel a lelkének igényeit kielégítheti és törvénytelen mozdulataival, törvénytelen elgondolásaival Istennel szembehelyezkedő teremtési aktust indít meg. Ezt nevezzük bűnnek.** A bűn azonban csak az első pillanatban elégíti ki létrehozóját. Ez a kielégülés csak addig tart, míg a tévelygés pillanatai megvilágosodnak, mert az igazság nyomon követi a tévedést, és megvilágosítja a valóságot azokban a következményekben, amelyeket a tévedező szellemnek szintén el kell fogyasztania, fel kell dolgoznia. A bűn által jön létre a kétféle élet, a kétféle lehetőség. A bűn mint ilyen teszi szükségessé a tettétést. *A tettetés mintegy ki akarja egészíteni, ki akarja pótolni a meghasadt igazságot*, mivel ezzel a meghasadt igazsággal mélységek, szakadékok állnak*

elő az emberi lélekben is, amely súlyosan érzi ennek a következményét, amelyet semmiképp sem tud betölteni, csak azzal a *beismeréssel*, amelyet önmagából, az önmaga életerejéből hoz létre.

Mi az, amivel az ember ezeket a szakadékokat, a szakadékok egész láncolatát be tudja tölteni *és amivel be is kell töltenie?* A *belátás*, az igazság felismerése. A belátás megteremti és előhívja az emberi lélekben a helyreigazítás, a jóvátétel szükségességét.

De vajon hogyan tehet az ember valamit jóvá, mikor semmivel sem rendelkezik? Tehát a belátás keresésre indítja az embert. Keresni kezdi azokat a lehetőségeket, amelyeket az élet a kezére adott és megpróbálja jól rosszul járhatóvá tenni azokat a szakadékokat.

De miből adhat az ember? Hiszen semmi, sem az övé, ami őt környezi, tehát csak önmagából adhat, az önmaga lelkének munkájából, teremtőerőiből, azokból a kéznél lévő mennyiségekből, amelyeket a kegyelem ad neki. Hogy tehát azt az emberi lélek véghezvihesse, kiépíthesse, szükségessé válik, hogy létrejöjjön a lelkében a harmadik: *az alázatosság*. Ez a három együtt kiegészíti egymást, és lehetővé teszi a felsorakozott szükségletek betöltését.

A felébredt lélek felismeri, hogy a bűn már-már előnti az egész világot mindazokkal az eredményekkel együtt, amelyeket az embercsoportok sok vergődéssel, kínos munkával, sok csalódással és tapasztalással hoztak létre. Amely eredmények azután nevelőeszközeivé váltak azoknak a még megismerésre nem jutott szellemeknek is, akiket az élet áradata önt le a fizikai világba, hogy kifejezhessék magukat a mulandó életben. Ezeknek a csoportoknak, ezeknek a millióknak mind szükségük van arra, hogy szenvedve tanuljanak, hogy felébredjenek arra a megismerésre, hogy van Isten, aki őket figyelő szemmel nézi és megtérésükre vár, arra a pillanatra, amikor bennük felismerhetővé válik az a hiányérzet,

amely fájdalom és szenvedés alakjában ad magáról életjelt. Ezeknek a hatása alatt aztán ezek a szellemek elkezdnek az igazság világában keresni és kutatni, hogy onnan az első tápláló falatokat a maguk részére megszerezhessék, hogy el ne sodorja őket az az áramlat, amely folyton jön és megy a maga gondolataival, érzéseivel, vágyaival és törekvéseivel.

*

Ti is ilyen csoportot képeztek, mint kis korallsziget az óceánban. Körülöttetek a bűn és a tévelygés óceánja zúg, de nektek állanotok kell rendületlenül, és lakhatóvá kell tennetek ezt a szellemi otthont, ezt a lelki világot, sőt mindazokkal a javakkal, amikkel a lelketek rendelkezik, szolgálnotok kell, hogy ezek a javak szaporodjanak, sokasodjanak, és mint az igazság fegyverei, használhatókká legyenek azoknak kezében, akik majd utánaatok jönnek.

Nektek magatoknak is hadakoznotok kell, nektek magatoknak is csatákat kell vívnotok, és győzedelmeskednetek kell. Hogy győzni tudjatok, meg kell tanulnotok a hadakozást; meg kell tanulnotok megívni az ellentéttel; meg kell ismeretek annak harcmódorát és fegyverzetét. Sebezhetetlenekké kell válnotok, hogy növekedhessetek, erősödhessetek, hogy amikor elkövetkezik a ti időtök, feljebb emelkedhessetek, és majd az örökkévalóban munkálkodhassatok.

Ezért találok szükségesnek, hogy ezeket a kicsinyeknek látszó dolgokat értékelni tudjátok. *Ne fent kezdjétek el az építkezést, hanem ássatok mélyen a talajba, és ott helyezzétek el azokat az alapköveket, melyeken a boldogság, a békeség épületét felépíthetitek.*

Egyszerűség, őszinteség, alázatosság: ezek azok az alapkövek, amelyekre építenetek kell. Elsősorban az őszinteséget kell gyakorolnotok önmagatokkal szemben. Könnyen félreérthetnétek, és azért mondom, hogy *ki-ki a maga megértése szerint beszéljen.* Önmagatokban önmagatokkal szemben, és az étellel szemben kell őszintéknek lennetek.

Erre ti azt mondhatjátok: hogyan lehet az ember őszinte? Hiszen a világ telve van igazságtalansággal, rosszhiszeműséggel, hamissággal, gonosszággal! Hiszen ha igazán őszinték és jók akarunk lenni, akkor ki kell mennünk a világból, mert nem tarthatunk meg semmit a magunk részére, mert igen kihasznál bennünket az ellentétes érzésű, haszonleső embercsoport. Elveszi a munkánkat, elveszi a kenyerünket, elveszi a békességünket, elveszi a mi egész életünket, és nekünk mindebbe bele kell törődnünk.

Én azonban azt mondom nektek, hogy tielőttetek ott áll az Úr az ő földi életével, elsősorban az ő egyszerűségével és igénytelenségével. Az embernek le kell egyszerűsítene a maga emberi vágyait és igényeit. És pedig azért kell leegyszerűsítene, *s azért nem szabad az étellel szemben követelő-én fellépnie, mert hiszen ti sem adtatok a világnak semmit, mielőtt még e világba beléptétek volna. Mit vártok hát a magatok részére?* Mint kicsiny, tehetetlen gyermekek léptetek be az életbe, és már itt várt titeket Isten kegyelméből a szülői szeretet. Tehát Isten gondoskodott rólatok már születésetek előtt, hogy élhessetek, hogy szeretet vegyen körül benneteket, hogy felnövekedhessetek. Ezért elsősorban a hálaérzetnek kellene a lelketekben kiépülnie.

Azután pedig előttetek már igen sokan éltek és a tapasztalataik jó eredményét itt hagyták részetekre, hogy azokból okuljatok. Így ők járhatóvá tették előttetek az élet útját, hogy az ő tapasztalataikból bizonyos bölcsességet meríthessetek, hogy ti már szebb, jobb, igazabb és érdemesebb életet élhessetek. Ez pedig mind arra jó, hogy meg legyetek kímélve azoktól a csalódásoktól, azoktól a fájdalomtól, amelyek a vakon élőknek sorsát képezik.

Amikor az ember megtanulja a jót és a rosszat ismerni, amikor megismeri az igazat és a hamisat és a maga lelkének természetes vágyai szerint kiválasztja azt, ami neki kedves, ami az ő részére kívánatos és így éli végig az életet, s meg-

szerzi magának a testi vagy lelki előnyöket, vagy öntudatosan, a maga szabad akaratából lemond az egyikről, hogy a másikkal bír hasson: ez is az Isten ajándéka, amivel a földi ember életében élhet a maga hasznára.

Tehát amikor az ember e kettő közt választhat, akkor a szívében benne van egyrészt a megtévesztés szellemétől eredő természet, a gonoszra való hajlandóság, a megismert jó hatásként pedig ott áll a megtanult jó és igaz, s e kettő közt harc keletkezik a lelkében. Ezt a harcot végig kell küzdenie, akár jó, akár rossz eredménnyel. A megismerés után azonban, vagyis amikor a szellem már megérezte, hogy az örökkévaló értékesebb a részére, és azt választja, akkor mindazoknak a törvényeknek aláveti magát, amely törvényeket Isten azok részére adott, akiket Magához akar emelni, akiket meg akar menteni a további szenvedésektől.

Az őszinteség, mint ilyen, az alázatossággal és az egyszerűséggel együtt az ember lelkének mintegy utat vág abban az ismeretlenben, amellyel meg kell harcolnia. Minden nap, a napnak minden órájában újabb meg újabb támadásokban van része, mert mindannyiszor ott áll a saját énjében valami, ami őt a test szerint való jó felé vonzza s kívánságokat, vágyakat ébreszt benne. Ezeket a vágyakat, ezeket a kívánságokat a szellemnek le kell küzdenie, hogy elvegye az erőt ezektől a hajlandóságoktól, hogy ezek minden egyes megnyert csata után meggyengüljenek. Így valakik a testnek munkálkodnak, annak eredményeit veszik, valakik a léleknek munkálkodnak, szellemi eredményeket nyernek.

Az őszinteség arra kötelezi az embert, hogy úgy éljen, úgy cselekedjék, úgy gondolkozzék, úgy érezzen, hogy azért se önmaga előtt, se embertársai előtt, se Isten előtt semmiféle vád ne érje. Azért szükséges, hogy az ember önmagában önmagával szemben őszinte legyen, és mindazt a megismert jót cselekedje, amit a maga fejlődése számára választott. És ha valaki őszinte önmagával szemben, akkor a

lelkében egy határozott fejlődési irány indul meg, amely fejlődés őt folyton-folyvást igazabbá és jobbá teszi, és bárha az életét küzdelmesebbé is teszi, mégis békességgel és a békeség eredményével gazdagítja. Tehát az őszinteség lelki erővé alakul át.

Hiszen ha az ember önmagával és azzal a jóval szemben nem őszinte és igaz, amely jót példaképpül választott, akkor önmagában hazugság keletkezik. És hogyan veheti magának azt a bátorságot, hogy míg önmagával hazugságban van, más ember tévedését kezdje kutatni, abban keresse azt az igazságot, amely belőle hiányzik? Az ember egyáltalán nincs feljogosítva a másik ember lelkében kutatni, keresni és olyan dolgokat megfigyelni, amik reá, az ő lelki életére nem tartoznak. *Tehát nincs joga ítélni egyik embernek a másik felett, még akkor sem, ha az látszat szerint igazság lenne.*

Az ember nem mehet ki a világból. És mivelhogy tökéletes ember nincs — legfeljebb tökéletességre és jóra törekvő, mert hiszen mindnyájan bűnbeesettek és sebesültek vagytok az ellentéttel vívott harcban — azért **az embernek meg kell ugyan látnia felebarátjában a bűnre való hajlandóságot, de pálcát nem törhet felette, mert aki ma pálcát tör az ő felebarátja, az ő testvére felett, az ítéletet mondott önmaga felett is. Istennél van az ítélet, mert Istennél van a kegyelem is.**

Az ember az életben ütközéseket és fájdalmakat szenved mindazon tökéletlenségek folytán, amelyeket minden jóakarata mellett sem volt képes levetni magáról. Ezeket az ütközéseket, ezeket a fájdalmakat mindenki egyformán érzi. Ma az egyik esik térdre, holnap a másik, tehát az egyik embernek nincs mit a másik szemére vetni. Nem mondhatja az egyik: „*hadd vessem ki a szálkát a szemedből, amikor az ő szeme előtt egész gerenda van*”. Az embernek mindig tudnia kell, hogyan és meddig mehet el a jóakarató figyelmeztetéssel is, mert hiszen az az ő szemében jóakarát ugyan, de an-

nak a szemében, akivel azt gyakorolja, esetleg rosszakaratnak látszik.

Mi következik ebből? Az embernek még a maga jóakarátával, a maga legtisztább szándékával is Isten elé kell állnia, Istentől kell mindenre jóváhagyást és megszenteltetést várnia, és várnia kell azokat az alkalmakat, amelyeket az Isten ad, hogy mikor, hogyan és miképp cselekedjék.

Egyik embernek kötelezettségei vannak a másikkal szemben, a szeretet kötelezettségei; mert amennyit te vársz embertársadtól, ugyanannyit kell neked adnod. Nincs jogod olyan dolgokat várni, amelyeket te nem vagy képes adni. Tehát elsősorban *neked kell jót adnod*, neked kell az igazban munkálkodnod, hogy te is részesülj az igazságnak, a jóságnak áldásában.

Azonban elkövetkezik az idő, — mert hiszen az emberek nem egyforma szellemi fokozaton állnak — hogy a nálad kisebb jóval rendelkező embertestvéred részéről megpróbáltatásban részesülsz. Mit tehetsz ezzel szemben, ha ártani nem akarsz neki? Amikor az emberi lelkek látják, hogy semmiképp nem tudnak hasonulni, nem tudnak egymással megértésre jutni, nem képesek egymást kiegyenlíteni, egymás lelkét járhatóvá tenni, akkor ösztönszerűleg kerülnek egymást, és mindegyik megy oda, abba a csoportba, amely csoport a lelki hasonlóság folytán neki melegebb otthont ígér.

Azért nektek, embereknek, bárhogy akarjátok is az ellentéteket minden erőttökkel kiegyenlíteni, csak hosszú munkával, tartós szeretettel — és ha van miből áldoznotok — csak áldozattal lehet elérnetek, hogy az ellentéteket kiegyenlíthessétek. Kényszerrel, ráhatással sohasem tudjátok az ellentéteket kiegyenlíteni, és összeforrasztani egymással azokat, akik nem összeforraszthatók. **Érjétek be azokkal a lehetőségekkel, amelyek előttetek vannak, amelyek kínálóznak, amelyek felett rendelkeztek, és kérjétek a kegyelemnek, a békességnek és szeretetnek Istenét, hogy küldje el az ő**

Szentlelkét, hogy szeretettel, békességgel, jóakarattal lefordja a hegyeket és betöltse a völgyeket, hogy járhatóvá válják minden lélek számára az az út, amelyen a boldogság ömlik az emberek világába.

Ahhoz, hogy ti embereken munkálkodhassatok, testvéreim, szükséges, hogy önmagatokban az őszinteségnek, az igénytelenségnek, az alázatosságnak és a szeretetnek olyan mennyiségét fejlesszétek ki, hogy elsősorban a magatok lelkében, azután pedig a ti közvetlen környezetetekben békesség, harmónia és megértés mutatkozzék. Amikor ti magatokban ezeknek a mennyei erényeknek és ajándékoknak ilyen mennyiségével rendelkeztek, anélkül, hogy akarnátok, vagy törekednétek rá, a magatok lelkével odavonzzátok azokat az erőket, amelyekben éltek. Közeletekbe vonzzátok azt a szférát, s vele azokat a szellemeket, akik veletek egyek, és azok veletek együtt érezve, együttakarva, együttmunkálkodva a titeket körülvevő fluidvilágot átdolgozzák, és akkor az titeket megvéd az alantasabb fluidok támadásaitól. Akkor aztán bátran járhattok emberek és szellemek közt, nem lesztek kitéve azoknak a támadásoknak, amelyek titeket, levernek, rosszkedvűekké tesznek, és a lelketekben békétlenséget, harmóniátlanságot okoznak. Mert akkor már ti magatokban erők vagytok, mert lélekben meggyógyultatok.

De ameddig ti magatok is gyógykezelésre szorultok, ameddig ti magatok is gyengéknek érzitek magatokat, mert minduntalan úgy veszitek észre, hogy a harcokban a ti alacsonyabb természetetek legyőz benneteket, addig nagyobb, ki egyenlítőbb munkára hiába vágyakoztok.

*

Ilyen hatásokról is akarok most előttetek beszélni, amelyek a ti lelki épségeket veszélyeztetik. Mivelhogy ti tudjátok, hogy szellemekkel, szellemfluidokkal vagytok körülveve, amely fluidok reátok hatást gyakorolnak, azért részletekről meggondolandó, hogy hogyan éltek, mint feleltek meg ezek-

nek a lenézett, hogy úgy mondjam, jelentéktelen törvényeknek. Mert ha ti magatokkal sem vagytok tisztában, ha a lelketek érzi, hogy sok-sok kívánnivaló van az életekben, cselekedeteitekben, gondolkodásotokban, érzéseitekben, akkor hasonló érzésű, gondolkodású és törekvésű szellemeket vonzotok magatokhoz. **Ezek pedig mint terhek, mint nehezékek lefogják a ti lelketek erőit, és újabb meg újabb indíttatásokat adnak a ti gyengeségeiteknek**, hogy az életekben a törvénytelen vágyak, érzések és törekvések kiélhessék magukat.

Hiszen tudjátok, hogy a szellemvilágban kötött állapot van, a szellemek nincsenek annyi szabadság birtokában, mint az emberek. Az a szellemvilág, amely még a földi érzéseket és törekvéseket őrzi magában, káros hatással van az emberekre, mert az embernek önmagával és önmagában is elég küzdenivalója van, annál kevésbé tud hát felemelkedni, ha alacsonyrendű a szellemi környezete.

Azonban ha az ember teljességgel megtér és átadja a lelkét a Megváltójának, és az életének sorsát az ő kezébe helyezi, hogy vezesse őt, ő pedig csak engedelmeskedni akar és mindenben a Krisztus akarata alá helyezi az életét: akkor az ő hite és alázatossága a kegyelem áldásával találkozva felemeli őt. Mert aki magát megalázza, az felmagasztaltatik, aki pedig azt hiszi, hogy ő erős, azt hiszi, hogy ő tudós, azt hiszi, hogy ő bölcs, annak éppen ez képezi a próbáját. És ugyancsak vigyáznia kell az ilyen erősnek, mert gyengévé válik, gyengébbé annál, aki elesett.

*

Az őszinteségre még egyszer kitérek. Elő kell hoznom azokat a hatásokat, amelyeket a ti embertársaitokra gyakoroltok. Ezek a hatások vagy jók, vagy rosszak, vagy közömbösek. A közömbös hatás, amely sem örömet, sem bánatot nem vált ki, olyan terület, amely a ti részetekre még a jónak és boldogtónak ígérését rejtheti magában. Azonban ami szenvedést

váltott ki akár egyik, akár másik emberben, az már nehéz pont, amelyre újra meg újra vissza kell térnetek, hogy azokat a fájdalmat és szenvedést okozó hatásokat lehetőleg örömteljesekké, vagy legalábbis közömbösökké változtassátok át.

Mert tudnivaló, hogy ha egyszer eltávoztok a földről, ez a lehetőség többé nem kínálkozik nektek, vagy legalábbis igen ritkán. Hiszen olyan fájdalmakat, olyan csalódásokat okozhattok egymás lelkében, hogy az mint fájdalmas emlék — nemcsak egy életen keresztül, hanem az örökkévalóságnak bármely pontján és idején — újra meg újra felsajog a lélekben.

Ha tehát ez így van, szükséges, hogy magatok körül olyan hatásokat váltsatok ki, hogy az ilyen felújuló emlékek el ne borítsák majd annakidején sötét felhővel a ti boldogságotok egét. Mert hiszen a fájdalom mindig fájdalom marad még akkor is, ha a legnagyobb boldogságban éltek. Amit lehet, amire módotok van, azt itt az úton, ameddig együtt vagytok, igazítsátok ki, tisztítsátok ki; mert jaj annak, aki ilyen kiigazítatlan számlával jelenik meg az igazság törvénye előtt! Azért akinek fáj valami, akinek szenvedése van, az ne takargassa, ne rejtse el magában, hanem mondja meg. Feljajdul a testi ember is, ha valaki megüti, ha valaki megsebz, feljajdul a lélek is, de ez a feljajdulás sokkal súlyosabb, mint a testé. Aki ilyen szenvedést okoz másnak, kérje az ő Istenét, amikor titkon van, hogy világosítsa meg az ő életét, hogy megláthassa, megérezhesse azokat a fájdalmakat, amelyeket tudatosan, vagy öntudatlanul okozott másnak, hogy kiegyenlíthesse, meggyógyíthassa azt a szeretetnek, a jóvátevésnek, a vígasztalásnak balzsamával.

Ne rejtőzködjetek el e neheztelések meghallgatása elől; ne zárjátok be magatok mögött az ajtót, amikor panasszal közeledik valaki felétek, mert amit ti meg nem hallotok, amit ti szeretettel meg nem gyógyítottok, az a panaszhang az Isten előtt keresi az igazságot, és jaj nektek, amikor az igazságnak

szava szól és elmarasztal titeket! Mert a szeretetért szeretet, a szenvedésért szenvedés, a csalódásért csalódás, a szomorúságért szomorúság jön válaszul az Örökkévaló trónja felől, amikor az igazságot kimondja. **Azért mindent, ami panasz, mindent, ami fájdalom, igyekezzetek meggyógyítani, igyekezzetek kiegyenlíteni magatok körül.**

Ha ezt az őszinteséget gyakoroljátok, ha ezt a ti legszentebb elhatározásokkal tűzitek célul magatok elé, akkor az életekben az őszinteség áldássá válik, és ennek az áldásnak a kihatása nemcsak a ti földi életekben, hanem az örökkévalóságban is érezhető lesz; kihat felfelé és lefelé, mert amit itt elintéztek, amit itt kiegyenlítetek, az a titeket körülvevő szellemi fluidokra is kiegyenlítőleg hat. Amit itt elintéztek a ti embertársatokkal, az nemcsak az ő lelkében, hanem az őt körülvevő fluidokban is békességet és kiegyenlítettséget hoz létre. A fluidoknak, az életet hordozó erőknél további hatásai, rezgései azok, amelyek pontról-pontra, atomról-atomra terjedve körülöttek az élet, a környezet alakulásait is megváltoztatják, simábbá, tisztábbá, igazabbá és lágyabbá teszik. Mert hiszen *nem az az átok, amit a felbőszült ember kimond, hanem az az érzés, ami a szívből indul ki.* A szó csak testet ad annak, hogy érezhetővé váljék; de a szív érzése, a szív érzését átvevő természetes világ fluidjai azok, amelyek továbbrezege terjednek ezekben a fluidokban, új alakulatokat hozva létre, súlyosakat, keményeket, amelyek csapásként nehezdednek az életútatokra. Amikor pedig az átok megéri, nem térhet ki senki előle. Óvakodjatok ilyet megteremteni, óvakodjatok ilyet felidézni! Ehelyett igyekezzetek a ti megtéréseetekkel, az igaz úton való munkátokkal mindent, ami göröngyös, elsimítani, mindent, ami kemény, meglágyítani, mindent, ami bántó és sértő, kiegyenlíteni s akkor körülöttek minden meglágyul, megszépül, minden puhává lesz. És akkor magatok körül olyan állapotokat teremtetek, amelyekben fokról-fokra mindig kellemesebb lesz az élet s akár újjá-

születéssel, akár a szférában élitek végig az időtöket, akár merre fordultok, mindenütt segíteni fog a természet fluidja, elegyengeti az életutakat, hogy egyenesen járhattok, és amikor a kételkedés meglepi a lelketeket, szétszlatja a fejtek felett tornyosuló viharfelhőket, amelyek azzal fenyegetnek, hogy elpusztítják eddigi munkátok eredményét.

Őszinteséggel, egyszerűséggel és alázatossággal járni a földön: a teremtésnek új korszakát jelenti az ember életében, amelyben ha serényen munkálkodik, Isten kegyelme vele van, és Isten áldása kiépíti és megszenteli azokat az eredményeket, amelyek kívánatosak az embernek mind földi életében, mind az örökkévalóságban.

A CSELEKEDETEK ÉRTÉKE.

A munka három csoportja. — A törvényes munkások és az élősdiak. — Kik hozták a materializmust? — Az igazi és a látszat-cselekedetek. — A materializmus hirdetőinek súlyos bűnhődése. — Minden rossz cselekedettel bezárjuk magunk előtt a menny kapuját. — Minden munkát Istennek végezzük. — A jól végzett munka öröme. — Senki sem hozhat más helyett áldozatot. — Senkit sem lehet erőszakkal üdvözíteni. — A médiumok téves értékelése.

Ti bizonyára úgy gondoljátok, testvéreim, hogy a léleknek a maga világában minden lehetséges, minden szabad és mindent elérhet, amit akar. Nem úgy van a dolog. A törvénytelen gondolatok és törvénytelen érzések törvénytelen célokat tűznek maguk elé, amelyek azonban az igazság világában, az örökkévalóságban sokkal szűkebb lehetőségek közé vannak szorítva, mint az átmeneti világban, a változások világában, a földön. Éppen azért szükséges az anyagvilág, hogy a törvénytelen, megtévedt szellemek a maguk tévedéseinek és bűneinek következményei közt élve, a maguk vágyai szerint, a maguk akarata szerint cselekedhessenek és mozgathassák csekély erőikkel azokat a megsűrűsödött anyagokat, amelyeket a tévedés folytán hoztak létre erők felhasználásával.

A bűn a tévedés következménye éppúgy, mint az anyag megsűrűsödése, és helytelen formában való kifejeződése, amely itt körülöttek a földi világban mint ezer akadály, ezer kényelmetlenség állja útját az ember boldogságkereső vágyainak.

Hiszen az egész földi élet célja és törekvése nem más, mint a szabadulás utáni vágy a terhektől, a sűrűsödéstől, azoktól az akadályoktól, amelyek az embert a földhöz kötik, helyhez kötik, amelyek korlátozzák és cselekvési szabadságában gátolják. Minden törekvése ezt szolgálja: urává lenni a természet lenyűgöző hatalmának; felülemelkedni azokon az akadályokon, amelyek gátat szabnak a lélek vágyainak.

Az isteni kegyelem megteremti az anyagi és félanyagi világokat, hogy azokban az emberi szellem ténykedhessék, munkálkodhassék, és ha nehezen is, ha nagy erőpazarlással is, de valamiképp mégis szabaddá tehesse magát azoktól a tévedésektől, melyek őt hosszú fejlődési időközön keresztül rabul ejtették, és állapotát súlyosbították, szenvedéseit nagyobbították.

Tehát ezt a sűrűséget feldolgozni az ember feladata; és az ember végzi is azt, mert nem tehet egyebet, ha élni és boldogulni akar, mint hogy dolgoznia, munkálkodnia kell.

A munka három csoportra oszlik. Az első az úgyszólván tisztán szellemi munka, amit ti alkotó munkának neveztek; az utána következő a végrehajtó munka, a lélek munkája, az azután következő pedig az anyagi, a fizikai munka.

Az alkotó munkások azokat a munkákat végzik el, amelyeket a félig szellemi és félig anyagi összeköttetéssel elvégezhetnek: belehatolnak a szellemükkel az ismeretlenbe, és abban kutatnak, keresnek azok után a lehetőségek után, amelyek a földi életbe kivetítve megvilágítják az utakat, módokat, amelyeket követve a földi ember eljuthat odáig, hogy célt érhesen. Ezek a szellemi munkások a földi, emberi élet vezetői,

az írók, művészek, bölcselek, feltalálók és mindazok, akik valami újat produkálnak az emberi életben.

Mindezt azután átveszik a végrehajtó közegek, akik már félig az anyagi életben, félig a lelki síkon mozognak, és akik feldolgozzák ezeket az eszméket és megvalósításukat lehetővé teszik. Ilyenek p. o. a tisztviselők, akik az emberek ügyeit intézik, igazságot szolgáltatnak, az emberek jólétéről, biztonságáról, erkölcsi fejlesztéséről gondoskodnak. Ezek közé lehet számítani még a politikusokat, az államférfiakat és mindazokat, akik az emberi társadalom ügyeiben munkálkodnak.

A harmadik rétegbe azokat lehet számítani, akik a fizikai élet fenntartásához, a testi jóléthez szükséges dolgokat állítják elő, mind a földművelők, iparosok, munkások, stb., mind azok, akik az emberek testi javait, kényelmét szolgáló eszközöket gyártják.

Mind a három csoport törvényes munkálkodást végez, mert mindnyájan felfelé emelő munkálkodást folytatnak. Ez a három munkakör a fejlődés szolgálatában áll. És valakik ebben hűen munkálkodnak, és lelkiismeretesen elvégzik a rájuk kiszabott munkát, élvezhetik is annak eredményét, gyümölcsét, élvezhetik az Isten áldását, amely a jól végzett munkát dicséri és a munkást bizonyos örömmel, boldogsággal árasztja el.

Azonban az emberiség együttesében mindig vannak olyan egyének, mégpedig mindegyik kasztból, akik nem hűek, nem becsületesek; a rájuk bízott munkát felületesen végzik el, de azért erőszakkal és hamissággal mindazoknak a jóknak eredményeit magukhoz akarják vonni, amelyek a fejlődés következtében időről időre mint gazdagság, mint jólét, mint eredmény vannak meg a földön. Minden rétegben vannak ilyen élősdie szellemek, akik nem állják meg a próbát, és nem veszik ki a részüket a teherviselésből, s mégis igaztalanul a gazdagságnak, az eredményeknek birtokába jutnak.

Ezek a fejlődés szintjéről mindenkor lemaradnak, mert az a korszellem, amely felettük elhalad, nem visz magával az ő lelkük jó eredményeiből semmit; így tehát nem, hogy nem emelkedhetnek, hanem lejjebb süllyednek, mint ahol voltak. Az igazság világában ezek nem tudnak semmit felmutatni, és így sokszor igen-igen messze elmaradnak attól az eszmekörtől, amelyben éltek, amely mint korszellem őket felszívta, és munkába állította. Elmaradnak sok száz évvel, úgy hogy a testöltési lehetőséghez nem is közeledhetnek, és így a náluk sokkal fejletlenebb, sokkal nyersebb és durvább fluidokba kebeleztetnek be, és csak amikor ezek kerülnek a felszínre, a testöltés lehetőségének vonalába, akkor ölhetnek ők is testet.

Amikor ez a lehetőség felettük bezárul, úgy érzik magukat, mintha mély és sötét börtönbe zuhantak volna alá. Minden mulasztásuk, minden bűnük, amely az életüket hiábavalóvá tette a földön, mint írott törvény ontja a vádakat feléjük, és mint annak a korszellemnek harsogó szava mond felettük ítéletet. Ezt az ítéletet pedig nem képesek elviselni, mert a lelkükben az a hit, amelyre szert tehettek volna, elhomályosodik, és még a lehetőségük sincs meg hozzá, hogy önmaguktól annyi lelkierőre telessenek szert, hogy legalább imádkozhassanak.

Most a kegyelmi időnek már-már lezáruló részéhez közeledtek. Ez az utolsó idők korszelleme túlnyomórészt azokat szedte fel, s azokat hozza a felszínre, akik hosszú évszázadokkal ezelőtt helytelenül éltek, visszaéltek az isteni kegyelemmel, visszaéltek a testöltés szabadságával. Akik annak dacára, hogy ismerték a jót, a jó és rossz közt különbséget tudtak tenni, mégis a rosszat választották maguknak. Ennélfogva a hit világossága elhalványodott a lelkükben, s inkább hajoltak a sötétség, mint a világosság felé. Azért történt, hogy *ezeknek a szellemeknek életbehívásával az anyagelvűség, a materializmus hódított tért, amely mint egy sötét*

árnyék fogta be a földi élet világosságát. Ezek a szellemek a tudományosság nyomaival jöttek e világra, amely nyomok itt a kegyelem világosságával összekapcsolódva mint képességek elevenedtek fel bennük, a lelki homály azonban újra elterjeszkedett a lelkükben, s azt vetítették ki a világba. **Azért az utolsó időknek ezt a részét a materializmus korszakának nevezhetitek, ama szellemek korszakának, akik veszendőbe mennek.**

Jaj azoknak a lelkeknek, akik ebben az utolsó időben, a megpróbáltatás idejében a sötétség felé hajolva a fénylő világosságot, a hitnek kicsiny gyertyácskáját el hagyják aludni a lelkükben, és elkápráztatja őket ebben a látszatvilágban ezeknek a lelkeknek a sikere és eredménye, és a maguk hitével meghátrálnak és meghajolnak a sötétség előtt!

A hitetlenség, a materializmus kora az, amelyben most éltek, és én erre akartam a figyelmeteket felhívni. **Mert a materializmus sötétségében, amikor a legsötétebb lesz az éj, amikor a legmélyebben száll alá a nap, amikor a lelkekből a hit világossága és a szeretet melege mindjobban kialszik, akkor jön el az ígélet szerint az Isten Fia és viszi Magával azokat a lelkeket, akik mindennek dacára nem hagyták a lelkükben kialudni a hit világosságát, a szeretet melegét.** Akik dacára a materializmus igazságának, amely mint sötét lepel vonja be a földi élet igazságát, *mernek hinni, mernek remélni, és nem szégyellik az Isten igazságát hirdetni, nem szegyeinek imádkozni, nem szegyeinek a szeretetre hivatkozni, nem szegyeinek reménykedni abban, hogy Isten meghallgatja az imádságukat,* és diadalra viszi az ő hitüket és a belőle kialakult igazságokat.

Ezek az emberek nem szégyellik a cselekedeteket. Mert az Isten előtt nem mindig az az igaz és jó cselekedet, amelyet az emberek igaznak és jónak ítélnek, ami *forma szerint igaznak látszik,* s ezzel port hint az emberek szemébe. Hanem az a cselekedet igaz az Isten előtt, *amely a szívben elrejtett hit*

világosságából táplálkozik, és abból az igazságból merít erőt, amelyet Isten ígéjéből a lélek a maga részére megmen-tett.

Mert hiába van a tömegnek „törvénye”, „igazsága”: ha ez az igazság nem simul minden tekintetben Isten igazságához és nem járja át a lélek legbensőbb érzésvilágát, akkor az ember nem tud Isten előtt igaz cselekedetet létrehozni, nem tud igaz eredményt felmutatni, mert az csak utánzata, hamis kópiája az igaznak.

Azért, testvéreim, adjatok hálát az Istennek, Aki titeket e sötét éjféiben összegyűjtött és életjelt adott a síron túlról, mellyel a ti kialudni készült hiteteket új világossággal látta el és a lelketeket új erővel hatotta át, hogy képesek legyetek a magatok harcát megharcolni és elvégezhesétek a magatok munkáját.

Ne arra legyen gondotok, hogy mit vétkeztek, és ne az legyen a ti törekvésetek, hogy mit tehettek jóvá, hanem az, hogy milyen munkába küld titeket az Úr, mit akar rátok bízni, mit kell elvégeznetek; hogy ahová az Úr titeket állított, ahová titeket elküldött, ott mindenkor és mindenben az Isten igazsága szerint az Isten akaratát cselekedhesétek! Elsősorban arra törekedjete, hogy a lelketek át meg át legyen hatva a Krisztustól nyert világossággal, hogy az a lelke-tekben élő hitté változzék, és ez az élő hit igaz cselekedete-ket hozzon létre.

Ezeket az igaz cselekedeteket nem szükséges nektek az emberek közzé kimenne nagyban gyakorolnotok. A ti otthonotokban, a ti örhelyeteken, a ti szolgálatotokban, a ti munkátokban lépésről-lépésre, percről-percre cselekedhetitek ezeket, s ezzel minden időben bizonyosságot te-hettek a ti hitetekről és a hit által az Atyáról, Aki titeket az örökéletre előhívott.

Ne tévesszen meg titeket azoknak a sikere és nagy eredmé-nye az anyagi életben, akik a látszatnak élnek, de a lelkükből

hiányzik az igaz hit. Ne tévesszen meg az, ha azok az Isten nevével az ajkukon a kegyesség cselekedeteit igyekeznek is cselekedni; ne tévesszen meg még az se, ha az áldásoknak egész zuhatagát látjátok is rájuk hullani. De az se tévesszen ám meg, ha nektek a meg nem értés, az üldöztetés, a gúnyolódás nyilaival kell is az élet útját járnotok. Isten nem a földi dolgok, nem a látszat szerint ítél, hanem a szíveket, a lélek mélyét vizsgálja.

Mit akar Isten? Miért engedi, hogy az ember súlyos, nehéz szenvedésekkel és megpróbáltatásokkal küzdve haladjon, s talán éppen az igazak, éppen a jóra-törekvők szenvedjék végig a nehéz vesszőfutást. Azok pedig, akik a látszatnak élnek, a látszatnak cselekszenek, az emberektől megtiszteltetésben és megbecsülésben részesülnek, diktálnak a világnak, és az ő szerintük való jót az emberek lelkében elvethetik, és az emberek hisznek nekik és követik őket? Ne tévesszen ez meg titeket, s ne idézzen fel a lelketekben olyan kérdéseket, hogy vajon ti vagytok-e a helyes úton, vagy ők?

A ti lelketekben éreznetek kell, hogy az Isten minden pillanatban veletek van és a ti cselekedeteiteket, érzéseiteket, törekvéseiteket látja és szemmel tartja. És ha késik is az az eredmény, amit elérni óhajtotok, de ha hűek és igazak vagytok, nem szabad lemondanotok a reményről, hogy el is fogjátok érni, mert Isten, Aki titokban néz titeket, elégnak találja majd a ti megpróbáltatásotokat, és kiemel benneteket a homályosságból a világosságra és veletek együtt kiemeli a ti rejtett igazságotokat is és bevilágítja vele a világnak, az életnek egy részét.

Nagy és értékes ajándék az, amit rátok bízott az Úr! Ápoljátok azt a ti szívetekben, lelketekben, s ne hagyjátok, hogy az anyagi élet pora, füstje és hamuja belepjen, hanem lépésről-lépésre tegyétek fénylővé, dicsőségessé a beszédetekkel, a gondolataitokkal, az érzéseitekkel. Ragaszkodjatok mindig Isten igazságához, Aki megáldja a munkálkodó emberszel-

lemet és kezébe adja az eszközt, amellyel szélesebb utat vághat ki magának abban a sziklaszorosban, amelyben haladnia kell.

Nektek mindnyájatoknak csákányt ad az Úr a kezetekbe, hogy a törvénytelenégekből, hazugságokból, a tudatlanság sötétjéből, a tévelygések megkeményedett igazságából mint egy-egy sziklából kivághassátok azt az utat, amelyen keresztülhaladtok és tiutánatok halad majd más, aki utánatok következik.

Nektek éreznetek és tudnotok kell, hogy munkára vagytok ideküldve, mégpedig nem, közönséges munkára, hanem Isten szerint való munkára. Arra, hogy megnöveljétek azt a kicsiny hitet, amivel birtok, azt a kicsiny, nyugtalan, kereső érzést, amely nem elégedett meg azzal, amit az előttek járók örökségkép hagytak reátok, hanem kereste, kutatta az igazságot és eltolta magától az anyagiasság sűrű, terjeszkedő sötétségét. Bizonytal a sötétség alatt kereste az örökkévaló életet abban az igazságban, amely megvilágosította előttek, hogy az ember nem marad itt a sötétségben, hanem nagyobbra, igazabbra és tökéletesebbre van elhíva, mint ahogy azt a földi ember a maga testi értelmével elgondolja.

*

Akik szellemi munkára vannak hívatva, akiknek vezetniük kell az emberiséget, de beletévednek a materializmus sötét felhőjébe, és nem tudnak tájékozódni, mert elveszítették a lelkük tájékozódó képességét, és így vezetik szellemi munkáikkal a világot bele a kétségbeesésbe, a sötétségbe, a reménytelenségbe, a türelmetlenségbe, a hitetlenségbe: *súlyos és nehéz árat fizetnek az örökkévalóságban ezért az ő szabadságukért, ténykedési lehetőségükért a mulandó életben.*

Ezek azok, akik kigúnyolják és széttépik a kicsinyek hitét, azokét a kicsinyekét, akiknek szelleme nem tudja magát belefűrní a bizonytalanságba, a tudatlanságba, a sötétségbe, de a lelkük mélyén ott reszket az a kis fény, amely bizonytala-

nul bár, de mégis mutatja az utat az ember lelkének felfelé, az igazság felé, a hit felé.

Akik ezt a hitet eloltják, akik ezt a kicsiny világosságot elsötétítik, jobb volna, ha az Úr szavai szerint „malomköveket kötnének rájuk, és a tengerbe dobnák őket”, mert megbénították a fejlődés munkáját; nemcsak a saját lelküket vesztették el, hanem azoknak a kicsinyeknek a lelkét is, akik felnéztek rájuk, akik tőlük várták a vezetést és irányítást.

Ezek nagyobbat loptak, értékesebbet pazaroltak el, mintha a világ összes aranyát és drágakövéit dobták volna a tenger fenekére, mert ők meglopták az élet javait, a lélek javait pazarolták el és megsemmisítették azokat az eredményeket, amelyeket Isten elvár azoktól az embercsoportoktól, akiket a földre küldött, hogy ténykedjenek, cselekedjenek vágyaik és akaratuk szerint. **Ezek emberi életek értékét pusztították el és lelki értékeket semmisítettek meg.**

Tehát ezek az alkotó munkások nem alkotók, hanem rombolók voltak; romboltak azzal az értelmi világossággal, amelyet mint talentumot magukkal hoztak, és amelynek eredményei őket kiszabadítani voltak hivatva abból a börtönből, amelybe be voltak zárva.

Azok az alkotómunkások azonban, akik napról-napra Isten Lelkével telítődnek, akik hisznek az örökkévalóságban, hisznek Isten igazságában, hisznek Krisztus megváltó hatalmában és az igazság felemelő és megtisztító erejében, olyan hatalmas szellemi munkát végeznek, amely a fejlődést hatalmas arányokban emeli ki a semmiségből, a tudatlanságból. Ezek új igazságokat, új lehetőségeket írnak az eljövendő korszak elé, megteremtik azokat a lehetőségeket, amelyek igazabbá, jobbá, boldogabbá teszik azokat az embercsoportokat, akik felnéznek rájuk, és vezetni engedik magukat általuk.

Vajon nem kellene-e minden embernek kivennie a maga részét ebből a munkából is a saját kicsiny világában a maga kicsiny ereje és világossága szerint? Nézzétek csak meg a gyermek mozgását, az ő kicsiny lelkének törekvését: nem a játékban éli-e ki magát az alkotó ereje, tennivágyása, és nem érvényesül-e a játékban is az ő kicsiny lelkének a jó és igaz felé való törekvése? A játékban is érvényesülni igyekszik az az igazság, ami a lelkét vezérli; mert lehet a gyermek játéka is tökéletes a maga neme szerint és lehet tökéletlen.

Ilyen játszó gyermekek vagytok valamennyien, testvéreim, itt a földi világban. **Ha a rátok bízottakat a legjobb lelkiismeretetek és tudásotok szerint végzitek el, és lelkiismeretesen azt adjátok magatokból a ti munkátokba, ami a legjobb, a legigazabb, akkor helyesen töltöttétek be földi hivatásotokat.** De ha alkuba bocsátkoztok a kísértővel, amely minden egyes alkalommal a bukásra vezet titeket, akkor minden egyes étellel végigélhetitek a Paradicsomból való kiűzetéseteket.

Mert az emberi lelket nemcsak egyszer űzi ki a Paradicsomból az igazság anyyala, hanem mindannyiszor kiűzi, és mindannyiszor becsukja mögötte az ajtót, valahányszor helytelenül cselekszik, valahányszor helytelenül alakítja ki magának az igazságot. *Valahányszor jót is cselekedhetnék és gonoszt cselekszik, mindannyiszor bezárul mögötte a menny ajtaja, és mindannyiszor éreznie kell a száműzetés keserűségét.*

De valahányszor felismeri és megbánja a vétkeit, mindannyiszor megtalálja Isten ígéretében azt a vigasztaló szót, amely azt mondja neki, hogy nem marad mindörökre a kárhozatban, mert van lehetőség a szabadulásra, és ez a vigasztaló szó új életet önt belé, új elhatározást kelt a szívében, hogy megjavuljon, megtisztuljon, igazabbá legyen.

Tehát, testvéreim, a lelketeknek Istentől nyert világosságával vizsgáljátok minden percben és minden pillanatban az élete-

teket és cselekedeteiteket, hogy mit cselekedtetek rosszul és tőletek telhetően mit cselekedjete jó!; és ha belátjátok, hogy vétkeztek: bánjátok meg és határozzátok el magatokat, hogy többé a gonoszt nem cselekszitek, hanem a jót. Mindannyiszor kötelességetek ez, ahányszor észreveszitek, hogy a magatokra vállalt munkát helytelenül végeztétek el és nem teljesítették azt, amire Isten titeket a földi étellel kötelezett. Mert mindenkinek ki kell vennie az igaz és jó munkából a maga részét.

Határozzátok hát el az igazság felismerésével magatokat arra, hogy igenis elvégzem a rám bízottat, Uram, hogy a te megelégedéssel, a te jóváhagyással fejezhessem be a feladatomat. Mert *ha a világ szemébe port hintetek is a ti látszatos jótokkal és igazatokkal, ha a világ magasztal is titeket a ti munkátokért és eredményetekért, de ha az igazság, amelyet Isten a lelketekbe belesugárzott, kivétlenül talál rajta, akkor máris a tiáltalatok elejtett igazság ítélkezett felettetek, és a megelégedés békességét nem élvezhetitek sem itt, sem, az örökkévalóságban, ahová él kell jutnotok.*

Minden munkát lehet jól vagy rosszul végezni, minden kötelességet lehet színlelesen, vagy lélek szerint teljesíteni. De *ti úgy vegyétek, hogy nem embereknek, hanem Istennek munkálkodtok.* Mert ha úgy okoskodtok, hogy az emberek jólétéért szolgáltok, akkor felébredhet bennetek az áligazság, hogy: „miért cselekedjem én jót és igazat, amikor száz meg ezer ember hamisan cselekszik, megcsalja a világot, és nem végzi el a munkáját úgy, ahogy az jó és igaz lenne. Miért végezzem el én másnak a kötelességét, hogy más könnyebben éljen, hogy más szedje le annak az áldását, annak az eredményét, amit én munkálkodom, amiért én dolgozom?”

Ha így gondolkodtok, testvéreim, akkor ez az áligazság helybenhagyja azt, amit cselekedtek. De a ti belsőtökben elrejtett igazság, amikor majd Isten előtt számot kell adnotok földi cselekedeteitekért, földi munkátokért, amellyel megfizetitek

a létet, azt a szabadságot, amiért titeket ideküldött az Úr: élősdieknek bélyegez majd benneteket, ha nem tudtok olyan munkát felmutatni az örökkévalóság előtt, amely nektek nyugalmat és békességet, a jól elvégzett munka békességét nyújtana. És ez a bennetek élő isteni igazság mindaddig nem hagy titeket békén, míg helyesen és jól ki nem veszitek a fejlődés munkájából a részeteket, úgy hogy akkor a lelketek még a legalávalóbb munkát is vállalja, csakhogy valamiképp az igazságtalanság vádjától szabadulhasson.

A jól elvégzett munka gyönyörűség és békesség; Isten pedig titeket erre hívott elő.

Ne féljete a munkától, ne féljete a kötelességtől, mert ti csak magatokért munkálkodtok. Amit **elvégeztetek, azt magatoknak végzitek el, mert amit helyesen cselekedtetek, azért nem kell** visszajönnötök, hogy a fejlődés vonalán esetleg egy messze elhagyott állomásra küldjön vissza a végzeteteket.

Az örökkévaló fejlődésben minden egyes szellemnek meg kell találnia a maga helyét; minden egyes szellem részére ott van a munka, amit el kell végeznie. Nektek, spiritistáknak azonban, mint az előbb is mondtam, nem arra kell gondolnotok, hogy *csak* a magatok dolgát végezzétek el, *csak* a magatok hibáit, tévedéseit, bűneit akarjátok jóvátenni, hanem alázatos szívvel ott kell munkálkodnotok, ahová az Úr küld titeket. Ti a lelketek érzéseit, nemes és jó törekvéseit minden helyen és minden állomáson érvényesíthetitek, és minden munkáért megkapjátok azt az eredményt, azt a fizetést, amely a lelketeket mindenkor kielégíti, és boldoggá teszi.

Mindenki végezze el a maga munkáját, mégpedig mindenki ott, ahová őt az Úr helyezte. *Senki se akarja a más munkáját elvégezni, és senki se akarja a maga, terhét a más vállaira rakni. Mert minden munka, amit másra raktok, a ti lelketeket nyomja, a ti lelketeket nem hagyja pihenni, míg el nem végeztétek azt.*

Nincs tehát kibúvó; sem az egyik, sem a másik áligazsághoz nem menekülhettek, amely titeket igazolhatna. Mindenki azt végezze el, ami rá van bízva. Akire az Úr nem bízott emberlelkeket, hogy azokat vezesse a maga megismert igazsága szerint, az legyen megelégedve azzal, amit az Úr rábízott. És ne akarja a maga igazságát más emberek igazságával összemérni, s ne akarjon diadalt aratni azok fölött az igazságok fölött, amelyekben mások hisznek, ha meg van is győződve arról, hogy az ő igazsága jobb, helyesebb.

Mit tudod te ember, hogy annak a másik felebarátodnak nem szükséges-e, hogy a falnak nekimenjen és szétloccsantsa a fejét, hogy amikor ismét összeszedi magát, beláthassa, hogy helytelen úton indult el?!

Senki másért áldozatot nem mutathat be. *Nem mutathat be áldozatot az anya a gyermekéért, ha mégúgy szereti is; nem tehet semmit jóvá az egyik a másikért, hanem mindenkinek a maga részét kéli hordoznia, és mindenkinek helyt kell állnia ott és abban, amit tőle az élet kíván.*

Nagy dolgok ezek, de nektek ezekkel meg kell ismerkednetek.

*

Még egy dologra akarom felhívni a figyelmeteket. Ti spiritisták megismertétek a lehetőséget, hogy a szellemvilággal összeköttetést létesíthettek. Kinek-kinek a lelke szükségletei szerint ad meggyőződést az Úr, hogy a hite megnövekedhessék és megerősödhessék. Nem erőszakolhatjátok ki a végzet törvényét, hogy abban a formában és úgy adjon nektek az Isten meggyőződést, ahogyan azt ti elfogadhatjátok, és ahogy azt a ti felületes lelketek jóváhagyja.

*Ne akarjatok hát senkit hitre vinni, és ne akarjatok senkit megnyerni, hacsak azzal nem, hogy imádkoztok érte. Mert hiába minden erőszakoskodás: Isten azokat az ajándékokat mindegyik léleknek külön-külön adja. **Azért sem valamely médium, sem valamely kör nem adhat senkinek hitet, ha***

Isten abban a lélekben a hit magvát el nem ülteti. Nem adhat senki másnak meggyőződést, és nem kényszerítheti az üdvösségre, ha annak a léleknek még nincs meg hozzá a fejlődési fokozata. Mindent tegyetek meg egymásért, amit a szeretet törvénye diktál, de ne erőszakoskodjatok a szellemvilággal szemben és az örökkévalósággal szemben.

Az ember nem tehet semmit; mi sem tehetünk értetek semmit, csak megmutathatjuk az utat, amelyen a lelketek haladhat. A lélek az, ami megragadja az igazságot, és az igazság és szeretet útján a maga erejéből megállva olyan eredményeket hozhat létre, hogy *minden más közbenjárást kizárva* megmunkálja a maga üdvösségét.

Minden léleknek Istenhez kell ragaszkodnia, mert **minden léleknek fel kell ismernie azt az igazságot, hogy Isten a legközelebbi hozzátartozója.** Minden lélek külön-külön szálon fűződik Istenhez és Istennel a maga összetartozandóságát ezen a szálon kell kiépítenie azzal az alázatossággal, amellyel mindenkor a Teremtője elé lép.

Isten mindegyikünknek legközelebbi és a legszeretőbb hozzátartozója. Vigasztaljon tehát titeket az a tudat, hogy Ő közel van, hogy Ő mindenkor veletek van, csak ti távoztok el Tőle.

Ti mint emberek azt gondoljátok a ti csekély ismeretetekkel, hogy a médium lelke közelebb van a szellemvilághoz, vagy Istenhez, mint azoké, akik hallgatják. Nem; *a médium lelke esetleg messzebb állhat az eredmények elszámlálásakor, mint azoké, akik Őt körülveszik és hallgatják a rajta keresztül elhangzó igazságokat.* Azért hát ne tévesszen meg benneteket az a feltevés, hogy ha valaki médiumnak kiképezi, magát, többet, jobbat és nagyobb tud munkálni életével, mint ha megmarad szerény életlehetőségeinek keretei közt. Talán úgy vélitek, hogy az ilyen ember kevesebbet tud cselekedni azokért, akik a szellemvilágban vannak, vagy az emberekért, akik őt körülveszik. Nem; és én óva intelek titeket, *ne töre-*

kedjetek fejletlenül, készületlenül a médiumitás elérésére, mert több a veszélye és a hátránya az elveszés tekintetéből annak, aki meggondolatlanul beleugrik az örvénylő vízbe, ha nem ura az áradatnak, mint aki a partról nézve igyekszik a szükséges tudást megszerezni, amivel majd később a maga és mások életét irányíthatja az igazság felé. Könnyebb és biztosabb a partról nézni az árral viaskodót, és neki segítséget szerezni, mint tájékozatlanul, kevés képességgel és gyenge erővel beleugrani az örvénylő vízbe, és annak a lehetőségnek kitennie magát, hogy őt is elsodorja az örvény.

Mindenki csak a maga képessége, a maga hívatottsága szerint végezheti el a munkáját. **És nagyobb a dicséret, ha valaki a kicsinyben helyesen és jól végzi el életének feladatát, mint ha valaki nagyot, erejét meghaladó kötelezettséget vállal és nem tudja annak még negyedrészt, vagy tizedrészét sem helyesen és jól betölteni.** Ilyenkor több hézag marad, több kívánnivaló lép fel, mint ha a kicsinyben jól és helyesen cselekedett volna.

Mindenki végezze hát el a legkisebb munkát is azzal a hittel, azzal a szent meggyőződéssel és azzal a lelkesedéssel, hogy az Isten akaratát cselekszi. Valaki jól cselekszik, valaki igazán munkálkodik, az az Isten akaratát viszi véghez a földi életben a legalacsonyabb rendű munka elvégzésében is. Mert hiszen ha valaki jól elvégzi a munkáját, legyen bár legcsekélyebb értékűnek ítélt munka, a fejlődést segítette elő.

Ha egy nagy gépezetben egy kicsiny csavar nincs a helyén, vagy egy kis fogaskerék egyik foga elhajolt, máris kellemetlenségek és zavarok támadnak. Képzeljétek magatokat is ilyen kicsiny csavaroknak, vagy fogaskerék egy-egy fogának, de álljatok rendíthetetlenül, végezzétek lelkiismeretesen azt a munkát, amelyet rátok bíztak, még ha az a munka a ti magasabb megismerésetek, a ti jobb meggyőződéseitek szerint értéktelennek vagy hiábavalónak látszik is. **Mert ti nem láthatjátok azt a célt, amit nektek, mint egy-egy kis csa-**

varnak a nagy gépezetben be kell töltenetek. Ti nem tudhatjátok, hogy ahhoz a nagy célhoz mennyiben járultok hozzá, amely Isten gondolatában van megalapozva.

Senki sem tudhatja földi életében, miért, hogyan, miképp küldetett ide, milyen célt kell megközelítenie. Azonban az a korszellem, amely ezt az egész nagy gépezetet egybefoglalja, felhasználja azokat az eredményeket, amelyekről a legapróbb részletekig el kell számolnia. Ti tehát abban a feladatban, amelyet ez a korszellem végez, álljatok a helyeteken, mert ha ennek a korszellemnek a diadalát meghozza az idő, abban az időt nem ismerő végtelenségben a ti jutalmatok nem fog elveszni. Mert azzal az igazsággal, azzal a helyes és jó megismeréssel, amellyel a munkátokat lelkiismeretesen elvégezték, magatokhoz vonzzátok azt. Hiszen minden kis porszemnek megvan a maga hivatása, minden kis porszemnek csillognia és világítania kell, ha a nap rásüt. És ti a magatok kicsiny életével ilyen csillogó kicsiny porszemek vagytok az Isten világosságának tükrében, akiknek ragyognotok kell attól az igazságtól, amelyet az isteni eszme, az isteni gondolat rátok sugároz.

Jaj azonban nektek, ha ezt tudva nem engedelmeskedtek az Isten akaratának, ha ezt tudva a magatok ítélete szerint úgy gondoljátok, hogy nem szükséges, hogy a munkátokat jól, helyesen végezzétek el, hanem csak éppen annyira, hogy a megélhetésetek meglegyen, csak éppen, hogy pénzt keressetek a mai és a holnapi napra, mert élni kell. Nem igazán cselekszik az, aki így gondolkodik, mert az ember a kenyerét nem azért kapja meg, hogy jól-rosszul elvégezze a munkáját, amelyet rábíztak, hanem a mindennapi kenyerét, az életét s a mai és a holnapi napot azért kapta Istentől, hogy azt a terhet, ami a nagy felosztásban rá esett, hordozza, és a lelkének erői abban éljék ki magukat.

Mert tudjátok meg, hogy mindenről el kell számolnotok: a szívetek minden dobbanásáról, a percről, a pillanatról, amit átéltetek!

Az élet nagy forgatagában éltek. Az élet pedig nem más, mint Istenből folyó áradat, amely Istenhez emel vissza titeket. *Az élet Istenből folyik alá, és ez az életáradat titeket is sodor magával, hogy ez a nagy szívverés, ez a nagy életáram az Isten szívében gyűjtsön össze titeket. Isten szívében: a boldogságban, a célban, a szeretetben, az üdvösségben.* Amíg tehát nem dolgozzátok fel azt, ami nem jó, ami kellemtelen, ami a bűn és tévelygés eredménye, mindaddig nem juthattok oda, ahová a ti szívetek vágyik. Istennél, Istenben van a nagy találkozás, a nagy cél, ahol minden léleknek kiengesztelődve, tökéletesedve, megtisztulva, megigazulva és megdicsőülve találkoznia kell. Míg ezt el nem éri az ember, addig dolgoznia kell az anyagban.

Dolgozzatok hát jó szívvel, mint akik tudják, hogy Istentől rájuk bízott munkájuk van. Legyen a ti munkátok szellemi, vagy fizikai munka, Istennek tetszőén, az ő megelégedésére kell azt elvégeznetek, hogy az ő igazsága, az ő szeretete megmaradhasson rajtatok és az ő áldása titeket új embereké, újonnan teremtettszellemekké változtasson át, hogy új létben gyűjtsön össze mindnyájatokat, hogy mindnyájan örülhessetek velünk együtt az igazság diadalának és annak a boldogságnak, amelyet a mi Urunk nekünk elejétől fogva fenntartott!

AZ ALÁZATOSSÁG ÉRTÉKE.

Ádám és Éva allegóriája. — A mezítelenség és a szégyen palástja. — Az alázatosság az Isten gyermekeinek pecsétje. — A két ellentétes csoport. — Alázatosság és gőg. — A gőg keletkezése. — A gőg ható-, az alázatosság elfogadó erő. — Az alázatosság példaképe Mária. — A gőg fattyúhajtásai. — Az alázatosság gyümölcsei. — Az alázatosság köntöse.

Mindnyájatokat, akiket az Úr Lelke együvé rendelt, egy érzéssel, egy szóval hívott Ő, amely szónak engedelmességedre ti az igazságnak, Istennek keresésére indultatok.

Boldogoknak mondalak titeket, akik meghallottátok a lelketek mélyén a teremtő Isten szavát; boldogoknak mondalak, mert a lelketek eljutott ahhoz az állomáshoz, ahonnan részetekre az üdvösség felé vezetnek az utak. A békesség, a megenyhülés világaiba, ahol lerakhatjátok minden terheteket, elfelejthetitek minden fájdalmatokat, és szenvedésetek és a lelketek megszabadul a félelemtől, az aggodalomtól, mert érezni fogjátok, hogy Isten veletek van, veletek lesz. És érezni fogjátok azt a bizonyosságot, amely békességet, zavartalan harmóniát sugároz a lelketekbe.

Ebben a zavartalan harmóniában meg tudjátok ismerni azt az Istentől elétek szabott célt, amelyet a szenvedések világaiban is mindig szerettetek volna elérni. Ez a cél lebegett itt is a lelki szemeitek előtt; ezt kergettétek, amikor illúziókba tévedt tekintettel rossz utakon jártatok, helytelen eszközökhöz nyúltatok s általuk újabb szenvedésekbe, újabb csalódásokba jutottatok. Testvéreim, arról a nagy dologról akarok ma beszélni nektek, amelyet minden teremtetett szellemnek meg kell ismernie, magáévá tennie, önmagában kifejlesztenie, hogy ezt a célt elérhesse: *az alázatosságról.*

Azért mondtam, hogy boldogoknak mondalak titeket, mert ti felfigyeltetek a hívó szóra. Mindegy, akár a szenvedések, a fájdalmak tengeréből emelkedtetek is ki a nagy hullámverésben, akár a tündérvjátékok mezejéről gyűjtött egybe benneteket ez a szó. Az a fontos, hogy meghallotta a

lelketek és engedett ennek a szónak és ez a szó új életre ébresztette, új feladatok elé állította a lelketeket, hogy keressétek azt, amire szükségetek van.

Az alázatosságról akarok beszélni, előtetek, arról az alapról, amely feltétlenül szükséges az emberi lélek helyes fejlődéséhez. Mert ha az alap nem jó, vagy nincs elég mélyen lerakva, vagy ha a talaj nem megfelelő, akkor hiába építkeztek: minden építkezésetek rombadól. Akkor hiába képzelitek, hogy fent vagytok a magasban, hiába szedtétek össze a tudományok legjavát, az ismeretek legfényesebbjét, hiába képeztétek ki magatokat mindenben, amiről azt reméltétek, hogy a boldogságotokat fogja szolgálni. Egy napon arra a csalódásra ébredtek fel, hogy minden eddigi fáradozásotok hiábavalóvá vált, mert a ti épületeitek összeroskadni készül, sőt ha legalább magatokat meg akarjátok menteni, menekülnötök kell belőle, mert a valóságnak egyetlen sugara kártyavárként összeomlasztja azt.

Vajon az Istentől eltévelyedett, a helytelen irányban elindult lélek alkothat-e valami maradandót, alkothat-e Isten nélkül valamit, ami boldogságot és békességet ígérhet neki, ha hiányoznak hozzá mindazok a kellékek, amelyeket ott hagyott a Paradicsom világaiban, ahonnan kiűzetett?!

Az elhagyott Paradicsom világai azok a kísértő álmok, amelyek egyszer-egyszer az emberi lélekben, újra felidéződnek. Az ott élvezett boldogságot akarja az ember újra visszahívni, újra megteremteni a maga bűnös lelkében a szenvedések világaiban is. És hogy ezt megteremthesse, hogy a maga számára megtarthassa azt a jót, amit ő jónak ismert meg, azért az akaratát minden körülmények közt érvényesíteni törekszik, s nem keresi, hogy igazsága van-e, vagy nincs?

Az ember fut a káprázatok által eléje varázsolt ködképek után, amelyeket a képzelete eléje fest, és elmulasztja azoknak a cselekedeteknek elvégzését, amelyek nélkül egy lépést sem tehet előre, a boldogság felé.

Pedig meg kell tudnotok, embertestvéreim, hogy ide, a száműzetés szomorú világába nem a gyönyörűségek élvezésére vagytok küldve, hanem azért, hogy megismerjétek az igazságot és keressétek azokat a lehetőségeket, amelyekkel újra visszaszerezhetitek magatoknak azt a boldogságot, amely után a szívetek minden dobbanásával vágyakoztok.

*

A paradicsomi világban, mint ahogyan Ádám és Éva allegóriájában meg van írva, az emberi lélek tiszta és ártatlan volt és boldogságban, békességben, harmóniában élt az egész teremtettséggel; minden kiegyenlítette és kiegészítette egymást. Hiszen az Isten úgy teremtette meg az ő világait s bennük az ő gyermekeit, hogy bármerre forduljanak, bármerre lépjenek, bármerre ténykedjenek, mindenütt megtalálhassák a lelküknek szükségeseit. Azonban az ő gyermekei elfeledtek azokról a kötelezettségekről, amelyeket be kellett volna tölteniük, hogy mindezekhez való jogosultságukat fenntarthatassák, és így „ettek a tudás fájának gyümölcséből”, megízlelték az ellentét által felkínált ismeretet és tudást, letekintettek a mélybe és megszédültek. Amikor a bűntudat, az Istennel szemben való engedetlenség felismerése megjelent a lelki világukban és lelki, szemeik előtt elvonult minden és hallották az Isten szavát, amely kérdőre vonta őket, elbujdostak a kert fái közé. Miért bujdosnak el? Felismerték mezítelenségüket, és a kert fainak leveleiből köntöst csináltak maguknak, mert „látták mezítelenségüket”. Miért? Ez a bűnnek, az Istentől való eltávolodásnak első felismerésében, az ember lelki szemei előtt lejátszódó összehasonlításban leli meg a magyarázatát. „Látták az ő mezítelenségüket”. Hiszen azelőtt is mezítelenek voltak, azelőtt is ott voltak a kertnek fái, bokrai és sohasem rejtőzködtek el! Miért rejtőzködtek el akkor, amikor megszegték az Isten parancsát? Azért, mert szégyellték magukat.

Az emberi, lélek is miért igyekszik a hazugságból szebbnél-szebb palástokat szőni magának, miért burkolózik titokzatosságba, miért vonul el Isten és embertársai szeme elől, miért titkolózik? Mert szégyelli magát! A *szégyénérzet* az, amit az ember lelkének kiüzetésével hozott magával; a szégyénérzet az, amely újabb bűnre indítja őt.

Mert mit tegyen a bűn nyomorúságába süllyedt lélek, ameddig arra a beismerésre nem jut, hogy helytelenül cselekedett, és hogy ezt be kell ismernie, abból meg kell térnie, hogy arra az útra, amelyet elhagyott, vissza kell térnie? Mivel az eltévelyedett bűnös lélek nehéznek, sőt elviselhetetlennek találja a visszatérést, azért újabb meg újabb ferde gondolatokat, téves irányokat tűz maga elé, hogy elbujdossák az Igazság kutató tekintete elől, az Isten szeme elől. Különböző burkokat vesz magára, hogy ne lássák meg a bűnét, az eltévelyedését, hogy ne lássa meg rajta senki, hogy ő már nem az, akinek őt a mennyei Atya teremtette, nem az a tiszta, nem az az ártatlan, nem az a hiba nélkül, folt nélkül való.

Tulajdonképpen mi is az a mezítelenség? Hiszen ameddig az emberi lélek bűnt nem követett el, addig is mezítelen volt, de az ő mezítelensége minden részletében a tökéletes igazságot tükrözte vissza. Az Istennel szemben való engedetlenség ezt a tökéletes formát megváltoztatta, a tökéletes forma eltorzult, hiányokat mutatott, és ezek a hiányok mint bélyegek rajta maradtak az ember lelkén, sőt mindaddig szaporodnak és sokasodnak, ameddig meg nem találja azt a gyógyító írt a saját szellemi énjében, amelytől meggyógyulva újra tökéletes formában jelenhetik meg az Igazság Szelleme előtt.

A szenvedések, a megpróbáltatások, a csalódások, az ütközések újabb meg újabb elalaktalanodást okoztak. A gondolkodásban és érzésben tisztátalanságok, helytelenségek és a szépnak ellentéte keletkezett. És mivel az emberi lélekben ezek az eltorzulások fokról-fokra folyton nagyobbodtak, eze-

ket az eltorzulásokat kivetítették magukból az ő világaikra is, és megfertőztették a természetet, amely természet mint egy tiszta, szűzies anya, mint egy tiszta tükörkép vette őket körül. És így ebben a külső világban is minden, ami őket körülvette, eltorzult és a lélek gonoszságát, formátlanságát vette fel.

Így vált az ember üldözőjévé a saját lelkéből kivetített természet formája és képe. Így vált üldözőjévé az a törvény amely az ő lelkén, mint bélyeg ott van, és ott marad mindvégig, ameddig ezt a bélyeget, a bűnnek, a száműzetésnek ezt a pecsétjét le nem veszi róla az irgalmas, kegyelmes mennyei, Atya.

Igen, testvéreim, mivel a boldogság világaiból kiközösítettetek a szenvedések és a megpróbáltatások világaiba, itt már ezzel a bélyeggel jelentek meg. Nem várhatja tehát az ember azt, amire a lelke vágyik, nem igényelheti azt a boldogságot, amelynek emlékét a lelkében magával hozta, mert ameddig az igazság törvénye ezt a bélyeget tükrözi vissza az ember lelki testén, mindaddig nem lehet boldog. ***A teremtett mindenségnek semmiféle része, ahol összhang és boldogság uralkodik, törvényesen be nem fogadhatja őt, otthont nem nyújthat neki, hanem csak oda juthat halála után, amilyen világ körülötte képződött.*** Csak azokkal az eszközökkel dolgozhat a lélek, amelyeket a természettörvény nyújt neki, hogy ezekkel az eszközökkel munkálkodjék, s egye nagy fáradtsággal és verejtékkal megszerzett kenyerét, és elégedjék meg azzal, amit neki a kegyelem nyújt. Ne akarjon, ne törtesse előre, hanem minden lépésnél jusson eszébe, hogy ő érdemtelen bűnös lélek, akit csak a kegyelem tart fenn, hogy az emlékezésektől és minden javaitól megfosztva és megmerevedve a megsemmisülésbe, a szellemi halálba bele ne hulljon. S akit a tőle soha el nem forduló isteni szeretet az élet bizonyos rétegével mégis megajándékozott.

Mint előbb mondtam, a szégyenérzet, a megszégyenülésnek az érzése, amely ítéletet mond az ember belsejében önmaga felett, ez az, ami korbácsolja, hajtja, hogy azt a méltóságot, amelyet elveszített, az Isten gyermekének méltóságát valamiképp, ha nem is tökéletesen — legalább annak a látszatát — megőrizhesse magának. Ez a törekvés azokban a lelkekben, akik a megtérésre vannak előhíva, mind jobban és jobban letakarítja a tévelygéseket és tévedéseket, amelyeket hosszú idő óta magukra halmoztak. Akiknek pedig nincs Istentől elrendelve, hogy egy világfejlődés befejezéséig a maguk kifejlődésére eljussanak, azoknak a lelkében mind jobban és jobban elhatalmasodik a gőg és viszi hajtja őket olyan cselekedetekre, amelyekkel mind mélyebbre és mélyebbre esnek. **Ezeknek a lelkében nem ébred fel Isten hívó szavának visszhangja, ezek süketek és vakok maradnak, akik sietnek a halálba, a dermedtségbe, akiknek nincs részük abban a kegyelemben, amellyel Isten azokat hívja Magához, akiket az örökéletre eleve elrendelt.** Nagy és mély titkok ezek, amelyekbe az emberi elme minden világosságával sem tud behatolni. Hiába is keresi, hiába is kutatja, az ember nem vonhatja kérdőre a teremtő Istent, hogy miért rendelte őt erre és miért nem arra. Nem az ember dolga, hogy ezt firtassa, keresse. Az alázatos lélek, aki meghallja az Isten hívó szavát, úgyis megérzi lelkének abban a titokzatos csendjében, érzéseinek azzal a finom visszacsendülésével, amellyel boldogan felel a hívó szóra, amikor Isten őt a bűnök bozótjai közül, a sziklák hasadékaiból, ahová Isten elől elrejtőzködött, előhívja.

Akik meghallották ezt a hívó szót, azoknak a lélkébe akarom belevésni az alázatosság fogalmát. Ez az a pecsét, amellyel Isten öröktől fogva elpecsételte azokat, akiket üdvözíteni akar. Ezek azok, akiket Isten kihív Babilonból, mielőtt még a nagy összeomlás bekövetkeznék; ezek azok, akiknek bűnbocsánatot ad; ezek azok a tékozló fiak, akiknek

vissza kell jönniük, be kell érkezniük, mert az Isten úgy akarja, mert Isten őket erre kezdettől fogva kiválasztotta.

Az alázatosság pecsétje jelöli azokat, akik a lelkükben összerezzennek, amikor Isten szavát hallják, akikben szégyenérzet támad, amiért bűnt cselekedtek. Ezek azok, akiknek találkozniuk kell Krisztussal, legyenek a világnak bármely táján, bármely nemzetségben, bármely felekezetben. Ezeket összegyűjti Krisztus a világ minden tájáról, és egy akolban egyesíti őket, mert ezek azok, akik meghallják az ő hívó szavát, s akik elismerik az ő pásztorságát, és engedelmeskednek Neki. Mert ezeknek a lelkében, visszhangot kelt, rezonál az Isten szava azzal a kicsiny rezgéssel, amelyet úgy hívnak, hogy *alázatosság*.

Nem mondom én, hogy bűn nélkül valók. Hiszen ha bűn nélkül valók volnátok, nem volnátok itt a száműzetés világában. Nem mondom, hogy tökéletesek vagytok, hiszen ha tökéletesek volnátok, nem cselekednétek helytelenségeket. Nem mondom, hogy jók és igazak vagytok; hiszen ha azok volnátok, akkor nem engednétek a sátánnak, és az nem tudna titeket megcsalni azokkal a káprázatokkal, amelyeket elétek fest. De legalább megvan a lelketekben a vágy a jobb, az igazabb után.

Megcsalódott a lélek azokban az igazságtalanságokban, amelyeket igazságoknak hitt; elfáradt a szenvedésekben és abban, hogy helytelen építkezései új meg új világégest, világcatasztrófát eredményeztek. Ezek a lelkek elfáradtak; meggyötörte őket a hazug élet. Ezek magukban hordozzák a bűnnek bélyegét és szégyellik azt, és keresik az Isten által nyújtott menedéket, amelyet Ő felkínált a régi időkben és felkínál ma is. Ezek keresik a lelkük mélyén a bűnbocsánat, a megtisztulás és a megigazulás lehetőségét, bárha nevet még nem tudnak is adni ennek az érzésnek, bárha az irányt még nem tudták is a lelkükben kialakítani, hiszen az eltévedt vándor nem tudja, melyik irányban haladjon, hogy célját elér-

hesse. Ezek várákznak valamire; a lelkükben felkészültek arra a csodára, amely kivezeti őket nyomorúságukból, szenvedésükből.

Igen, ezek az öntudatlan érzések, ezek a gondolatok azok, amelyek lassan-lassan összeszedik, összevonzzák a világ négy tájáról azokat, akiknek el kell innen menniük, *mielőtt még a nagy világkatasztrófa elkezdődik.*

Nem mondom én nektek, testvéreim, hogy valami, nagyot cselekedjetek, hogy valami önmagátokat felülmúlót vigyetek végbe; én csak azt mondom, hogy próbáljátok mind jobban kifejleszteni a lelketekben azt a kicsiny, de hatásában óriási erényt: az *alázatosságot*. Ez az, ami az üdvösségre elpeccélt titeket, ez az, ami felemel, nagyobakká és érdemesebbé tesz a többi embertestvéreteknel, mert azt mondja az Úr: „*aki magát megalázza, felmagasztaltatik, és aki magát felmagasztalja, megaláztatik*”.

Két világ van itt együtt, két különböző irány. Ezek ma még össze vannak egymással keverve, ma még az ember alig látja a különbséget, de mindegyik világ más irányt követ, más a célja, más az akarata, más az eszköze és más az eredménye. Az egyik világhoz tartozók magukat felmagasztalják, ezek megaláztatnak. Ezt azonban nem tudják, mert nem hiszik el, hogy van egy hatalmas, igaz törvény az Istennél, a Teremtőnél, amely igaz törvény minden haszontalan alkotást, minden haszontalan törekvést és minden igaztalan célt megsemmisít és elvet, eltaszít attól a lehetőségtől, hogy megvalósulhasson és hogy a lélek annak eredményét, boldogságát élvezhesse. Ezt nem tudják; nem is akarják tudni, mert nincs fülük a hallásra és nincs szemük a látásra, hogy a látható világ mögött a láthatatlant keressék. **Az emberiségnek ez a része nem hiszi, mert nem is akarja elhinni, hogy a látható világot a láthatatlan világ irányítja, a felé a cél felé, amelyet Isten elejétől fogva elrendelt.**

Ez a csoport még nem érett meg a megtérésre; e felett végig kell dübörögnie az ítéletnek; ennek végig kell szenvednie mindazokat a gyötrődéseket, amelyeket önmaga teremt a maga számára. **Mert hiszen a léleknek minden rossz gondolata, minden gonosz érzése új világokat, új érvényesülési lehetőségeket keres, kutat, sőt teremt, hogy majd egyszer a gyümölcséből győződhessék meg arról, hogy helytelen volt minden törekvése, minden munkája, minden akarata és minden fáradsága.**

Ennek a csoportnak meg kell ízlelnie azt, hogy a rossznak, az Istentől távol esőnek csak rossz eredményei lehetnek. Ennek a csoportnak meg kell tapasztalnia azt az időt, amikor az ég villámai végighasítják a föld vidékeit, és megégetnek mindent, folyékonyá tesznek mindent, ami valaha gyönyörűséget okozott nekik. Mert a hatalmaskodásnak, a gőgnek, a kevélységnek, a hiúságnak, a ridegségnek, a makacsságnak mi az eredménye? Az, hogy az ilyen embernek meg kell ízlelnie mindazokat a szenvedéseket, amelyekről azt hitte, hogy túlelmedett felettük. Mert minden megátalkodott bűnös lélek azt hiszi, hogy megmenekülhet az igazságnak kérdőre vonó szavától.

*

Tulajdonképpen mi, is az alázatosság?

Isten az ő gyermekeit tisztáknak, ártatlanoknak, igazaknak, szeretetteljeseknek teremtette. Nem volt erény, hiszen ahol nincs bűn, ott nincs szükség erényre; az erényeket csak a bűnök váltják ki. Az alázatosságra sem volt szükség, hiszen az alázatosság csak a gőggel szemben válik észrevehetővé és hatóerővé.

De mi a gőg?

Istennel, az Örökkévalóval, az abszolút Létezővel szemben való ellenállás, ellenszegülés. Hogyan születik meg a gőg a lélekben?

A kicsiny, tudatlan gyermek nem lehet gőgös, mert az ő kicsiny önzésén keresztül a világ úgy tűnik fel, mintha minden érte volna, körülötte forogna. De mivel ez a világ az ő részére örömeket, meglelégedést nyújt, tehát nem állhat vele szembe még akkor sem, ha ezek az örömeök és meglelégedések elmúlnak, mert nincsenek a kezében eszközök, amelyekkel ezeket magának megszerezhesse.

De gőgössé válik a tudó, gőgössé válik az ifjú erejének tudatában, értelmének világosságában, érzéseitől, vágyaitól indíttatva. Mert ha a vágyai és érzései túlhaladják azokat a kereteket, amelyekben megvalósulhatnak, akkor ezeket a kereteket kezdi döngetni, ezeket a kereteket le akarja bontani, meg akarja semmisíteni, mert a lelkében az alkotó vágy folyton nagyobb, szerinte tökéletesebbet akar alkotni. Szeretelenségében ellenséget lát a korlátban, kevésnek találja a lehetőségeket, amelyekben vágyait és álmait megvalósíthatja, s azért a lehetetlenséget akarja meghódítani a maga részére, és mint egy titán le akarja igázni azokat az ellenálló erőket és hatalmakat, melyek korlátok közé szorítják az ő vágyait.

A szeretelenségekbe csapongó lélek gőgössé válik, és ez a gőg maga után vonzza azokat a más érzéseket, amelyek őt mind nagyobb és nagyobb szeretelenségekbe viszik bele. A lehetetlenségeknek egész világát akarja megvalósítani, azért túllép az Isten által nyújtott lehetőségek korlátain s ezáltal szembehelyezkedik Isten akaratával.

Mert hiszen Isten az ő gyermekeit boldogoknak akarja látni, s azért Isten meg is adja a szabadságot, a szabad akaratot, mellyel alkothat, tevékenykedhetik a lélek, de csak a lehetőségek határain belül. A lehetőségek pedig nem mások, mint azok a természeti törvények, amelyeknek felhasználásával a szellem jót, igazat és maradandót alkothat. Ez van a nagyban.

Most nézzük a kicsinyben. Az aláesett emberi lélek a gögnek, az elégedetlenségnek, az akarásnak nagy mennyiségével rendelkezik, azonban a lehetőségei minden egyes bukással folyton kevesbednek, folyton szűkebb korlátok közé szorulnak s ezért mindig kevesebbet, és nehezebben tud dolgozni. Hiszen az erők minden kudarccal, minden vereséggel sűrűsödnek, keményednek és a szellem látóköre egyre szűkül, egyre sötétedik. A távlat elhalványodik előtte, és a természettörvény által mind szorosabban összekötöztetve kisebb helyre, szűkebb lehetőségek közé szorul. A szűkebb lehetőségek közt azután önmagát emésztve, maga körül gonoszat cselekedve, gonosz érzésektől, gonosz vágyaktól indíttatva még nehezebb és nehezebb lehetőségeket teremt magának.

Hiszen a gonosz hiába akar, hiába erőlködik, önmagából nem hozhat ki jót, mert minden megmozdulásával, minden elgondolásával még gonoszabb eredményeket hoz létre.

Láthatjátok a földi életet magatok körül; láthatjátok, hogy az ember, amióta a földön él, milyen boldogságot tudott teremteni a maga részére, milyen törvényt alkotott, milyen lét-lehetőségeket teremtett meg. Minden bukásával rosszabb lett az állapota nemcsak itt a mulandó életben, hanem a földet körülvevő szférákban is; az élet minden részében szenvedés, gyötrődés, fájdalom, csalódás és kín van. Nem mozdulhat meg az ember sem lelkileg, sem testileg, hogy valamibe bele ne ütközzék. Nem hihet, mert a hamisság mint sűrű háló tartja fogva az emberi lelkeket. Tehát a hit mind sötétebb és keményebb akadályokba ütközik, és a lélek ebben a sűrű hálóban tapogatódzva alig haladhat, mert jóhiszeműségével az emberi lelkek szörnyeibe ütközve mind nagyobb és nagyobb csalódásokat és fájdalmakat kénytelen elszenvedni. Az igazságtalanság, a durvaság, a belátástalanság, a hamisság, a hazugság, az önzés, a gyűlölet, a bosszú, a megvetés, az elnyomatás és mindenrendű lelki és testi fájdalmak veszik körül az embert. És mint éhes, ordító oroszlánok tájtják ki a

torkukat, hogy elnyeljék testileg és lelkileg, hogy elvonhasák tőle azokat a lehetőségeket, amelyekkel az életét biztosítani, igyekeznek.

Mi volna ez más, mint az Istentől való eltávolodás eredménye! Aki a gőgöt, a zsarnokságot, a hajthatatlanságot, a hiúságot, a ridegséget, az engesztelhetetlenséget, a kegyetlenséget hordozza magában, vajon megesik-e annak a szíve a szenvedőn, vajon megváltoztatja-e az az elveit, amelyeket ő jóknak tart és igazaknak hisz?! Mindenkinek meg kell tehát ízelelnie azokat a tévedéseket, azokat a csalódásokat, azokat a szenvedéseket, amelyeket a lelkéből a világba kibocsát. És amikor ezeket megízleli, s a szájában ott marad a keserű íz, akkor ráeszmél, hogy helytelen az irány, amelyen haladt, helytelen volt az elgondolás, amelyet igaznak vélt, s meg kell változtatnia az elveit.

De vajon hogyan, miképp változtassa meg? Hogyan változék meg a gőgös és zsarnok lélek, milyen irányt kövessen, ha nem látja a jobbat, az enyhébbet, a réginél kívánatosabbat?

Így érik meg lassan-lassan a lélek az alázatosságra, mintegy a szenvedések által sajtoltatva és szorongattatva, hogy keresse a jobbat.

Isten pedig az ő előrelátásával időről-időre gondoskodik olyan csoportokról, akik a lelkük megszerzett igaz és jó érzésével példát mutassanak, és a hitük és igazságuk világosságát elhítsék a világba azok közt a megterhelt és szenvedő lelkek közt, akik vágyakoznak az alázatosságra.

Nem a föld lakói azok, akik a jót, az igazat meggyökeresíteni vannak hívatva. Felülről küldetnek azok, hogy magukkal hozzák az Isten világosságát, az Isten igazságát, s elhítsék a kegyelem magvát, hogy valakik azt felszedik, táplálhassák vele a lelküket, hogy meg ne haljanak.

Az alázatosság az isteni kegyelem ajándéka, az üdvösségre való elhivatottság záloga. Boldog az, aki alázatos, mert az alázatos lelket nem lehet megalázni. Boldogabb

az, aki meghajol, mint aki szembeszáll a szélvésszel, és a szél letöri az őt tápláló gyökérről. Az alázatosság az a csírázásnak induló mag a lélekben, amely bár a földből szedi táplálékát, de ez a gyökér olyan törzset hajt, amely ellenáll a szélvésznek és a viharnak, s ágakat és leveleket hajt, virágokat és sok gyümölcsöt terem.

Ezeket a gyümölcsöket összeszedik a mennyei angyalok, és elültetik a mennyei, kertekbe, hogy ott új életkörülmények közt új életre ébredve, Isten őket új teremtményekké változtassa át.

Az alázatosság az, ami elfogadóvá teszi az ember lelkét a jobb iránt. A gögös lélek nem elfogadó, a gögös lélek visszautasít mindent, amit a maga részére jónak és igaznak nem lát. A gögös lélek hatni akar, uralkodni akar, s mindent ki akar használni, ami, az ő nagyságát, utolérhetetlenségét, istenségét mint keret szolgálja. A gögös lélek csakis ezeket ismeri el, és a hiúságtól sarkalva minden oldalra csapásokat mér maga körül. Mindent leigázni, mindent elnyomni és mindentől elvenni, törekszik az életlehetőségeket, hogy a maga akaratával, a maga, igazságával hinthesse be a világot, amely világról azt hiszi, hogy az azért van teremtve, hogy ő uralkodhassak felette. A gögös lélek nem fogad el semmit; a gögös lélek csak hatásokat akar magából kibocsátani, de más hatásokat nem tud, és nem akar feldolgozni, mert ezekre a hatásokra ő nincs berendezkedve; diktálni, irányítani és mindeneket maga alá akar gyűrni.

Ezzel szemben az alázatos lélek elfogadóvá válik.

Ha az alázatosság példaképe: *Mária*, Aki, előtt mindnyájan meghajolunk, nem küldetett volna és Benne a föld elfogadóvá nem válhatott volna, akkor nem lehetett volna összeköttetést teremteni a menny és a föld közt. Alázatosság hiányában nincs kegyelem, nincs üdvösség, csak kárhozat van, mert a gögös lélek elfordul Istentől, az ő részére az isteni törvény nem létező hatalom, amelynek nem engedelmeskedik.

A gögös lélek istentagadó; és ha vallja is, ha, hiszi is az Isten igazságát, a maga részére másképp alakítja azt, úgy fordítja, hogy az az ő részére kedvezőbb, másokra nézve pedig lealázó legyen.

Az alázatos lélek pedig, mivel elfogadó, hozzátapad Istenhez, keresi, kutatja az igazságot, keresi a kegyelmet, keresi a szabadulást.

És Isten, aki az ő mélységes és kikutathatatlan nagy szeretetében Önmagát adja minden pillanatban az ő gyermekeiért, akik Tőle eltávoztak, akiket szenvedni lát, akik a gyötrődésben keresik és kutatják a kibontakozás lehetőségét: ezeket felkeresi a szakadékokban, a barlangokban, az erdők sűrűjében, ahová elrejtőzködtek.

Az alázatos lélek imádságával megérzi azokat a lehetőségeket, amelyekkel Isten az ő eltévelyedett gyermekei után nyúl, hogy kimentse őket a halál, a kárhozat torkából, amelyekkel módot és lehetőséget nyújt nekik, hogy megtisztíthassák magukat a hazug álmoktól. Azoktól a káprázatoktól, amelyek őket elterelik arról az egyenes útról, amelyet ő tűzött ki az ember elé, hogy elvégezze munkáját, kiengesztelhesse a törvényt, hogy ő felemelhesse az embert egy tisztább világba. Ezek a lelkek megsejtik Isten jóságát, öntudatlanul is keresik és kutatják az Istennel való összekapcsolódás lehetőségeit, bár ez őket harcokba, szenvedésekbe, fájdalmakba és csalódásokba viszi, bele. De érzik a lelkükben Isten kegyelmét, mert megnyílik előttük a hit világossága, amely őket a teljes igazsághoz, Isten igazságához vezet. Ha a lélekben nincs alázatosság, vagy mélyen el van rejtve azok alá a tévelygések és homályosságok alá, amelyek fogva tartják a lelket, lehet hite, — hiszen az ember mindig hisz valamiben — de hitével csak a csalódást találja, mert a csalódásban teljesedik és bizonyul be az ő hitének káros volta. Igenis, mindenki hisz valamiben. Hiszen ha a gögös lélek nem hinne abban, hogy az ő elvei, az ő elgondolásai helye-

sek, akkor nem cselekednék úgy, ahogyan cselekszik. Ha nem hinné a hadvezér, hogy megnyeri a háborút, nem vinné bele a pusztulásba a seregét; ha nem hinné a bűnös, aki másokat megkárosít, hogy sikerrel fog járni a vállalkozása, akkor hozzá sem kezdene; ha tudná a rabló, hogy rajtakapják, sőt esetleg az életével kell megfizetnie vállalkozásáért, nem merne rabolni. De mivel azt hiszi, hogy az neki sikerül, azaz bízik a sikerben, bízik az ügyességében, bízik a maga elgondolásában, azért vállalkozik, azért cselekszi a gonoszt; tehát az ő hite tévedés és ez a tévedés őt szenvedésekbe és nyomorúságokba vezet.

Tehát *nem az a fontos, hogy hisz az ember, hanem az, hogy mit hisz!* Mert ha a lelkében nem érzi az Istentől való elhivatottságot, ha a lelkében nem hiszi mélyen azt az igazságot, hogy kell léteznie a Jónak, az Igaznak (és ez a Valóság, ez az Isten), akkor minden megmozdulása, minden kezdése, minden kutatása tévelygésbe fog vezetni.

*

Beszéljünk még a szeretetről is. Vajon szeretet-e az, amelyet ti emberek sokszor olyan illetéktelenül hangoztattok? Bizony nem; álszeretet az, amelyet ti olyan káprázatosnak, kívánatosnak láttok. Hiszen a szeretet, amely belőletek kiindul, sokszor nem más, mint az önzés kielégítési lehetősége. Az önző szeretet vágyakat ébreszt, célokat tűz az ember elé; és mivel ezek a célok hajtják a cselekvésre, azért tévedezik egyik labirintusból a másikba; minden ajtót kinyit, és amikor látja, hogy mindegyik a bizonytalanságba vezet, elfáradva összeroskad, s várja a segítő kezet.

Amikor aztán már mindenben megcsalódott, amikor már semmiben sem tud hinni, amikor az önzése, gőgje, nagyot akarása kimerült, amikor már azt hiszi, hogy nem tud lábra állni: akkor keresi őt fel az igazság, akkor keresi őt fel az isteni kegyelem, hogy új utat, új irányt mutasson neki, ame-

lyen haladva új erőhöz jut és elérheti vágyainak megvalósulását.

Mert a szeretet is téved. Hiszen a legtöbb ember nem jutott messzebbre az önző szeretetnél, mert elvárja, hogy őt szeressék, de ezért a szeretetért önmagából nem ad semmit, vagy ha ad, nagyon keveset. *A szeretettől hasznot vár, és ha ettől a haszontól elesik, az ő szeretetéből közömbösség, esetleg éppen gyűlölet lesz.*

Ilyen a külső ember szeretete, ilyen a külső ember barátsága, ilyen az emberek társadalma, ilyen a külvilág; mert hiszen mind a látszatvilágban botorkálnak, és abban keresik a lelkük éhségének kielégítését. Ezt azonban el nem érhetik, mert ők a valóságban nem cselekszenek semmit, ami jó és igaz volna, mert nem is cselekedhetnek, hiszen minden igazság, minden, ami jó, áldozatot kíván.

Az alázatosság is áldozat. Áldozat, mert az ember a maga világában úgy van beállítva, hogy az ő szemében a gőg, az önzés, a hazugság, a gyűlölet, a testiség és az anyagiasság a valóságok; ezek azok az eszközök, amelyekkel megszerezheti magának a mulandóban az élet javait. Ezekkel harácsol magának elsőbbséget, létlehetőséget és minél kényelmesebb, minél előnyösebb életet, hogy testi vágyait kielégíthesse, lelki törekvéseinek pedig teret teremthessen.

Mert bármilyen mélyen alásüllyedt is az ember, vannak lelki törekvései is. A tévelygő léleknek mindig nagyobb a térhódítási vágya, mint a szellemiek felé törekvőnek. A testi ember törekvése a világban az, hogy minél nagyobbá legyen, minél szélesebb hatáskört teremtsen magának. Ezzel szemben a szellemiek felé törekvő ember számára mindinkább csak befelé nyílnak meg azok a lehetőségek, hogy az ő szellemi, törekvéseinek élhessen és ezekben magát kiképezhesse, nagygyá tehesse.

Tehát minél inkább akar hatni valaki, annál nyilvánvalóbb, hogy a lelkében rejlő gőg az, amely ezeket a hatásokat óhajt-

ja, kívánja és a maga részére mint eredményeket akarja elkönyvelni.

*

Eljött az Ember Fia — ahogyan Ő Magát nevezte — hogy igazán nagyot cselekedjék, hogy mindent odaadjon, hogy megmentse az embert ezektől a nagy emberi és testi eredményektől. Mindent odaadott: hatalmat, dicséretet, dicsőséget, gazdagságot és fényt, és leszállt a nyomorúság világába azért, hogy ennek az eltévelyedett szellemcsoportnak szolgálhasson.

Ő volt az önfeláldozás példaképe. Az alázatosság a szolgálatban, az önmaga odaadásában éli ki magát. A tökéletes alázatosság teljesen megsemmisíti a lélekben lévő gőgöt.

*

A gög egyik megnyilatkozási formája *az önhittség*, az önmagáról való képzelődés, ami a kevélység okozója. Az ilyen ember többre értékeli magát, mint másit, érdemesebbnek tartja magát mindazokra az előnyökre, amelyeket a világ adhat. Amikor az ember többre értékeli magát, mint azokat, kik körülötte vannak, akkor az ő képességeit nagyobbaknak, ragyogóbbaknak látja, s cselekvési vágyának teret keres a világban, mert irányítani, uralkodni akar.

Mikor az ember hiúságában többre értékeli a maga igazságát a másik ember igazságánál, amikor a saját tudása összehasonlíthatatlanul nagyobbaknak tűnik fel előtte, mint a másiké, akkor — mivel a másikat tudatlanabbnak és gyengébbeknek gondolja — megszületik benne egy másik érzés: *az önzés*, amely kihasználni igyekszik a más tudatlanságát.

Amikor az embert a maga igaza szigorúvá, engesztelhetetlenné teszi, amikor a lelkében ott él a dicsvágy, a becsvágy, amellyel mindenkit elnyomni, lenézni törekszik s mindenkinél nagyobbat, értékesebbet akar alkotni: akkor ez erejét meghaladó munkákba és fáradságokba viszi őt bele. Az ilyen ember lelkében ott él *az elégedetlenség*, ami őt sar-

kalja, kergeti, *felületessé* teszi; a dolgok mélyébe nem tekinthet, mert nincs rá ideje, mert ez az elégedetlenség *türelmetlenné* teszi, s mint egy száguldó paripa mindent maga mögött hagy. Ítéletet mond tájékozatlanul minden felől, nem mélyed bele semmibe, nem kutat, nem tanul; hiszen mindez felesleges, mert ő már mindent tud. Az embernek az önmaga felől alkotott hiányos ítélete az, ami őt elragadja, és messze viszi a boldogság lehetőségeitől.

Az alázatos lélek pedig, aki elsősorban az igazság megismerésére és megtanulására törekszik, odaborul Isten elé — Aki őt a megtérésre hívja — és igyekszik önmagában mindazokat a hiányokat megkeresni, amelyek őt távol tartják a teljes igazság megismerésétől. Az alázatosság *önmagába nézővé* teszi az embert, és beláttatja vele, hogy mennyire érdemetlen arra a kegyelemre, amelyben őt a mennyei Atya részesítette.

Az alázatos ember önmagába tekintve meglátja a maga hiányait, s ez elnézővé teszi más emberek tévedéseivel szemben. Hiszen látja, hogy az a másik éppen olyan nyomorultul szenved, éppen úgy érzi elhagyatottságát, mint ő, s ezért nem tekinti magát többnek, jobbnak, érdemesebbnek. Képességeit nem tekinti mindenek felett valónak, hanem mindenért Istennek ad hálát, ha valami jóban része van, mert tudja, hogy ameddig bűnben, gyarlóságban él, önmagától semmire sem képes. Ez az elnézés *szolgálatra készsé* teszi őt embertársaival szemben; nem haragszik meg, nem sértődik meg, nem cselekszik képtelenségeket. Mert tudja, hogy mindenkire nézve eljön az idő, amikor beismerésre kell jutnia, és szégyenkeznie kell azok miatt a tévelygések miatt, amelyek őt gonoszságokba vitték. És szégyenkezve kell majd szemlélennie azokat az eredményeket, amelyek magának is, meg másoknak is keserű fájdalmakat okoztak.

Amikor az ember mindezeket belátja, akkor egyszersemind belátja kicsinységét, hiábavalóságát is, és mind jobban hozzátapad az isteni gondolathoz, amely őt kegyelemmel

árasztotta el, hogy az ismeretnek erre a fokára juthatott. Ez pedig *megelégedetté* teszi, mert belátja, hogy mindennél többet kapott, többet, mint amennyit magának erőszakkal, a tévelygés útján megszerezhetett volna. Belátja, hogy a tévelygés útja nem tarthat mindörökké, mert hiszen ott ásít a sötét mélység, amely ezeket a száguldó emberlelkeket elnyeli; az ő részére pedig, aki megtalálta lelkében az Istent és megismerte Isten törvényét, mindennél nagyobb kincset adott az Isten.

A legrövidebb út az alázatosság útja, mert az alázatos embernek minden lépésnél el kell valamit hagynia, fel kell áldoznia az ő emberi, tévelygő énjéből. Minden lépésnél áldozatot kell hoznia, de minden áldozat nyomán új csillagok gyúlnak ki a sötét éjszakában azon az úton, amelyen halad. Az új csillagok új fényt vetnek, új tájékozódási lehetőségeket nyújtanak. Ezek a fények pedig sok elhagyott öröme vezérlik, amelyeket a hiúság és gőg eltemetett. Ezek a gonosz érzések, amelyek egy pillanatig sem hagyták megállani az élet útján, hogy gyönyörködhessek azokban az elhullatott virágokban, amelyeknek magvait égi kezek szórták a földi életbe, hogy az ember ne találja olyan sötétnek és sivárnak az életet, hanem enyhülést találjon a sivatagban a hazafelé vezető úton.

Ezek a mennyei magvak kikelnek itt az elhagyottság világai-ban is, és igaz örömeket teremnek a hívő és alázatos lélek számára. Mert az ilyen lélek már tud örülni a kicsiny örömeknek is. Ezek az örömek már nem a föld nyújtotta örömek, hanem mennyeiek. Ezeket a virágokat leszedheti a lélek, és magával viheti az örökkévalóságba. És bár ezek kicsiny eredmények — amelyeket a földön embertestvérei lelkéből odaadásával és alázatosságával váltott ki — de örök értékű mennyei értékek.

Hiszzen ti tudjátok testvéreim, milyen érzést vált ki az, ha egy lélekkel jót cselekedtetek és az a jó helyett gonosszal fizetett.

Ilyenkor azt mondjátok rá: „hálátlan volt; hiábavaló volt minden, amit vele tettem, hiába adtam neki a legjobbat önmagamból, nem hozta meg az eredményt". Tudjátok, hogy ez fájdalmat jelent.

Azonban azt is tudjátok, mekkora az örömtök, ha a magatok alázatos lelkével, a magatok igazával, szeretetével, elnézésével, szerénységével, engedelmisségével valami maradandó eredményt tudtok elérni. Ha azt látjátok, hogy a gyermekeitek lelkében visszhangot keltett a ti szeretetteljes és alázatos hitetek és Istenhez való ragaszkodásotok. Ha azt látjátok, hogy a ti hozzátok tartozókban, a ti embertestvéritekben — akikkel talán nem is bizonyos céllal cselekedtetek jót, hanem csak a lelketek ösztönös érzéséből, ahogy azt nektek az igazság és az alázatosság törvénye diktálta — olyan érzéshullámzást keltettetek életre, amely titeket arra enged következtetni, hogy abban a lélekben növekedett a jó, az igaz. Milyen nagy ilyenkor a ti örömtök, hogy alázatosan leszedhetitek a virágokat, amelyeket nektek a földi élet nyújtott, mert ezek igazi mennyei értékek.

Az alázatosságnak ezek az élet útján nyíló virágai örömet jelentenek. De a legnagyobb, a legigazabb örömet az a lehetőség nyújtja nektek, ha a lelketek világába bezárkózva érzitek és halljátok az Isten szavát, érzitek az élő Istennel való összeköttetéseket, Aki titeket folyton szebb, nagyobb és igazabb munkára képesít. Ekkor előttek mennyei világosság tárul fel és elhagyjátok e múltó világ hiú igazságait, hiú örömeit, mert megtaláltátok azt a másik, titokzatos világot, amelyet a lelketek immár nemcsak sejt, hanem megérez, sőt tudja, hogy van, mert érzi annak hatalmát. Ezt a hitet, ezt a megismerést nem veszi, el többé senki tőletek.

Ha idáig eljutottatok, akkor bizakodó lélekkel és erős, igaz hittel néztek szembe az életnek azokkal a viharaiival, amelyek elvehetnek tőletek mindent, ami a világé, de azt, ami a szívetekben él, ami a szívetekben cselekvőképes hitté vált, el

nem veheti töletek senki, mert az a tiétek. Szembenézhetnek a halállal, az elválással, de ez a ti, bizonyosságotok, *amelyet csak az alázatossággal tudtok megszerezni*, átvilágítja a sötétséget, átvilágítja a kikutathatatlant, és biztos *kézzel* vezet benneteket mindenem keresztül, mert tudjátok, hogy ahova, mentek, ott van az élet, ott van a remények megvalósulása, ott van a célok elérése, az igazság beteljesedése, a pihenés, a béke, az összhang.

Hiszen Ő ment elöttetek, aki mindent levetkőzött a mennyei fényből, a mennyei hatalomból, hogy titeket itt a nyomorúság világában megkeressen, és neveteken szólítson. És amikor meghalljátok ebben az életben az ő hívó szavát, akkor a lelketek megsejti, hogy Ő az igaz, Ő az egyetlen, mert látjátok, hogy Ő mit cselekedett; látjátok, hogy Ő alázatos és engedelmes volt egészen a kereszthalálig,.

Nektek tehát nincs mitől félnetek; lerakhatjátok a gondolatokat, a félelmeteket és aggodalmatokat az ő kezébe, mert Ő megy elöttetek az alázatosság útján, felveszi vállára a keresztet, és azt mondja nektek: „Kövessetek engem!”.

Akik tehát meghallottátok az ő hívó szavát, kövessétek Őt egész lelketekkel, egész szívetekkel; hagyjátok magatok mögött a világ hangos hívogatását, csalóka fényét, hazugságát, káprázatát. A belső út, az alázatosság útja, az odaadás útja az, amelyen Őt követhetitek, amelyen mindjobban megérthetitek Őt, amelyen leolvad a lelketekről a világ vonzása, a büntudat, a szégyenkezés, mert az alázatosság palástja betakar titeket, az alázatosság fénylő ruhája alatt új lélek képződik, tisztább, igazabb életcéllal.

Hadd takarja hát el az alázatosság palástja a bűnre való hajlandóságot, a lélek mezítelenségét! Ti csak adjatok mindig magatokból, szüntelenül áldozzatok valamit, ami mulandó, ami titeket ehhez az élethez, ennek az életnek az igazságához köt.

Ha a másik élet, az örökkévaló élet igazságának, az Isten igazságának engeditek át magatokat, akkor újjáébredtek arra a valóságra, amely visszavezet benneteket az elhagyott Paradicsomba, felöltöztet az Isten kegyelméből szőtt ruhába, a bűnbocsánat ruhájába, ebbe a drága ajándékba, amely minden megtérő, hazatérő tékozló fiút készen vár. Új ékességek várnak reátok, amelyeket Isten fenntartott a ti felékesítésekre; új öröm, új kapcsolat a mennyeiekkel.

Nem kell többé a szakadékokban, a barlangokban bujdosnotok, amikor Isten hí titeket, nem kell többé hazugság-szötte öltözetről gondoskodnotok, nem kell többé titkolódnotok, mert mindent feloldott, mindent megsemmisített az Úr, Aki az alázatosság útját nyitva hagyta a megtérő emberi lélek számára. Ő itt hagyta az ő irgalmának, kegyelmének, bűnbocsánatának ajándékait; vegyétek hát, s lépjete rá az alázatosság útjára, öltözködjete fel az alázatosság köntösébe. Hogy megszűnjék minden titok, minden igaztalanság, minden tévedés, és Isten igazságát hordozva a lelketekben, s a, szerint cselekedve ebben a múlandó világban: Isten akaratával e múlandó világot is felemelhessétek, és megtisztíthassátok a ti életekkel, amely múlandó értékekből örök értékeket juttat nektek!

INTŐ SZÓ AZ UTOLSÓ ÓRÁBAN.

A megpróbáltatás értelmezése. — A szellemi én megszületése. — Újjászületés előestéje. — Isten szeretete felfoghatatlan. — A szellemi én kibontakozása. — A sátán célja. — Hogyan szolgál az ember a sátánnak? — A kegyelemáradat megszűnésével minden meg fog merevedni. — A „jóvatétel” képtelensége.

Emberek vagytok, és ebben a szóban ki van fejezve a gyarlóság, az ingadozás, a kezdetlegesség, amellyel félve tesztek egy-egy lépést a másik után előre, mert féltek, hogy valamilyen módon nem jól, nem helyesen találtak lépni, és élesíték.

Ne féljete! Tekintsetek az Úrra, aki előttetek járt! Ha Reá tekintetek, akkor erősek lesztek, mert az ő ereje a ti lelketekben hatalmas és csodás cselekedeteket tud véghezvinni, ha a ti emberi mivoltotokról, a ti személyes énetekről képesek vagytok lemondani, és képesek vagytok eltekinteni azoktól, amiket a ti gondolkodásotokkal, képzelődéseitekkel magatok körül már megalkottatok.

Mert az emberi lélek hajlandó a képzelődésekre, az álmodozásokra. Azonban azt mondom, vessétek el mindezeket magatoktól és egész, lelketekkel helyezkedjetek bele az Úr ígéretébe: „*Én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig*”. Tehát amikor az ő akarata szerint cselekedtek, amikor az ő igazságát keressétek — nem az emberek véleménye szerint — akkor Ő mindenkor veletek van az ő szent Lelke által, hogy titeket megvilágosítson, megerősítsen, és tájékozódásokban vezessen a biztos cél felé.

Mi volna ez a biztos cél egyéb, mint az, hogy elsősorban az ő igazságát, az ő akaratát vessétek a lelketekbe, és Neki engedelmeskedve mindig azt cselekedjétek, ami Előtte kedves, azokkal az emberekkel és szellemekkel, akik körülöttetek vannak, akik veletek valami, dolognál fogva összeköttetésben állnak.

Mert hiszen ti tudjátok, hogy semmi sincs ok és cél nélkül, és Ő mindenből, legyen bár az rossz, helytelen, igazságtalan — hogyha hisztek és Őt szeretitek és szeretettel engedelmeskedtek az ő akaratának — a ti javatokat munkálja ki, hogy nektek mindenből nem mulandó, hanem örök értékű hasznatok legyen.

Az emberek a csapást vagy szenvedést megpróbáltatásnak nevezik. A megpróbáltatás azonban nem ebben áll; megpróbáltatás alatt akkor álltok, amikor a legkevésbé sejtitek, hogy megpróbáltattok: akkor, amikor választanotok lehet a jó és rossz között. Amikor elétek adja a végzet az igazat és igaztalan, amikor előttetek van a homály és a viláosság, amikor

tehát szabadon választhattok, és amikor a lelketek szabadságával élve választjátok is magatoknak a jót, vagy a rosszat. **Amit ti megpróbáltatásnak neveztek, ami rátok teherként nehezedik, az már csak a ti megpróbáltatásotoknak a következménye; amit a lelketek mint következmény tapasztal, azt már egy elmúlt tévedésnek, helytelen ítékezésnek, vagy helytelenül felfogott igazságnak következményeként érzitek magatokon.**

De azért ne búsuljatok még akkor se, ha csakugyan megállapíthatjátok magatokban, hogy helytelenül cselekedtetek. Mert ha a lélek belátja, hogy helytelenül cselekedett, akkor örömmel, ujjongva adjon hálát Istennek, hogy ha szenvedések és fájdalmak árán is, de megtalálta a helyeset, mert az ilyen tapasztalatot nem veheti el többé tőle soha senki és semmi.

Krisztusban és Krisztussal mindent kiegyenlíthettek, mindent eligazíthattok, mert az ő akaratában élve, Neki engedelmeskedve, Vele mindenkor összeköttetésben állva az életutatokon mindent felismertek, és mindent a maga értéke szerint megbecsülhettek, vagy elszórhattok magatok körül. És a ti lelketek mérhetetlen gazdagsággal térhet meg oda, ahol ezeket a gazdagságokat beváltja számotokra az örökélet.

Ti ebben a világban szorongattatást szenvedtek az igazságért; ti itt úgy vagytok, amikor az igaz utat követni akarjátok — nemcsak amikor már követitek, hanem amikor elhatározzátok, hogy követni akarjátok — mint a vajúdo asszony, amikor a szülés fájdalmai szorongatni kezdik. Nektek is eljön az órátok, amikor megértek arra, hogy a ti mulandó emberi életetekben keresztül megszülethessek a ti szellemetek az örökévaló életre, erre a másik létállapotra, amely után való vágyat úgy hordozzátok a lelketekben, mint ahogyan a viselő asszony hordozza méhében megszületendő gyermekét. Ti is úgy hordozzátok ezt a vágyat magatokban, mint akik várják annak megvalósulását; készültök rá, fáradtok érte, kéritek, és

mégis féltek tőle. Ilyen az ember állapota itt ezen a mulandó világon. Mert valamint az asszony fájdalma közt szüli meg a gyermekét, de mikor a gyermekét karjai közé veszi, mikor annak a szemébe tekint, abban a pillanatban elfelejti a fájalmát. Éppen úgy ti is, amikor látni kezdetek, amikor észrevehetően érzékelitek magatokban a nyugtalankodó istengyermekeket, és amikor már-már annak a megszületéséhez közel álltok: ezek az érzések, ezek a vágyak mind intenzívebbekké lesznek. De amikor a lelketek megszületett az örökkévalóságra, akkor eltűnik minden fájdalom, és örültök, hogy ember született — nem e világra, hanem az örökkévaló életre.

Ne szomorkodjatok, és ne búsuljatok tehát. Újjászületés előestéjén álltok itt, a Krisztusban való újjászületés előestéjén. Ennek az újjászületésnek el kell következnie, hogy Krisztus szelleme lengje körül azt a gondolatot, azt az eszmét, melyet ti is egyenként és a ti csoportotok képvisel a világon. A Krisztus szelleme a megtisztulásnak, a megigazulásnak és a megszentelődésnek a szelleme.

Én veletek vagyok, és mindaddig veletek leszek, ameddig ti hűek maradtok a krisztusi eszméhez, az Általa adott igazsághoz, amely nem hagyja a koporsóban az emberszellemeket, hanem megnyitja előttük az ő fénylő világosságát. És betekintést enged oda, ahol a megváltottak csoportjai dicsérik és dicsőítik Őt azért a szeretetért, amellyel Ő lehajolt a bűnös, gyötrődő emberiséghez. Magára vette a bűnök terhét és eloldozta azoknak a lelkét a sátán bilincseről, akiket évezredek keresztül odakötözött a bűnnek, a kínos gyötrődésnek járásához az ellentét eszméje, gondolata.

Újjászületésnek kell következnie úgy az egyeseknek, mint a csoportoknak a lelkében. Ne csüggedjete, ne bánkódjatek és ne legyetek kishitűek; bizakodjatek, az Úr velünk van és veletek lesz!

Majd csak azután tudjátok és ismeritek meg, amikor átjuttok ide, hogy minden lépés, minden hang, minden szó, minden mozdulat, amellyel Isten ügyét megrögzítettétek, valósággá tettétek a földön, mint szilárd alap vár itt a boldogság világában titeket. Mindezek, mint összehordott téglák várnak itt rátok, amelyekből a lelketek lassan-lassan felépíti azt a lakóházat, amelyben zavartalan békét és boldogságot találtok.

Ebben a lakóházban majd sokszor vendégül látjátok a ti Uratokat, Aki, veletek vacsorázik, és megtöri a kenyeret számotokra, hogy erősítsen titeket a fejlődés útján, hogy minél hamarabb elérhessétek az elveszítettet. Ti sokat beszéltek a szeretetről, sokat hangoztatjátok azt, **de még csak fogalmatok sincsen arról, hogy mi az igazi szeretet, mi az Isten szeretete, mi az a titokzatos nagy hatalom, mi az az édes, boldogságot árasztó érzés, amellyel Ő titeket visszavár,** amellyel titeket Magának akar mondani és tudni. Előttetek még az önmagatok érzése is titok, annál kevésbé tudtok behatolni Isten szeretetébe, hogy azt felbontsátok és megértsétek.

Nem, gyermekeim, **ebben csak *hinnetek kell*, mert ezen a fokozaton még nem vagytok képesek ezt a lelketekben kellőképpen felfogni. Egyáltalában fogalmat sem tudtok róla alkotni, mi az, hogy: *Isten szeret titeket.***

Nektek egyelőre semmi más nagyobb dolgotok nincsen, mint a lelketekben az Isten iránt való engedelmességet kialakítanotok és tökéletességre vinnetek, hogy ne álljatok ellene az ő akaratának, hogy intenzív életet éljete Istenben, hogy keressétek és kutassátok az ő törvényét.

Az ő igéjében mindent megtaláltok. Amikor az ő igéjét csak némileg is kezditek megérteni, felhasználni és alkalmazni, akkor látjátok meg, hogy egy titokzatos világ ajtaja tárul fel előttetek, amely világ telve van Ővele, az ő szeretetével, az ő áldásával, az ő kegyemével. Amely mint soha ki nem apadó bővizű zuhatag folyton ömlik reátok, akik a hitnek első zsen-

gését hordozzátok a lelketekben, és ezzel a ti kezdetleges hitetekkel Hozzá tapadtok, Őt kériitek, Őt várjátok. **Nem is hiszitek, hogy ennek az áradatnak milyen nagy mennyiségét vonzzátok ezzel a hittel magatokhoz!**

És én ezt az örömhírt akarnám veletek és rajtatok keresztül minden elhagyatott és megpróbált lélekkel közölni, hogy nincsen semmi elveszve, nincsen semmi hiába, mert Ő mindent számon tart mindenki lelkében. Ő minden fájdalmat, minden könnyhullatást összegyűjt, és mindenkit megjutalmaz érzéseinek és vágyakozásainak megfelelően.

Majd akkor, amikor az emberek ezzel tisztában lesznek, meg fogják érteni Krisztusnak ezt a kijelentését: *„Megbocsáttatok az ő bűnei, mert nagyon szeretett.”*

Mit jelent Krisztust szeretni? Mindent, ami a személyes énhez fűződött, mindent, ami, a mulandóban kísértést jelentett, elhagyni, otthagyni azért a szeretetért, hogy a lélek Krisztust megtalálhassa, hogy Krisztusnak egyetlen pillantására érdemes lehessen. Ő pedig nemcsak egyetlen pillantásával, de szorgalmas kutatóval keres mindnyájukat, akik itt a földön tévelyegtek, akik itt a földön szenvedtek. Mindegyikötököt keres az ő szívével, hogy megmentsen az ellentét zsarnokoskodó hatalmától.

Nem tudjátok ti, gyermekeim, azt a nagy titkot, hogy az ellentétnek miért áll érdekében titeket, földi embereket, elcsábítani és megkötözve az ő világába szállítani! Mert titeket, akiket a Kegyelem a felszínre hozott, akiket a Kegyelem felöltöztetett a nap sugaraival, akiknek új életet, új lehetőséget nyújtott, óriási mennyiségű erőhullámzás, tiszta természetes erő vesz körül, amely a ti megsegítésetekre bocsáttatott alá, hogy titeket vezessen, ápoljon, tanítson, erősítsen. Fényvel, világossággal lásson el, hogy a ti fejlődő lelketekben ugyanaz a folyamat menjen végbe, mint a növényben, amely amikor a magból kikel, először gyökeret és szárat hajt, majd a szárból kibontakoznak a levelek, a levelek után a

bimbók, hogy virágok és gyümölcsök legyenek belőlük. Így a ti, szellemieknek, a ti lelketeknek is ki kell bontakoznia azokból a nyers erőkből, amelyek titeket a bukással körülvettek, amelyek megfertőzve mintegy fogságban tartottak.

Ezeket az erőket, amelyek titeket megkötöztek, oldozzák föl az Isten által küldött hatalmas erőhullámok, és életre keltik az ebben szunnyadó lelket. És ez a szunynyadó lélek, amint a világosság felbontja körülötte a sűrűséget, mindjobban és jobban kezd tájékozódni, mindinkább kezd tudomást venni az életről. Mindenesetre először csak a test körül tekint szét és a test körül gyűjt tapasztalatokat. Ezekkel a tapasztalatokkal azután életről életre mindjobban meggazdagodva, egy tudat-világ fejlődik ki körülötte, amely tudat-világ amint rögzítődik, a szellemmag is fejlődésnek indul. Tehát amint az előbbi példázatomban mondtam, hogy a levél után a bimbó, a bimbóból a virág fejlődik ki, úgy az emberi lélek is bölcsője a szellemiségnek. **Az emberi, lélek érzelmei, csalódásai, vágyakozásai, mind-mind a rejtett szellemiség kivetített életsugaraival, formaképző mennyei tulajdonságai, amelyek magukba zárják a paradicsomi élet álmát, azt a boldogságot, amelyet a szellem nem tudott elfelejteni, amelyet folytatni kíván, ami után öntudatlanul és akaratlanul is azonnal törekszik, mielőtt a halál álmából öntudatra kezd ébredni.**

Ezt a felfelé-törekvést szemmel kíséri, és nyomon kíséri az anyagba száműzött ellentétes szellemi elv, és mivelhogy ő nem ölthet testet, **mivelhogy ő nem ténykedhet közvetlenül az Isten kegyelmének világában, tehát az ő gonoszságának sugaraival és vonzóerejével behálózza azokat a rétegeket, amelyek — mivelhogy megfertőzött erők — hajlamosak a bűnre, a tévelygésre.**

Tehát a sátán nyomon kíséri, az embert az ő fejlődésében, és *amennyire az ember átengedi magát neki*, amennyire az ember a gonosz tanácsán jár, annyiban átadja neki azokat a tisz-

ta erőket is, amelyeket a Kegyelem adott neki testbeöltözése alkalmával. **Ebből hízik fel az ellentét az anyagi világon, és ezért képvisel az itt olyan nagy hatalmat, ezért nem akarja kiengedni kezei közül az emberi lelkeket. Mert hiszen ha az emberi lélek megtagad vele minden közösséget azáltal, hogy elszakad a bűntől, akkor a sátáni elv meg van fosztva az erőforrásától.**

Úgy képzeljétek el, mintha minden lélek, aki a bűnhöz tapad, a sátánnak egy-egy levezető csöve volna, amelyen keresztül az ellentét a saját világát erőkkkel telíti meg. Ezért ragad a sátán az emberi lélekhez, mert ezúton tudja magát fenntartani.

Hiszen, ha az isteni kegyelem megszűnik és betakarodik minden segítség, azaz ha az Ég a maga áldásait bevonja úgy, hogy nem folyik többé az áldás-zuhatag, akkor ismét minden megmerevedik, és a halál hidegsége és zordsága és a megsemmisülés sötétsége lesz úrrá mindenben.

Ezért szükséges, hogy a felébredt emberi lélek a maga erőit összegyűjtse, hogy küzdelmet folytathasson az ellentéttel, amely körülötte és benne hatalmat tart fenn. *Ezért szükséges, hogy az emberi lelket felülről olyan nagy segítséggel lássák el, mert hiszen az ember önmagától képtelen a jóra.*

Belátjátok most már ezeken keresztül, hogy **az ember nem beszélhet jóvátételről és visszafizetésről!** *Ugyan miből? Hiszen nincsen semmije sem, minden kegyelemből van, amije csak van. Vagy mit adhatna az ember Istennek, mikor az Isten semmi nélkül sem szükölködik? És mit adhatna, amit előbb nem az Isten adott volna neki?*

Megmondattok a régieknek: „Irgalmat akarok és nem áldozatot.” Az ember lelkét, az ember szellemét akarja a szerető Atya, mióta csak megteremtette az embert. Magához akarja őt vonzani, hogy boldogíthassa. Tehát *kegyelem az, hogy megteremtette a világot és a benne lévőket, kegyelem az, ami az életet adja és felette tartja vigyázó kezét, kegyelem az,*

ami az embert körülveszi és ami reá sugárzik, kegyelem, amiért az ember semmi mást nem adhat, mint csupán hálát az ő Teremtőjének. Istennek nincsen szüksége semmire, mint csak az ember alázatos, szófogadó lelkére, és az ő szívéből feltámadó szeretet-szikrára, amely Őt, a Teremtőt keresi. És erre is magának az embernek van szüksége.

A SZELLEMVILÁGGAL VALÓ ÖSSZEKAPCSOLÓDÁS JELENTŐSÉGE.

A szellemtan igazságainak tisztán kell fennmaradniuk az utókor számára. — Az életúton nyitott szemmel kell haladnunk, hogy felismerjük feladatainkat. — Hálaadás a szenvedésekért.

Az emberek nem járhatnak, és nem csoportosulhatnak felelőtlenül a szellemvilág tornácában, és nem kapcsolódhatnak össze felelőtlenül a szellemvilággal, hogy az egyik lábukkal a szellemvilág, a másikkal pedig a földi élet kicsinyes igényeinek pallóján járjanak. Az embernek el kell magát határoznia, hogy a kettő közül melyiket válassza, mert úgysem mehet sokáig úgy, ahogyan azt sokan gondolják, hogy nyugodtan élnek tovább a testnek, egy kicsit pedig, ameddig a lelkük megkívánja, a szellemiekkel foglalkoznak, de amikor betelnek vele, akkor el akarják tolni maguktól azokat a kötelezettségeket, amelyeket *öntudatlanul és akaratlanul is magukra vállaltak*, amikor a szellemvilág kapuján zörgettek.

Akik a szellemvilággal összeköttetésbe léptek, azoknak azokban az órákban, amikor a szellemvilággal összekapcsolódnak, el kell felejtkezniük arról, hogy ők emberek, és ahogy a testéből kivetkőzött lélek áll meg az Isten trónja előtt, nekik is úgy kell megállaniuk az Isten előtt, és el kell felejtkezniük az ő emberi, külső kicsinyességeikről, emberi felfogásaikról és emberi ítélkezéseikről, hogy valamiképpen a szellemvilág megbotráncozását ki ne hívják maguk ellen.

Mert igen sokan felületesen gondolkodnak, és egyszerűen emberek módjára vesznek részt az üléseken azzal a megszo-

kottsággal, a lelkük ügyének azzal a felületes elintézésével, amelyhez elegendő, ha részükről csak egy kicsiny félrelépés, egy megcsuszamlás járul, és máris a mélységbe zuhanhatnak. Az ő lelküknek, az ő emberi ítéletüknek a megkísértője ez a helyzet, mivel a szemük előlit nem történik semmi olyan, ami őket félelembe ejtené. És mivel nem látnak, és nem tapasztalnak semmi ilyen félelmet keltőt, ennél fogva a halállal szemben is úgy állnak, mint akik egészen rendjén valónak találják a dolgot, mert azt hiszik, hogy ők a halál törvényének minden titkát, minden bejáratát ismerik és úgy cselekedhetnek, ahogyan az ő emberi gondolkodásuk irányítja őket.

Nektek, spiritistáknak, támogatótok kell egymást azzal a szeretettel, amelyet már ki-ki megszerzett magának ezen az úton. Különben miért volnátok testvérek? Miért volna szükséges, hogy egy gyülekezetet képezzetek? Ezzel a szóval, hogy: testvér, ki van fejezve a szoros összetartozandóságok, mint ahogyan ebben a szóban, hogy: *test* és *vér*, ki van fejezve az, hogy egy gyökérből, az életnek egy forrásából indulnak ki azok, akiket ez a szó összetart. Így mindenkinek, aki egy gyülekezetbe tartozik, egy igazságból kell táplálkoznia.

Ez az egy igazság az egyikben több, a másikban kevesebb eredményt tud elérni, de mindenesetre ezeket az egyes lelkeket senki sem támogathatja hathatósabban a fejlődésükben, mint éppen azok, akik velük egy forrásból táplálkoznak. És ennek az egy forrásból való táplálkozásnak, egy irányban való haladásnak, egy cél kitűzésének hovatovább eggyé kell tennie azokat a lelkeket, akik egy gyülekezetben vannak.

Ebben az egységben van az az erő, amely képes magának itt az ellentét világában olyan utat kívágni, hogy akik tévelyegnek, akik még bizonytalanságban élnek, — mert nem tudják, hogy tulajdonképpen merre keressék azt a forrást, ahonnan a lelküket kielégíthetik, de az ő tévelygéseik közben egyszer csak szembetalálkoznak azzal az úttal, amelyet ti magatok

mögött hagytok, - azok a ti szellemi, termékeitek, a ti szellemi táplálékaitok megismerése alapján szintén munkálkodni kezdjenek és ők is eredményeket mutathassanak majd fel.

Így ez a világosság hovatovább mindig nagyobbá és nagyobbá lesz, mindig messzebb és messzebb látszó fényt terjeszt maga körül, mindig többet tud majd felszívni a sötétségből, a bizonytalanságból és többet lesz képes az egyenes irányba vezetni.

Ez tulajdonképpen az a munka, amelyre ti emberileg hívatva vagytok. Mert nem csak annyi, az eredmény, hogy azok a szellemek, akiket magatokhoz vonzótok, az ő megtérésük folytán új feladatok elé állítatnak, hanem rajtuk keresztül más szellemek is megtérnek, akik viszont ezeknek az élet-eredményei és hatásai nyomán keresik fel ezt az utat, és így tovább. Így kiszámíthatatlan az a hatás, amelyet, hogyha jól munkálkodtok, Isten áldásával el tudtok érni.

Ebben mindenesetre nagyon sokat segíthet egymáson az az együttes, amelyben annyi ember van együtt. Mivelhogy az ember magában nagyon sok tökéletlenséggel és lelki felkészületlenséggel csak mintegy hevenyészve áll azok elé a feladatok elé, amelyek őt várják, ennél fogva nem képes velük megküzdeni, mert nincs annyi képessége, hogy felismerje, hogy mik azok a feladatok, amelyeket neki kellene elvégeznie.

Hiszen magatok láthatjátok, hogy még a legnagyobb figyelemmel, a legnagyobb igyekezettel is milyen kevés eredményt tud az ember elérni. Hát még ha az ő emberi gyarlóságaihoz ragaszkodik, ha a lelke azokhoz a kényelmes igazságokhoz teljesen hozzánőtt, amelyek mindig többet és többet igyekeznek behúzni és beleolvasztani a lelkiekből a testiekbe! **Hiszen láthatjátok, hogy bármilyen tiszta és ragyogó legyen is valamely igazság, amikor az egy ilyen gyülekezet tagjainak lelkében visszatükröződik, mennyire elhomályosodik egy rövid félóra alatt! Az emberek**

különböző felfogásán, a lelkek különböző szűrőjén keresztüljutva úgyszólván alig-alig ismerni rá azokra az igazságokra, amelyeket az ember a lelki, a szellemi úton magáévá tett, felszívott.

És hogyha az emberek ezeknek az általunk hirdetett igazságoknak a szentségére, tisztaságára, tisztán való megőrzésére és a lelkükben tiszta helyre való állítására nézve figyelmeztetést nem kapnak, akkor ezek az ember-lelkek elnyújtózkodnak a kényelem nyugágyán és megkeverik ezeket az igazságokat a saját gondolataikkal. És mindig többet és többet vesznek hozzájuk azokból a nekik tetsző emberi gyarlóságokból, amelyekkel azután hovatovább elhomályosítják ezeknek a szellemi ragyogását, **így lesznek a szellemi igazságokból vaskos emberi igazságok, kötelezettségek, páncélok, amelyek megnyomorítják azoknak a lelkét, akik pedig ezeken keresztül az üdvösségüket kívánták megtalálni. Így nyomorodott el az Igazság Lelke a különböző dogmákba való rögzítés által.**

Én pedig nem akarom, hogy az emberek ezeket az igazságokat is a maguk életének járulékaivá tehessék. Nem akarom, hogy ezeket „megemésszék”, mert ezeknek tisztáknak kell maradniuk. *Az idő közel van,* és **nincs már annyi lehetőség, hogy ezek ismét egy újabb tisztítási folyamaton mehesse- nek keresztül, hogy megint használhatókká váljanak a későbbi nemzedék számára.**

*

Imádkozzatok mindnyájan külön-külön és együttvéve is, hogy az Úr küldje el az ő Szentlelkének erejét és világosságát, hogy megerősítse és megvilágítsa azokat a lelkeket, akik magukévá akarják tenni azokat az igazságokat, amelyek ott álltak előttük, de ők elmentek mellettük és volt idő, amikor a földre taposták, volt idő, amikor sárral dobálták s volt idő, amikor harcoltak ellene. Hogy felismerhessék az Isten nagy kegyelmét, amellyel őket mindnyájukat meg-

keresi, hogy mindnyájuknak a lelkébe bevilágítson, hogy mindegyikük megismerhesse önmagát, megismerhesse az ő mulandó énjében a hibákat, gyarlóságokat, gyengeségeket. És az ő örökkévaló részük, az ő szellemük felismerhesse Isten akaratát s egész lelkével bekapcsolódhasson abba, engedelmeskedni tudjon annak, hogy az Isten akarata kiteljesedhessék nemcsak abban, amit az ő szellemük nagynak lát, hanem abban is, amit fel sem ismer, amiről nem tudja, hogy az micsoda célt szolgál.

Mert az ember sohasem tudja, amikor az életúton halad, hogy valamelyik lépésénél mi várja őt, mit kell elvégeznie, mit kell megtanulnia, mit kell felszednie, mivel kell magát gazdagítania, vagy mit kell elhagynia. De ha az isteni Lélek bevilágít az ember lelkének érzésvilágába, hirtelen kigyúl a láng, és a lélek megérzi és megtudja, hogy mit és hogyan kell cselekednie.

De ha ez be nem következhetik, ha az Isten Lelke nem tud bevilágítani, mert megtörik annak sugara az emberi én okoskodásán, az emberi ének hibáihoz, gyengeségeihez való ragaszkodásán, azaz, ha az emberi lélek elzárkózik, beburkolózik az isteni Lélek világossága előtt: akkor hiábavaló volt az élet. Hiábavaló volt a kutatás, hiábavaló minden törekvés, mert akkor nem tudja kiemelni őt az Isten azokból a hibákból, azokból a tévelygésekből, amelyek fogva tartják.

Azért az Isten megengedi az embereknek, hogy az életúton veszedelmekkel is megismerkedjenek; megengedi a viharokat, megengedi a fájdalokat, a szenvedéseket. Hogy amit az isteni akarat, az isteni kegyelem, az isteni szeretet el nem tud végezni, — mert súlyos és kemény páncéllal védekezik a bűn ez ellen a behatás ellen — az ütközések puhítsák és örökléjük fel azt a kemény páncélt, hogy darabonként hulljon le a lélekről. Hogy amikor a lélek érzi azt a kemény tusát, amellyel őt az élet sújtja, és szenved alatta, a másik oldalról pedig érzi, az Isten szeretetének melegét, amely vigasztalásban és

ígéretben nyúl le hozzá, és egy szelíd simítással elsöpri a bűnnek szétpattanó páncéldarabkáit: fellelegezzen, megtisztuljon, megigazuljon és igaz érzéssel adhasson hálát az Istennek azért a kegyelemért, hogy őt szenvedni engedte. Mert ennek is el kell következnie a lélek számára.

S amikor már ez elkövetkezett, amikor a lélek már belátja, hogy mindazok a szenvedések és fájdalmak, amelyek őt szorongatták, csak előfutárai voltak annak az önömnnek, annak a boldogságnak, annak a szabadságnak, amely őt várja: akkor nagy boldogsággal és **örömmel ad hálát, mert látja, hogy azok a szenvedések milyen nagy szolgálatot tettek az ő lelki felemelkedésének.**

Mert hiszen a szenvedések nem szükségesek ugyan, és nem olyan elmaradhatatlan kellékek, mint ahogyan azt egyik-másik gondolja, de szükségesek addig, ameddig a bűn és a bűnnek következményei sűrű törmelékként betemetik a lelket és eltorlaszolják előtte az utat, hogy hiába akarna, nem tud kimenekülni a tévelygés rabságából, és nem tudja meglátni a közvetlen előtte elterülő boldogság világát, mert mindent a saját bűnös tévelygésein keresztül szemlél. Ilyenkor hiába vannak a legragyogóbb színek, azokat is sötétekné látja, és nem kívánatosnak lát olyan dolgokat, amelyekben a lelkének boldogsága és üdvössége van elrejtve.

Nehéz ezt megérteni, nehéz ezt a léleknek magáévá tennie, ameddig a gőg uralja az ő természetét. Nehéz ezt megértenie, mert hiszen a bűn természete egészen másként festi át a lélek vágyvilágát. Mert a bűn természete másként látja az igazságot; másként látja a megoldást, a beteljesedést, ő maga akarja előírni az ő mennyei Atyjának, hogy milyen úton vezesse, milyen úton boldogítsa őt.

Az ilyen lelkek mindaddig ütközéseket szenvednek, mindaddig sűrűsödik, vastagodik rajtuk és körülöttük a bűnnek és tévelygésnek az a természete, amely visszatartja őket a boldogság elérésétől, ameddig meg nem értik, hogy az ember

milyen kicsiny, az Isten pedig milyen nagy, és közöttük milyen elgondolhatatlanul óriási a különbség.

Amikor az ember ezt felismeri, amikor ez a nagyság összetöri a lelkét, akkor kezdi megtanulni az első kicsiny törvényt: az Isten iránt való engedelmisséget, az Isten törvényébe való behelyezkedést. S amikor megteszi az első lépéseket, akkor kezd a lelke ahhoz a békéhez, ahhoz a megelégedéshez közeledni, amely később majd azokat a vágyott örömeket, azt a vágyott boldogságot eléje hozza, amelyet régóta, kergetett.

Mindaddig szenvednie kell.

De ez a szenvedés nem büntetés, ez nem az Isten haragja, nem az Istentől való eltaszítás! *Ez a szenvedés levetkőztetés, kihámozás a halotti pólyából*, hogy a lélek felismerje azt a kezet, a Gondviselésnek azt a kezét, amely őt folytonfolyvást nagyobb és nagyobb világosságra, nagyobb és nagyobb megismerésre és az igazság mindig tisztább megértésére készíti elő.

Mindenesetre a léleknek fáj, mint ahogyan a sebes testrésznek is fáj, amikor az orvos új kötéssel látja el. A sebes, egészségtelen testrésznek is fáj, amikor kitisztogatják, de amikor már meggyógyult, sőt már amikor gyógyulóban van, mindig kevesebb fájdalmat érez az érintés nyomán. Így a lélek is feleszmél végül arra, hogy ez neki jó volt. Így teljesedik be az Úrnak ez a kijelentése: „*Mindeneket javukra ád azoknak, akik Őt szeretik.*”

Hiába zúgolódik az emberi lélek azoknak az ütközéseknek a nyomán, amelyeket el kell szenvednie; hiába gondolja, hogy azok igaztalanul történtek vele szemben. Ha az emberi természetén keresztül szemléli, bizonyára sok igaztalanságra, sok könyörtelenségre, sok rosszra kell visszaemlékeznie; de már az maga is nagy megelégedést és békét okoz a lélekben, hogy felismeri a jót jónak, a rosszat rossznak és ezek nyomán tájékozódva elindulhat a fejlődés útján előre.

És amikor a jót követi, a lelkében mindig egy-egy kis rész gyógyul meg. Amikor az Úr szavainak engedve észreveszi a lélek, hogy ha a rosszat jóval viszonzozza, nemhogy megszegényednék, de meggazdagszik. És amire nem számít — mivel az önző természet türelmetlen, és nem tudja kivárni, a jónak jó eredményét, hanem rossz eredményre számítva önmagában zúgolódik és elégedetlenkedik. Azonban később mégis belenyugszik, mivel látja, hogy nem lehet másként cselekednie. Amikor meglátja az élet útján az első jó eredményt, az első virágot, az első gyümölcsöt — amelyet alig mer elhinni, amit alig mer megközelíteni, amihez alig mer hozzányúlni — akkor hálát ad az Istennek, mert ez a jó, amit az ő jó cselekedete nyomán mint eredményt eléje hoz a sors, már tisztán az övé. Ez már nem hamis gazdagság, ez már az ő lelkének az eredménye, ez az, ami az ő lelkében kikelt jónak Isten áldásától kísért gyümölcse; ez az ő örökrésze, amit senki el nem vehet tőle többé.

*

Én azt szeretném, hogy ti, akik megismertétek és megismeritek az én beszédemen keresztül az Urat, és felismeritek az ő nagy jóságát, az ő nagy-nagy szeretetét felétek, a ti életetek végén mindnyájan sok-sok ilyen Isten áldásától segített és felnövekedett eredményt láthassatok. Hogy a lelketek megérjen a hálaadásra, hogy örömkönnyek között adjatok hálát az Úrnak, amiért itt a tuskés és kavicsos úton elvezetett benneteket az örök értékek birodalmába.

A HÜTLEN SÁFÁR PÉLDÁZATA.

A szellemvilág kapuján zörgetőknek erős hittel kell bírniuk. — A sáfárkodást mindenkinek a maga belátása szerint kell folytatnia. — A példázat alkalmazása a földi emberre. — Mi az igazi tulajdon? — Mért eszesebbek e világ fiai a világosság fainál? — Az örök boldogság mindenkinek fenn van tartva.

Itt vagytok a szellemvilág kapuja előtt és zörgettek rajta, hogy egy pillanatra kinyíljék előttetek és betekintést nyerhessetek az örökkévalóságba. Dicséretes ez az igyekezet, mert emberek lévén, a változások, világában éltek, ahol sok minden lefoglalja a figyelmeteket, leköti érdeklődésedeteket és a lelketek nagy részét mégis nem e mulandó világ érdekli, hanem lelki szemeitekkel az örökkévalóság felé tekintetek, hogy a lelketekben élő váagnak eleget téve ismét egy lépéssel előre léphessetek a haladás útján, hogy célotokhoz közeledve, reményeitek beteljesülését várjátok.

De vajon jól felfegyverkeztetek-e arra a találkozásra, amikor a szellemvilágnak olyan titkai nyílnak meg előttetek, amelyeket nem ismertetek, és ebből a találkozásból, ebből az ajtónyitásból nem olyan erők áramlanak-e felétek, amelyek benneteket megrendítenek, a lelketekben új, eddig nem érzett hatásokat váltanak ki? Felkészültetek-e, hogy mindvégig hűek és kitartók lehessetek azon az úton, amelyre ráléptetek? Mert a szellemvilággal való összeköttetés nemcsak azt jelenti, hogy a lelketekben élő kíváncsiság kielégüljön, hanem azt is, hogy ezekkel az erőkkel megbirkózhassatok, ezeket az erőket ugyanarra az útra egyengessétek, és a jónak hatalma alá gyűrhesseitek, hogy ezek az erők a ti hiteteket, jóra irányuló akaratotokat szolgálják, nem pedig, hogy azok titeket tévelygésekbe csaljanak, s olyan megpróbáltatásokat jelentsenek a részetekre, amelyeket nem tudtok sikeresen lebírni.

Akik tehát a szellemvilág kapuin zörgetnek, azoknak fel kell fegyverkezve lenniük azzal a hittel, amely szorosán ragaszkodik ahhoz a megismert igazhoz és jóhoz, amelyet a mi

Urunk a Jézus Krisztus által adott igéből a maguk részére mint igazságot leszűrtek. Fel kell fegyverkeznetek hittel, szeretettel, türelemmel, alázatossággal, engedelmisséggel; fel kell fegyverkeznetek reménységgel és azzal a kitartással, amellyel az Úr Jézus Krisztus nevében minden támadást sikeresen legyőzhettek.

Kitartással kell az utat megjárnotok, rendíthetetlenül kell hinnedek abban a jóban és igazban, amelyet megismertetek; a ti tekinteteknek nem szabad belevesznie abba a káprázatba, még ha az a jónak és igaznak látszatával bír is, amelyet a szellemvilágból egy pillanatra talán megvillanni láttok.

*

Ti emberek vagytok, ti alulról jöttetek; **felettetek a kegyelem napja ragyog, és a felső világ harcot vív értetek, hogy a lelketeket, a ti örökkévaló részeteket felemelje, boldoggá tegye,** megtisztítsa és megigazítsa a hit által, amely hitnek tudássá és meggyőződéssé váló erősítését keressétek a szellemvilággal való kapcsolatban.

Amikor a megpróbáltatások viharában álltok, és felettetek villámlik és mennydörög, és a lelki ruhátokat tépi a vihar, akkor sokszor felsóhajt a lelketek: bárha ne volnátok e változások világában. Bárha már a lelkek világában, a szellemek hazájában volnátok, ahol béke és nyugalom vár rátok, ahol már biztonságban vagytok, ahonnan már nem kell félelemmel tekintgetnetek, hogy mit hoz a jövő. És én mégis azt mondom nektek, hogy ameddig az Úr titeket e változások világában itt tart, ameddig titeket munkára hív, ameddig harcolni kényszerít, addig álljatok erősen és keményen, Istenben bízva, aki megvédhet titeket a viharban. **És akkor a vihar után felüdült lélekkel adhattok hálát azokért a küzdelmekért, azokért az elért eredményekért, amelyeket az ő segítségével kiharcoltatok magatoknak az ellentét kezéből.**

Mert itt, ezen a világon az ellentét igazsága az, amellyel lépésről-lépésre küzdenetek kell. Az ellentét igazsága, az ellentét törvénye az, amely a testetekben, a testeteken keresztül pedig a ti eltévelyedett lelketekben él azok által a vágyak által, azok által az akarások által, amelyek hatni, teremteni és maguk körül az eredményeket látni kívánják.

Mi más az ember testi élete, mint az ellentét törvényének megvalósulása, a törvénytelen vágyaknak a beteljesülése, amelyeket a lélek egészen addig hordoz magában, ameddig meg nem győződik azoknak tarthatatlanságáról és hiábavalóságáról. Ameddig meg nem győződik arról, hogy azok nem nyújthatnak neki boldogságot, békét és megnyugvást, hanem egy más igazság után kell kutatnia a végtelenben, amely igazság, amely elv csakugyan meghozza számára azt, amire a lélek természete vágyik.

Az igazság, ami az emberi léleknek csakugyan meghozza ezt békét, ezt a boldogságot, csak egyedül az lehet, amelyet minden időben az Isten Lelke által kaptak a földön élő, küzdő, próbákat élő emberlelkek. Minden időben; tehát a jelen időben is, amikor felfokozott tudással és megvilágosodott ismerettel áll szemben egymással a jó meg a rossz, hogy megküzdve a maguk harcát, az egyik győztesen maradjon a csatatéren. És mindaddig küzdeni, mindaddig harcolni kell, ameddig a jó nem marad győztesen a küzdőtéren. Hiszen be kell látnotok — mint ahogy értelmileg és elméletileg már be is látjátok — hogy egyedül az Isten igazsága örökkévaló, az teremti a világot, az tartja fenn és gyűjti össze az örökkévaló jóban azokat, akik Hozzá kapcsolódtak. Az boldogítja és vezeti őket boldogságról boldogságra, ismeretről ismeretre, dicsőségből dicsőségbe.

Mindenkinek, aki ezzel az igazzal és jóval szembe helyezkedik, elvettetés az osztályrésze, s mindaddig abban a hibában, abban a bűnben kell vesztegelnie, míg be nem látja

annak hiábavalóságát, céltalanságát és fel nem ismeri benne boldogtalanságának okát.

Mindannyian, akik itt vagytok a földön, megbízatásban vagytok; és minél nagyobb az ismeretetek a jóról, az igazról, annál nagyobb feladat az, amit be kell töltenetek, annál nagyobb munka az, amit el kell végeznetek. Minden mulasztás a lelketek kárát jelenti; *minden hiábavaló időtöltés, minden hiábavaló fáradozás, amit nem ebben az eszmében végezték el, hátramaradása a lelketeknek.* Mindaddig nem vehettek részt abban a boldogságban, amelyre vágyódtok, ameddig a lelketekből minden hiábavalót, mindent, ami az egy örök Isten igazságával ellenkezik, ki nem vettek és helyébe az ő igazságát nem ültetitek; amíg azt a jót magatokban nem hordozzátok, amely jóra vágytok.

Mindnyájan megbízott sáfárai vagytok e földi életben a ti Uratoknak és azoknak a törvényeknek, amelyek felettek vannak, amelyek betöltésre várnak, amely törvények előtt el kell számolnotok, hogyan és mint végeztétek el azokat, amelyeket el kellett végeznetek.

Most elmondom a hűtlen sáfárról szóló példabeszédet, hogy tisztán lássátok a dolgokat. A példázat úgy szól, hogy bevádolták a sáfárt az ő uránál, hogy tékozol, helytelenül bánik a rábízottakkal. Ura maga elé hivatja a sáfárt, és azt mondja neki: Mit hallok? Te helytelenül jársz el a te dolgaidban, és gonoszul cselekszel a rád bízottakkal? Tehát tudd meg, hogy nem lehetsz ezentúl sáfár, elvétetik a te kezedből a gazdaság, és e mai naptól kezdve másnak adatik.

A sáfár gondjaira értékek vannak bízva, *neki gazdálkodnia kell a maga belátása szerint, tehát nem gépiesen,* és nem rögzített tételek szerint; nem kell minden dolgáról pontról-pontra beszámolnia, hanem a saját elgondolása szerint kell a gazdaságot vezetnie, hogy az ne csak fennmaradjon, hanem hasznot is hozzon. Ilyen megbízatása van a sáfárnak. Tehát

amit vállalt, azt a legjobb tudása szerint kell végeznie, hogy működéséből senkinek kára ne legyen.

Ti tudjátok, hogy a földi javak nem egyenlőképp vannak elosztva a földön, mert az nem is volna lehetséges. Mindig voltak és vannak megszorult emberek, akik kölcsönt kérnek. Ezt a kölcsönt aztán vissza kell szolgáltatniuk, még pedig úgy, hogy a kölcsönadónak abból haszna is legyen. .

A példázatbeli sáfár tehát, aki az írás szerint pazarló, könnyelmű, gondatlan és lelkiismeretlen ember volt, s ameddig az ő urának szolgálatában állt, nem teljesítette úgy a kötelességét, ahogy azt tőle megkívánták, egy pillanat alatt elgondolta azt a veszedelmet, ami rá vár, hogy amikor az ő ura megfosztja a sáfárságtól, nemhogy nem lesz módjában tovább tékozolnia, hanem szegény lesz, aki semmi felett sem rendelkezik. Dolgozni nem tud, mert megszokta a könnyebb életet. Mit cselekszik hát? Hirtelen merészet gondol: összeszedi az adósokat, és egyenkint kikérdezi, ki mennyivel tartozik. És amikor azok megmondják, hogy „én száz mérték olajjal, én száz mérték búzával” és így tovább, mindegyiknek azt mondja: írj száz helyett ötvenet, írj száz helyett nyolcvanot stb. Így elgondolta, hogy ha ezekkel irgalmasságot cselekszik, ha ezekkel jót tesz abból, ami, nem az övé, akkor ezek hálára lesznek neki kötelezve. És amikor majd ő megszorul, amikor majd nehezen tudja tengetni az életét, ezek is megkönyörülnek rajta, és mégis jobb dolga lesz, nem áll minden nélkül az ínséges napokban.

Az Úr pedig, aki ezt a példabeszédet mondta, megdicsérte a hamis sáfárt ezekkel a szavakkal: „*E világ fiait eszesebbek a világosság fiainál.*”

*

Ti emberek vagytok és amikor az igazságról hallotok, magatokban igen kemény és rideg mértéket állítotok fel, azért nem tudjátok elgondolni, hogyan lehetséges, hogy az Úr, aki az igazságot hirdette, megdicsérte a hamis sáfárt, ment így cse-

lekedett. De nem veszitek figyelembe az utána következő szavakat, hogy miért dicsérte meg. **Azért dicsérte meg a hamis sáfárt, mert eszesen cselekedett; nem helyesen, nem igazán, hanem eszesen. És én most erre az egy szóra fektetem a fősúlyt.**

Továbbá azt mondta az Úr: „*ha a másén nem tudtok hűek lenni, kicsoda bízna rátok a magatokét?*”

Kicsoda bízna rátok a magatokét, ha itt, ebben a változások világában, ahol semmi sem a tiétek, nem végzitek el a munkátokat a szerint az igazság szerint, amelyet jónak láttok, ha könnyelműen bántok azokkal a javakkal, amelyek titeket körülvesznek, amelyekért nem erőlködtetek, nem fáradtatok, mert az Isten kegyelme ingyen adta azokat nektek itt a változások világában, hogy velük boldoguljatok?

Minden képességetek, minden anyagi, lelki és szellemi, ajándék, ami titeket körülvesz, a kegyelem ajándéka, és ti mindezeket elfecsérlitek, mint az a könnyelmű és pazarló sáfár. És amikor eljön az idő, hogy az élet Ura kérdőre von titeket, hogy mit cselekedtetek, és hogyan kamatoztattátok az Örökkévaló részére azokat az ajándékokat, amelyeket ő adott, vajon ti is mit cselekedhettek? Hiszen a halál egy szempillantás alatt mindent elvesz tőletek, mindent, ami éritek, mindent, ami kívánatos, mindent, amihez a lelketek ragaszkodott, ami örömet jelentett a részetekre, amit a magatokénak hittetek, mert emberi, kicsinyes gondolkodásokkal azt hittétek, hogy érdem szerint kaptátok azt ebben a földi, életben. Vajon mit csinálhat a ti lelketek, amikor számot kell majd adnia az élet Ura előtt azokról a javokról, sőt azokról az igazságokról is, egyszóval mindazokról a kegyelmi ajándékokról, amelyekben testileg és lelkileg dúskálkodtok?!

Az emberek könnyen elhiszik magukról, hogy ők bizonyára valami lelki előnyökkel bírnak, mert az Isten nem érdem nélkül adja az ajándékokat. **Az ember elhiszi magáról, hogy neki jogsosan jár a gazdagság, a hatalom; elhiszi magáról,**

hogy ő valamiképp magasabb rendű lény, mint azok, akik fölé az Úr őt helyezte, hogy azoknak életét és sorsát irányítsa. Az ember könnyen elhiszi magáról, hogy ő jobb és igazabb, mint az a másik, aki szenved, aki nagy és nehéz megpróbáltatások keresztjét hurcolja, mert neki az Isten nem adott ebben a földi életben olyan sok szenvedést, tehát ő azt bizonyára nem érdemelte meg.

Testvéreim, mindezekből a balhiedelmekből ki akarlak beneteket gyógyítani. Semmi sem a tiétek, minden a változások világáé. *Itt semmi sem örök, semmi sem olyan érték, amit az ember érdem szerint vallhatna magáénak, és semmi sem olyan büntetés, hogy az ember azt hihetné, hogy azért bünteti őt az Isten, mert gonoszul cselekedett.* Itt a változások világában megoszlik az öröm és a szenvedés, mert mindnyájan Isten kegyelmében vagytok egybekötve. Ti, akik itt ebben a világban vagytok, mindnyájan az Isten kegyelmének napjánál növekedtetek nagygyá, mind a jóban és igazban fáradozó emberlélek, mind a gonoszba alásüllyedt ellentét. Ameddig itt vagytok a világban, Isten felettetek van, szemléli a ti erőlködéseket, a ti küzdelmeiteket, szemléli a ti lelketeket.

Nem az az Isten ajándéka, amit ti földi emberek annak hisztek, t. i. az az anyagi jó, az a békeség, az a boldogság, az az öröm, amit ideig-óráig a magatokénak mondhattok, hanem *az az Isten ajándéka, hogy ti mindezekben felülemelkedhettek, mindezeknek az értékét a maga valódi formájában láthatjátok, és a ti lelketek előtt mindezek abban a megbecsülésben részesülnek, amennyit belőlük a ti lelketek az örökkévalóban, mint nyereséget félretesz.*

Hogyan lehet nyereséget félretenni? A ti lelketek a szenvedésből, a szomorúságból, a megpróbáltatásokból, a nehéz fájdalmakból, a keresztiek hordozásából sokszor talán nagyobb örökkévaló értéket tesz félre, mint abból a földi örömből, ami titeket megszédít, elbizakodottá tesz és általa Istentől eltávolodik.

Mert a ti lelketekben élő ellentétnek megpróbáltatást kell szenvednie, alkalmat kell neki adni, hogy kilépjen a maga latens állapotából és megmutathassa magát, hogy tulajdonképpen kicsoda ő, micsoda ő, mennyi értéket képvisel az igazság mérlegén? Amikor az igazság mérlege úgy mutatja, hogy könnyűnek találtattál, akkor azt mondja a feletted lévő törvény, hogy hűtlen voltál, eltékozoltad azokat a javakat, amelyekből örökké tartó értékeket kellett volna kikovácsolnod, azért elvételik tőled a sáfárság, nem lehetsz tovább ura azoknak az alkalmaknak, azoknak a lehetőségeknek, amelyekkel a lelked javát kellett volna szolgálnod, s mint nyereséget bemutatnod a mennyei Atyának.

Akkor a te lelked ott áll üresen, minden nélkül; érzed az elhagyatottságot, a hontalanságot és nem tudod magadat tájékoztatni, mert nincs hol a fejedet lehajtanod. Semmit sem mondhatsz a magadénak, ha a szerint a jó és igaz szerint nem cselekedtél, amellyel beírhattad volna a lelkednek nevét azokba az ívekbe, ahol azok vannak feljegyezve, akik értéket tudtak felmutatni az ő kereszthordozásuk idejéből, az ő életük keserű napjaiból. Ezeket felemelik ezek az értékek az ő szenvedéseik után a nyugalom és békesség hazájába, mert megtanulták az örök értéket megbecsülni. És az ő lelkük ezek szerint az örök értékek szerint csakugyan értékesnek minősítetik abban a nagy törvényben, amely mind az örökéletre, mind az elvesztésre valókat elkönnyveli.

Mindaddig, míg a lélekben ezek az örök értékek ki nem fejlődnek, míg a lélek a szerint a forma szerint át nem alakul, amely formát a mi Urunk mutatott meg e világnak, amelyet mint igazságot, mint törvényt megpecsételt az élet és halál törvénye előtt, addig a szellemnek a kívül való örök súrlódás, hányattatás, szenvedés és megpróbáltatás világaiban, és az ezeket körülvevő szférákban lehet csak időznie. És sem az élet, sem a halál nem viszi közelebb a megoldáshoz, a békéhez, a nyugalomhoz, a boldogsághoz.

Mikor azonban az ember ezeket a mi Urunk, a Jézus Krisztus által adott törvényeket megismeri, és a változások világában minden erejével és akaratával igyekszik megrögzíteni, hogy valami maradandót, valami igazat, valami jót, a léleknek enyhét adót alkothasson, akkor az ő lelkében értékke alakítja át és igazsággá teszi azokat a mulandó javakat, amelyeket próbául kapott a földi életre. **Ez az anyagi világban igazán tett jó tanúskodik az örökkévaló törvényben mellette, és ő ezzel írja bele a nevét az élet könyvébe.** És ott, ahol igaz érték szerint mérnek, a gondos, szerető mennyei Atya lassanként visszaadogatja az ő részére félretett örök, nagy értékeket; mert akkor már meg tudja becsülni, akkor már nem tékozolja el, akkor már látja és érzi, hogy csak az az igaz és az a valóság, amit Isten szerint cselekedett, mert csak az Isten elveivel építheti fel boldogságának világát.

*

„*E világ fiai eszesebbek a világosság fiainál.*” Úgy van, testvéreim, e világ fiai hamar kiismerik magukat, hogy az ő testi igényeiket hogyan és miképp elégíthessék ki, a legkedvezőbbben és miképp tudjanak maguknak előnyös pozíciót teremteni e földi életben. Eszesek, mert megtanulják azt, amire szükségük van, azonban elhanyagolják a lelkük javát. Tehát a világ fiai eszesebbek a világosság fiainál. Ez az eszeség abban áll, hogy minden kis alkalmat fel tudnak használni arra, hogy a maguk akaratát, a maguk célját keresztül tudják vinni a földi életben. Minden kicsiny alkalomra lesnek, hogy az emberek fölé kerülhessenek, hogy az anyagi javakat megszerezhessék, és az előnyöket a maguk részére kiverekedhessék, hogy uralkodhassanak azok felett, *akik viszont nem ebben képezték ki az értelmüket*, tehát nem ismerik azokat az alkalmakat, mert nem is ismerhetik.

Mert jaj annak, aki a világosság megismerése után is a mulandó javakhoz, a mulandó előnyökhöz kapaszkodik! Jaj annak, aki megalkuszik, mert annak a lelke sem itt, ebben

a mulandó életben, sem a szellemi életben nem tudja megtalálni a kielégülés lehetőségét. Mert ha a világosság ismeretében nem a szerint cselekedtek, akkor a ti lelkiismeretek felébred, és életre-halálra harcol bennetek, és ti nem élvezhetitek még azt a pillanatnyi örömet sem, amihez eltévedt lelki vágyatok vonz benneteket. Amikor pedig számadástételre hív titeket az élet Ura, nem tudtok beszámolni azokkal a lelki eredményekkel, amelyekkel szeretnétek beszámolni a ti, ismereteket folytán.

Tehát csak egy út és egy mód van: hogy mindazt, amit itt ezen a földön kaptatok, az Isten akarata, az Isten elvei szerint használjátok fel. Mert nem tudhatjátok, mi célból adta azt az Úr tinéktek, amit emberileg jogosan a magatokénak mondhattok.

Hiszen egyik-másik lelkileg szegény, hátramaradott, érzésben fejletlen embernek sokszor ad a kegyelem törvénye e változások világában gazdagságot, hogy a szerint a jó szerint cselekedhessek, amit a szellemvilágban kívánatosnak talált, amit szeretett volna a magáénak mondani. Nagy gazdagság jut neki, osztályrészül, hogy tudjon jót cselekedni a „hamis gazdagságból”.

Mert hiszen, ha ez a gazdagság nem volna hamis, akkor érdem szerint kellene belőle az embernek részesülnie. De mivel látjátok, hogy az, aki e földből való, e földé, e föld megadja neki azt, amire szüksége van, hogy lelki javakká változtathassa azt az ő szívének érzései szerint, szeretetet vásárolhasson rajta azoktól, akiknek a lelkében több érzés, több szeretet, több igazságérzet és főképp több alázatosság van.

Akiknek a lelkében több alázatosság van, azok legtöbbször alárendelt helyzetben és állapotban kénytelenek róni fejlődésük útját. Részben hogy megszerzett alázatosságukkal példát mutassanak azok előtt, akik még ezekkel nem rendelkeznek, részben pedig azért, hogy az ő becsületességük és igaz érzésük itt ebben a világban kamatozzon, és feljebb emelje e vi-

lágot, hogy példák legyenek, hogy e világ a maga ellentétben alásüllyedt gondolataival és törekvéseivel ne üldözze őket és munkájukat értéktelenné ne tehesse.

Sokszor zsarnoki természetek emberek fölé helyezhetnek, akik igazságtalanul, gonoszul járnak el velük szemben. Ezek szeretet nélkül rendelkeznek az emberek sorsa felett, nem nézik, hogy hány sebet ütnek, nem nézik, hogy mennyi vérük folyik el az ő embertársaiknak, amíg az igazságtalan rendelkezésbe beletörődnek. Vajon, ha ezeket az élet Ura megszólítja az utolsó napon, hogy mint sáfárkodtál azokkal az értékekkel, amelyek rád voltak bízva, milyen érzéseket keltettél azokban az ember-lelkében, akik a te rendelkezésed alá voltak helyezve, nem volnának-e sokan, akik így szólnának: csak még egyszer térhetnék vissza. Csak még egyszer próbálhatnám meg, hogy elengedjem azoknak büntetését, akiket igazaknak hittem, de mivel nem tehettem kivételt, mivel nem akartam gyengének látszani, nem törődhettem külön az egyes ember fájdmával, az egyes ember lelkével. Milyen szívesen, milyen örömmel cselekednék sok úgy, mint a hamis sáfár: „elengedem neked amivel tartozol”. Írj kevesebbet!” — Hogy az hálára legyen neki kötelezve, hogy az ő előnyös állapotából valami jót megmenthessen még akkor is, ha tudja, hogy neki azért az igazság törvényével számolnia kell.

*

Embertestvéreim, akik tudjátok, hogy mindez igaz és való, különösen figyelmetekbe ajánlom a hamis sáfár példáját, aki abban a pillanatban átlátta helyzetét, és igyekezett úgy cselekedni, hogy valamit megmenthessen a maga részére. Mert ha ti úgy nem cselekedtek, ti még sokkal rosszabbul jártok, mint az a hamis sáfár, ti még sokkal szegényebbek lesztek, mert ti, tudjátok, hogy nektek hogyan kellett volna cselekednetek. Aki a másén nem hív és nem igaz, aki tudja, hogy mindenről el kell számolnia, és mégsem úgy cselekszik, csak azért,

hogy abból neki ma kára ne származzék, az hogyan remélheti, hogy az igazságnak Istene valamit is juttat majd neki azokból a drága értékekből, amiket az ő részére elejétől fogva félretett?!

Mert az Isten csakugyan félretette minden egyes léleknek az üdvösséget, a boldogságot. Minden egyes léleknek ott Nála hosszú idők óta fenn van tartva a boldogság, az életnek romolhatatlan gyönyörűsége.

És ti, embertestvéreim, mégsem siettek, hogy azt átvegyétek, hanem itt a változások világában bolyongtok egyik szenvedéstől a másikig, egyik csalódástól a másikig, mert nem hiszitek el, hogy az Isten csakugyan jó, csakugyan igaz, csakugyan irgalmas és kegyelmes. Ti abból akartok fizetni, ami nem a tiétek, abból akartok valamit jóvátenni, ami felett nem rendelkeztek. *Semmit sem tehettek jóvá, mert hiszen semmi felett nem rendelkeztek!* A változások világában az örökké mozgó és súrlódó igazság törvénye az úr, amely számon kér tőletek minden napot, minden órát. Mérlegre teszi a lelketek érzéseit, és a benne lévő jó és igaz szerint ad nektek jutalmat vagy szenvedést. Ti ez ellen az igazság törvénye ellen nem tehettek semmit, mert ez itt él, ti benne éltek és az tibenne-tek; ettől ti nem szabadulhattok, még ha a kárhozatnak leghanyagoltabb sivatagában vesztegelték is!

Hiába akartok menekülni, nem menekülhettek sehová, csak a ti Atyátok irgalmasságába, Aki várja a ti lelketekből azt az érzést, amely bűnbánóan Előtte áll meg, mint a tékozló fiú is beismeri: „Uram, vétkeztem Ellened és a te szent törvényed ellen. Cselekedjél velem a te irgalmasságod szerint, és emelj fel engemet, mert hiszen Te irgalmas és kegyelmes vagy, aki értem jöttél, aki felkerestél, aki felébresztettél engemet a halál sötétségéből. A nem-tudás egyhangúságában felkerestél engemet, elvetted szemeimről a homályt, hogy lássak világot és sötétséget. Életre hívtál engemet, aki nem tudtam

semmiről. Legyen az én életem a tiéd és cselekedjél vele a te akaratom és a te irgalmasságod szerint!”

II.

A kétféle élet. — A fény- és árnyoldal. — Az okozati törvény elleni bűnök rendezésére a testöltések végtelen sora sem lenné elegendő a kegyelem nélkül. — Miért nincs a bűnösnek mentsége? — Az életben Isten ajándékozza Önmagát az embernek. — A természettörvény mindent számonkér, amit kiki a testöltéssel kapott. — A felületesen elvégzett munka megállítja a világ fejlődését a jóban. — Isten kegyelme nélkül a lélek meg sem tudja különböztetni a jót a rossztól. — Minden munka egyaránt értékes.

Kétféle élet és kétféle irány van: örökkévaló és mulandó; az egyik az ember lelkét felfelé, az örökkévalóság felé vonzza, a másik pedig lefelé, a megsemmisülésbe. Kétféle a cél, egy-egy világnak a fejlődési idejére kiszabva, amelyet a lélek elejétől fogva magában hord, amely célt Isten eleve elrendelt; azonban az emberi lélek, az életre ébresztett egyéniesült lélek, vagy mondjuk, szellem dolgozza azt ki magában, hogy megüsse annak a világnak mértékét, amelybe helyezve van.

Itt ismét utalok a hűtlen sáfár példázatára, amely példázatot az emberek sokféleképp magyaráztak és magyaráznak. Ennek azonban sokkal mélyebb értelme van, mint azt ti emberek első pillanatra gondolhatnátok. **A hűtlen sáfár, a hamis gazdagság története ennek a kétféle útnak, ennek a kétféle célnak a küzdelme, ami úgy a múltban, mint a jelenben is folyik; és mindaddig tart ez a küzdelem az átmeneti világokban, ameddig csak az emberi lelkek önmagukban az igazi irányt ki nem fejlesztik, ameddig a valódi célt fel nem ismerik, és erőket nem fejlesztenek magukban arra, hogy ezt a célt elérhessék.**

Ti a jelenben élve nem láttok messzebb és egyebet, mint csak azt, ami körülöttetek történik; visszatekinteni nem tudtok a távolabbi múltba, mint csak amit az írások őriznek és okulásotokra valamiképp elétek festenek a múltakról, a megtörtén-

tekről. A jövőt eltakarja az isteni rendelkezés, hogy abba a ti tudásotokkal, a ti ismeretetekkel bele ne tekinthesetek, hogy azokat a küzdelmeket, amelyek még ott várnak rátok, ne láthassátok, hogy a reménytelenség csüggedésébe ne essetek.

Azonban ott áll elöttetek a hit világában mennyei sugárral felírva Isten ígérete, hogy Ő nem hagy el titeket soha, Ő vezet titeket, csak bízzatok, higgyetek és reménykedjete.

Akiknek a hitviláguk megnyílt, akik a lelkükkel ebben a világban némi tájékozódást nyerhettek, azok már olyan tapasztalatokra tehetek szert, amelyek mindjobban megerősítik okét a hitben, és mind több reménységet sugároznak a lelkükbe. Ezek előtt mind fényesebb a jövő, az elkövetkezendő, mert Isten kezének vezetését érzik az ő lépéseiknél, **Isten kezének útmutatását látják az életükben, és minden eseményből azt látják, — legyenek azok kedvezők, vagy kedvezőtlenek az embernek — hogy azok a lelkük javára szolgálnak.**

A kétféle élet vonzza az ember lelkét itt a középúton, az örökkévalóság és a megsemmisülés mesgyéjén. Az örökkévalóság kívánatos az emberi léleknek, mert fél, irtózik az igazságtól, amely a kárhozattal sújtja a tévelygést és a bűnt; fél attól az igazságtól, amely fekete mélységgel várja az emberi lelkét, hogy eltemesse a tudatlanságba, a megsemmisülésbe. Ellenben vágyik az örökkévalóságba, mert az örökkévalóság felé vezető, ragyogó út bővelkedik azokban az örömeben és boldogságokban, amelyeket hiába kerget, hiába erőszakol, hogy ebben az arasznyi földi létben elérhessen.

És mégis hiába minden édesgetés, amit Isten az örökkévalóságban helyezett el a lélek számára, az ember csak a földön akarja elérni azt a boldogságot. Pedig ezt a földön el nem érheti, bárhogyon hajtja őt azokra a meg nem engedett, törvénytelen cselekedetekre, amelyek azzal biztatják, hogy ha a törvényt átlépi, elérheti, amit kíván.

Ez a kétféle élet küzd az emberben egymással: az egyik a romolhatatlan, a másik az enyészetbe vivő. Az egyik a látszatos világ képe, amely feléleszti az élet tüzét, az élet akarását, az élet kívánását, az élet javai után való vágyódást, a, másik pedig, amely megnyugtat, megerősít, hittel és reménységgel árasztja el a lelket. És nemcsak ígéri, hanem az igazság törvénye szerint lépésről-lépésre meg is adja azokat az eredményeket, amelyeket a földi ember az élet betöltésével, az igazság megtanulásával és az abban való munkával, mint eredményeket, a magáénak vallhat.

*

A földön minden hamis, ami látható. A láthatatlan világnak időről-időre való testbeöltözése az, amit a látszatvilág mutat. De bármilyen csillogó szépségekkel kápráztassa is el a földi ember szemét, bármilyen erősnek és rendíthetetlennek lássék is a mulandó világ képe, porrá és hamuvá omlik minden. **Semmi, sem állandó, semmi sem maradandó itt, mert az emberrel együtt minden csak materializációja azoknak a szellemi képeknek, azoknak a szellemi, megjelenéseknek, amelyek a látható mögött dolgoznak** és formálják az igazság betűje szerint a lényeket.

A fejlődés mindent felszínre hoz, mindent formába önt, mindent megmutat, amit csak az ember lelke fel tud fogni, el tud képzelni, el tud gondolni. Mert hiszen minden gondolatnak megjelenési formája van, minden elképzelt dolog megvan a láthatatlan világban; tehát megvan a szépség, megvan a gazdagság, megvannak mindazok a kedvező és kívánatos dolgok, amelyekért az emberi lélek töri-zúzza magát, hogy valósággá tegye itt a látszat világában. De éppen, mert mindezek megvannak, megvan mindaz a gyötrellem, szenvedés és nem kívánatos dolog is, amitől az emberi lélek menekülni akar, amit minden egyes alkalommal, amikor csak teheti, önmagáról lerázni törekszik, s ha már valakinek viselnie kell

ezeket a terheket, önző természeténél fogva siet a hozzá közelálló nyakába vetni az igát.

Pedig minden gyönyörűséget, minden kívánatos dolgot sötét árny követ mindaddig, míg az emberi lélek az árnyaktól azokat meg nem tisztította. Itt a látszat világában minden élvezet, minden öröm, minden boldogság szenvedést, gyötrelmet és nyomorúságot alkot maga körül, mert hiszen a természet csak azt mutatja, csak azt tükrözi vissza, ami megvan; tehát az emberi léleknek, amikor megismeri a jót, a kívánatosat, meg kell ismernie a vele járó hátrányokat és szenvedéseket, a nem kívánatosat is. És bárhogyan akar is szabadulni ezektől, bárhogyan akar kiemelkedni belőlük és elhagyni ezeket: ezek utána zúdulnak, mivel ezek éppen olyan valóságok, mint amilyen valóságok azok az értékek, amelyeknek eléréséért az ember mindent megtesz.

Mivelhogy ez így van, az embernek fel kell ismernie a maga beállítottságát ebben a világban, és fel kell ismernie azt a feladatot, amit el kell végeznie; és meg kell tanulnia azt, hogyan végezheti el a rárótt feladatot, hogyan teheti árnymentessé a fényt, hogyan szabadíthatja meg az örömet a bánattól, a boldogságot a szenvedéstől, egyszerűen hogyan tisztíthatja meg a kívánatos dolgokat a nem kívánatosaktól. Ezért van a földi ember a világba küldve, hogy tájékozódhassák a meglévő dolgok és események forгатagában, amelyek körülötte lejátszódnak, amelyeket sem uralni, sem előbbre vinni, sem megállítani nem képes a maga tudásával, a maga erejével.

Mert hiszen ki és mi az ember? Egy pehely, egy porszem, amit a fejlődés árama, az evolúció szele felemel, maga előtt hajt és leasz, leragaszt ott, ahol éppen a fejlődését irányító hatalmak elhelyezni jónak látják.

Ezt a nagy tudományt hagyta itt e mulandó világban a mi Urunk, a Jézus Krisztus. Ezzel a bölcsességgel sugározta át a mulandó világot körülvevő szférákat, ezzel a világossággal árasztja el a sötétséget, hogy az ezen keresztülvonuló szel-

lemezgyedek tájékozódhassanak és önakaratukkal irányt keressenek és találhassanak. Amely irányban haladva leküzdhetik az árnyakat, leküzdhetik azokat a valóságokat, amelyeket a maguk tévelygéseivel, bűneivel hoztak létre, amely árnyak uralkodnak felettük és elfedik előlük a világosságot. Hogy ne tudjanak összeköttetést találni Teremtőjükkel, akitől bűnbeesésük folytán elszakadtak. Ez a világosság az, ami uralja a változandóság világát, és mindent a helyére állít, mindent elrendez, mindent átdolgoz, azaz átdolgoztat azokkal a szellemekkel, akik ezt a világosságot a lelkükbe befogadják.

Azt hiszem, ezzel, amit elmondtam, **eléggé megvilágítottam előttetek a kármának helytelenül felfogott igazságát**. Láthatjátok, hogy sokkal mélyebben vannak azok a gyökerek elrejtve, semminthogy az ember azokat a maga erejével meg tudná találni, hogy megsemmisítse és a helyükbe jót és igazat ültethessen. *Nem, ha az ember száz, ezer vagy millió életet élne is végig egy világtesten, erre sohasem lenne képes, mert az ember elesett lény, bűnbeesett szellem materializációja.* Ez az, amiért a szellem magától soha vissza nem találhatna Istenhez, a világossághoz. A hamisságon keresztül sohasem juthatna el az igazsághoz, hacsak az isteni kegyelem át nem sugározná azt a sötétséget, fel nem bontaná a hamisságot, és fel nem ébresztené a szellem legbenső lényegét az életre. És meg nem mutatná az utat, amelyen haladva lépésről lépésre újra megtanulhatja azokat az igazságokat, és megismerheti azokat a természetben elrejtett és részére fenntartott ajándékokat, amelyeket ha felszed, és önmagában feldolgoz, akkor ismét eljut a legközelebbi állomáshoz.

Mivel azonban ez az út sok visszaeséssel jár, s a tudatlanság folytán a **szellem sok tökéletlen eredménnyel rakja ki a fejlődés útját, azért szükségesek az átmeneti világok, szükségesek a különböző életek és állapotok**, hogy a lélek tanuljon, ismeretet szerezzen, és ezekből az ismeretekből

gazdagítsa a maga belátását. Mert csak amikor ezek a mulandó dolgok lejárnak és a lélek tapasztalatokban megedződött, mikor már megérett arra, hogy az értékesebbet, a maradandót is szemlélheti és abból magának tudást szerezhet: akkor kezdhet el munkálkodni a maradandóért, az üdvösségért.

Az ember bizony kicsiny pont, testvéreim, ezen a széles, nagy életvonalon, ami előtte áll. Először az átmeneti életben meg kell tanulnia azokat a törvényeket, amelyek szerint a mozdulatait véghezviheti. Hiszen látjátok, hogy aszerint, amint az élet a halálba mélyebben és mélyebben alásüllyed, válik mozdulatlanná, nehezebbé. És amint magasabb rendűvé lesz, aszerint válik mozgékonyabbá, tevékenyebbé, sokoldalúbbá, világosabbá, tisztultabbá, nagyobb örömök befogadására képesebbé.

Az élet mozgás. Ezt a mozgást a léleknek úgy kell intéznie, úgy kell kihasználnia, hogy minden megmozdulásával, amennyire a világossága és ismerete képesíti, a nagy fejlődés törvényének betűit töltsse be, amely előtte áll. Mert minden megmozdulással, amely nincs harmóniában a nagy törvénnyel, a fejlődés irányával, csak szenvedést, gyötrelmet és szomorúságot okoz, nemcsak magának, hanem a körülötte lévő életnek is.

Az élet azonban formákba ömlik és minden forma különböző élet értéket mutat. **Ha a lelked törvénytelen mozdulatokat tesz, az egész teremtett világnak ártalmára vagy vele, mert nemcsak azt bántod meg, aki a közvetlen közeledben van, hanem meggátolod az azon keresztülsugárzó élet fejlődését, és ezzel meggátolod Isten akaratát. Eltaposod a csírázó magot, amelyből pompázó virág fakadhatott volna. Meggondolatlan lépéseddel eltaposol egy kicsiny állatkát, amely gyönyörúséget okozhatott volna valakinek; útját állod egy mennyei rezgésnek, amely a melletted lévő szívből fakad: a szeretet érzésének. Mindez-**

zel rombolója lettél a mulandó világban azoknak az Isten által kigondolt formáknak, amelyek mind tégedet, mind az egész teremtett mindenséget előbbre vinni lettek volna hívatva.

Mire van tehát szüksége legelsősorban az emberi léleknek, amikor ebben a világban a testben felébred és mozogni kezd? Hogy helytelen mozgást ne végezzen, helytelen ténykedést ne hozzon a világba, hanem minden megmozdulása, minden cselekedete, minden beszéde olyan irányt kövessen, ami előbbre viszi, ami megtanítja őt, hogy az üdvösséget elnyerhesse. Mert ha ezt az ember nem tudja, *nem mentheti magát azzal, hogy „nem tudtam, hogyan kellett volna cselekednem”. Igenis tudtad, embertestvérem. Hiszen a lelkedben fel van írva az élet, a lelked vágyában ott él az isteni akarat, mert boldogságra születtél, mert örömet óhajtasz, megelégedésre vágyó, a lelked pihenni szeretne abban az örömben, amely után vágyik! A lelkedben ott él az, amit nem tudsz elveszíteni, amit nem tudsz elhagyni a kárhozat legmélyebb sötétjében sem: a boldogság utáni vágy.*

Mindenkinek a szívében ott él a törvény. Minden ember vágyódik a szeretet cselekedeteire, arra, hogy vele szeretetteljesen bánjanak, hogy szeretetteljesen vegye őt körül a természet, mert szereti a szépet, örül a kényelemnek, az egészségnek, mindennek, ami neki kedvez. Mivel mentheted hát magadat? Hogyan mondhatod, hogy nem tudtad, mit kell cselekedned? Hiszen a te szíved vágyódik a jóra, miért nem cselekszed hát azt mással szemben?! *És ha még nem tudod cselekedni, miért nem igyekszel megtanulni, hogyan, miképp kell cselekedned, hogy magad körül jó és örömteljes életet teremthess? Miért tiprod el a szépség magvát, miért öljöd meg az öröm kifejezését, miért igyekszel megölni a szeretet kiáradását, miért akarod megölni magad körül Isten akaratát törvénytelen cselekedetteddel, a hamisnak, az igaztalan-nak elgondolásával, beszélésével és cselekvésével??*

Az ember azt hiszi, — mert a tévedés szelleme már egyszer legyőzte — hogy joga van mindenhez, ami szép és jó e mulandó világban, joga van azokhoz a formákhoz, amelyek előtte tetszetősek és kívánatosak, azonban semmivel sem járul hozzá, hogy ezek a formák élhessenek, szaporodhassanak, nagyobbodhassanak és érvényesülhessenek itt e világban. Igyekszik a külső forma szerint a törvényt betartani. A törvény külső formáját, üres hüvelyét mutogatja a tettetésben, az álszeretetben, a hazugságban, s elfelejti, hogy Isten, aki mindenütt jelen van, az igazság törvénye által mindent megrögzít körülötte.

Akkor azután az ember panaszkodva járja végig az élet útját, amely nem terem a részére örömet, hanem csak fájdalmakat és szenvedéseket, s igazságtalannak tartja az életet, nyög és panaszkodik, mert megcsalódott. **Pedig az élet, ami őt körülveszi, nem egyebet, mint csupán az ő lelkét tükrözi vissza. Tehát az embernek meg kell tanulnia az igazságot; nem az igazság külsejét, nem az igazság formáját, hanem Az Igazságot.**

Az igazság pedig a szeretet, az élet szeretete. Aki az életet szereti, Istent szereti, mert *az életben Isten ajándékozza Önmagát az embernek* napról napra, percről percre azokban az örömeinkben, amelyeket nem a test és vér érez, hanem amelyekre a felébredt szellem eszmél rá, amikor minden kicsiny dologban felismeri Őt, és boldog ámulattal sóhajtja: „én Uram és én Istenem!”.

Isten elrejti azokat a nagy igazságokat a rest lelkek elől, és csak a dolgozó, munkálkodó emberszellemek elé adja, akik mint a kibányászott drágakövek csillogásában, úgy gyönyörködnek azokban az igazságokban, amelyeket napról-napra, lépésről-lépésre találnak az életúton. Mert *ha az ember ezt az utat Istennek átadott lélekkel járja, akkor telve találja örömmel, mert az Isten mindenütt velünk van, és megmutatja Magát nekünk.*

De a testi ember ezt az életet, amelyet Isten neki — őt a fejlődés törvényébe belehelyezve — ajándékozott, napról-napra pazarolja. Minden helytelen elgondolásával, minden hamis következtetésével, minden igaztalan cselekedetével, minden **Isten nélkül való akaratkifejtésével törvénytelen megmozdulásokat és rombolásokat visz véghez,** tehát azokat a javakat pazarolja, amelyeket Isten neki az élettel adott. Mert hiszen a mulandó életben vannak azok a mennyei: drágakövek elrejtve, amelyeket fel kell szednie, ki kell bányászni a szenvedések és nyomorúságok mélyéről. Ezek a drágakövek a gondolkozó emberi lelket mindarra a bölcsességre rávezetik, amelyre szüksége van, hogy hasznossá tegye magát az életben, az örökkévalóságban.

Nem olyan az élet, testvéreim, mint ahogyan azt ti elgondoljátok. Nem lehet felületesen semmihez sem hozzájutni! Minden kicsiny értéket innen a mélyből, a harmóniátlan világból kell kiemelni, kibányászni. Mindent, ami örökkévaló, a léleknek önmagában kell felébresztenie, hogy majd amikor elérkezik az idő, hogy Isten őt egy magasabb létállapotba hívja el, hogy ott éljen, nagyobb dolgokat vigyen véghez, és így nagyobb boldogságot is élvezhessen.

Mindezeket a dolgokat, mindezeket az igazságokat meg kell tanulnia az embernek. Mert hiszen, mint az írásban van: „*ki bizná rátok a magatokét, ha a mulandóban nem tudtok helyesen sáfárkodni?*” Ott vár minden lélekre a maga jutalma, a maga mennyei része, de *itt* kell megtanulnia, hogyan kell azokkal az értékekkel bánni. Mert aki a mulandó értékeket nem helyesen használja fel, és nem az örökkévaló törvény betűit tölti be velük, vajon rábízhatja-e arra a mennyei Atya a valódi értékeket?

Testvéreim, tehát *itt a mulandó életben kell megtanulnotok igazán az Isten igazsága szerint élni.* Az emberek a látszatigazság szerint igyekeznek élni, a mi Urunk azonban rámutatott arra, hogy Isten nem a külső forma szerint akarja az em-

bert üdvözíteni, és a ti üdvösségetek nem is a szerint van fenntartva számotokra, hanem a szívetekben elrejtett értékek szerint. **Mert akiknek a szívében, a lelkében az örökkévaló értékek még ki nem fejlődtek, akiket még mindig a mulandók érdeklik, akiknek még mindig a hamis gazdagság, a mammon köti le figyelmüket, vajon azok megkaphatják-e az örökkévalóba a bemenetelt?** Nem, itt kell megtanulni sáfárkodni, mert a mulandó élet igazsága számon kéri tőletek, amivel megbízott benneteket.

Igen, a mulandó élet igazsága, *a természet igazsága számon kéri tőletek a testet, számon kéri mindazokat az előnyöket, amelyeket egy-egy testöltéssel ajándékképp kaptatok, hogy hogyan gazdálkodtatok, vajon a hamisban, (t.i. ami nem volt a tiétek, amelyet csak az örökkévaló értékek megszerzésére kaptatok, jól gazdálkodtatok-e?* És jaj nektek, ha ennél a számadásnál nem lesz aki mellettetek álljon, nem lesz, aki szót emeljen, hogy a mulandóban, ha mulandó értékűt is, de mégis az igazhoz, a jóhoz hasonlót cselekedtetek!

Az élet Ura születésetek alkalmával ajándékokkal árasztott el benneteket, de az élet Ura kötelességeket is szabott elétek: *a munkát*. Igenis hordoznia kell az élet terhét minden léleknek, ez alól nem lehelt senki kivétel; és jaj annak, aki nem veszi ki a részét a munkából, jaj annak, aki, másnak a nyakába dobja a munkát, ő maga pedig felelőtlenül akarja élvezni az élet örömeit, amelyekért nem tett semmit!

Idő előtt bevádolnak titeket a cselekedeteitek, gondolataitok, érzéseitek, a ti hibás megmozdulásaitok, ténykedéseitek, sőt még azok a cselekedetek is, amikre ti azt mondjátok: „nem tudtam másképp, nem akartam így cselekedni”. Miért nem tanultad meg, hogyan cselekedjél? Miért nem tanultad meg, hogyan mozdulj meg az életben, hogy kárt ne okozz senkinek és semminek?!

Az nem ment ki titeket az igazság számon kérő ereje előtt, hogy nem tudjátok, hogyan kell cselekednetek, mert az élet

Ura azt mondja: „Elpazaroltad a rád bízottakat, nem lehetsz többé sáfár, kiemellek téged azokból a javakból, és az élet javai felett nem rendelkezhetsz tovább, számolj el a rádbízottakkal!”

Ha mindnyájukat külön-külön megkérdezne az élet Ura és, számon kérné tőletek az életetek eredményét, szorongó szívvel állanátok Előtte és az igazság világosságánál bizony nem lennétek megelégedve az önmagatok lelki ténykedéseivel a mulandóban sem. Isten pedig elveheti tőletek azokat a javakat, amelyeket adott és másoknak adja, talán azoknak, akiket ti nem szerettetek, akiket megvetettetek, akik elöttetek senkik és semmik voltak. Akkor aztán azokkal a javakkal, azokkal a tehetségekkel, azokkal az adottságokkal ők rendelkeznek, és nektek néznetek kell, mint olvad el a szemetek előtt minden, ami a tiétek volt, mint megy semmibe minden, amivel rendelkezni véltetek. És ti is szívszorongva tekintetek körül, hogy mit tudnátok magatoknak megmenteni abból, ami reátok volt bízva!

Ha így jártok, vajon nem siettek-e majd ti is hamarosan megbocsátani azoknak, akik ellenetek vétettek, nem siettek-e ti is menteni azt, ami menthető, nem siettek-e ti is egyik-másiknak a szeretetéhez, hogy „tégy mellettem valamást, hogy én szerettelek téged, hogy én a te javadat munkáltam”? *És nem fog-e a ti lelketek is csalódva és könnyhullatással visszaemlékezni azokra az időkre, amikor jót tehettetek volna, amikor elnézhettetek volna, amikor ajándékozhattatok volna, de ti azt nem tettétek, mert azt hittétek, hogy mindaz, ami felett rendelkeztek, a tiétek! Pedig csak sáfárai voltatok annak és nektek azt kamatoztatnotok kellett volna!*

Legyetek hát okos és eszes sáfárok. Amikor a lelketekben megállapítjátok magatokban, hogy bizony az élet Ura viszik tőletek mindazt, amit adott: akkor gondoskodjatok róla, hogy legyen mellettetek valaki, aki hálával és szeretet-

tel tanúskodik mellettetek. Hogy juttattatok neki is azokból a javakból, hogy legyen, aki így emlékezzék meg rólatok: „igaz, hogy gyarlóságokat cselekedtem, de nem büntetett meg, nem dorgált, és nem szégyenített meg; azért én sem hagyom őt megszégyeníteni az igazság előtt, mellette állok és támogatom az én szeretetemmel”.

Legyetek eszesek, ébredjétek tudatára idejében mindennek, még mielőtt be nem vádolnak titeket, hogy rosszul gazdálkodtatok azokkal a javakkal, amelyeket az élet Ura adott nektek.

Az életnek minden órája, minden perce ajándék, amelyben cselekedhettek a lelketek megmentésére, s megbánva tévedéseiteket, bűneiteket, cselekedhettek helyettük jót és igazat. *Ha hamisak voltatok, ha hazugok voltatok, javítsátok azt ki igazsággal, szeretettel, őszinteséggel; ha rosszakaratúak voltatok, cselekedjétek jót; akit megbántottatok, ahhoz közeledjétek jókarattal. Ha a munkátokat nem végeztétek el becsülettel, ezentúl minden alkalmat használjatok fel, hogy becsülettel és tisztességgel végezzétek azt a munkát, amit rátok bízna.*

Mert ha felületesen végeztek el a munkát, amit el kell végeznetek, megállítjátok a világ előrehaladását a jóban; mert hiszen a rosszul végzett munka miatt újból és újból vissza kell térnetek, hogy azt végre jól végezzétek el. És ha ti nem végeztek el jól, jönniük kell a világba olyanoknak, akik jól végzik el, mert Isten akaratának végbe kell mennie arra az időre, amely Istennél elejétől fogva el volt határozva.

Sem az ítéletet fel nem tartóztathatjátok, sem a fejlődés vonalából ki nem téríthetitek a világot, mert *mindennek pontról-pontra egyeznie kell az igazsággal. És csak aki ezt a célt a maga részéről eléri, az emelkedhetik feljebb a szenvedések világából.*

Mindebből tehát az következik, hogy meg kell térni. Nem a felületes, külső felfogás szerint, hanem a szívetek mélyén kell az igazságot éreznetek, s ott kell megváltoznotok, hogy az Isten akaratát cselekedhessétek. Isten akaratát pedig csak úgy cselekedhetitek, ha leültök Krisztus lábaihoz és Tőle tanuljátok meg azokat az igéket, amelyek a ti üdvösségetekre, a ti megtartásotokra valók.

Ne keressétek a mély tudományokat, az alig érthető bölcselkedéseket, mert azok a ti lelketeket nem viszik előbbre, nem emelik feljebb! *Csak a munka becsületes elvégzése, az őszinte beszéd, helyes cselekedet visz titeket előbbre, az egyengeti az utatokat.*

Ha így cselekedtek, ha magatok mögött helyesen elvégzett életet hagytok, akkor tekinthettek vissza megelégedéssel, mert akkor Isten megadja a megelégedést és a békességet a lelketeknek, hogy örülhessetek a munkátoknak.

Nem mintha a magatok akaratából cselekedtétek volna, vagy a ti erőtekből és képességeitekből termeltétek volna ki a jó eredményt! Nem, Isten kegyelméből történt ez, mert Isten kegyelme nélkül a lelketek meg sem tudja ismerni a jót és igazat. Csak ha az Isten kegyelme irányítja az érzéseiteket, akkor tudjátok helyesen megítélni itt a mulandóban, a látszat világában, hogy mi az örökkévaló jó, mit kell megtartanotok, és mit kell elhagynotok, mit kell fontosabbnak tartanotok, és mit kell hiábavalónak ítélnetek.

Ez a ti munkátok.

Hiszen az egész természet, az egész zűrzavar, a káosz, ez az egész szenvedéssel és gyötrődéssel összekevert öröm- és boldogságkeresés mind a helytelen tájékozódás következménye. Mert az ember, mivel bukott lélek, keresi a boldogságot, keresi a megoldást, de nem találja meg, s azért a természete önzővé lesz és csak a maga hasznát nézi, a maga javát akarja munkálni.

Pedig Isten nem erre teremtette az embert. *Egymás boldogságán munkálkodni, egymás érdekét szolgálni: ez hozza el a kívánt eredményt, a közös megelégedést, a közös megértést és a közös boldogságot.*

Mindenkinek el kell végeznie a maga munkáját! Senki ne idegenkedjék a munkától, mert legyen az a legutolsó, a legmegvetettebb munka, ha becsületesen végzi az ember, annak igazi jutalma el nem marad. *Ha a csatornatisztogató becsületesen és tisztességesen elvégzi munkáját, munkájának érdeme nagyobb, mint azé, aki tudományokkal foglalkozik, de helytelen tudományt szed magába, és helytelen tudományokat tanít.* Az ilyennek, ha az egész világ magasztalja is, ha dicsőség övezi is, a dicsősége elmúlik, mint füst és pára s ő maga alázuhan a sötétségbe, míg a csatornatisztogató becsületes munkája révén boldog életre ébred.

Semmiféle munka, semmiféle szolgálat ne legyen hát terhes, vagy szégyellnivaló, csak a helytelenül elvégzett munka, a becstelenül eltöltött élet legyen szégyellnivaló előttek, még ha dicsőség követné is azt a látszat szerint.

Azoknak az alacsonyrendű szellemeknek, akiknek még a jóról és a rosszról való fogalmuk nem tisztult meg, kisebb fontosságú munka jut osztályrészül; nem azért, mintha a Gondviselés őket kisebbrendű szellemeknek ítélné, hanem mert így kisebb számukra a tévedési lehetőség.

Azért senki ne törtesse nagy feladatok után, mert a nagy munkánál, ha Isten nélkül munkálkodik, ha a maga emberi bölcsességére támaszkodik az ember, nagyobbat tévedhet, és nagyobb rombolást vihet véghez, mint a kicsiny munkakörben.

Aki a kicsiny munkát becsületesen, legjobb akarattal és tisztességgel végzi el, az tölti be földi hivatását tisztességesen és Isten előtt is helyesen; annak jut az a békeség, annak jut az a megelégedettség, amelyért sok irigyelt szellem vágyódva tekint fel reá.

Ne igyekezzetek hát se a tanításra, se a hírnévre, vagy dicsőségre, se nagy hatáskörre, hanem a kicsinyt végezzétek el legjobb tudásotok szerint, a kicsinyt világítsátok át, és nagy, hihetetlenül nagy lesz az eredmény!

Ti, akik megismertétek az igazságot, akik előtt dereng a valóság, ti már más szemmel nézitek, és más ítélettel bíráljátok meg a világi dolgokat, a mulandó dolgokat is, mint azok, akiknek az igazságról csak igen kicsiny, halvány fogalmuk van.

Ez a mulandó világ csak átmenet; azért senki ne tekintse ezt se érdemnek, se büntetésnek, se bűnhődésnek, hanem tekintse Isten kegyelmének, és *örüljön élete minden napjának; örüljön a legkisebb munkának is, amit el kell végeznie*. Mert a legkisebb mozdulattal is, amivel jót és helyeset cselekedtek, Isten ügyét, Isten akaratát viszitek előbbre a mulandóban. És valamit a mulandóban előbbre visztek, az a ti üdvösségeteknek biztos kialakulását hozza el a ti részetekre az örökkévalóságban.

MUNKÁLKODJATOK A MULANDÓBAN AZ ÖRÖK- KÉVALÓÉRT!

A lélek és a test ellentétes érdekei. — Isten mindenkor adott Magáról életjelt. — A földi eredmények olyanok, „mint a fű és annak virága”. — A hármass kötelezettség. — Mi hódítja meg a szellemek tömegeit? — A „testvér” szó lelki tartalma.

Az Úr jóságát és dicsőségét hirdető csoport nevében szólok hozzátok, hogy veletek együtt, a ti lelketek érzésével, a szívetek óhajításával az Úrnak dicséretet és dicsőséget mondjunk a mennyen és a földön, hogy a ti szívetek érzése beleolvadjon ebbe a dicsőségmondásba nemcsak ebben az órában, hanem végig az egész életen keresztül, amelyet a kegyelem ajándékul adott, hogy az Istent, Isten jóságát megismerhessétek, és dicséretet mondhattok Neki.

Hálát kell adnunk, és dicséretet kell mondanunk Neki az élet minden idejében, mind az örökkévalóságban, mind a mulandóban, mert az Isten jósága tartja fenn a világot; Ő ad életet, életlehetőséget a kicsiny fűszálnak és a kicsiny féregnek, amely a fűszál alatt meghúzódik.

Vajon nem ilyen kicsiny féreg-e a föld szülötte, az ember is addig, ameddig az ő teremő Atyját meg nem ismeri? Vajon a testbe szorítva nem nyomorúságos életet él-e addig, amíg csak a testnek és a test kívánságainak él, ameddig a nagyobb-ról, a jobbról, az igazabbról, a tökéletesebb életről nincs tudomása?

Valóban, ilyen szűk határokkal van körülzárva az ember élete, míg a testben él. De a lélek keresi és kutatja azokat az alkalmakat, azokat a lehetőségeket, amelyeken keresztül szabaddá válhat, hogy a nagyobb életről, a tökéletesebbről, a jobbról, a kívánatosabbról magának valami tudomást szerezzen. Valami ismeretet gyűjtsön, mert ösztönszerűleg érzi, hogy a teremtésnek nem az volt a célja, hogy a szellemeit e szűk határokkal körülfont életlehetőségekbe szorítsa, ezekben szenvedtesse és gyötörje minden ok és cél nélkül.

Az ember lelke a szenvedések, a csapások súlya alatt megéri arra a következtetésre, hogy mindez cél nélkül való volna. Mert hiszen mit ér az, ha az ember mindennel bír is a földi életében, ha ott áll mögötte a halál törvénye, mely őt egy pillanat alatt megfosztja mindannak az élvezésétől, amit akár jó és igaz, akár hamis úton megszerzett? Érzi a lélek, hogy szüksége van táplálékra, szüksége van valami olyan cselekedetre, olyan megmozdulásra a földi életben, amely őt ebből a mozdulatlanságból kiszabadítja, ebből a tétlenségből, a kárhozatnak ebből az úgyszólván megmerevedett állapotából kiségit.

Hiszzen a lélek céljainak, a lélek vágyának nem felel meg a test élete, nem felel meg sem a fáradozás, sem a test apró örömeinek élvezése! Az „együnk, igyunk és élvezzük az

életet” elv nem a lélekből, a lélek magasabb rendű kívánságaiból fakad, hanem csak a test kívánságaiból. Ameddig a test eléri, vagy csak megvalósítani igyekszik is ezt a kívánságát, addig a lélek szenved a maga többre hívatott természetével.

Azért, testvéreim, egészen természetes az, hogy ti, akik valamennyire kiemelkedtetek a test nehéz korlátai közül, minden érzéetekkel keresitek és kutatjátok azt a lehetőséget, hogy a lelketeknek igazi vágya és érzése kielégüléshez jusson, és beteljesedhessék az a tudatalatti reménység, hogy valamit, ha nem is sokat, elérjete.

Isten mindenkor adott Magáról életjelt azoknak a lelkeknek, akik lankadatlan szorgalommal keresték és kutatták Őt, az ő igazságát, az ő törvényélt. Isten nem hagyta el és nem hagyja el azokat a végső időkben sem, akik nem felejtkeznek meg magasabb rendeltetésükről, akik nem hagyták begyepesedni szívükben az áldozati oltárt, akik a lelkük érzéseiből naponként és óránként áldoznak az örökkévaló részre. Amelyet ha nem is ismernek teljes egészében, de a szívük érzi, és a tudatukban világosan előcsillan az a gondolat, hogy van, hogy kell lennie egy láthatatlannak, egy jobbnak, egy tökéletesebbnek, egy igazabbnak. Akik ezt felételezik magukban, azoknak megbizonyosodást nyújt a kegyelem.

Ebben az órában is mi, amikor hozzátok szólunk, amikor felétek hajlunk, és magunkat veletek összekapcsoljuk, bizonyítani akarjuk nektek azt, hogy ez a jobb létezik, csak higgyetek, bízzatok, reménykedjete. Hagyjátok el a földit, a mulandót, s emelkedjete fel a mennyeihez, az örökkévalóhoz, mert az az örökkévalóság vár titeket, hogy elfoglaljátok benne a helyeteket, amelyet elkészített részetekre a kegyelem Istene e világ fundamentumának felvettetése előtt.

Ő visszavár mindnyájatokat, akik itt küzdötök, szenvedtek ebben az alantas világban. Nem mindörökre szól a száműzés a Paradicsomból, nem mindörökké maradnak ott azok az

éles karddal felfegyverkezett angyalok, csak addig, ameddig ti a tévelygéseitekből megtisztultok, ameddig a göggtől és azoktól a bűnöktől megszabadultok, amelyek titeket Istentől, Isten világától, a boldogság hazájától elválasztanak.

Igen, amikor a lelketek megtisztul, amikor a szívetek felemelkedik, amikor elhagyjátok a sötéten tátongó mélységek világát, amikor Istenhez vissza akartok térni, amikor belátjátok, hogy eltévedtetek azon az úton, amelyet magatoknak választottatok, amikor a lelketek szükségét érzi annak, hogy az atyai házból üzenet jöjjön számotokra, hogy visszamehetek. Amikor a lelketek megérik a bűnbánat fájdmában, keserűségében, és eszetekbe jut az atyai hajlék, amikor a lelketekben érzitek az önvádat, mert felismeritek, hogy helytelenül cselekedtetek. Amikor azok a szenvedések és azok a fájdmak mélyen járó véséssel írják be az igazság betűit a lelketekbe, amikor látjátok, hogy szegények és tudatlanok vagytok, és a magatok erejéből képtelenek vagytok visszatalálni, amikor érzitek, hogy szükségetek van arra, hogy Isten kegyelme lenyúljon hozzátok, és kezébe vegye a ti kezetekeket hogy vezessen titeket, akkor ragadjátok meg az Isten lenyújtott kezét.

*

Nos, tehát, testvéreim, ahogy mondtam, *az Isten jóságát és dicsőségét hirdető kar egyik oszlopa vagyok, aki hozzátok szólok, a Gondviselésnek egy kinyújtott ujjja*. Hozzátok szólok, akik elfáradtatok, akik megterhelve érzitek magatokat, akik vissza akartok térni Isten országába. Ragadjátok meg a Gondviselésnek ezt a lenyújtott kezét, fogadjátok a szívetekbe azokat az igazságokat, amelyeket a mi Urunk, a Jézus Krisztus nevében hirdetek nektek, hogy megtalálhassátok az utat visszafelé az atyai hajlékba.

Nem magamtól szólok hozzátok, hanem az Úr nevében, Aki előtt állunk mindnyájan, hogy az ő jóságát és dicsőségét hirdessük, és bizonyosságot tegyünk az igazságról előttetek, hogy

a lelketekben éreztétek azt a bizonyosságot, hogy nem tévelyegték, amikor felfelé tekintetek az Isten világába; hogy éreztétek a szívetekben azt a biztatást, azt a bátorságot, azt a bizonyosságot, hogy most hazafelé indultok, Hozzá, az Atyához.

Ti azt mondjátok, testvéreim, hogy munkálkodtok. Igen, Isten nevében munkálkodni vagytok hívva, mert hiszen Ő is munkálkodik éjjel és nappal, megállás és pihenés nélkül. Mi lenne, ha a gondviselő Isten keze megállna a ténykedésben, mi lenne, ha a világok mozdulatlanul maradnának, mi lenne, ha az élet megszűnnék? Minden megmerevednék, a halál borzalmas kábulatába esnék.

Isten, a mi Atyánk munkálkodik és mi is mindnyájan, akiket Ő Magához hívott és Magához fogadott, akiket felöltöztetett, hogy az ő igazságában munkálkodjunk, *az örökkévalóságnak egy-egy száma, egy-egy betűje lettünk*. Ti is, akik az ő munkájában részt vesztek, mindnyájan egy-egy számot, egy-egy betűt jelentetek.

Mindenkinek el kell végeznie a munkát, amelyet rá az örökélet és a változandó élet kirótt. Senki a más munkáját el nem végezheti, senki a más feladatát be nem töltheti; mindenkinek el kell végeznie a magáét, akár előbb, akár utóbb lép be a törvényes forgásba, akár előbb hagyja el tévelygésének útját, akár később, de el kell hagynia, a munkát el kell végeznie, mert *amit ma nem végez él, az kétszeres teherrel nehezedik rá a holnap kötelességében*.

Testvéreim, ezért mondom nektek, hogy ajánljátok fel a ti Istentől ajándékképp kapott kegyelmi életeteket, hogy az örökkévalóban majd hasznát vehessetek azoknak az eredményeknek, amely eredmények itt a mulandó világban bizony még nem sok örömet, nem sok boldogságot nyújtanak nektek, mert hiszen itt a látszat világában az örökkévaló még nem látszik nagy értékűnek. Azonban annak teljes tudatában kell lennetek, hogy amit igazságul elfogadtatok, és amit eb-

ben az igazságban munkálkodtok, amennyit a magatok életéből ebbe az igazságba percről percre, napról-napra, évről-évre beleadtok, amennyi igazat és jót cselekedtek, vagyis amennyit magatoknak megszereztek, és amennyit a ti életeitek idejében széthintetek, amennyit megvalósítóitok, az nem veszett el számotokra. Hanem örök értékke minősítve megvár benneteket az örökkévalóság hazájában, a szellemek világában. Hiába is bizakodnék a földi ember az ő mulandó idejében; hiszen az ember minden ereje, szépsége, tudománya és dicsősége olyan, mint por és hamu, olyan, mint a fű és a fű virága. Elhervad, semmivé válik, a mulandóság szele elhervasztja, megsemmisíti azt, ha valósággá nem tette, ha át nem mentette az örökkévaló értékek közé.

De hogyan és miképp munkálkodhattok ilyen eredménnyel? Kérdezitek bizonyára, testvéreim. Hiszen az embernek a mulandó, testi élete olyan csekély értékű, olyan kevés van a kezére adva, amiből nagy eredményeket hozhatna ki!

Bizony, kevés van az embernek a mulandó világban odaadva, és még ebből a kevésből is többet elpredál, mint amennyit felhasznál, és valósággá tesz. Az ember könnyelműen kezeli az Istentől kapott értékeket: gondtalanul osztja be az ő életét és életének napjait; olyan, mint a rosszbéres, aki csak azt nézi, hogy az idő múljék, és az élet örömeinek virágát leszedhesse, mert hiszen úgyis mulandó az élet — gondolja — miért ne szedje le az öröm virágát, ami eléje áll és kínálkozik?

Ameddig az ember ilyen könnyelműen él és az öröm virágaiért kapkod, addig a sátán, az ellentét mindazt elszedi tőle a mulandó világban, ami csakugyan érték lenne részére, ha azt nem pazarolta volna el.

Nektek tehát, embertestvéreim, meg kell tanulnotok helyesen élni, meg kell tanulnotok helyesen cselekedni, az élet idejét helyesen felhasználni. Legelsősorban élni kell megtanulnotok. Azután, ha már egy kicsit tudtok élni, s helyesen fel tud-

játok az életeteket használni, akkor ebben a felhasználásban már kamatozik a tudományotok. Mert ha helyesen használjátok fel az életet, és a mozdulataitok nem lesznek hiábavalók, ha a cselekedeteitek nem lesznek értéktelenek: ez mind meghozza azt a kamatot, amelyre tulajdonképpen a ti lelketeknek szüksége van. Mert innen semmit el nem vihettek magatokkal.

A föld a látszat világa. A látszatban pedig olyan értékek vannak beburkolva, amely értékeket ti, míg benne éltek, nem tudtok felismerni, hacsak az isteni kegyelem meg nem világosítja a lelki szemeiteket. Csak ha ez megtörténik, akkor vagytok képesek keresztülnézni a látszaton, és meglátni azt, hogy ezt a látszatvilágot láthatatlan erők kormányozzák, azok forgatják az eseményeket, azok igazgatják a történéseket a szerint az igazság szerint, melyet az isteni Gondviselés egy-egy világra, egy-egy csoportra és az egyes lélek számára előírt. Mindenki sorsa Isten kezében van; Ő kötöz össze, Ő oldoz fel, Ő emel feljebb, és Ő ejt el aszerint, kinek, mikor, mire van szüksége.

Tehát, testvéreim, ha érzitek a lelketekben azt az igazságot, hogy az Isten megtalált titeket, mert ti is megtaláltátok az Istent, ragadjátok meg erősen ezt a szálát, hogy mind szorosabban és szorosabban kapcsolódjatok össze Istennel, hogy valamiképp el ne távolodhassatok, el ne fordulhassatok Tőle, hogy egész életetekre, életetek összes cselekedeteire, mozdulataira befolyást gyakorolhasson az Isten akarata, hogy az rajtatok keresztül kiteljesedhessék a világban.

Mert nektek kötelezettségetek van legelsősorban a ti teremő Atyátokkal szemben, azután kötelezettségetek van a hozzátok kapcsolt embertestvéreitekkel szemben, végül kötelezettségetek van az egész természettel szemben. Amely természet várja, hogy a lelketek jó és igaz érzésével átvilágosítsátok, megjavítsátok, igazabbá tegyétek, hogy veletek együtt az egész természet felemelkedhesse a tisztultabb világokba. Ha fel-

ismernétek ezt a kötelezettséget, és szorgalmasan keresnétek és kutatnátok azokat az eshetőségeket és lehetőségeket, hogyan, miképp cselekedjete, akkor minden jóvá és igazzá lenne, minden örökkévaló értéké válnék a kezetekben, amire csak hozzáfogtok. Akkor vigyáznátok a beszédeitekre, vigyáznátok a cselekedeteitekre, és gondosan építenétek fel azokat a terveket, amelyek szerint megvalósíthatnátok a tennivalókat, hogy minél helyesebben élhesetek, minél helyesebben végezhesétek el a munkát, ami rátok van bízva. Ez a szorgalmas kutatás pedig mind közelebb és közelebb sodorna titeket a nagyobb igazsághoz, a nagyobb szeretethez, s nagyobb megbizonyosodáshoz, a nagyobb hithez, Istenhez. Ha a lelketek ezzel a láthatatlan nagy értékkel megtelik, akkor az fénylővé válik a tévelygés világába szorult szellemek előtt, mert *nem a ti egyéni, emberi igazságotok, nem a ti tudományotok, műveltségetek, elért sikereitek világitanak át titeket, hanem az Isten igazsága, Isten jósága, Isten akarata, Isten segítsége.* És ha ti ilyen világító lélekkel jártok azok előtt, akkor anélkül, hogy egy szót szólnátok, anélkül, hogy keresnétek az érvényesülés lehetőségét: vezetőivé, oktatóivá váltok azoknak a szellemeknek, akik rátok néznek. Mert kívánatossá teszitek előttük a ti életeteket, a ti igazságotokat, a ti örömeiket, a ti boldogságotokat és ők követnek titeket, mint a fényt; követnek titeket anélkül, hogy tudnátok, anélkül, hogy akarnátok.

Így emberlelkeket hódítotok meg anélkül, hogy törekednétek arra és ezek az ember- és szellemcsoportok rajtatok keresztül látják meg Isten dicsőségét, Isten jóságát. Ezzel a ti életetekkel ezek előtt az emberek előtt és szellemek előtt Isten jóságának és dicsőségének hirdetőivé leszte, s beleolvadtok abba a harmonikus dicséret- és dicsőségzengésbe, amellyel telve van az ég és a föld. Hogy Istennek hálát adjon, Istent magasztalja az ő jóságáért és kegyelméért, hogy az életre előhívta és napról-napra az ő kegyelmével, az ő világoóságá-

val, az ő áldásával táplálja, vezeti, erősíti a teremtettséget, hogy új világokat, új országokat építsen, teremtsen azoknak a lelkeknek számára, akik Őt keresik, akik Őt várják. Akik Reá tekintenek, hogy mindörökké Vele lehessenek, és mindörökké közösek legyenek a szeretetben, Istenben, Ámen.

*

Isten segítsen és vezéreljen titeket, hogy a lelketekben lévő igaz érzések mind nagyobb és nagyobb tért hódítsanak a ti emberi életetekben. Hogy minden, ami hiábavaló, elkopjék, elfakuljon, elerőtlenedjék bennetek, hogy amikor összegyűltök, az Isten dicsőségének fényében mindannyiszor megtalálhassátok a ti megerősítéseteket, vigasztalásokat, békéteket, nyugalmatokat. Hogy mindig megtaláljátok azt a hiányzó tanácsot, amelyre szükségetek van az élet bonyolult útjain, amikor nem tudjátok, mit válasszatok, hogy mi a helyesebb. Hogy az Istennel való összeköttetés révén megtalálhassátok a lelketekben a feleletet, hogy ne legyen egy se közteket, aki a tévelygés útjára lépne, és a hiúságtól vezéreltetve a maga emberi okoskodásában keresné a kivezető utat. Hogy mindig jobban és jobban elveszítsétek a külső ember vezetőfonalát. Hogy egymásban is ne a külső szerint találjátok meg a testvért, hogy ez a szó ne legyen a részetekre valami általánosító fogalom, hanem igaz érzés legyen, amely mindenkor örömet kelt a szívetekben, akkor is, ha halljátok, akkor is, ha mondjátok egymásnak; hogy csakugyan érezzétek, hogy testvérek vagytok az által a kegyelem által, amellyel mindnyájatokat hívott az Isten.

Mindnyájatokat hívott Ő, mindnyájatoknak kínálta az üdvösséget, hogy ti elfogadva az Általa nyújtott kegyelmet, meg is találhassátok azt. Hogy mindinkább elhalványodjanak közteket azok az elválasztó falak, amelyek ember és ember közt képződtek a bűn folytán, a tévelygés folytán. Hogy elhalványodjanak, elkopjanak, megsemmisüljenek azok a tévelygések, amelyek egyik-másiknak hiábavaló életében, mint erős

várfalak állnak, hogy elválasszák az embert az embertől, a lelket a lélektől.

Veszítsétek el ezeket a hiábavalóságokat, halványítsátok el, hogy mindnyájan egygyé lehessetek, mint ahogyan azok az üdvözült lelkek egygyé lettek, akik megtalálták egymásban Isten képét és hasonlatosságát.

Kezdjétek a munkához Istennek felajánlott lélekkel, hogy nekünk ne kelljen küzdenünk az emberi hiábavalóságokkal, hogy közelebb juthassunk hozzátok, a ti szívetekhez, többet adhassunk, juttathassunk, a lelketeket feljebb emelhessük, hogy mindnyájan velünk együtt hálaadó lélekkel dicsérhessétek az Istent!

NAGYCSÜTÖRTÖKÖN.

A nagycsütörtök jelentősége. — A bűn hatalmát nem lehet bűnnel legyőzni. — Kik ismerték és ismerik fel Krisztust? — A tévelygők mindig megbélyegzik az igazat. — Az Úr Jézus tragédiáját környező szellemtipusok ma is élnek a földön. — A megkeresztelkedett pogányok. — Az ember legnagyobb áldozata. — Krisztus eszméje mindenkit próba elé állít. — Krisztus nélkül nem tanácsos megállni a szellemvilág kapujában. A mi Urunk. Megváltónk kívánsága szerint cselekszetek, amikor megünnepelitek ezt a napot az ő utolsó vacsorájának emlékezetére, mert Ő ezen az estén búcsúzott el a világtól, ezen az estén búcsúzott el azoktól, akiket szeretett és azoktól, akik Őt szerették, és akik még azután fogják szeretni. Mindenkitől elbúcsúzott, aki Benne a szívével, a lelkével felismerte az Isten Fiát.

Az ember *Fia* elbúcsúzott embertestvéreitől, hogy az emberi test kötelékeitől felszabadulva várja őket, mint *Isten Fia*, az ő országában, ahol Neki hatalom adatott mennyen és földön. De azok a szomorú események, amelyek ezzel a nappal kezdődnek, nem az ő országába esnek bele; ezek még itt vannak a földön, és itt maradnak mindvégig.

Egészen addig újra meg újra megismétlődik a szomorú búcsúzkodás, szomorú nagypéntek, míg megtéretlen emberlé-

lek lesz a földön, ameddig az ellentétől megtévesztett süket és vak emberszellemek a mulandó, kicsinyes földi életben keresik a lelkük vágyainak kielégülését, s mohón kapnak a látszatboldogság után. Elhívén, hogy a mulandó életben felszillanó csalóka dicsőség számukra érdem szerint van fenntartva. Az ilyenek elhiszik magukról, hogy ők hatalmasok és nagyok, bölcsek és igazak, és azért a maguk lábán meg tudnak állni, a maguk erejéből képesek felfelé haladni a fejlődés útján.

Ezen a napon két eszme, két igazság mérkőzése játszódott le. Az egyik az Isten igazsága, a valóság, a másik pedig az ellentét igazsága, a sátán igazsága, aki az ő tökéletlenségében azt hiszi magáról, hogy megdöntheti az egyetlen valóságot, és uralmat vehet rajta, hogy ő uralhassa az életet, a világot, az emberi lelkeket, hogy Istenhez hasonlóképpen irányítsa és igazgassa a világ sorsát.

Az ellentét az Istentől elszakadt, elkárhozott szellemek elvélből alakult ki. Ez a tévedés tartja fogva ma is a világot és mindazokat, akik ennek a tévedésnek következményeképp messze estek a valóságtól, az igazságtól, az Istentől. Mindazok a szellemek, akik benne időznek a homályban, elfelejtik a lelkükbe írott isteni törvényt pontról-pontra beteljesíteni. És ahogy az életfolyamat halad, hézagok keletkeznek a törvény, az isteni akarat teljesítésében. Ezeket a hézagokat azután betölti a tévelygés szelleme, és a lélek elhiszi, hogy ez az árnyék a valóság, és a fénnel egyértékűnek tekinti azt.

Ebből a tévedésből származnak a bűnök, a szenvedések, a gyötrődések, amelyeket a be nem töltött isteni gondolat és isteni akarat hagy maga után a lelkek világában. Ez a hiány kiütkezik a természetben, kiütkezik az egész életben, folyton betöltésre várva. Mert hiszen az egész természet pontról-pontra az Isten akaratát, az Isten törvényét van hívatva visszatükrözni.

A természet szép, tiszta, csodálatos: hiszen Istentől való. A természetben lévő tökéletlenségek, hiányok, gonoszságok mind a tévedő emberlelkek alkotásai, hogy figyelmeztessék az emberlelkeket, hogy itt van valami, amit helyre kell hozni, amit be kell tölteni, amit az embernek munkájával, kutatásával, tanulásával ki kell dolgoznia, és ki kell töltenie, hogy az emberi lélek megelégedett lehessen.

Az emberlélek azonban, aki egyszer levette tekintetét az isteni igazságról, a fényről, a valóságról, egyik tévedést a másik után követi el s így egyik csalódás a másikat követi az életében, mert nem akarja a kötelességét teljesíteni az étellel szemben, az Istennel szemben. Ehelyett a hibáit, mulasztásait, tévelygéseit igazságoknak hiszi, és ezen a tévigazságon elindulva követeli a maga jogait az élettől. És ha az élet simán, azaz természetes úton módon nem akarja kielégíteni a vágyait, akkor még nagyobb tévelygéshez nyúl, és a lehetetlenből, a semmiből emel ki a maga részére olyan dolgokat, olyan cselekedeteket, olyan eszméket, amelyekkel ő maga igyekszik pótolni a hiányt.

Így mind mélyebben és mélyebben zuhan alá a lélek, úgy-annyira, hogy már azt is elfelejti, hogy van az övének nagyobb világosság, tökéletesebb fény, tökéletesebb akarat is, azaz elfeledkezik Istenről. Mivel pedig Teremtőjéről elfeledkezik és megtagadja Annak törvényét, ebből zűrzavar, káosz, fájdalom és szenvedés teljes élethullámozás következik, amelynek ütközései által szenved. Nyomorúságait kínosan érzi, úgy hogy az emberi élet napjai, azok a rövid napok, amelyeket a természettörvény a mulandóban szán az ő részére, terhére válnak, és sokszor önmaga keresi a halált, és önkézével vet véget életének, s visszadobja azt, amit Isten kegyelemből ajándékozott neki.

Mindez a tévedésből folyik, a lélek tévelygéseiből. A tévedő emberi lélek annyira el van süllyedve, annyira el van merülve tévedéseinek következményeiben, hogy még amikor jót és

igazat akar, akkor sem tud önmagából, az önmaga lelkéből igazat előhozni, mert az igazságot elvesztette azzal az elfeleddéssel, amely a lelkében elhomályosította Isten képét.

*

Az embercsoportok, a szellemek milliói, akik Istentől esetek, itt az árnyékok világában, a földön időről-időre csoportonként testesülnek, hogy a lelkük megtalálhassa azt az igazságot, amelytől eltávolodott, megtalálhassa az életének célját, hogy ismét visszaemelkedhesek abba az elmúlt boldogságba, amelyet tévelygésével, bűnével veszített el.

Itt e szomorú világban, amikor már-már e világnak az ideje a befejezéshez közeleg, az emberi lelkek annyira fejletlenek, annyira tökéletlenek, hogy semmiképp sem tudnak önmagukból egyetlen tiszta szikrácskát sem az Isten felé küldeni, hogy a Menny figyelmét magukra vonhassák.

Isten tehát elküldi az ő egyszülött Fiát, és Vele elküldi a tévelygő emberszellemeknek az ő kegyelmét, az ő bűnbocsánatát, hogy akik hisznek ezekben az igazságokban, akik elfogadják ezeket, akik belátják annak az igazságát, hogy a bűnt nem lehet a hatalmától bűnnel megfosztani, akik elfáradtak a szenvedésben, a küszködésben, a hiábavaló vergődésben, azoknak a lelkét meggyógyítsa az ő igazságával.

Isten Fia, aki felvette a bűnös, bukott szellemek ruháját, a testet, eggyé lett azokkal, akiken segíteni akart. **Mindenben eggyé lett velük — kivéve a bűnt — hogy meggyógyítsa a szenvedőket, erőt öntsön a gyengékbe, bátorságot a félnékekbe, hogy felvegyék a harcot a tévelygés szellemével,** amely az ember- és szellemcsoportokat szoros, erős és vastag kötelekkel együvé kötözte. Mert nincs ember, aki azt mondhatná, hogy ő nem tartozik senkinek a világon. Az Úrnak ez a munkája a világ fundamentumának felvettése előtt tervbe volt véve, csak az idő és az alkalom váratott magára, ameddig az emberi lélek felfejlődik annyira, hogy a jó és igaz a

figyelmét felébreszti, amíg ellentétes természete a szenvedések révén annyira megtörik, hogy elfáradva és kimerülve és segítséget várva kinyújtja a kezét Isten felé.

Látjátok magatok előtt lejátszódni az egész megtörtént eseményt, ismeritek az írásból az Úrnak életét. Ő nem úgy jött, mint hatalmas király, mint erős hadvezér, vagy mint csodatevő, aki a világot kifordítja a sarkaiból, és az emberlelkeket csodálatra kényszeríti. Úgy jött el, mint egy az emberek közül, ismeretlenül, egyszerűen, szegényen, szerényen és alázatosan.

Boldogok, akik egyszerűségében és szegénységében felismerték Őt! Boldogok, akik az Isten Fiát látták Benne, mert azok megértették Isten akaratát az alatt a rövidke idő alatt, ameddig Ő a földön járt! **És boldogok azok, akik azután is megértették, amikor Ő már elköltözött! Sőt azok is boldogok, akik legalább a jelen időben megértik és felismerik Őt!**

De vajon kik azok, akik akkor is és most is felismerik? A megfáradtak, a megterheltek, a szenvedők, a szegények, a segítségre szorulóak, az egyszerűek, akiknek nem volt tudományuk, akiknek a lelkét a földi tudományok és bölcselkedések nem foglalták le, akiket a hatalom semmibe sem vett, akik nem jelentettek semmit a világon.

Ma is, testvéreim, hiába építenek az Úr nevének díszes templomokat, hiába hirdetik a harangok messze hangzó csengéssel az Úr feltámadását, ha az emberi lelkekben Ő mélyen el van temetve. Hiába a pompa, hiába a ceremónia, ha csak a külső ember veszi a szájára Krisztus nevét, de a lelkében nem ad helyet Neki, az Eszmének. Mert az ember bölcsőbb, okosabb, rafináltabb, semhogy az egyszerű igazságot elfogadja, és a szerint járjon földi életében. Mivel a földi ember nem az eszmét, hanem a hosszú évszázadokon keresztül tekintélyre emelt nevet látja, azért nem tudja felismerni az igazi Krisztust. És az emberi lelkek

tovább vándorolnak a tévelygések országútján, és a sátán hajtja őket az ő akarata szerint az ő céljai eléréséhez.

Ha az emberiség csakugyan megtérne a Krisztus eszméjéhez, a Krisztus akaratához és csakugyan felvinné az ő keresztyét, akkor boldogabb lenne az emberek világa. Akkor ünnepelne igazán a világ, többé nem kívülről, hanem a lelke mélyén, azokban az érzésekben, amelyeket Krisztus olt belé. És akkor Krisztus irányítaná a megtért lelkeken keresztül a fejlődés sorsát, Krisztus egyengetné a fejlődő emberiség útját. Akkor nem lennének gyilkosságok, háborúk, félreértések, nem lennének egyik oldalon nyomorúsághoz kötött emberi sorsok, a másik oldalon pedig túltengő gazdagság, fény és pompa, hanem akkor megértené a szegény a gazdagot, a gazdag a szegényt, az erős a gyengét s kölcsönösen segítenék egymást.

Mert hiszen az Úr mondja azon az utolsó estén: *„Új parancsolatot adok nektek, hogy egymást szeressétek; mert arról ismernek meg titeket, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretitek.”*

Az emberiség most is ugyanazokra a formákra, ugyanazokra a típusokra oszlik, amely típusok akkor végigcselekedték a szomorú nagypéntek eseményeit. Kiigazítják és megmásítják a maguk okoskodásával az isten törvényét, és a maguk igazságát állítják annak helyébe. És az emberi lélek, aki Isten igazsága előtt megtorpan és fél, a kiigazított, az emberi igazságokkal elcsavart igazságok előtt felemelkedik és szembehelyezkedik Istennel, s tovább cselekszi a bűnt és tovább tévelyeg. A sátán nem engedi ki az ő szívét, s az ember egyik tévedést a másik után, egyik bűnt a másik után követi el. Így sem a földi életben nem juthat előre a fejlődés útján, sem pedig a szellemi életében nem találhatja meg azt az óhajtott békét, amelyre őt az Isten Lelke hívja, amikor a halál pillanatában ide visszatér.

Mindig úgy volt, hogy a tévelygő emberlélek megbélyegezte az igazat, az Istentől valót, aki nem azon a módon, nem abban a formában hirdette az igazságot, amely formát a szokás kényelmessé kitaposott s könnyen járhatóvá tett az emberlélek számára. Azért mondja az Úr: „*Jaj nektek farizeusok, jaj nektek írástudók!*” És azért mondja: „*Jeruzsálem, Jeruzsálem, ki megöled a prófétákat, hányszor akartam egybegyűjteni azokat a lelkeket, akik hivatalosak Isten országába!*” Mert megölik a prófétákat, azokat, akik az Isten beszédét szölik, az Isten igazságait hirdetik, és Jeruzsálem sorsa szomorúan beteljesedik.

Jeruzsálem sorsa, sőt az egész választott nép sorsa meg volt pecsételve, mert eltért az ő Istenétől. De Krisztus, az Istentől küldött Szabadító, a Messiás megjelenik az utolsó időkben, hogy akik hisznek Benne, megálljanak a romlás útján. Ő azért jött, hogy feltartóztassa az árt, amely ezeket a hívő lelkeket lesodorná. Ő szilárdan áll, azért megütköznek Benne a hatalmasok, és le akarják Őt sodorni arról a kiálló szikláról. Azt mondják az Igaznak: „*ördög van benned!*” Elbizakodottságukban még ők mondják az Úrnak, hogy: „*mi Ábrahám fiai vagyunk, nem születünk paráznaságból!*”. De az Úr így felel rá: „*Eljönnek északról, délről, keletről és nyugatról és letelepednek az Isten országában, ti pedig kívül maradtok, mert nem ismertétek fel az Isten hívó szavát.*”

Az elbizakodottság és tévelygés mocsarában, a sötétségben meghúzódo lelek rásütik a bélyeget az Igazra, a Tisztára s elárulják, keresztfára juttatják Azt, aki őket az üdvösség hónapja, az Isten országába hívogatja. S mindezt csak azért, mert ők a formát, az eszmének a külső köntösét a maguk részére nagyszerűen ki tudják használni és vele a maguk hibáit, gyengeségeit, bűneit el tudják takarni, s belőle maguknak a mulandó életben hasznot tudnak húzni.

Embertestvéreim, ilyenek most is élnek; az ilyenek most is ugyanazt cselekszik, amit annak idején cselekedtek, és ugyanazt fogják cselekedni az idők végéig, egészen addig, ameddig összeomlik alattuk a föld, és az egek megsemmisülnek.

Az emberi bölcsességből, az emberi okoskodásból nem lehet meggyógyulni anélkül, hogy az ember a maga igazát fel ne adja azért az igazságért, amely Istentől van. **Mindenkinek meg kell térnie, mindenkinek külön-külön kell Istenhez fordulnia, hogy Isten az ő világosságát külön-külön minden egyes emberlélekbe besugározza**, hogy minden egyes emberlélek felelősen arra, hogy *Isten van és az ő törvényei megmásíthatatlanok*.

Ha az emberlélek hittel tekint fel az ő Istenére, akkor megjelenik előtte a világosság, és ez a világosság megkeresi benne azokat a hibákat és tévedéseket, amelyek az ő életét leterítették az Isten útjáról. Akkor felismeri bűneit és nagy tehetlenségében és erőtlenségében — belátva, hogy ő maga meg nem változtathatja azt az irányt, amely felé őt egy hatalom, a test hatalma sodorja — Istenhez kiált segítségért, az Isten pedig megragadja őt s kegyelmet küld számára.

Mindazok, akik belátták, hogy a maguk igazságát Istennel szemben fenn nem tarthatják, megtérnek, s elfogadják a kegyelmet azon a módon, amely úton-módon Isten azt nekik nyújtja. És nem keresik, hogyan, miképp — mint ahogyan a zsidó papok keresték, és mert az Isten nem az ő elképzelésük szerint, nem abban a formában szólt hozzájuk, ahogyan ők azt magukhoz méltónak találták volna, nem fogadták el, hanem keresztre juttatták az Urat, a *Messiást, akit vártak*, akit nekik az Isten küldött.

*

Az ellentét szellemének érdekében van, hogy az emberlelkeket fogva tartsa. És mindaddig nem engedi ki a hatalma alól, ameddig az ember a testhez, a test örömeihez, a

test előnyeikhez ragaszkodik. Mert éppen az ellentét indítja az emberlelkeket arra, hogy tekintélyt szerezzenek maguknak. Kezdetben a zsidóknak nem volt királyuk, de később felébredt a lelkükben a vágy, hogy nekik is legyen királyuk. Isten szava már akkor tiltakozott ez ellen a vágy ellen, de meghagyta a kívánságukat és elküldte nekik Sault. Izrael népe boldog volt, de nem sokáig. Mert Isten csak az ő ferde és téves kívánságuknak engedett, mivel az ő akaratában nem így volt tervbe véve.

Isten megadja a téves kívánságok beteljesülését, de csak azért, hogy az ember eszméljen rá, hogy helytelen volt a kívánsága, hogy megcsalódjék hiú óhajlásában és keresse az igazságot, keresse az Isten akaratát.

Az emberi lélekben az uralkodási vágyat a gőg sugallja. És mi más a gőg, mint az ellentét hatalmas kötele, amellyel az embert a maga akaratához és a maga céljainak eléréséhez köti hozzá?!

Az ellentét azoknak a téveszmékbe süllyedt szellemeknek a csoportja, akik el vannak vetve Isten színe előtt, akik nem ölthetnek testet; mert a testöltés a kegyelem ajándéka és az azoknak adatik, akik javulni, tisztulni akarnak. Azonban **az ellentét eszméjében mélyen alásüllyedt szellemek nem ölthetnek testet, s azért a természeti erők felett való uralmat másképp nem tudják maguknak megtartani, mint hogy az emberré lett szellemnek erőit, ezeket a kegyelemből kapott erőket a bűnön keresztül a maguk részére mintegy lecsapolják.**

Tehát ezek nem a maguk erejéből s nem a maguk hatalmával, hanem azoknak a szerencsétlen rabszolgáknak az erejéből tartják fenn magukat, akiket a test kívánságai és tévelygései révén magukhoz kapcsolhatnak. **Ezek, mint valami megnyitott erecskéket tartják számon az emberi léleknek hibás kívánságait és vágyait, és azokon keresztül vonják**

magukhoz az életerőt minden egyes bűnnel, minden egyes tévelygéssel, amit az ember cselekszik.

Ebből tudhatjátok, hogy a sátánnak érdeke az emberlelkeket fogva tartani, érdeke, hogy a tévelygés útjait mutogassa előttük. Az emberlélek pedig a testén keresztül foglya ennek a hatalomnak, amiből, ha egyszer elbukott, nem is tud kiszabadulni mindaddig, ameddig őt az. Isten ki nem szabadítja.

Egyetlen út, egyetlen mód van erre, Az által, akit Ő küldött: a mi Urunk, a Jézus Krisztus által, aki nem áll szóba a sáttánnal, aki a kísértések pillanataiban nem volt gyenge. Amikor a sátán kihívja Őt, az Isten Fiát arra az óriási párbajra, amikor a fájdalom, a szenvedés, a megaláztatás, a meggyaláztatás, a halál és a megsemmisülés rémeivel fenyegeti Őt, az Isten Fia elfogadja a kihívást, és mindvégig engedelmes Istennek, a kereszthalálig.

Az Isten Fia a legmélyebbre bukott szellem sorsát veszi fel és végigszenvedi a gyötrődést, végigszenvedi a legnagyobbat, amit ember el sem tud képzelni és akkor a sátán még azokat is elfordítja Tőle, akik Őt szerették és akiket Ő szeretett. A meg nem értés homálya odaállt közéje és az emberlelkek közé, s Neki egészen egyedül, minden résztvevő gondolat és érzés nélkül kellett végigszenvednie azokat a gyötrődéseket, amelyek csak ördögi elképzelésből származhattak.

Ezzel szemben nézzétek meg azokat az alakokat, azokat a szellemtípusokat, akik ott állnak körülötte. Bizonyára már ismeritek őket, mert ma is ott élnek köztetek, a ti lelketekben is ott kísértenek, s egyszer-mászor a ti szíveteket is rabul ejtik. Mert ezek élnek, ezek a személy halálával nem szűntek meg, mert hiszen az eszmék harca végig tart és ezeket az eszméket emberlelkek veszik fel és járják velük végig a földi élet útjait.

Ma is élnek a papi fejedelmek és írástudók típusai, akik a tekintélyhez ragaszkodva ócsárolják, lenézik, és semmi-

nek állítják az Isten kegyelmét az emberhez, mihelyt az nem azon a módon s nem abban a mederben jut el az emberiséghez, amely medret ők, az emberek ástak ki neki. Ma is élnek Kaifások, ma is élnek Júdások, s ma is élnek lelkesedő emberek, akik egy pillanatra térdet és fejet hajtanak az előttük igaznak és tisztának feltűnő ember előtt, hódolnak neki, magas polcra akarják emelni. Amikor azonban látják, hogy a földi emberek, a tekintélyek nincsenek velük egy véleményen, elszégyellik magukat, s elfordulnak tőle, ha azelőtt mégolyan jóságot, igazságot, vagy önfeláldozást tapasztaltak is az eszme hirdetőjétől. Ezek a gyenge lelkek nem képesek az emberek ítéletét elviselni, s inkább beállnak a tömegbe, mert egy-két rövid szó, egy-két hangulatos beszéd elég nekik és máris odaállnak a „feszítsd meg!”-et kiáltók közé.

Ma is vannak az Úrnak olyan követői, akik szépnek, jónak, igaznak találják az eszmét, de amikor az eszme önmegtágadást, az önmaguk bálványozásának, vagy dédelgetett hibájuknak a megtagadását követeli tőlük, eloldózkodnak az eszmétől. **Az ilyen emberek aztán a „józan okosság” jelszavával azt mondják az Úr igazi követőire, hogy azok rajongók, akiket követni, vagy velük: közösséget vállalni semmi esetre sem okos dolog.**

Ma is vannak, akik odaállnak, és hidegen nézik, amikor azokat, akik az Igaznak akarnak élni, elhurcolják és megbélyegzik és nincs védelmükre egy szavuk sem.

Ez az a szellemi csöcselék — és legyenek bár az előkelő rendből valók, vagy pedig egyszerű emberek — amely a dolgot a kényelmes oldaláról fogja fel, és azt hiszi, hogy ezzel nagyszerűen rendezte el földi életét.

Ma is vannak, akik nézik, amikor a keresztet hordozza az igaz, a tiszta, az Isten igazságát hirdető, az Isten igazságában élni akaró ember, és nem jut eszükbe, hogy megkönnyítsék neki az élet terhét, az élet nyomorúságát.

Ma is vannak cyrenei Simonok, akiket a törvény kényszerít rá, hogy amikor összeroskadt a kereszt súlya alatt az Igaz, nekik kell hordozniuk helyette a keresztet, hogy segítsenek legalább talán az utolsó úton, talán éppen csak a szenvedés befejezésénél.

Ma is vannak, akik a kereszt alatt csúfolódnak; ma is vannak, akik a kereszten szenvednek és megtérnek, de ma is vannak, akik a kereszten szenvedve is átkozzák az Istent. És ma is vannak a római századoshoz hasonló lelkek, akik amikor látják az Igaznak szenvedését és halálát, bizonyosságot tesznek Felőle, mondván: „*bizony, Isten Fia volt ez!*”! **Ma is vannak, akik nem voltak benne Isten tervében, és mégis hívőkké, megtérő lelkekké lesznek, mert felébred a szívük, megmozdul bennük az igaz érzés és felismerik a Jót és Igazat** és bizonyosságot tesznek mellette, legyen az bár mindenkitől lenézett és megvetett, mert a lelkükben felébredt az isteni szikra. Ma is vannak ilyenek, akiket a világ pogányoknak tart, akikkel azok az emberek, akik magukat szenteknek és igazaknak tartják, nem állnak szóba; és éppen ezek a lelkek tesznek bizonyosságot az Isten kegyelméről!

Mi volna más a felekezeti gyűlölködés és türelmetlenség, mint a keresztfa alatt torlódó lelkek csoportja, akiket bár különböző érzések vittek a keresztfa alá, de semmi esetre sem az az érzés, hogy megtérjenek, és az Igazhoz könnyörögjenek, sem az, hogy az igazságról meggyőződjenek.

Azért, testvéreim, akikhez az Úr nem csoportonként, hanem mindegyikötök lelkéhez külön-külön szólt, bár földi forma szerint különböző csoportokhoz tartoztok, szükséges, hogy a lelketekben megértsétek az Isten és a Megváltó szavát, Aki egy cél felé segíti azokat, akik igazán keresik Őt, és igazán várják az ő szabadítását, legyenek bár hívő zsidók, keresztények vagy megkeresztelkedett pogányok . . .

Igen, megkeresztelkedett pogányok, mert hogy valakit életének első napjaiban megkereszteltek, azért a lelke még lehet

pogány, sőt az is marad egészen addig, míg igazán meg nem nyílik Krisztusnak.

Ha pedig megnyílt a szívetek Krisztusnak, és átérzitek, hogy Ő hívott titeket, akkor lélekben és igazságban elpecsételtek magatokat az Úrnak. **És tulajdonképpen akkor vizitek véghez a ti megkeresztelkedéseteket, amikor a lelketeket felajánljátok Krisztusnak,** Akinek a nevére megkereszteltettek.

Ha pedig zsidók vagytok, akik a ti hitetek szerint kerestétek, kutattátok az Isten törvényét, az Isten igazságát, és ha igaz szívvel ajánlottátok fel magatokat az Istennek, és igyekeztek a törvényt betartani, akkor a ti Istenetek elvezérel titeket a külső templomon, a vallás külső formáján keresztül a szentélyig.

Tudjátok, hogy a templom külső, tágas helyiségében az áldozatra szánt állatok voltak; Krisztus azonban ezeket az ő Atyjának, az Igazság Szellemének, az Istennek házából száműzte. Tehát ezen a csarnokon keresztül elvezet titeket a szentély ajtajáig; és ha igazán hívó zsidók vagytok, akkor ott vártok, ameddig az Úr, a Messiás előttetek ki nem ábrázolódik, ameddig Ő nem szól hozzátok, míg a ti szívetekben az ő hangja visszhangot nem kelt. Ha pedig már meghallottátok az ő hangját, ha a szívetek megértette, hogy Ő az Eljövendő, akit az Isten megígért, akkor hajtsátok meg a fejeteket Előtte, *vegyétek fel az ő nevének bélyegét, valljátok Őt magatoké-
nak, nemcsak a titkos szentélyben, a ti lelketek szentélyében,
hanem Isten és ember előtt. Pecsételjétek el magatokat, mint
ahogyan a menyasszony eljegyeztetik az ő vőlegényével.*

Akik elpecsételik magukat, azok az Úréi, azokra az Úrnak gondja van. Ezekhez szól az utolsó estén, ezektől búcsúzik az Isten Fia, az Ember Fia. Ezekhez szól, hogy tartsák meg az ő emlékét. A világhoz nem szól, hiszen a világ nem ismerte meg Őt. Azokhoz szól, akik az övéi; ezekért eljön, nem hagyja őket árván, hanem megtisztítja és kiemeli őket

az ő erejével, még ha a legmélyebben vannak is. Ezeket nem hagyja el; ezeket vezeti, tanítja, megvilágosítja, és ezeknek jelenik meg a feltámadás napján, mert ezekért élt és ezekért halt meg. **Ezekért lesz eljövendő azokban az utolsó időkben, akik az ő tisztulásukat és fejlődésüket nem tudták befejezni a kegyelem idejében.** Ezekhez szól, ezeknek ad lelki képességeket és *teremt külön utakat és módokat, hogy a lelküket Magához emelhesse.*

Ilyenek vagytok ti, akik ezeken a külön utakon és módokon az Isten Fiát, a Krisztust, a Szabadítót megismertétek. Nem mindenkinek adatott, hogy különleges módon ismerje meg az Isten Fiát, és a kiengesztelődés módját. **Nem mindenkinek adatott az, hogy az utolsó időben, a viharok szelében is meghallhassa az Isten szavát. Hozzátok szól — akik itt maradtatok az utolsó időkre — ezen a különleges módon: nem embereken, hanem szellemeken keresztül, akik bizonyosságot tesznek arról, hogy bizony Isten Fia volt Ő;** bizonyosságot tesznek arról, hogy nem adatott más név, azaz más eszme, amely az embert megtarthatná, mint csak az, amit Ő jelentett ki, amit Ő hozott az Atyától.

Ennek az eszmének a magatokévá tételével, ebben az eszmében való éléssel elnyerhetitek azt a kegyelmet, amelyet Ő a megtérők számára ingyen kínál fel abban a szövetségben, amelyet az embernek kötelessége minden évben megújítani. Az ő engedelmességének áldozatát évről-évre bemutatni, s ameddig a földi élet tart a testben, mindannyiszor valami olyat áldozni fel az Isten oltárára, amit tévelygésnek, hibának ismer fel. Fel lehet ajánlani áldozatul valami lelki tökéletlenséget, amit az emberlélek felfedezett önmagában, ami talán nehéz megpróbáltatást jelent az ő részére, hogy az Úr vegye le róla, mert az őt meggátolja abban, hogy az Istennek szolgáljon.

Legnagyobb áldozat azonban az embernek az önmaga igazságáról, az önmaga akarásáról, az önmaga által ki-

alakított és helyesnek tartott tévelygésről lemondania.

Tehát ha az ember felismeri, hogy tévelygés volt az, amihez ragaszkodott, amit igaznak vélt, akkor igyekezzék attól minden egyes alkalommal jobban és jobban eloldódzkodni, és könyörögjön, hogy az Úr szabadítsa meg tőle. Mert aki az ilyesmit magában nem kutatja és nem adja oda az áldozati oltárra, az semmit sem jut előre az életek folyamán a külső cselekedetekkel, a külső forma megtartásával.

Bizony a bűneiteket be kell vallanotok, s be kell ismernetek, hogy önmagatoktól képtelenek vagytok a jóra. És amikor látva a ti nagy tehetetlenségeteket, Istennek felajánljátok a ti egész lelketeket, összes hibáitokat és tévelygéseiteket a ti jóakaratokkal és vágyódásokkal és törekvésetekkel, s így közeledtek az Úr asztalához: az Úr bizonyára lehajol hozzátok. S elveszi azt, amit Neki felkínáltok, megszabadítja a lelketeket a tévelygéstől, a bűnre való hajlandóságtól és megvilágosítja az ő igazságát a lelki szemeitek előtt.

És eljön az idő, amikor nem én rajtam keresztül, hanem a magatok lelkén keresztül látjátok az igazságot a maga teljességében ragyogni. *Hiszen Isten titeket egyéniségekké akar nevelni.* A Krisztus által adott ige, a Krisztus által adott igazság egytől-egyig külön szálon kapcsolja Istenhez azokat a lelkeket, akik ezeket a magukéivá teszik, és ezeken keresztül megtérnek, megtisztulnak és megigazulnak.

*

Testvéreim, ti megálltok azok előtt a tragikus események előtt, amelyek egykor lejátszódtak és így sóhajtotok magatokban: milyen szomorú dolgok voltak azok! És ellenszenvet éreztek azok ellen a személyek ellen, akik akkor abban a nagy tragédiában részt vettek.

Ne a személyek ellen, hanem a személyeket vezető elvek ellen érezzetek ellenszenvet! Mert ezek az elvek ma is élnek, itt vannak köztetek azokban az érzésekben és azokban a tévelygésekben, amelyek újból és újból megisméltódnak

egészen addig, ameddig az emberiség ezt az utat járja; újra meg újra megismétlődik az, ami hajdan megtörtént és rajtatok is végigszáguld ez a vihar, titeket is próbára tesz az Úr, mielőtt fiaivá fogad.

Vigyázzatok és imádkozzatok tehát, hogy kísértésbe ne essetek, mert a kísértések folyton ott állnak, nem rajtatok kívül, hanem a magatok lelkében. Egészen addig nem mondhatjátok, hogy a kísértéstől szabadok vagytok, ameddig a lelketek azt a tökéletességet el nem éri, hogy már egészen tisztán áll elöttetek az igazság, egészen tisztán felismeritek az Isten Lelkét azokban az igazságokban, amelyek elöttetek akár emberi szavakban, akár nyomtatott betűkben, vagy a szellemek álltai mondott igazságokban megjelennek.

Vigyázzatok, hogy titeket is tévútra ne vezessen a látszat, a forma, hogy ti is el ne ítéljétek a lelketekben a Krisztus eszméjét, a Krisztus Szellemét, a Krisztus igazságát! Mert akkor titeket is vádolni fog ez az, igazság! Ez a vád pedig nem más, mint az a sötétség, amely az embert a kétségbeesés pillanataiban körülveszi, mint ahogyan körülvette Júdást az árulás után, amikor az ő tévelygésének, az ő bűnének szörnyű következményét látta.

Mondom: vigyázzatok és imádkozzatok, hogy ébren legyetek azokban a pillanatokban, amikor a megpróbáltatás elközeledik hozzátok, amikor szükségetek lesz rá, hogy a lelketek összes erőit latba vessétek, hogy diadalmasan harcolhassátok meg azt a harcot, amelyet szükségképpen meg kell harcolnotok, amely titeket vagy jobbra, vagy balra oszt el, a Krisztus jobb vagy balkeze felé.

Mert ha elestetek, ha a tévelygés szelleme hatalmába kerít benneteket és az igazságot ti is megszegyenítitek és kinevetitek, akkor ti is azok közé számítotok, akik „*feszítsd meg.*”-et kiáltottak a törvényházban.

Ti, e késő kor gyermekei, sem vagytok jobbak most, akik előtt ott áll az igazság ragyogóan; ti is megtévedhettek,

mert az eszme egyszer így, máskor úgy áll előttetek. És nem a ti emberi értelmetekkel, hanem a ti lelketek legbelsejében rejlő isteni szikrával kell ítéletet mondanotok az igazság felett, mely előttetek megjelenik, s amelyet vagy magatokénak kell mondanotok, és követnetek kell, vagy ellene kell dolgoznotok, mint olyasmi ellen, amit el kell magatoktól vetnetek.

Két úton haladni nem lehet. Nem lehet egyezkedni a tévelygés szellemével és az isteni szellemmel, az igazsággal! Krisztus meghalt az igazságért, tehát akik Őt követik, akik számolt tartanak az Isten ígéreteré, azoknak szintén fel kell venniük a Krisztus keresztjét és követniük kell Őt egészen addig, ameddig Isten le nem veszi a keresztet a megpróbált ember válláról. Nem lehet megállni a kétféle áramlatban; vagy felfelé kell emelkedni Krisztus országába, vagy pedig hagyni magatokat elsodortatni az ellentét eszméje által, amely maga is az igazság látszatával bír, amely maga is az igazság köntösébe takarószik.

Krisztus emberré lett és az emberekért jött, az embereknek nyilatkoztatta ki az Isten akaratát. **Nem a szellemeknek kell megtérniük, akik már teleírt lapok, akiknek már csak az igazság törvényével van leszámolnivalójuk. Krisztus az emberért jött, aki még cselekedhetik jót is, rosszat is,** akinek szabad akarata van, akiért két világ harcol, aki választhatja a jót és választhatja a rosszat, választhatja az igazságot és választhatja a hamisságot.

Krisztus az emberért jött; *az embernek* kell Őt felismernie, *az embernek* kell cselekedeteivel, beszédeivel Mellette bizonyosságot tennie. Mert az embernek cselekednie kell a földi életben jót vagy rosszat, mivel az embert maga az élet kényszeríti a cselekvésre, hogy a történések világába beleírja a nevét azokkal a gondolatokkal, érzésekkel és cselekedetekkel, amelyeket a földi életben magának választott. *Mindent az embernek kell megtennie.* Senki ne áltassa magát azzal, hogy

majd amikor elköltözik az élők sorából, amikor elkövetkezik egy másik élet, majd akkor cselekszik, majd akkor valósítja meg ezt vagy azt! Nem, *még ma kell* elvégezned földi kötelességedet, *ma kell* élned a földnek, még *ma kell* elérned, megvalósítanod a céodat!

Testvéreim, az emberé a mai nap, az emberé a ma, amit az Isten adott. Krisztus ma szól hozzátok, nem holnap! A holnap nem a tiétek; az az Isten kezében van; ha ő adja, kegyelemből adja azt nektek, ha pedig nem adja, nem követhetitek, mert Istennel perbe nem szállhatok.

A ma embere választhatja a maga részére Krisztust, a megtérést, az utat, amely a mennybe vezet Krisztussal, vagy választhatja a tévelygések útját, amely lefelé vezet.

Kérdezem tőletek testvéreim: elhatározátok-e magatokat a ti lelketekkel és a ti testi életetekkel, hogy kit követtek? Alkudoztok-e még, hogy: „egy részemet Krisztusnak adom, másik részemmel pedig a világot szolgálom”?! *Ha nem Krisztust választjátok, akkor ne álljatok meg a szellemvilág kapuja előtt, hogy onnan a ti lelketek megvilágosítását várjátok.*

Mert ha nem Krisztust választjátok, akkor elseper titeket az a sötét, tévelygő áradat, amely a szellemvilágból, mint a megtévesztett fluidok, erők és a bennük élő szellemek raja, felétek zúdul, és a tévelygések világába még lejjebb sodor benneteket.

Határozátok el magatokat mindnyájan, hogy Krisztust választjátok, akiket az Úr ezen a különleges módon szólított Magához, mert üdvözíteni akar benneteket.

De ne a forma szerinti Krisztust válasszátok, akit kívülről minden ember ismer, hanem azt *az eszmei Krisztust*, aki ma is él, ma is szól hozzátok, ma is számon tartja az érzéseiteket, gondolataitokat, aki ma is elég erős és hatalmas ahhoz, hogy a lelketeket vezesse és az üdvösségeteket megmunkálja!

Ő ma is és mindig ugyanaz, mert az Isten Lelke, az Isten Szelleme Ő, Rajta keresztül Isten szól hozzátok, mert Benne lett Atyánkká a mi teremő Istenünk, Általa fogadja vissza megtérő gyermekeit. Nincs más út, nincs más mód, mint csak amit Ő adott a Krisztus által.

Ha az igazi Krisztust választjátok, aki él, cselekszik, munkálkodik, akit elég erősnek tartotok arra, hogy a lelketeket újjáteremtse és átfőmálja, akkor ajánljátok fel Neki a lelketeket. Hogy a kezébe vehesse azt, és véghez vihesse rajta az ő csodálatos nagy munkáját, hogy megtisztítsa, meggyógyítsa, megigazítsa, és úgy mutassa be az Isten törvényének az ő áldozatával, az ő szeretetével letakarva. Mert Ő felöltözteti a ti lelketeket fénylő mennyei ruhába; nem a magatok érdemeiért, hanem *az ő szeretetéért*, irgalmáért és kegyelméért, amelyet rátok kitölt, ha ti engedelmes, Őt megértő gyermekei lesztek.

*

Erre akartam csak a figyelmeteket felhívni, mert idő közel van. Vessen számot mindenki a lelkében, és úgy határozza el magát az Úr elé járulás tekintetében; mert ha valaki érdemtelenül közeledik, az Igazság Lelke mindazokat a javakat megvonja tőle, amelyek őt minden érdeme nélkül felkeresték. Mert aki érdemtelenül közeledik, aki nem hisz teljes lelkével, az még azt a hitét is elveszíti, amit addig magáénak vallott.

Aki pedig nem akarja átadni a lelkét Krisztusnak, az megtarthatja magának az ő lelkének minden tévelygését, de akkor a sátán jut hozzá közelebb, s mélyebbre vonja le őt úgyannyira, hogy még azokat az alkalmakat is elveszíti, amikor Istenhez közelebb juthatna.

Jól gondoljátok ezt meg, s vessetek számot magatokkal és legyetek engedelmes meghívott vendégei az Úrnak, akik nem akarnak maguknak semmit megtartani, akik nem hánytorgatják azokat az igazságokat, amelyeket Ő adott e világ-

nak, hanem mindenestől elfogadják. És ha ma még nem is értik meg teljességgel, kérjék, könyörögjék le azokat az alkalmakat, amikor majd az Isten megnyitja a lelküket, hogy beletekinthessenek azokba, és teljességgel magukéivá tehesék.

*

Az Úr világosítson, igazítson és szenteljen meg titeket, hogy ne csak itt a külső, mulandó világban legyen a ti szavaiteknek és a ti elhatározásotoknak látható- és hallható formája, hanem ki nem törölhető betűkkel írja be az ő könyvébe a ti lelketeknek szent felemelkedését. Óhózzá való vágyódását, hogy a ti lelketek ne üres, forma szerint való cselekedetekkel legyen megtöltve, hanem örök értékekkel, amelyek titeket vezérelnek, segítenek, támogatnak itt e mulandó világban, a ti megpróbáltatásaitokban, szenvedéseitekben. És az örökkévaló életben is erős és mély nyomokat hagyjon ez a pillanat a ti lelketekben.

Most pedig, testvéreim, megáldalak titeket a mi Urunk, a Jézus Krisztus nevében, hogy ünnepeljétek, megemlékezzén a mi Urunknak haláláról; ünnepeljétek lélekben felemelkedve Hozzá; éljétek végig Vele együtt az ő fájdalmait és kínszenvedéseit, hogy a ti lelketek megteljenek Iránta való hálával és szeretettel, és a szívetek megtisztulhasson azokban az érzésekben, amelyekkel Hozzá igyekeztek, hogy Vele együtt lehessetek, és együtt maradhassatok mindörökké!

A SZENTLÉLEK ÜNNEPÉN.

A Szentlélek értelmezése. — A Szentlélek kiáradása folyton tart. — Minden új eszmének számtalan apostola támad, de csak egyetlen eszme üdvözíthet, a Krisztusé. — Igazság és jóság: ugyanaz. — Az élet pusztító férgei. — Krisztus a modell az emberek lelke számára. — Az igazi szellemvilág. — A lélek Isten nélkül imbolygó árnyék. — Csak a szabaddá lett szellemet vezetheti a Szentlélek.

Bármilyen titokzatosnak látszik is előttetek a Szentlélek, nem olyan elvont és titokzatos az, mint amilyennek azt az

ember addig gondolja, ameddig az anyagi világban él, ameddig tehát mindent a szemével látni, a fülével hallani és a kezével megtapintani kíván, hogy valóságnak higgye. ***A Szentlélek az Isten kiáradása, a Krisztus cselekvőereje azoknak a hite által, akik a hitükön keresztül már érezni tudják, hogy az van, s a lelkükkel nemcsak sejtik, hanem mint valóságot érzékelik is, mivel az életükben cselekvő hitté erősödött.***

Ezeknek a lelkében tehát már cselekvő erővé változott az a tudomány, amelyet először csak mint kicsiny mustármagot találtak az élet nagy rengetegében, hogy az a megismerés folytán mind nagyobb és nagyobb világossággá, az idők folyamán pedig cselekvő hatalommá növekedjék.

Ameddig az ember az anyagi világban él, ameddig az életről mint igazságról, mint valóságról csak az érzékein keresztül igyekszik meggyőződni, addig minden tapasztalatot csak ezeken keresztül szerezhet. Ha azonban ezek a tapasztalatok megnyitják az ember értelmét, gondolkozó erőforrását, akkor ez az erőforrás újabb meg újabb vetítésekkel újabb meg újabb ismeretek szerzésére képesíti, amelyeket elraktározva következtet, gondolkozik, mérlegel, okoskodik, jót-rosszat egyaránt megismer. Világosságot derít olyan titokzatos dolgokra, amelyeket eddig nem ismert, amelyektől eddig félt, amelyeket nem helyesen fogott fel csak azért, mert nem tudta azok lényegét kikutatni.

A Szentlélek nem ilyen természetű titok. Azt mondhatnám nektek, hogy *a Szentlélek egy fehér titok*, amely fehérségével és világosságával Maga deríti fel az életnek azokat a homályos részeit, amelyek az ember további haladása útján veszedelmeket rejthetnek magukban. **Ezeket az akadályokat, felfordulásokat, amelyek zűrzavart és szenvedést okozhatnak az ember életében, a Szentlélek segédelmével elkerülheti az ember.**

Azonban mivel ezeknek a sötét titkoknak, az élet rejtélyeinek, sőt homályos veszedelmeinek a forrásai magában az emberi lélekben rejlenek, mindezeket az ember mindaddig nem küszöbölheti ki, ameddig az ütközések folytán meg nem ismerte őket. Ezért szükséges az emberi lélekre nézve, hogy mindazokkal, amik az életben előadódnak, összekerüljön, megismerje azokat, s az ütközések folytán megmérje a maga erejét, és az ismeret világosságával, meg a bátorsággal és tette kész erővel és cselekedeteivel legyőzze azokat. Tehát mindazokat a homályos dolgokat, amelyek felesleges rejtélyeket okoznak a lélekben, fel kell kutatni, meg kell világosítani, hogy az emberi lélek megismerje azokat, és ha megismerte, ne csak ki ne kerülje, hanem velük megütközve, diadalt arasson felettük.

Legelső példával járt ebben elől a mi Urunk, aki az élet legalacsonyabb szintjére, az élet nehéz eseményei, a bűnök következményei közé bocsátkozott alá. A félreértés, a meg nem értés, a gonoszság szövetkezése folytán összeszövődött sűrű és nehéz homályt vette Magára, és felvette a harcot az árnyakkal, a sötétséggel, a gonoszságnak és a rosszakaratnak árnyaival, amelyek a földi életet úgy borítják be, mint a sötét felhők az eget.

Ebben a homályban az élet fáradt vándorai eltévelyednek, elfáradnak az alig járható utakon, amelyek telve vannak rejtett, veszélyes eshetőségekkel.

És mivel Ő az életnek legalacsonyabb szintjére, a gonoszságnak, a tévelygésnek, a bűnnek legsűrűbb és legnehezebb atmoszférájába szállt alá, lehetetlen volt, hogy onnan emberileg diadalmasan és fényesen kerüljön ki. Lehetetlen volt, hogy fel ne áldozzon valamit abból a fényből, abból a fehérségből, abból a tisztaságból, abból az igazságból, melyet Magával hozott, amellyel Ő ezt a világot boldogítani, felemelni akarta és új irányt kívánt neki mutatni: a kiegyenlítés, a megtisztulás, a megigazulás útját. Valaminek

áldozatul kellett esnie. És áldozatul esett a földi élet formája: a test és minden, amit a földi ember a testen keresztül kívánatosnak ítél. Mind ennek áldozatul kellett esnie, hogy a Szellem, az Isten világossága győzelmet arathasson a sötét-ségen.

Mert azt mondta az Úr: Szükséges, hogy én elmenjek, hogy elküldhessem a világosságot, a világosságnak alakját. Szükséges volt, hogy áldozatot hozzon, hogy a világosság terjedhessen, és a világ más irányba lendíttessék, hogy a gondolkodás, az érzésvilág, a cselekvőerő más irányba való indítást nyerjen. Ezért áldozta fel az Úr elsősorban az ő mennyei hazáját, hogy felvegye e világnak formáját: a testet. Hogy a testen keresztül Önmagából emberi megjelenési formát alakítson, hogy ezen a megjelenési formán keresztül a tiszta Igét szólaltathassa meg, a tiszta igazságot adhassa bele a világ szellemébe, amely megbillenti a mérleget, és súlyánál fogva felemeli e világnak igazságát, amely könnyű és felületes, mert a felszínen mozog, és a látszathól táplálkozik.

Feláldozta tehát az ő mennyei országát, zavartalan békéjét, az összhangban való mennyei kiegyenlítettségét, és felvette a háborúságot, a zűrzavarral való küzdelemet, a meg nem értést, a testben való homályosságot, a testnek formáját s benne a tudatlanság sötéttségét. Hogy szellemének erejével átvilágítsa ezt a réteget, amelyet a tévelygés elsötétített és elhomályosított s a bűn megsűrűsített és a bűnnek következménye: a szenvedés terhessé, szomorúvá és bánatossá tett.

Ezeket a nehéz rétegeket felvette az Úr annak a szeretetnek indításából, amely csak a Nagynak, a Világosságnak, a Tisztaságnak, az Élettel Telítettnek lelkéből sugározhat a kicsiny, a gyámoltalan, az erőtlen felé.

Mert hiszen az egész emberiség együttvéve kicsiny, erőtlen és gyámoltalan lelkek csoportja, akik szellemileg elvesztették az erejüket, s vele együtt elveszítették szellemi képességeiket; akiket szűk keretek közé zártak az erők megsűrűsített

formái, amelyek testhez, időhöz és térhez kötötték őket. **A szellem szabadsága megszűnt, körforgást kellett követnie; hosszú és nehéz utakat volt kénytelen bejárni, hogy az időnek lassú lepergésével a tapasztalásokon keresztül felébredjenek a lélekben azok az elégedetlenségek, amelyek őt a kiegyenlítődés, a beteljesülés, a világosság felé fogják majd kényszeríteni.**

De ezen a terhes úton ott áll a bűn és a bűnnek következményei, mint zsarnokok; és a rab emberi lélek szolgálni kénytelen ezeknek az élettelen hatalmaknak, amely hatalmakat ő maga teremtett meg a saját tévelygéseivel.

Ezek az élettelen hatalmak telítve vannak a tévelygés szellemével. Ez a tévelygés szelleme önmagában, önállóan nem létezik, mert hiszen nincs neki létjoga, mivel maga az emberi lélek is az ő Teremtőjétől kapta az életnek azokat a lehetőségeit s azt a hatalmat, amelyet a Teremtővel szemben való engedetlensége folytán elvesztett és a tévelygésnek adott át. Ez a tévelygés nem szűnik meg addig, ameddig a lélek meg nem találja ismét a helyes utat, amelyen keresztül összeköttetést nyerhet mennyei Atyjával, teremtő Istenével, hogy ezen az összeköttetésen keresztül megteljen fényvel, világossággal és igazsággal, amely új erővel új utalt, és az új világossággal új építéseket, új természetet kezdhet.

Azonban a mélyen esett emberszemlék e felé a világosság felé vajmi nehezen tudnak felemelkedni, mert hosszú és nehéz itt a tapasztalás útja, amelyen keresztül egy kis világosság szűrődhetik be az értelembé és egy kis melegség az érzésvilágba. Azonban ez a kis világosság, ez a kis melegség máris nagyobb vágyat ébreszt a lélekben a boldogság, a béke és a megelégedettség iránt.

*

Tehát az Isten elsőszülött Fia a lelkében élő szeretettől indítva áldozatot hoz, hogy ezek a messze esett emberszemlék az ő fényénél, az ő világosságánál, az ő szereteténél

melegénél, az ő erejének irányításánál megkezdhessek a munkát a lelküknek a jóval és igazzal való megtelítésével, és a jónak és igaznak munkálásával és cselekvésével lassan-lassan újjáteremtsék a lelkük világát és az egész természetet. A Szentlélek eljövetele, a Szentlélek kiáradása, mennyből való alásugárzása, a Szentléleknek az emberekkel való kapcsolódása Krisztus jelenvalóságát, az ő szellemének, az ő érzésének, az ő akaratának érvényesülését jelenti. Az ő meg nem szűnő érdeklődését, meg nem szűnő szeretetét, az ő segítő munkáját, amellyel ki akarja emelni a világból azokat, akik meg akarnak térni, akik fel akarnak emelkedni, akiknek a lelkében a jónak és igaznak van valami visszhangja. *A Szentlélek kiáradása az első pünkösdtől fogva egyre tart.* Az első pünkösdtől fogva egyre nagyobb és nagyobb sugár-áramokat bocsát a földre azok felé a lelkek felé, akik elfáradtak a hiábavaló küzdelemben, a tapasztalás útján való zarándoklásban, a megismerés nehéz, göröngyös országútján való vándorlásban. Egyszóval akik elfáradtak és hajlandók a lelkük tévelygéseitől elszakadni, akik hajlandók áldozni, hogy a lelkükben az örökkévaló életre előhívott erő és hatalom megerősödhessenek, és ezen keresztül az életnek magasabb szintjére emelkedhessenek.

Ezeket keresi a Szentlélek. Ma is ezeknek szól, akiknek a lelke meg van nyitva a jónak és igaznak befogadására, akik keresik és kutatják azt az igazságot, amely megválthatná e világot a szenvedésektől, amely kivezethetné a tévelygések labirintusából, amely átváltoztathatná a szenvedéseket örömmé, amely újjáteremthetné az életet az emberek részére. Egy-egy új eszmének ezer meg ezer apostola támad, akik az embereknek jobb és kellemesebb tartózkodási helyet akarnak teremteni a földön. A jó felé haladó szellemek csoportjában is ezer meg ezer van, akik igyekeznek áthatni az ismeretlen sötétséget és homályosságot és új eszméket, új gondolatokat hintenek bele a világba, boldogítani akarván vele az emberi

lelkeket, mert azt hiszik, hogy a világ külső berendezésében, az élet elrendezésében van a hiba. Valami rendkívüli hatalmat sejtjenek ezek is a dolgok mögött.

Ez a hatalom nem lehet más, mint *Isten*. De mivel az Istent nem ismerik, mert önmagukat sem ismerik, az önmaguk lelkébe sem tekinthetnek bele, mert az önmaguk lelkében sincs, világosságuk, így képtelenek megérteni azokat a gondolatokat és érzéseket, amelyek őket, az egyest, a kicsinyt irányítják. Így nem képesek a Nagyot sem megérteni, annál kevésbé a meglévőt lerombolni s helyébe mást teremteni, más alapokat lefektetni, más igazságok után idomítani a világot, a világ formáját, a társadalmi berendezkedést.

Ezekkel a gondolatokkal ezer meg ezer szellem foglalkozik, és különösen azok között van nagyon sok apostola ezeknek az újító eszméknek, akik a nagyon durva bűnöktől a tapasztalás útján már valamiképpen megtisztultak. Akik a tapasztalás útján rájöttek, hogy mindazok a durva bűnök, amelyeket az ember önmaga felett, mint szenvedélyeket uralkodni enged, nemcsak más embereknek, más lelkeknek az útját torlaszolják el, hanem a saját életük lehetőségeit is megrövidítik, és lehetetlenné teszik az egy emberéleten keresztül való békés és nyugodalmas munkálkodást is.

Azonban alighogy elkezdi egy-egy ilyen újító ennek az új életnek a megalapozását, be kell látnia, hogy mennyi eddig nem sejtett hajszálvékony, kicsiny akadály bukkan fel, amelyek vagy teljesen felborítják az új gondolat kivihetőségét, vagy pedig, ha valamennyire megvalósíthatja is, amit ő jónak gondol, már a következő emberöltőn szétmállik, megsemmisül a nagynak hitt gondolat, mert életképtelennek bizonyul.

Egyetlen gondolat, egyetlen igazság az, amelyet Krisztus hozott megoldásképpen, világosságképpen, amelyet Ő hagyott itt, mint megjárt utat követésül az embereknek: **a lemondás útja, amely nem a külső világot rombolja le az ő**

igazságával, nem a külső világnak a berendezéseit, elhelyezkedését tagadja meg, hanem megtagadja legelső sorban az embereknek félrefejlett lelki tulajdonságait s öszszeméri Isten igazságával az ember igazságát, a lélek igazságával a test igazságát.

A lélek igazsága erős és nagy hatalom. A test igazsága szintén erős és nagy hatalom ugyan, de a test igazsága csak a földi életre, tehát rövid időre szól, a lélek igazsága azonban a messze jövőbe, az örökkévalóságba mutat és rendezi az utat előre.

A lélek igazsága az Isten igazsága, mert a lélekben Isten Lelke szól a megézés, a megértés által, mert az Istent az emberek csak a lelken keresztül, a szellemen keresztül tudják megérteni, a testen keresztül soha. Azért a Krisztus igazsága nem az emberhez, a testhez szól, hanem a lélekhez; és nem is ahhoz a lélekhez, aki, még a bűnben jól érzi magát, aki még a tévelygés útjain botorkálva kergeti azokat az örömöket, amelyeket a testen keresztül könnyen elérhet, hanem azoknak, akik már ezekből az örömökből, ezekből a tévelygésekből termett gyümölcsöket, következményeket magukban hordozzák, akiknek részére már kifogyott a virágzó lehetőség.

Mert hiszen a tévelygés, a bűn csak addig virágzik, ameddig a látszatvilágban megjelenik; csak addig kívánatos, addig szép és jó, ameddig a testi ember szemléli azt. Azonban hogyha az ember egy pillanatra behunyja a testi szemét, és gondolataival nézi a következményeket és az érzéseivel tapintja meg az eljövendő, rázúduló eredményeket, akkor már menekülni igyekszik a testi igazság hatalma alól. Mert a lélek érzi és tudja, hogy ha a rosszat elköveti, annak jó következményei nem lehetnek; és hogyha a látszatos jó mégoly csábítóan mutatkozik is, utána kétszeresen jön a nemkívánatos: a rossz, a szenvedéssel teljes következmény.

De hiszen nemcsak a lélek, az ember maga is tudja azt, hogy ha valamit helytelenül, az igazsággal ellenkezőleg cselekszik, akkor nem illeti őt meg az a pillanatnyi boldogság, amit magának a gonosz elkövetésével el akar lopni, el akar tulajdonítani, amit neki a természet, a végzet nem adott. És mégis elköveti a rosszat, mert balgaságában azt hiszi, hogy elveszi a kívánatosat, a jót, az utána következő rosszat pedig valakire majd csak ráhárítja, vagy valamiképpen a következmény elvész, elfogy, megsemmisül.

A nem-tudásból ered az embernek ez a könnyelmű gondolkodása, ez a könnyelmű okoskodása, mert azt hiszi, hogy az igazság elől el lehet menekülni. **Ha azonban tudná, hogy az igazság elől semerre sincs menekülés, mert a halállal éppen az igazság osztó műhelyébe kerül, ahol az igazság mind nagyobb és nagyobb terheket ró rája mindaddig, ameddig csak a számtörvényt be nem töltötte, akkor nem követné el a rosszat.** De mivel ezt nem tudja, azért az ő elferdített hitével, hazugságon táplált tagadó lelkével azt hiszi, hogy a következményeket mind el fogja tudni törölni, meg tudja semmisíteni.

Akik ilyen könnyelműen gondolkoznak, akik az igazsággal nem számolnak, azok folytonosan szaporítják a maguk részére azokat a terheket, amelyek alatt, mikor azok rájuk nehezdednek, görnyedten roskadoznak azon a száraz, kietlen életúton, ahonnan idő előtt leszakították azokat a virágokat, amelyeket számukra a Gondviselés elhintett. Mert idő előtt elvenni, letépni valamit annyi, mint éretlen gyümölcsöket rázni le a fáról, amelyekből ha merít is örömet, de nincs belőlük olyan haszna, amely a lelkét megalégedéssel töltené be. Azért ezek között a szenvedők között, az életnek ezt a nehéz terhét hordozók között akadnak, akik már gondolkodni tudnak és keresik az igazságot, mivelhogy a terhek szorongatják a lelküket, és az élet keserű tapasztalatai mindjobban éreztetik velük a valódi igazság keresésének szükségességét.

Nos tehát, ezekhez a sanyargatottakhoz, ezekhez a roskadozókhöz szól az Úr igéje, amely a maga valóságában nemcsak a rideg, szenvedéssel teljes igazságot hirdet, hanem vigasztalást is nyújt a léleknek. Vigaszt, világosságot, reménységet hirdet, amely új életet, új lehetőséget nyit a számára; letörli a könnyeket, és a bűnben, a bűn következményei alatt nyögő emberlelkeknek azt mondja: Én végigjártam ezt az utat; ne féljetek, hagyjátok el a mulandót, a látszatosat és keressétek a békét, az igazat és majd nagyobbat, többet találtok ott, mint amit nektek a látszatvilág nyújt.

Mert Krisztus megveti a látszatvilág örömeit, megveti a látszatos életet és feláldozza a testi életet. Ő nem alkuszik meg a tévelygés szellemével, nem fogadja el a földi hatalmat, nem kell Neki az emberek magasztalása, mert Ő az igazságot hozta, és az igazságot akarja megpecsételni.

Az ő mennyei igazsága a maga ragyogó tisztaságával felbontja az emberi igazságot. De ameddig felbontja, az időbe kerül, és azt az időt Istenbe vetett hittel végig kell az embernek küzdenie, míg a mennyei erők, a mennyei hatalmasságok felszabadulhatnak a tévelygés erőiből, a bűnnek félelmetes árnyékot szülő hatalmasságából. Amely az ember képzeletét, az emberi ént sokszor nehéz béklyókba veri, amelyekből az emberi lélek, az emberi képzelet nem tud megszabadulni, mert a halál, a megsemmisülés, az élet kívánatos örömeiről való lemondás olyan nehéznek, olyan lehetetlennek látszik az ember előtt.

Ezeknek a szenvedőknek, elfáradtaknak, roskadozóknak, igazságot keresőknek mutat utat az Úr; ezek előtt a vándorok előtt jár és ezeknek mutatja meg a lemondás útját. Nem azért a lemondásét, amely letargiába süllyeszti a lelket, hanem a reménységgel teljes lemondás útját, amely meggyőzi a lelket arról, hogy ez az élet, a test élete csak látszólagos élet, a test öröme, a test boldogsága csak látszólagos öröm és boldogság. Hogy a lélek öröme, a lélek boldogsága a valóság,

amely az igazságon, azon az isteni jóságon épül fel, amely törvényt tart fenn, amely a leghatalmasabb erővel rendelkezik, amely erőt nem lehet a sírba dönteni. Nem lehet a halállal az útból eltenni, mert ez az erő, ez a hatalom túléli a sírt, túléli a halált, feltámad, és megjelenik azok előtt, akik hisznek az igazságnak mindenek felett való értékében, *mert az igazság a jóság, a jóság pedig az igazság.*

Aki hisz a jónak és igaznak rendíthetetlen hatalmában, az cselekszi is azt mindenek keresztlül; az keresi a jóval és igazzal való összeköttetést s a benne való munkálkodást, és nem cseréli azt fel a hamisságnak semmiféle csábításaival. Mert aki a jót és igazat csak annak áldásaiért kívánja, aki a jónak és igaznak csak az áldásait akarja learatni, az nem az igazság szellemének híve. *Aki ennek az eszmének birtokában a maga életével semmit sem akar nyújtani, hanem csak a más jóságát, a más igazságát, a más munkájának gyümölcsét akarja magáévá tenni, az az életnek nem áldása, hanem pusztító férge.* És ha egy ideig meg is engedi az igazság törvénye, hogy ezek a pusztító férgek elhatalmasodjanak, *elkövetkezik az idő, amikor vihar támad, és a pusztító férgeket megsemmisíti, lesöpri a tápláló földről.* Ez az az idő, amikor a sírás és a fogaknak csikorgatása bekövetkezik.

A rossznak ilyen élősdijei azok, akik a tévelygés szellemét táplálják és hizlalják a maguk életével. Amikor ezeknek a lelkeknek az utolsó órája elkövetkezik és elsöpretnek a föld színéről, ugyanakkor következik el az is, hogy a jónak és igaznak munkásai felemeltetnek, és a jó és igaz áldásaival árasztja el őket az a hatalom, amely ura a jónak és igaznak. Ő a jó és igaz, Őbelőle sugárzik a világra az érzés és az értelem, mert Ő: *az Isten.*

*

A jónak és igaznak végérvényes diadala és a jónak és igaznak mindezekre felhívó hatalma a Szentlélek híradása. A Szentlélek ezt adja tudtul; a Szentlélek erre képesítő erőivel

tölti meg a lelkeket, azaz hittel és reménységgel árasztja el, és a küzdésre alkalmassá teszi, hogy az e földön megfertőzött elvekkkel, tévelygő gondolatokkal átitatott szférák és az ezekben élő szellemek és a földön élő emberek tudomást vegyenek arról, hogy Isten nem hagyja el azokat, akiket megteremtett. És ha mégolyan szenvedés teljes is az étellel való harc, és a gonosszal való küzdelem, és ha mégolyan mély és nagy sebeket ejt is, begyógyítja azokat az Isten vigasztaló szeretete, hogyha az ember felkeresi ezt a szeretetet, hogyha megérzi azt, hogy van teremtő Atyja, aki gondol rá, és vissza akarja őt vezetni a boldogságnak, a megelégedésnek, a harmóniának hazájába.

Az embereknek fel kell erre eszmélniük, fel kell ébredniük, hogy meglássák az igazságnak gyönyörű világát, meglássák a jónak kiszámíthatatlan áldásait, amelyek a maguk világában, a maguk igazi hazájában nem sejtett gyönyörűségbe vonják azokat, akik ebben a jónban, ebben az igazban működnek.

Fel kell az embernek ébrednie a bűn álmából, a kicsinyeségből, a testiségből, amely a jónak ellensége, amely az igazat megveti, vagy alkuba bocsátkozik vele, és a testnek követeli a jót, megrövidíti a jónak ténykedési lehetőségét, s a rossznak játssza át a teret, hogy az érvényesülhessen az életben.

Az élet csalóka árnyai azok az örömök, amelyek a testnek kínálóznak, amelyek a testet vonzzák, kísértésbe viszik. Mert a test élete rövid és múlandó, de az igazságnak ítélete, az igazságnak áldása örök és valóság, mert az igazság szellemi törvényen nyugszik.

Az igazságot nem lehet az emberek gondolatai és érzései szerint forgatni, mert az igazság nem alakul az emberhez, mivel az ember még nem ismeri az igazságot; hanem igenis az embernek kell alakulnia ahhoz az igazsághoz, amelyet meg kell ismernie. A tűz megégeti a kezedet, akár

tudod, hogy égéit, akár nem. Az igazság hat és működik, ha nem is ismeri az ember, és nem a változhatatlan és örökké egyforma igazság van kitéve átalakulásnak, hanem az ember lelkének kell az igazsághoz idomulnia.

És ha az ember lelke átalakul, akkor nagy munka vár rá. Ez a nagy munka a saját erejéből kivihetetlen volna, mert hiszen az ember, ahogy meg van írva, bűnben fogantatott s az embernek minden egyes gondolata, minden egyes érzése félszeg okoskodáson alapul, Istentől, a törvénytől messze elesett hajlamokon nyugszik. Ezért az embernek kemény küzdelmet kell végigküzdenie, ameddig a jónak és igaznak csak a legcsekélyebb mértékét is be tudja tölteni.

Miután pedig ez a nagy küzdelem folyton-folyvást, napról-napra áldozatot követel az embertől, azért szüksége van olyan erőforrásra, ahonnan meríthet, hogy az ő földi emberét, az önzésnek, a tévelygésnek emberét napról-napra felfeszítthesse, megvethesse, hogy a lelki ember, az Isten gyermeke, kiábrázolódhasson benne és egyesülhessen Azzal, akinek képére és hasonlatosságára teremtett.

Ennek a képnek sok-sok időre van szüksége, ameddig valamennyire is hasonlítani kezd Alkotójához. **Ezért szükséges, hogy előtte álljon a léleknek az a modell, amely után napról-napra, percről-percre alakíthassa a lelkét az a hatalmas erő, amely kezébe veszi, a vésőt, hogy Isten formájára alakítsa át az embert. Ez a modell a Krisztus élete.**

Valahogy azt ne higgyétek, hogy a Krisztus külső formája a modell; nem. A Krisztus gondolata, elve, cselekedete az a minta, amely után az emberi léleknek napról napra alakulnia kell. Ezt pedig az ember meg nem láthatja, fel nem fedezheti, mert szeméit az önzés elhomályosította, hacsak összekötést nem keres a láthatatlan világgal, a szellemi világgal és ebben a szellemi világban Isten Szellemével: a Szentlélekkel.

Amikor azt mondom: szellemvilág, nem azt a világot értem alatta, amit ti gondoltok; mert ti azt hiszitek, hogy ez a szellemek összessége. Nem, gyermekeim, ez még nem szellemi világ, ez még csak a szellemek tömegének átmeneti állapota. A szellemi világ az, ahol már a lelkek igazán szellemekké válnak, mert Isten Szelleme felébresztette és átvilágította őket, s rajtuk keresztül Isten Szelleme világít a Szentlélek által.

Minél kevésbé szellemiek az emberek és minél nagyobb a bűnre való hajlandóságuk, annál kevésbé szellemek, hogyha meghaltak is. A halál által nem válik szellemmé az, aki még nagyon is a föld porához vonzódik, aki nagyon is a test örömét kívánta és élte! A testi örömök a porhoz és hamuhoz kapcsolják az embert, mert az ezeknek élő ember egész lényegét ez teszi ki és ez tart felette törvényt.

A szellem az, amely megelevenít, amely gondolatokat teremt, igazságokat fedez fel, új irányban kezd mozogni, és keresi azokat a lehetőségeket, amelyek után kialakuljon, és amely megtölteni igyekszik az életet szellemi cselekedetekkel. Mert Isten Maga: szellem, az ő gondolatai is szellemiek, az ő megjelenése is szellemi, tehát testetlen.

Isten szellem, és akik Hozzá közelednek, csak szellemben és igazságban közeledhetnek Hozzá. A testben élő földi ember, hogyha szellemi világossága gyér, Istent csak igen piciny mértékben tudja felfogni, és az ő lelkében csak mint igen kicsiny sugár világít a szellemiség. Isten azonban az ő teremtményével élénk összeköttetést tart fenn, és hogyha az ember az Isten Szelleméből egy kicsiny fénysugarat megragadott, ez a kicsiny fénysugár vibrál, terjeszkedik mind tovább és tovább; vágyakat, sejtelmeket sugall a lelken keresztül az embernek gondolatok alakjában. És amikor már ezek a gondolatok, vágyak és érzések megvannak, új világ tárul eléje, új törekvések, új gondolatok teszik népessé a világát és megalkotják benne boldogságának legközelebbi állomását.

Az embernek meg kell térnie, hogy ezt az új világot, a szellemi világot megismerhesse; és hogyha ez a megtérés nem megy másképpen, az Isten szeretete szenvedéseket és megpróbáltatásokat küld a külső emberre, hogy szorongattatást szenvedjen a külső világban és keresse a belső világ lehetőségét, kívánja a belső világ terjeszkedését, hogy az a vágyakkal ne csak ebben a világban, hanem a szellemi világban is terjeszkedjék.

Mert az ember egy szellemi, meg egy külső életet él. Mielőtt valamit a külső életben valósággá tenne, szükséges azt előbb a szellemi világban megvalósítania. Már pedig ha az ember a szellemi világban úgyszólván szervek nélkül él, akkor nem képes az igazságnak még a legalsó fokára sem eljutni a külső világban. Ezért kell, hogy ösztönzéseket kapjon, hogy azok révén elkezdődjenek a szellemi szervei fejlődni, amelyeken keresztül aztán szellemi hatásokat legyen képes felfogni.

Azért ne búsuljatok felettébb, testvéreim, ha az élet megpróbáltatásokkal, fájdalokkal, szenvedésekkel halmoz el; *a lelketek szervei fejlődnek ezáltal. Ezeknek a szerveknek pedig ki kell fejlődniük, hogy észrevegyétek és élvezhessétek velük azokat a javakat, amelyeket az igazság szelleme: a Szentlélek nyújt nektek.*

Ti nemcsak ebben a világban és ezen a világon éltek és éltek. A ti életetek itt múlandó, kicsiny, rövid időhöz kötött; de a szellemi világban, az örökkévalóságban rögzítve vagytok azokhoz az igazságokhoz, amelyeket követtetek, amelyeket elhittetek, és amelyeknek szolgálatába állottatok.

Akik a tévelygés igazságát hitték valónak, azt követték, annak az utasításai, nyomán jártak és az életüket a szerint rendezték be, azok a tévelygés igazsága által rögzítettnek, ezek vannak kialakulva a valóságos életük formáiban. Akik az Isten igazságát hitték el és a szerint cselekedtek, az után vágyódtak, azoknak az nyújt örömet, boldogságot, pihenést;

míg a tévelygőnek a tévelygés igazsága a következmények által szenvedést, megpróbáltatást, nehéz gyötrelmeket okoz.

A Szentlélek munkája legelsősorban a láthatatlan világban nyilvánul meg. Ha a lelketek a láthatatlan világban megtelítődött a Szentlélekkel, a Szentlélek világosságával és tette kész erejével, akkor képesek vagytok ebben a testi világban is érvényesíteni azokat az igazságokat, amelyeket a láthatatlanban már elfogadtatok, magatokéivá tettetek. Mert senki sem cselekedhet mást, mint amit a lelke a láthatatlanban elfogadott. És hogyha a lelketek a láthatatlanban elfogadta az Isten igazságát, akkor itt, ebben a látható világban is valósággá válik az számotokra a hit alakjában. A ti lelketek a láthatatlanban elfogadta Krisztus igazságát és kért, könyörgött, hogy a láthatóban is valósággá tehesse azt. Ezért adott az Úr tinektek a látható világban is világosságot és meggyőződést, hogy ezt a ti elfogadott hiteteket, az Istennek ezt az igazságát a látható világban kiépíthessétek, és itt megrögzítve már mint kész vagyont, mint kész értéket vigyétek magatokkal vissza a láthatatlan világba, amelyben továbbépíthettek a valóságban.

Mert nem azok vagytok ti, akiknek mások előtt és önmagatok előtt is látszotok, hanem azok, akik ott a láthatatlan világban kerestek, akartok, vágyódtok a bizonyosságra, az igazságra, a világosságra.

*

A lélek Isten nélkül csak imbolygó árnyék, amelyet visznek, sodornak azok a hatalmak, amelyek az ő tudatlansága és erőtlensége folytán útját állják az emelkedésben.

A lélek vágyódik, keres és kutat valami megrögzített igazság után, amelyhez hozzátámaszkodhasson, s amelyhez hozzátámaszkodva a láthatatlan erők hullámmászásában megállhat. Mert nehéz a lélek sorsa a földön, de még nehezebb a láthatatlan világban hit, világosság és az igazság bizonyossága nélkül!

Ha megértitek, hogy milyen nehéz a lélek sorsa ezekkel a láthatatlan hatalmakkal küzdve, akkor látni fogjátok, hogy milyen sokat cselekedhettek azzal a kicsiny világo ssággal, amit a földi életben mint hitet magatokénak mondhattok; milyen jól kamatoztathatjátok azt a kicsiny bizakodást Istenben, amit a lelketek magáénak mondhat.

És ha el tudjátok képzelni, hogy milyen nehéz a pehelynek megállnia az orkánban, akkor azt is el tudjátok képzelni, hogy milyen hatalmas és nagy szeretete van a Megváltónak, aki ezeket a kicsiny pelyheket összegyűjti Maga köré az ő szeretetével és igazságával, és azt mondja nekik: Bízatom bennem, ragaszkodjatok énhozzám, jöjjetek énutánam és én megvigasztallak titeket.

És ha van bennetek egy kis bizonyosság, van az igazsághoz való ragaszkodás, szeretet, szerénység, ezt a kis tőkét igen nagy építkezésekre tudja felhasználni a Megváltó a bizonytalanságnak abban a világában, ahol minden csak árnyék. A ti Istennel telített lelketekkel és érzéseitekkel igen nagy világo sságot sugározhattok bele a lehetőségekbe, a homályos állapotokba és igen sok enyhülést, boldogságot és békét áraszthattok azokba a világokba, amelyekbe a ti természetetek révén még tartoztok, de amelyekből vágyaitok révén már kifelé indultok. Mennyi jó gondolatot, mennyi igaz érzést kelthettek a láthatatlan világban a ti Isten felé való törekvésetekkel, imádságotokkal, szeretetetekkel, hogyha ebben a világban munkát vállaltok, és hogyha ebben a világban, itt a fizikai életben a testtel szemben, a magatok testével szemben ezt az igazságot érvényre juttatjátok!

Itt, ebben a világban, ahol semmi sem bizonyos, ahol minden csak vetítés, ahol minden csak imbolyogva áll, itt álljatok sziklaszilárdan a ti Istenbe vetett hitetekkel, és majd a szellemi világban látjátok a ti hitetek diadalát a hitetlenség felett. Itt, ahol semmi sem bizonyos, a ti, hitetekkel, érzéseitekkel, világo sságotokkal ti nyújthattok bizonyosságot.

Mert nem az a fontos, hogy ti hogyan lesztek szellemekké, hanem az, hogyan éreztek; mert amikor ti egymást szeretitek, amikor segítetek egymáson, *amikor elnézitek egymás gyengeségeit és elszenveditek egymás gyarlóságait, akkor bizonyosságot, sziklaszilárd alapot nyújtotok ott, ahol minden elpusztult.*

Tehát tulajdonképpen a lélekben, a szellemben való bizonyosság, a megállapodott hit, az igazságban való rendíthetetlen megállás az, amit meg kell követelnetek magatoktól a ti életetekben. Erre pedig magatoktól nem vagytok képesek, mert tibennetek is sokkal több a változás szelleme, a tévelygés szelleme, semhogy magatokban meg tudnátok állani. Ezért szükséges, hogy folyton hatalmasabb és nagyobb kapcsolatot keressetek és tartsatok fenn az imádkozás által és az Úr parancsolatainak betöltése által, a Szentlélek útján az Isten Szellemevel. Hogy az Isten Szelleme tökéletesen átvilágítsa a ti szellemeteket, hogy az Isten Szelleme tirajtatok mind jobban és jobban ragyogjon, hogy mind erősebben világíthassatok e homályos világban, amely tirátok néz, hogy a ti életeteken, a ti hiteteken olvashassák az emberek azokat az igazságokat, amelyeket ők fejletlen lelki szerveikkel még nem tudnak felfogni.

Rögzítsétek meg azokat az igazságokat, amelyeket nekik is meg kell ismerniük, amelyeket nekik is követniük kell, hogy titeket szemlélve megkívánják a ti lelki állapototokat, hogy kívánatossá válják számukra a ti világotok, hogy ők is oda-törekedjenek, ahova ti.

És amikor ennek a törekvésnek érvényesülést biztosítotok a láthatatlan világban, itt a külső világban érhet titeket zivatar, árvíz; jöhetnek a viharok, jöhet a fájdalom, a szenvedés, és habár titeket is megráz, de mint ahogy a hatalmas tölgyet a vihar ki nem tépheti, meg nem semmisítheti, úgy titeket sem, mert a láthatatlanba mélyen bele vagytok gyökerezve és szilárd alapon álltok. A láthatatlan világban a Szentlélekkel

való egyesülés telíti a ti lelketeket világossággal, szeretettel, mint annak az igazságnak a folyományaival, amelyeket majd csak a ti lelki szerveitek fejlődésével fogtok felismerni.

*

Amikor ennek a felismerésnek a szükségességét érzitek, akkor majd keresitek is; és hogyha egyszer eljutottatok arra a fokra, hogy ez már tisztán áll előttetek, akkor mint pozitív hatalom él a lelketekben a Szentlélek ereje, amely többé már nem magatokért, hanem az Isten országáért való munkálkodásra serkent benneteket. Ez az a bizonyos tűz, amely nem törődik többé a külső világgal, nem okoskodik, hanem felveszi a küzdelmet az igazság terjesztéséért és hirdeti az Isten igazságát, mindenek felett való hatalmát, hirdeti a megtérésnek szükségességét, hirdeti a szellemekkel való közösséget, mert megszűnik, elenyészik előtte minden külső forma, minden korlát. És akkor már felülemelkedtetek az emberi gondolkodáson.

De ameddig még a külső világ fogva tart benneteket, ameddig féltek, ameddig reszkettek, addig még nem jutottatok el arra a nagy hatalomra, amely a magatok uraivá és szabadokká tesz benneteket a bűn következményeitől. Addig még emberek vagytok, és addig még fejlődnötök kell.

Azonban amikor már megszabadultok a külső formáktól, amikor megszabadultok az emberi konvencióktól, szóval, amikor szabadokká váltok, akkor már a Szentlélek vezet titeket, és az tesz képessé mindazokra a dolgokra, amelyeket el kell végeznetek.

Azonban nem mindenkit választ az Úr egy és ugyanazon munkakörre. Egyikre ezt, másokra azt a feladatot bizza. Azért mindenkinek megvan a maga feladata, és mindenki végezze csak el azt a feladatot, amit az Úr rárótt. Mert minél lelkesebben, minél hűségesebben elvégzi azt, annál közelebb áll a beteljesüléshez, annál közelebb áll a boldogsághoz, amelyre a lelke vágyakozik és szomjúhozik.

Ne keressetek hát erőtökön és képességeiteken túlmenő munkákat, hanem várjátok azt, amit az Isten ad, amire Ő hív el titeket. És amikor a ti imádkozásotokban összekapcsolódást nyertek a Szentlélekkel és érzitek, hogy a Szentlélek az éltetek folyamán titeket valamely feladattal megbíz, legyetek engedelmesek, ne késedelmeskedjetez arra a munkára, amit el kell végeznetek, hanem végezzétez azt jó szívvel és engedelmes lélekkel.

Főképpen pedig azokat a dolgokat gyakoroljátok leginkább, amikre az Úr Lelke hív titeket: a szeretet cselekedeteit, az igazság kutatását. Ne a külső embert nézzétez egymásban, hanem a törekvő lelket, mert titeket az Úr egymás mellé rendelt és egymással összekötve akar kiemelni abból a tévelygésből, amely közös emberi vonás: önzésből.

Segítsetek egymáson és segítsetek azokon, akik rátok szorulnak. Hogy miben, hogyan, azt a Szentlélek megsúgja nektez, csak tartsátok nyitva a lelki füleiteket és lelki szemeiteket, hogy megláthassátok, mit akar veletez az Úr. Hogy amikor elvégeztetek ezt a munkát, és befejeződik a földi életetek, s halljátok az Úr szavát. Aki a Szentlelken keresztül mint egy fehér angyal jelenik meg előttetek, és elszólít titeket vágyaitok tiszta hónába: úgy tekinthessetek vissza földi életetekre, mint akik hűségesen és odaadással szolgáltatok ennek a fehér Angyalnak, az Úr küldöttének, aki a Szentlelket képviselve vezet titeket egyre feljebb és feljebb az ő országába, a magasabb régiók felé.

ÉLETPROGRAM.

Az Örökkévalóval való összekapcsolódás eszközei. — Az együttesben rejülő erő. — Akik felesküdték Krisztus zászlójára. — *Nem* lehet részben Krisztusnak, részben a világnak élni. — Csak a ma a miénk, a jövő az Istené. — Az ellentét módszere, amely ellen egyetlen védelem az Isten igéje.

Mint fénylő világosság az éjszakában, úgy vonultok át földi életetek napjaiban a titeket éber szemmel vizsgáló szellemek előtt, akik azokat a hatásokat lesik a lelketeken, amelyeket ők a maguk lelkéből kitermelni elmulasztottak. Ezek figyelik, mit hoz számotokra a holnap, mit hoz számotokra a jövőendő, ha azon az úton jártok, amely utat nem ti magatok választottatok, hanem amelyre a Mindenható kegyelme vezetett titeket.

Ne ti magatok válasszátok az utat, hanem az isteni kegyelem irányítson titeket arra az útra, amelyen fokról fokra hagyjátok el azokat a terheket, azokat a hiábavalóságokat, amelyeket a föld és a test rátok rak azzal az étellel, amelyet élnetek kell, amely élet előre kirendelt pályátok volt, de amely életet a magatok világosságával, a magatok érzelmi melegségével nektek kell fénylővé és termékennyé tennetek. Fénylővé kell tennetek a magatok részére előre, hogy el ne tévelyedjete, mert hiszen nektek folyton-folyvást az árral szemben kell haladnotok.

Az árral szemben való haladás annyit jelent, hogy percről-percre, pillanatról-pillanatra ellentéteket, ismeretlen és ismert alakulatokat kell leküzdenetek, átvilágítanotok és járhatóvá tennetek először a magatok lelke számára, azután pedig azok számára, akik akár a szeretet, akár a vérségi kötelék által hozzátok vannak kapcsolva.

Járhatóvá, kellemesebbé, könnyebbé, igazabbá és tisztábbá kell tennetek az életetek napjait. És hogy ezt megtehessétek, hogy ehhez erőt nyerjete, szükséges, hogy lépésről-lépésre tájékozódni tudjatek a sötét rengetegben. Ehhez a világossá-

got pedig csak felülről kaphatjátok, Istentől, aki benneteket hívott, aki benneteket erre a földre állított.

Igen, Ő irányított titeket erre az útra, Ő nyúlt le érjetekek a lelketeknek azon a kicsiny, érzékeny pontján keresztül, amely telve vágygal az igazabb, jobb, tökéletesebb után, kereste, kutatta az Örökkévalóval a kapcsolatot. És mikor a lelketek elérte ezt a kapcsolatot, akkor mindazok az eszközök, amelyek addig ezt a célt szolgálták, fokról-fokra hatályon kívül helyeztetek; mert hiszen az eszköz csak addig tölti be hivatását, ameddig csakugyan eszközül szolgál.

Egy ilyen eszköz, amely a lelketekben az örökkévalóság kapuját megnyitotta: a szellemvilág létezésének a bizonyítása, a halál utáni élet törvényeinek megismerése. Hogy a ti életekben, ebben a nagy zűrzavarban, ebben a próbákkal megteremtett állapotban el ne veszítsetek a hiteteket, a reményeteket, hogy tudjátok azt, hogy nem vagytok a véletlen játékaik, hanem mindennek oka és célja van és ezt az okot megismerni, ezt a célt megközelíteni a ti földi életek hivatása.

Isten kegyelme ezt a kicsiny jóakaratot, ezt a tétovázó keresést megáldotta és megszentelte a ti részetekre, és kapcsolatot hozott létre a szellemvilággal a ti megerősítésetekre, a ti megtisztulásotokra, hogy ezáltal a fő célt, a Vele való közvetlen kapcsolatot elérhessétek.

Nem az a célja a spiritizmusnak, amit az átlag spiritisták gondolnak. Nem az a munka, amit ti munkálkodásnak neveztek, mert nem az a főcél, hogy az előttek jelentkező szenvedő, világosságot és megnyugvást kereső szellemegyedeket kioktassátok és a magatok világosságával megtelítsétek; ez csak másodlagos cél, másodlagos munka. Az elsődleges cél *a magatok lelkének megvilágosodása*. Az, hogy ti magatok tanuljatok. Ez fontosabb mindennél. Mert amikor tanultok, akkor a szíveteket, lelketeket kinyitjátok, és az értelmekkel hozzátapadtok ahhoz a megnyitott ajtóhoz, amelyen keresztül az igazság szavát halljátok, amely nem feltételezett igaz-

ságokat, nem lehetőségeket mond nektek, hanem mindenkor a valóságot, amely a ti értelmi képességetek szerint a tiétek lehet. Mindenkor azt a törvényt mutatja meg nektek, amely törvényt a magatok képzettségével és haladottságával betölthettek, hogy a szíveteket, lelketeket a mennyei példa, a mennyei modell után képezhessétek ki. S megmutatja a forrást, ahol a ti elfáradt, eltikkadt és szomjazó lelketeket felfrissíthetitek, hogy újabb munkára, újabb feladatokra képesek lehessetek.

Oly állomás ez, amelyen azért találkoztatok, hogy a lelketek érzéseit egymással megismertessétek, vágyaitokat közölhessétek, gondolataitokat kicserélhessétek, aggodalmaitokat, kételkedéseiteket lerakhassátok, hogy továbbhaladhassatok az élet útján, amely elöttetek van, amely — mint ismeretlen vadon a maga sötéttségével, áttekinthetetlenségével — mind-egyikötök előtt ott áll.

Ez az együttes, a lelki közösségnek ez a tudata, ez az összekapcsolódás erőt nyújt nektek, hogy együttesen haladjatok át ezen a sötétségen, hogy egymást segítve, bátorítva, egymás kezét fogva el ne maradjatok, el ne tántorodjatok, s el ne tévedjete a céltől, hanem ott egymásra találva, szívvel-lélekkel örülhessetek az eredménynek, amelyet egymáson, egymásban elértetek. Ezáltal a ti példátok, mint ragyogó világosság áll ott a titeket szemmel tartó szellemek előtt, amelyen ők felbuzdulva megbátorodnak, megerősödnek, és a ti nyomotokon haladva tökéletesednek.

Így építhetitek ki mindennapi életetekkel, a lelketek kisugárzásával és azzal a szeretettel, amely titeket egybekapcsol, amely titeket jóra és igazra képesít, a magatok részére is azt a védett helyet, ahol nem kell, mint az üzött vadnak, bolyonganotok a világ meg nem értése elől, hanem megpihenhettek egymás szeretetében, egymás jóra való törekvésében, egymás támogatásában. És amikor egymás kezét fogva, egymás szemébe nézve, egymás lelkében kutatva az imádság szár-

nyain hálaadással emelkedtek fel az Isten felé, aki felettetek van, és gondosan ügyel minden lépésekre, akkor megéreztek annak igazságát, amit a mi Urunk az Őt követők számára a földön hagyott: „*Ahol ketten-hárman összegyűltök az én nevemben, én veletek vagyok*”.

Érezték meg az ő közelségét, mindannyiszor, amikor összegyűltök, arról a szeretetről, arról a megértésről, arról a nemes, és jóakarató törekvésről, amely mindnyájatok lelkét átsugározza.

Amikor azt mondjátok egymásnak: *testvérem*, akkor érezték át, hogy csakugyan egy Atyának gyermekei vagytok, egy cél felé haladtok, egy feladatot teljesítetek, és a lelketekben érzitek ezt a szót megvalósulni, igazzá lenni: *szeretet*. Egymást szeretitek azért, mert látjátok egymás lelkében az időről-időre, napról-napra tökéletesebben kiábrázolódo Krisztus arcát abban a jóban és igazban, amelyet érzéseitekben, gondolataitokban, cselekedeteitekben megvalósítottatok abból, amit Ő hagyott rátok örökségképpen.

Mert más a földi ember kötelessége és más a testétől megszabadult szellemé. A földi ember feladata az, hogy lépésről-lépésre felismerje a fontosat, az örökkévalóban felhasználható értékeket, és folyton-folyvást osztályozza az eléje kerülő dolgokat, amelyek szükségesek, vagy feleslegesek a lélek részére. Ha a bennetek élő Krisztus Lelke úgy ítéli, hogy sok felesleges és szükségtelen dolog van, amiért meg kell alkudnotok, vagy éppen el kell mulasztanotok a lelketek ápolását, a lelketek erősítését s el kell hanyagolnotok az Örökkévalóval való kapcsolatot: akkor legyen erőtök azt lépésről-lépésre elhagyni.

El kell hagynotok a mulandót az örökkévaló felé vivő úton, hogy felszedhessétek azokat az értékeket, amelyek azután folyton szaporodnak, folyton sokasodnak s akkor meggazdagodtok olyan kincsekkel, amelyek Isten országában is értéket jelentenek. Hogy amikor elérkezik földi napjaitok vége, ami-

kor beesteledik felettetek, és már-már a halál árnyéka terjeszti ki felettetek sötét szárnyait, legyen mit szorongatnia a lelketeknek, amit magatokkal vihessetek, hogy gazdagon terhessetek meg oda, ahova immár nem úgy mentek, mint ismeretlenbe. Mert mire oda megérkeztek, ott titeket váró és segítő jóakarátú testvérekkel találkoztok, akik nem lesznek nektek idegenek, akiket ti ismertek, ismeri őket a lelketek azokon a gondolatokon és érzéseken keresztül, amelyekkel titeket az úton erősítették, bátorítottak, segítettek és világosítottak.

*

Amikor a hajós a viharos tengeren már nem tudja, hogyan küzdje le a vihar hatalmát, amikor már-már veszélyeztetve érzi a hajót, az egyetlen alapot, mellyel reménysége szerint még céljához érhet, minden értéktelent, minden hiábavalót kiszór a hajóból, hogy a hajónak kisebb megterhelése legyen, és ne legyen túlságosan kitéve az erők harcának. Ti is, testvéreim, az élet viharzó tengerén ezer meg ezer megpróbáltatással küzdve nem tehettek mást, mint hogy minden hiábavalóságot, minden földhöz-kötöttséget, mindent, ami a testnek vágya, célja és talán még ma nagy értéket képvisel előttetek ezen az úton, hányjatok ki az életetek hajójából, hogy minél kevesebb ütközéssel kelljen megküzdenetek.

Mert hiszen, mint mondtam, az árral szemben haladva mindenkinek el kell végeznie a maga küzdelmét, a maga harcát. Mindenkinek helyt kell állnia a maga próbáiban, és diadalra kell vinnie az életében azt az igazságot, amelyet értéknek fogad el. Ti pedig elfogadtátok a Krisztus igazságát, mindazokat az igazságokat, amelyek a lelketeket jobba, nemesebbé, világosabbá, tisztábbá vannak hívatva átalakítani. Amikor pedig elfogadtátok, akkor el is pecsételtétek magatokat azzal a felajánlással, amelyet az ő oltárára helyeztetek, és ezzel felesküdtetek Krisztus zászlójára.

Ti tehát Krisztus igazságának, Krisztus eszméjének katonáivá lettetek. Ti ehhez a zászlóhoz nem válhattok hűtlenekké. Hiába hiszitek, hogy szabadok vagytok, és azt tehetitek, amit akartok, s hogy önmagatok felől határozhattok: én azt mondom, nem vagytok szabadok, nem szakíthatjátok ki magatokat hűtlenül Krisztus közösségéből, nem rendelkezhetek magatok felett, sem az életetek felett, mert a ti részetek többé nem a bizonytalan keresés, hanem a ti vezetőök a Krisztus eszméje, a Krisztus igazsága, és nektek ehhez az igazsághoz hűeknek kell maradnotok. Mert ha hűtlenekké váltok, akkor kiestek az ígéretből, amelyet Krisztus elejétől fogva az igazaknak, a hűeknek adott. Ha hűtlenekké váltok, akkor hiába vártok annak az ígéretnak a betöltésére.

Nektek ebben az eszmében kell munkálkodnotok. Ebben kell fáradnotok, hogy ezt az eszmét először a magatok életében vigyétek diadalra, azután pedig a ti életeteken keresztül e világnak mutassátok meg, hogy ti csakugyan a Krisztuséi vagytok. Hogy a ti életetek nem mulandó, nem testi élet, hanem már itt a földön felemelt és érdemesnek talált benneteket *az Úr* eljövendő magasabb rendű életre. Amelyet kerestek, és amelyért fel kell áldoznotok azokat a hiábavalóságokat, amelyek még most talán eggyé tesznek titeket azokkal az emberekkel, akik még nem jutottak el a Krisztus igazságának megismerésére.

Nagy és nehéz feladat ez! És hogy ezt csakugyan el is végzhessétek, újra meg újra fel kell ajánlanotok a mulandó életben a lelketek érzéseit, hogy Istennel szövetséget kötve, Ő segítsen titeket ezen a nehéznek tetsző úton, hogy győzelmesen harcolhassátok meg azt a küzdelmet, amely előttetek áll.

Ha ezt nem cselekszitek, ha elfordultok az igazságot árasztó Naptól, és csak a lelketek felét, harmadát, vagy negyedét adjátok oda ennek a munkának, a többi részét pedig megtartjátok magatoknak, a mulandóságnak: akkor a lelketeknek az

a része elcsenevészedik, mert nem járhatja át az Istennek éltető világoSSága és éltető ereje. Az az elcsenevészedett, romlandóságba zuhanó rész pedig elvonja a lelketek Istennek felajánlott részét is attól az erőTől, úgyhogy nem élhet sem a világnak, sem pedig az örökkévalóságnak. És a leszámolás idején egy hiába elpazarolt élet áll mögöttetek, amelyet megbántok, mert jóvátehetetlennek és kiigazíthatatlannak találjátok, és keserű könnyhullatással siratjátok meg.

Akkor aztán hiába áll a sátán kísértő és bódító maszlagja a gondolataitok mögött és hiába vigasztaljátok magatokat az a gondolattal, hogy „majd máskor, majd az elkövetkezendő próbákon, majd az elkövetkezendő életben jóváteszem, majd akkor megfizetek, majd akkor az egész lelkemet átadom Istennek!” Balga a ti reménykedésetek, amikor könnyelműen elhiszitek a sátánnak ezt a csalogató szavát! **Hol van az az idő, amelyet erre szántok? Rendelkezhettek-e csak a ti mostani életeteknek egyetlen napjával is? Annál kevésbé rendelkeztek hát az elkövetkezendő életek alkalmával és lehetőségeivel! Hiszen Isten nem kötelezte Magát arra, hogy nektek még életeteket ad!** Hiszen ti nem vagytok magatokért; az életnek minden napja, minden órája a kegyelem ajándéka, melyet ti a magatok javára, a magatok haladására felhasználhattok. *Annál kevésbé kötelezte magát az igazság törvénye, amely minden cselekedetet, minden történést a másik történés folyományaként sorakoztat fel az életekben.*

Ha tehát elmulasztottátok a magot elvetni, nem várhattok aratást. Ha nem használjátok ki mindazt, amit az Isten a mában adott, ha elszórjátok, elpazaroljátok azokat az értékeket, amelyek felett *ma* rendelkeztek, akkor nem reménykedhettek abban, hogy ezekkel az értékekkel később újra találkozhattok. Mít tudjátok, hogy vajon a test levetése után — vagy még a test levetése előtt is — mi vár rátok: nem különít-e el benneteket egymástól a végzet viha-

ra, nem sodor-e el messze tájakra, ismeretlen állapotokba, ahol a kegyelemről nem is hallotok, s talán még az emlékezetetekből is kivész azoknak az igazságoknak világossága, amelyek ma elöttetek ragyognak?!

Az ember túlszámíttottsága, csekély ismerete, tájékozatlansága az, amelynek révén őt a kísértő így bujtogether. És minél többet tud az ember, minél nagyobb ismerettel rendelkezik, annál körmönfontabban igyekszik őt tévedésbe vinni a sátán, hogy eltérítse arról az egyenes útról, amelyet az emberi lélek Isten kegyelméből akkor ismert meg, amikor Isten lehajolt hozzá, hogy felsegítse őt.

*

Isten minden ember lelkéhez lehajol azokban az alkalmakban, azokban a bizonyságokban, amelyek által az ember megismerkedik az igazsággal. És ez a lelke mélyéig bevilágít, s ott szorongást hoz létre; mert abban a pillanatban felbomlik az igazság és a hazugság közt az egymásba kapcsolódás, melyet az ember az önmaga értelmével nem tudott észrevenni, s megindul a jónak a rossztól való elválása, elkülönülése.

Ezt a folyamatot minden alkalommal igyekszik a megtévesztés szelleme kihasználni, hogy az embert ebben az első munkájában megakadályozza. De nem hagyja nyugton akkor sem, amikor már nagy és értékes eredményekkel rendelkezik.

A fényt nyomon kíséri az árny, a megtévesztés árnya, s minden lehetőséget felhasznál, minden kicsiny rést alkalmasnak talál arra, hogy beszivárojjon a tudatba, és ott igyekezzék az igazat hamisnak feltüntetni, a hamisságot pedig az igaznak, az értékesnek ruhájába öltöztetni. S úgy megmutatni az ember ítélő, vizsgáló szemének, hogy amikor az ember a maga ítéletével hozzányúl a gonosz látszatba burkolt jóhoz, azt eldobja magától, és ezzel értéktelenné válják az ő eddigi munkája és eredménye, ellenben a látszólagos jóval magá-

hoz emelje a gonoszt, s átadja a szívét a tévelygéseknek, hogy ezek a tévelygések elvégezhessek rajta romboló munkájukat.

Ezért fontos az testvéreim, hogy rendületlenül kitartsatok az Isten igazságai mellett, azok mellett az igazságok mellett, amelyek az életnek minden rejtélyes mozzanatára világosságot vethetnek és minden pillanatban megadhatják a tájékoztatást az életetekben. Fontos, hogy titeket a szeretet kössön össze egymással, az a megértő szeretet, amellyel a tévedésmentes igazság felé vezethetitek egymást.

Mindenesetre nehéz és nagy feladat ez, mert aki a tévedés útjára lépett, azt nehéz visszaterelni az igazság útjára. Ezért adja az isteni vezetés az igazi szeretet mellé az alázatosság erényét, hogy ilyenkor önmagatoknak sem testi, sem lelki érdekét nem tekintve álljatok meg rendületlenül az alázatosság és a szeretet útján. És várjátok ki türelemmel azt az időt, amikor a ti testvéretek elfogadóképes, hogy ezen keresztül a lelkében az igazságot erőteljes felemelő alkalmatosságnak használhassa fel, és hogy szeretettel bekötözzétek, meggyógyítsátok azokat a sebeket, amelyeket a tévelygés útján a tövisek ejtettek a lelkén.

Amikor az igazság keresésére összejöttök, hogy a lelketeket műveljétek, és a lelketek igaz és jó érzéseivel világíthassatok a sötétségbe, dermedtségbe száműzött lelkek világában, vessétek le magatokról a külső ember megtévesztő ruháit. Hagyjátok kint azokat a dolgokat, amelyek titeket a meg nem értésben, a tévelygésben vezérelhetnek; hagyjátok kint a gögőt, az önzést, az előítéletet, az egymás feletti ítélkezést, a címet, a rangot, a tudományt, a dicsőséget, a hírnevet. Hagyjátok kint mindent, *mintha csak abba a kriptába lépnétek be, amely a testetek elporladását várja, ahol minden hiábavalóvá válik, ami a földi embert naggyá és értékessé tette a világ szeme előtt.* Ti ide a ti igaz lelki törekvéseiteket, a ti szereteteket, a ti alázatosságotokat, segíteni vágyásotokat, az

Istennel összekapcsolódásra váró lelketeket hozzátok be. Úgy lépjétek be, mintha az örökkévalóság kapuján lépnétek be, kint hagyva mindent, ami a világ szerint való és megtevesztő.

Legyetek egy rövid időre *szellemek; kezdjétek már most megtanulni azokat a szokásokat, amelyeket úgylis fel kell vennetek, amikor megtértek ide hozzánk, mert hiszen Isten előtt úgylis minden dicsőségetek, minden tudásotok, minden eredményetek por és hamu.* Isten a ti lelketek alázatosságát nézi, a Feléje való vágyódásokat keresi, hogy abba bekapcsolódhassák, és szent Lelkével munkálkodhasson rajtatok, hogy megmentsen titeket a halálból az életre.

Ha valami bánatotok, valami szomorúságotok van, olyan szomorúság, amelyre az Isten szent Lelke vigasztalást adhat, hozzátok ide, hogy Isten letörölje a szemetekről a könnyeket, és vigasztalást nyújthasson nektek.

De ez elé a vigasz elé ki kell tárnotok a szíveteket, hogy elfogadhassátok. Mert Isten előtt nincs olyan bánat, nincs olyan veszteség, amelyet az ő szeretete ne tudna eltörölni, ne tudna helyrehozni a szívetekben.

Ha a lelketek megtelt szomorúsággal és terheket hordoz, amelyeket alig-alig tudtok lerakni, hozzátok Isten elé. Ő felolvasztja a ti terheteket az ő ígéretével, az ő vigasztalásával, és azok leolvadnak a lelketekről, ha igaz hittel keresitek a Vele való kapcsolatot.

Bánjátok meg bűneiteket, tévelygéseiteket, és ne szégyelljétek, hanem tárjátok ki Isten elé, és Ő megigazít titeket, megbocsát nektek, eltörli a bűneiteket és visszavezet tévelygéseitekből az igaz útra, és ti ismét az ő gyermekeivé lehettek.

Ne tartsatok meg semmit magatokból és magatoknak, mert hiszen ti nem vagytok immár a magatokéi, hanem az Istenéi. Minden Istené, így a ti gyülekezetetek, a ti együvé tartozásotok is és ti e felett nem rendelkezhetek, hanem ti felettetek rendelkezik az isteni Gondviselés. Bízjátok magatokat erre a

Gondviselésre, és higgyétek el, hogy a „*Krisztus tegnap és ma és mindörökké ugyanaz*”, ő nem másítja meg a kijelentéseit. Azoknak betöltése az ő számára éppen olyan kis feladat, mint nektek elindulni az ő útján.

Higgyétek el, hogy az ő kezében mindenek lehetségesek, de nektek a lelketeket ki kell tárnotok Előtte; oda kell ajándékoznotok magatokat Őneki, hogy Ő legyen a ti életetekben minden, Ő legyen a ti célotok, Ő irányítson titeket. Ő szentelje meg a ti jóakarátokat, és egyengesse lépéseiteket, hogy majdan, amikor célhoz értek, megvilágosodjék előttetek az ő tökéletes igazsága, és hálával boruljatok le Előtte, aki kiemelt titeket a háborgó habokból, és lépésről-lépésre vezérel az ő útján, a ti engedelmisségeteken keresztül.

Mert az engedelmes lelkeket keresi az Isten. Engedelmisséggel mindent megszerezhettek magatoknak. Ebben hinnetek kell, hogy a ti hitetek erőteljes legyen, hogy a sátán titeket erről az útról egykönnyen el ne tántoríthasson, és a viharok le ne sodorhassanak.

Azért engedte meg az Isten, hogy a szellemvilág kapui megnyílhassanak előttetek, hogy ti betekintést nyerhessetek azokba az állapotokba, amelyek a felettetek és az alattatok levő világokból mint képek tárulnak elétek.

Tanuljatok, okuljatok, higgyetek és legyetek alázatosak, hogy Isten elvégezhesse a maga munkáját rajtatok keresztül a világon, hogy az ő akarata megszenteltessék mennyen és földön, mindörökké!

SZOLGÁLTATOK ÖNZETLENÜL!

Csak erős hittel és alázatossággal szabad a szellemvilág kapuján zörgetni. — Isten hosszútűrése. — „Isten kegyelmez, akinek kegyelmez”. — A kegyelem meghálálása a szolgálat. — A szolgálat jutalma. — Védekeztek az emberek dicséretével szemben! — Munkálkodás a jövőért. — Mindent Istennek!

Mindenütt, minden akarathoz, minden gondolatnak, amely Isten trónusától száll alá, teljes és tökéletes egészet kell képeznie, és egészet is képez, tökéletesen ki is alakul, hogyha az ember a maga énjét alázatossággal ennek a szolgálatába helyezi. Ezért szükséges, hogy akik az Isten szolgálatának elpeccsételtetik magukat, tökéletesen elfeledkezzenek a maguk énjéről, emberi és személyi megjelenésükről, azokról a hatásokról, amelyeket kiváltak és kiválthatnak, elfeledkezzenek azokról a jövőbeli kialakulási eshetőségekről, amelyek az ő működésük nyomán létrejöhetnek.

Mert az ember gyenge és gyarló; képtelen megállni abban a sodrásban, amelyben a szellemvilág viharai és küzdelmei végigfutnak. Lehetetlen is megállania a saját erejével és akaratával, mert az ember képtelen arra, hogy ne igyekezzék, és ne akarjon hatásokat kiváltani. Mert ha a lélekben megvannak azok a hajlandóságok, amelyek az ének és a személy külső megjelenésének kedveznek, akkor ez a lelki, gyengeség mindinkább igyekszik kidomborodni és maga köré gyűjteni azokat az erőket, amelyek vele egyszerűek, és ebben az egyszerűségben segítségére szolgálhatnak, hogy ránézve kedvező eredményeket, előnyöket teremtsenek. Bármilyen kicsiny azért az egyéni én, mindig szívesen elkönnyveli a maga részére az ilyen előnyöket, mint dicsőséget, és így az ő munkája, az ő jóakarata, amely tulajdonképpen megindította ezt a folyamatot, teljesen és tökéletesen eltemetődik a hiábavalóságok és mulandó jelenségek formái alá.

Ha pedig ezek a viharok — tehát az ember gondolatai és szándékai — olyan hatásokat váltanak ki ebben a fluidi vi-

lágban, amelyek félelmetesek és ijesztőek, akkor az ember elgyengül, és még mielőtt a lelki erőit összemérhetné ezekkel a félelmetes jelenségekkel, máris megfutamodik a harctérről, nem tudja a feladatát betölteni, és gyáván, összezúzódva, félve és reszketve vár, míg ezek a rémségek előtte elvonulnak.

Azért mondtam és mondom én mindig, hogy amikor az ember a szellemvilág kapuján kopogtat és onnan meggyőződéseket vár, jól felfegyverkezzék hittel, hogy bármi zúdul is onnan feléje, meg tudja állni a helyét, hogy se a félelem, se pedig a dicséret és az abból származó előnyök meg ne szédítsék és a céljától el ne térítsék.

Azért én sohasem egyezem bele, hogy gyengelelkűek médiumitást fejleszthessenek ki magukban. Mert azzal az eszmének nem használnak, hanem ártanak, mert az igazságot ezeknek a hatásoknak a törmelékei alá temetik a kereső és kutató, segítségre szoruló emberlelkek előtt.

Akik munkát vállalnak az Úr szőlőjében, azok legyenek imádkozó, egyenes lelkek, legyenek igazságra törekvők és az önmaguk személyes énjéről lemondani tudók. Mert ha ez nem így van, akkor leveri őket az az áradat, az a vihar, amely minden egyes munkára hívatott lélek előtt elvonul.

Mi ezzel számolunk, de számoltunk is mindig, hogy az embereknek csak annyit és akkor adjunk, amennyire és amikor éppen szükségük van. Mert hogyha a lélek azon a ponton nem elfogadó, amelyre éppen azok az igazságok megvilágító hatással vannak, akkor elfolynak mellette hasznavehetetlenül azok az igazságok, és nem látja semmi hasznukat sem az, aki leadta, sem aki kapta, sem azok, akiknek az érdekében történt a leadás.

*

Az emberi lélek folyton ténykedik, mert ténykednie kell; folyton teremt, alkot, vagy elfogad és továbbad. Azért kell elfogadnia, hogy a jobból, a tisztábból, a táplálóból mindig

kivonja a maga részére azokat az erőket, amelyekre szüksége van, hogy mintegy átmossa magát, hogy a léleknek minden részecskéjén keresztülmenjenek azok a gondolatok és indítatások, amelyeket fejlődésében magához vonz. És mindennek látnia kell az eredményét; akár jó, akár rossz: mindenkől le kell vonnia a következtetéseket, hogy ezekből okulva a legegyszerűsebb irányt válassza a maga részére, és mindig a legtáplálóbbat keresse, a legvilágosabbat, a legtisztábbat vonja magához. Tanulnia kell az embernek, és ténykednie kell, mert e nélkül nem tudja a maga boldogságát, a maga békességét megszerezni.

Hosszú időre van szükség, ameddig az emberi, lélek átalakul. Mert az emberi lélek nevelését nem lehet kívülről rendszabályokkal és intézkedésekkel kezdeni, nem lehet az embert rossz szokásaiból kigyógyítani, nem lehet rábeszéléssel megváltoztatni. Hanem az emberi léleknek mindenkől ki kell vennie a maga részét, úgy a fájdalomtól, mint az örömtől, úgy a csalódástól, mint a megbizonyosodástól, hogy a benső én tájékozódást szerezhesen. És amikor már az a benső én látja és tapasztalja, hogy ebben az irányban haladva mennyi öröm és békesség vár rá, mindig kevesebb hajlandóságot mutat a rosszra, a tévesre, és mindig több lelkesedés, mindig több tettekkészség és élénk mozgási vágy alakul ki benne. Hogy mindazokat, amiket elgondolt és jónak talált, megvalósíthassa a maga életében. Így belülről kell az emberi lélek átalakulásának végbemennie, nem pedig kívülről. Belülről kell a léleknek megbizonyosodnia a jóról és igazról, belülről kell elfogadnia mindazt, amire szüksége van, mert aszerint alakulnak ki a gondolatai, vágyai és törekvései. Aszerint alakulnak át a cselekedetei, és a cselekedetei nyomán látja meg azokat az eredményeket, amelyekre szüksége van.

Azért az Isten jósága és kegyelme az ő hosszútűrésében látszik meg leginkább. Abban a hosszútűrésben, amely időt

enged a megtérésre és javulásra. Hogyha a lélek belátja a maga téves, hibás megmozdulásait, hibás törekvéseit, megtér az ő útjáról, és Hozzá fordul segítségért: akkor Isten nem veti őt el Maga elől, hanem szeretettel és jósággal siet segítségére, mint ahogyan a tékozló fiú példája mutatja. S éppen ez a végtelen nagy értékű ígéret, amely az emberi lelket az Isten felé vonja, és lehetővé teszi számára az átalakulást, a megtisztulást — ez az ígéret az, amely gazdaggá teszi nemcsak a földi életet, hanem a szellemvilági életet is. Ez az ígéret örömmel és boldogsággal tölti el a hibázó, vétkező lélektömegeket, mert lehetőséget nyújt nekik az átalakulásra, és segítséget kínál fel mindazoknak, akiknek a lelkében csak egyetlen vágyszikra is kigyúl a megjavulásra, a megtisztulásra.

Ez a boldogító ígéret és lehetőség a mi Urunk, a Jézus Krisztus által adatott mindnyájunknak. Őáltala lépett elő valósággá a földi ember részére, mert ez az ígéret az, hogy egyetlen megtéréssel, egyetlen nagy, erős akarással megszabadul az emberi lélek a kárhozat törvényétől és az Isten gondviselő keze, mint a kicsiny gyámoltalan gyermeket, átvezeti a szakadékok felett a maga boldogságának és békességének helyére. Tudjátok, mik azok a szakadékok: mindazok a lehetőségek, amelyekbe az emberi lélek a maga okoskodásával, bölcselkedésével, nagyot akarásával újra meg újra belezuhanna, ha az Isten gondviselő keze át nem hidalná ezeket a szakadékokat. És át nem vezetné rajtuk az ő gyermekeit úgy, hogy ne legyen se idejük, se alkalmuk, hogy elszédülhessenek, hogy beleessenek abba az ellentét által kivájt kárhozatos törvénybe, amelynek a rabságába már egyszer beleestek.

Így én azt mondom, hogy „az Isten kegyelmez, akinek kegyelmez”; *Isten megbocsátja a bűneit annak, akinek meg akarja bocsátani; de az ember azt nem követelheti magának, és nem hivatkozhat Istennek erre az ígéretére; nem állhat*

szembe az igazság törvényével feleselni, hogy az Isten ígérete az ő számára is fennáll, tehát neki is joga vari reá.

Semmire sincs joga a bűnbeesett léleknek. De ha az Isten az ő kegyelmével felemeli, megtisztogatja a bűntől, és az ő ígérését belesugározza a szívébe, s erre ez a leesett emberlélek feleszmél, és belátva tévelygését, belátva engedetlenséget, megtér bűnös útjáról, és egész lelkével Isten kegyelméhez tapad: nincs egyetlen bűnös sem, aki elveszhetne. Mert az Isten ilyeneket keres fáradhatatlanul éjjel nappal, pihenést nem ismervé; és mindazok a lelkek keresik ezeket az eltévelyedetteket, akik az Úr szolgálatába szegődtek.

És ti, akiknek a lelkét a megtérés szellőcskéje megérintette, akik szükségét látjátok, hogy az Isten igazságához és kegyelméhez igazán meg kell térnetek, mert máskülönben elvesztek, mindannyian látjátok, hogy ha engedelmes lélekkel hozzásimultok a kegyelem-nyújtotta biztonságos ígérethez és egész mulandó és örök életeteket, lelketeket és testeteket Isten szolgálatára ajánljátok fel: akkor az Isten kegyelme küzd, munkálkodik, fárad érettetek és mellettetek. Hogy minél előbb kiemelhessen benneteket a tévelygések világából, és elhárítsa írtatokból a tévelygések eshetőségeit.

És ha már az Istenéi vagytok, ha a kegyelem mint egy isteni palástba betakart benneteket, és abban titeket a megismerés világossága felé terel és mind közelebb és közelebb emel Őhöz, az ő elgondolásának a megértéséhez: akkor a szívetekben mind nagyobb hála, alázatosság, engedelmesség és szeretet fejlődik ki Őiránta.

Ez a szeretet pedig nem volna szeretet, ha ezt ki nem terjesztenétek a teremtett világ felé és ha a környezeteteket ebbe bele nem takarnátok, ha az isteni kegyelmet ti is örömmel nem hirdetnétek azoknak a világában, akik közé titeket az Úr elhelyezett.

Mert akik az Urat egyszer megtalálták, azoknak szolgálniuk kell. A kegyelem meghálálásának első és fő megmozdulása a szolgálat. Mégpedig nem olyan szolgálat, hogy abból az emberi énnak, a személynek legyen haszna, dicsérete és dicsősége, hogy ennek eredményét mulandó előnyökért eladjátok, hanem szolgálat a szó szoros értelmében.

A szolgálat pedig azzal kezdődik, hogy fel kell venni az alázatosság ruháját, eltérni a meg nem értés szellemétől jövő bántó hatásokat és helyettük a szeretetnek és az igaz jónak a hatásait érvényesíteni a gonoszság világában. Mégpedig minden külön elismerés és dicsőség kívánása nélkül.

Mert ha ti ezt ebben a világban elvárjátok, akkor megfosztotátok magatokat attól a dicsérettől és dicsőségtől, amely mindennél nagyobb érték, mindennél többet érő boldogság, ami a ti Atyátoknak, Isteneteknek felétek hangzó kiengesztelt szava, amikor hazatértek és beszámoltok a ti életekéről. Ott a ti lelketek a maga emlékeit magával viszi és ti magatok is, meg mások is leolvassák a lelketekről, hogy mit tudtatok cselekedni, mit tudtatok eltérni s mit tudtatok azok helyébe adni.

Amikor a lelketekről a béketűrésben szerzett eredmények leragyognak az igazság világosságában, akkor a ti Atyátoknak kiengesztelt Arca tekint felétek és halljátok a szót: „Jöjj, én szolgám, elfáradtál, de én megnyugtatlak tégedet. Fájdalmat szenvedtél, de én meggyógyítalak tégedet. Csalódtál, küzdöttél, és meg tudtál nyugodni az én ígéretemben: ime, megvalósítom a te reménységedet, valóra váltom minden vágyadat, hogy megtudd, hogy Én vagyok mindeneknek Atyja, Éntőlem várhat minden teremtett lélek jót, bizonyágot és igazságot.”

Akkor a ti lelketek megtelik a boldogságnak majdnem elviselhetetlen zuhatagával, amely folyton-folyvást hull reátok, úgyhogy nem is tudjátok a lelketekbe befogadni mindazt az örömet, mindazt a boldogságot, ami folyton árad reátok. És

akkor visszagondoltok a ti sanyargatásaitokra, szenvedéseitekre és azt mondjátok: „Uram, Atyám, sokkal több ez, amit adtál, mint hogy én ezt mind a magam számára felhasználhatnám; engedd meg, hogy juttassak belőle azoknak a szegényeknek is, akik még fáradtságosan róják az utat, hogy ők is megismerjenek Téged és dicsérjék a te szent Nevedet.”

Újból csak szolgálatot vállaltok tehát, és ez a szolgálat már boldogító, és az eredmények örömmujongást kiváltó érzésekké alakulnak a lelketekben, és mindjobban jobban szaporítják azoknak a seregét, akik a sötétségből a világosság felé tekintenek, de nincs rá erejük, hogy a lelküket felemelhessék a világosság birodalmába.

Mert ne higgyétek, hogy akinek az Isten szól, akit elhívott, akire munkát bízott, arra nincsen gondja többé. Nem hiába kapjátok a kegyelmet, azokat az ígéreteket, amelyeket Isten az ő őrhelyükön kitartó gyermekeihez intéz. Istennek gondja van reátok, és számon kéri tőletek azokat az eredményeket, amelyeket el kell érnetek. Számon kéri, és megjutalmaz érte.

Ez szárazon van mondva, mert hiszen olyan szegény az emberi nyelv, hogy ezeket nem lehet kifejezni. Mert amikor azt mondom, hogy megjutalmaz: elgondolhatatlan gazdagság sokasága az, ami előttetek áll, amit el sem tudtatok képzelni, el sem tudtatok gondolni. Mert végtelenül gazdag a mi Istenünk.

Ezért a jutalomért érdemes az időleges életben megtagadnia magát az embernek; ezért a gazdagságért érdemes a szegénység darócruháját hordozni. Ezért a dicsőségért érdemes a gyalázatosság testében élni, meghurcoltatást szenvedni. Ezért érdemes tűrni és halkan, szó nélkül szenvedni; mert ez a dicsőség, amely fényes sugaraival messze hirdeti az Isten jóságát a végtelenségbe, készen áll mindazok részére, akik hisznek a végtelen jóságban, a kimeríthetetlen gazdagságban, a mindent újjáteremtő szeretetben, az Isten irgalmasságában.

Ebben a munkában ne fáradjatok el, testvéreim, mert én mondom nektek: *mindennel felérő és mindent felülmúló mértékben ad az Isten, nem igazság szerint, nem érdem szerint, hanem az igazságon felül, az érdemen felül, mert ő a Szeretet.*

És ti, kicsiny gyermekei annak a megmérhetetlen Nagyságnak, hacsak egy parányit éreztek is a szívetekben az ő szeretetéből és az ő világosságából, és hacsak egy kicsinyt ragadtok is meg a lelketekben ebből a bizonyosságból, és el tudjátok választani a jót a rossztól, az igazat a hamistól: cselekedjétek a jót még akkor is, ha a gonosztól a legnagyobb rosszat kell is eltűrnötök érte. Ne fájjon nektek a méltatlan megaláztatás és meggyaláztatás. Mert minden kicsiny jó, amit a rossz ellenében cselekedtek, sokkal több boldogságot és örömet teremt a számotokra, mint ha a ti emberi igazságotokat hangoztatva harcra keltek és a gonosznak gonosszal fizettek vissza, és ezzel szerzitek meg a magatok „emberi” igazságát. Óh, szegényes eszközök és még nyomorúságosabb eredmények azok, amelyeket a gonosz, vagy emberileg felettebb igazságos módszer juttat az ember számára!

*

Legyetek irgalmasok és elnézők azokkal szemben, akik elletetek vétene. Fizessetek jóval a rosszért, szeretettel a gyűlöletért és akkor nem árthat többé nektek a gonosz.

Ezt tanuljátok meg. Ezt hirdetem én nektek. Ebben a bölcsességben képezzétek ki magatokat. Szolgáljatok jó szívvel, szolgáljatok nagy öntudatossággal, mint akik tudjátok, hogy nem a mulandónak, a gonosznak szolgálunk, hanem az örök igazságnak, ami az Istené.

És míg ti ebben a szolgálatban ténykedtek, és míg az alázatos tűrésben gyakoroljátok magatokat, addig leolvad a lelketekről a magatok bűne, leolvad a teher, a súly, amit az igazság megbántásával a magatok számára keményítettetek meg. És mire az utatok véget ér, Isten kegyelméből a lelketek meg-

tisztul és nem azok a kicsiny, folyton sírásra hajló lelkek lesztek többé, mert az isteni kegyelem nagyra tesz benneteket és kifejleszti a lelketekben mindazokat a szerveket, amelyekkel az ő ajándékait képesek vagytok felismerni, elfogadni és élvezni.

De, testvéreim, munkálkodni kell! A szeretet munkáját kell végeznetek, s abban az igazságban kell dolgoznotok, amit az Úr mutatott meg nekünk s amelynek szolgálatában mi is fáradozunk éjjel és nappal, hogy az Úr nevének dicsőséget szerezzünk úgy a láthatatlan végtelenségben, mint a látható világban. Hogy az Úr nevének dicsősége beragyogja a sötétséget, beragyogja a messze elszakadt szellemi világokat is, hogy ott is felébredjenek az elkárhozottak, a száműzöttek. Ti is munkálkodjatok, ameddig itt vagytok, mint ahogyan az Úr munkálkodott miérettünk és munkálkodik mindörökké, hogy mi az övéi maradhassunk, hogy az ő útjáról le ne térhessünk, hogy részeseivé lehessünk mindannak a dicsőségnek, amit Ő szerzett az Isten igazságának.

Ezt hirdessétek, testvéreim, ameddig az Úr a ti lelketekbe bevilágít. Ennek szerezzetek érvényt az emberek szívében, az emberek lelkében és az életben a ti beszédeitekkel, cselekedeteitekkel, mindennemű ténykedéseitekkel, és akkor betöltöttétek hivatásotokat.

Felejtsétek el, hogy emberek vagytok; felejtsétek el, hogy többel rendelkeztek, mint azok, akik reátok szorulnak világgossáért. Ne érezzétek magatokat többnek, mint akiket szolgáltok. Mindennemű emberektől jövő dicséretnek és dicsőítésnek álljatok ellen és távoztassátok el magatoktól.

Szolgáljatok jó szívvel, de legyetek erősek, amikor erőszakal támad a tévelygés szelleme, hogy ne tudjon titeket megfélemlíteni se az, hogy a ti életek nemkívánatos fordulatot vehet, se az, hogy emberektől meghurcoltatást, sőt talán meggyaláztatást kell szenvednetek. Ti legyetek erősek a hitben, és az Isten szent Lelkével való kapcsolatot tartsátok

mindig ébren. Éberem figyeljétek, hogy mit akar tőletek az Úr, miképpen cselekedjétek, hogy az helyes legyen. Mikor, mit szóljatok, hogy az igazság csorbát ne szenvedjen.

Az igazság és a szeretet egymást kiegészítve és kiegyenlítve munkálkodjék bennetek és általatok, hogy kívánatossá tegyétek az Isten igazságát azok előtt is, akik ma még nem hallgathatják ezt az igazságot, mert még ellenszenves előttük, mert ők még az ördög italától megrészegevedve a hazugságot szeretik és a mulandó jókat tartják mindenekfelett kívánatosoknak. Úgy éljétek, hogy ezeket is magatokhoz vonzhassátok.

Mert tudjátok meg, hogy minden egyes lélekkel, aki a földön megtér és Istennek ajánlja fel magát, nagy sereg láthatatlan szellem kénytelen elfogadni az Isten igazságát. Mert hiszen mindazok az életfluidok, amelyekbe ti be vagytok kebeleztve, mindazok a fő és mellékirányok, amelyekben ti dolgoztok, s amelyeket nektek a hibáiktól, szögletességüktől, érdességüktől és fájdalmat okozó tüskéiktől meg kell szabadítanotok, az életet, az élet körülményeit mind jobbra, fájdalom mentesebbé teszitek. Hogy akik utánatok jönnek, mindig kevesebb és kevesebb szenvedést érezzenek az igazság útján, amelyre rálépni kívánatossá válik előttük.

És ezek a lelkek, ezek a szellemek, akik az igazságtól messze eltávolodtak, kénytelenek titeket szolgálni a jövőben, mert az igazság hatóereje törvényt és irányt szab nekik, és ők kénytelenek a mellékkörülményeket a szerint az elgondolás szerint kidolgozni, amit a ti Isten Lelkétől áthatott lelketek jónak és helyesnek ítélnak.

Nagy dolog ez, testvéreim: átalakítani, újjáteremtetni azokat a világrészeket, azokat a fluidokat, amelyekben új életek, új egyedek hívatnak életre! Ti mind ennek az előmunkásaivá, tényezőivé, irányítóivá lehettek. De jaj nektek, ha ezek a fluidok elhatalmasodnak felettetek, ha ezeknek az irányá lesodor titeket az igaz útról és megváltoztatja a ti érzéseiteket

és törekvéseiteket! Jaj nektek, mert akkor rosszabb dolgokat lesz, mint ha az igazságot meg sem ismertétek volna!

Ezért igen nagy felelősség van azokon, akik az Úr szolgálataiba beadták az ő emberi életüket, és ahelyett, hogy az Úr igazságának szereznének érvényt, a maguk emberi igazságának, a maguk emberi tévelygéseinek szereznek érvényesülést. Mert hiszen a következmények mutatják meg, hogy tulajdonképpen mit ér az az eszme, az a gondolat, amit szolgáltatok.

*

Senki a maga emberi elgondolását ne tekintse csálhatatlannak. Istené az irányítás, Istené az elgondolás, Istené a teremtés; mi csak kiteljesítő közegei lehetünk. És amennyit ebből valósággá teszünk, annyi a mi fizetésünk, a mi bérünk. De Isten a Hozzá hű és igaz gyermekeivel közösséget szerez és nem sajnálja az övét odaadni, mert hiszen Ő végtelen, az ő végtelenségét a teremtettek közül senki meg nem mérheti, fel nem oszthatja, át nem tekintheti.

Azért legyen Neki mindörökké dicséret és dicsőség. Ennek az örökkévaló dicséretadásnak, és dicsőség hirdetésnek szolgálatában éljünk és hirdessük az Isten Igéjét, a teremtő igazságot, a megváltó szeretetet és a mindeneket eltörlő irgalmasságot.

*

Ne keseregjete a múlton, hanem bontsátok ki a jövő zászláját, és a magatok lelkével ti is sorakozzatok alája azzal a nagy és nemes elszántsággal, hogy: mindent a mi Istenünknek! Minden cselekedetet, minden jóakaratot, minden igaz szándékot az ő szolgálatába állítva haladjatok az úton, amelyet az ő irgalma mutatott meg nektek!